

Seninle Birlikte

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

İki yıl onları sonsuza dek değiştirecekti.

Sevgilisi ve onun kaya tırmanışı yapan ağabeyiyle üçlü seks yaptığı gibi söylentiler hızla etrafa yayılırken Lily Calloway karanlık bir yere geri dönmüştü. *Yatak odasına.*

Loren Hale artık kendine daha çok güveniyordu ve seks hayatlarını özel tutma konusunda kararlıydı. *Arkadaşlarına* karşı bile. Lily'ye bildiği tek şekilde yardım ediyordu.

Peki aşkın ne kadarı *çok fazla* sayılırdı?

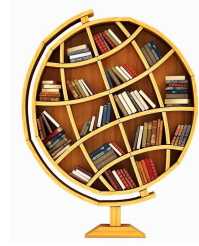
Hayatları kameraya çekilmişti, insanlar tarafından izleniyor ve eleştiriliyordu. Tüm bunların arasında hiç görececeklerini düşünmedikleri düşmanlarla, gömmeleri gerektiğinden emin olamadıkları şeytanlarla ve beklemedikleri aksiliklerle yüzleşmek zorunda kalmışlardı. Bunları bu kadar erken yaşamayı beklemiyorlardı.

Etrafa yayılacak bir söylenti kaldırmayacakları kadar ağır olabilirdi, Lily ve Lo'nun sınırlarını test edilecekti. Eğer birbirlerine tutunmazlarsa, en sonunda içlerinden birinin dibe batacağı kesindi.

KRISTA & BECCA
RITCHIE

Seninle
Birlikte

Çeviren: İrem Doruk

Prolog

2 Yıl: 05 Ay

LILY CALLOWAY

Hayat çok yavaş ilerliyor.

Loren Hale bir keresinde böyle söylemişti. On altı yaşındaydık, etrafımıza yayılan çizgi romanlarla birlikte yatağında uzanıyorduk. Bir şişe *Maker's Mark*'ı* göğsünün üzerinde sıkıca kavramış, sonrasında uzunca bir yudum almıştı.

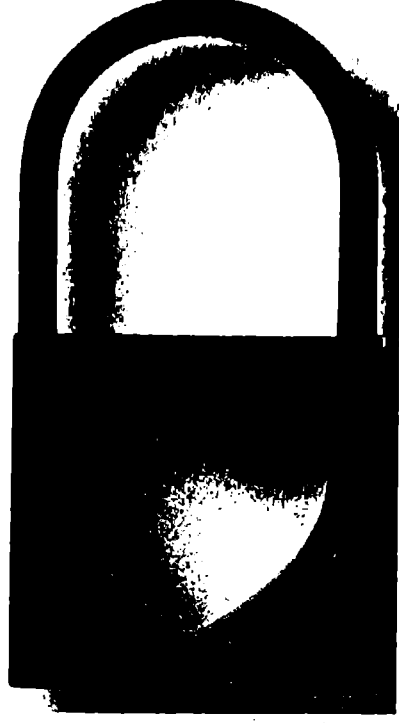
Lo için bu dünyada geçirdiği her dakika, bir yüzyıla eşitti. Hayatta olduğu için hissettiği acının biri tarafından dindirilmesini bekliyordu.

Bugün bana bir şey söylemişti. *Hayat çok yavaş ilerliyor.*

* Bir *burbon* viski markası. (ç.n.)

Geçtiğimiz iki yıldan sonra ona katılmak zorundaydım.

Hayat gerçekten de çok yavaş ilerliyordu. Üstelik bir saniyesini bile öngöremiyordum.

Kısm Bir

*"Kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorsun.
Ya da başka herhangi bir şeyle."*

- Laura Kinney, X-23 Vol 3 #1

Bölüm 1

0 Yıl: 00 Ay

Ağustos

LILY CALLOWAY

Ne zaman yirmi birinci yaş günümü gözümde canlandırırsam; tüm günün alkol, belki biraz uyuşturucu ve bir sürü erkek striptizciyle dolu olacağını düşünürdüm. *Bir sürü erkek.* Muhtemelen sonunda müşterinin özel bir şeyler yaşamasını sağlayan striptizcilerden olurlardı. Ancak bu hayal başka bir zamandaki, başka bir Lily'ye aitti. Muhtemelen başka bir kozmik evrendeki Lily'ye. En azından öyleymiş gibi hissettiriyordu.

Gerçek yirmi birinci yaş günüm daha az toksik sayılırdı. Doğum günümü kutladığım adamlar, yalnızca erkek arkadaşım ve onun ağabeyiydi. Striptizci erkeklere olabilecek en uzak seçeneklerdi.

Onlara hoş bir şekilde televizyonun önünde kutlamayı teklif et-

miştim ancak Lo tarafından evin dışına srklenmiştim. Philly'deki favori restoranım olan *Lucky's Diner*'la beni baştan çıkarmıştı. Kardeşlerime parti vermek istemediğimi söylemiştim. Lo isteğimi öğrendikten sonra da bu doğaçlama kutlama gerçekleşmişti. şimdiyse Rose'u, Daisy'yi, hatta büyük ablam Poppy'yi bile doğum günüm için yanıma çağırmış olmayı diliyordum.

Ryke'la aramızda uzun ve garip bir sessizlik vardı. Lo'ya sessizce masaya dönmesi için yalvarıyordum. Fakat o hâlâ garson platformunun yanında duruyor, restorandaki perdelerin kapatılması için müdürle konuşuyordu.

Kameramanlar restoranın dışına konumlanmıştı, omuzlarına kmş ağır kameralar taşıyan birkaç kişi vardı. Kameraların lensleri cam pencereye dayanmış durumdaydı. Bir hafta önce seks bağımlılığımı basma sızdıran kişinin Ryke'ın annesi olduğunu öğrenmiştik. şu anda gazetelerin n sayfalarını sslememin ve sosyal medyanın her yerinde tartışılmamın sebebi o kadındı.

Ona yapmamasını söylesek bile, Ryke kendini suçlamaya devam ediyordu. Tam aksine yaşananlar *benim* hatamdı. Bu yola adım atan kişi bendim. Eğer söylenenler gerçek olmasaydı, ortada bambaşka bir hikâye olurdu. Ama ben bir seks bağımlısıydım ve insanlar artık bunu biliyordu. şu anda sadece üstümüzdeki sahne ışığının nasıl üstesinden geleceğimizi çözmemiz gerekiyordu.

Sessizlik benim için dayanılmaz hale geldiğinde aniden söze girdim. "Komik olan şey ne, biliyor musun? Yirmi birinci yaş günümü hep bir sürü erkek striptizciyle geireceğimi düşünürdüm." *Neden, Lily? Neden?* Ryke'ın yüzü dışında her yere baktım, yanaklarımdaki sıcaklığı çoktan hissetmeye başlamıştım.

"Bir sürü m?" dedi inanamayarak. "Erkekler de sikik insanlardır, Lily. Onlardan bir kasa bira sipariş ediyormuş gibi bahsetmesen olur mu? Ayrıca... Bu da ne demek oluyor?"

Bence cümleye, “*Bu da ne demek oluyor?*” diyerek başlamalıydı. Fakat bu düşüncenin üzerinde durmadım.

“Bana eskiden erkeklere baktığında sadece üzerine binecek bir sik görmediğini söyle,” diye devam etti.

Yüzüm kıpkırmızı olsa da utancıma rağmen cevap vermeyi başardım. “*Eskiden*. Bu anahtar kelimemiz. Geçmiş zaman,” dedim hızlıca. “Şimdi tek gördüğüm şey anatomi.” Onu gösterir gibi ellerimi salladıktan sonra ne yaptığımı fark ettim. “Seni *hiçbir zaman* bir sik olarak görmedim tabii ki. Demek istediğim, insanlara sik gibi davranan biri olduğunu düşünüyorum ama mecazi anlamda. Üstüne binmek isteyeceğim türden değil.” *Kahretsin*. Artık sesimi kesmem gerekiyordu.

“Senin çok ciddi, sikik sorunların var, Calloway,” diye çıkıştı Ryke.

“Senin ve dünyanın geri kalanının söylediğine göre,” diye mırıldanırken bir paket şekeri yırtarak açtım. Pencerenin koca camında *klik klik* sesleri çıkaran kameralardan kaçınmak için elimden geleni yapıyordum.

Bakışları yumuşarken başını iki yana salladı ve huysuz bir tavırla inledi. “Bak...” diye söze girdi. “Bugün senin doğum günün. Sana hiçbir şey almadım...”

“Almanı beklemiyordum zaten.”

“Bitirmeme izin ver.”

Yüzüm tekrar kızardı.

Ryke başını iki yana salladı. “Durman gerekiyor, Lily. Söylediğim her şeyin cinsel bir anlamı yok.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Sana *henüz* bir şey almadım diyecektim. Ne istersin?”

Ne isterdim? İstediğim çok fazla şey vardı ama çoğu yalnızca doğaüstü güçler tarafından elde edilebilirdi.

Düşüncelerim ona, "Büyücü müsün?" diye sormamla sonuçlandı. "Ne?" Ryke kaşlarını kaldırdı.

"Boş ver," dedim aceleyle. Kameraların flaşları aniden hızlı bir şekilde patlamaya başlamıştı. Oturduğum yere biraz daha gömüldüm. O kadar eğilmiştim ki, resmen masanın altında saklanıyor sayılırdım.

"Kendine hâkim ol." Ryke yüzüme ters ters bakıyordu.

"Burada bile olmamalıydın," diye tısladım. Neden dişlerimin arasından konuştuğumu bilmiyordum. Oturduğumuz restoranın yarısı bile dolu değildi ama şu anda burada olduğumuz bilindiğine göre, önümüzdeki bir saat içinde mekânın tamamen dolacağından emindim.

"Davet edildim," diye karşılık verdi Ryke.

"Lo tarafından," diye fısıldadım. "Ayrıca o bir şekilde medyanın seks yaptığımızı düşündüğünü unuttu. Onlara bir sebep daha vermek zorunda değiliz."

"Yani kardeşim ve nişanlısıyla yemek yemem açık bir şekilde seviştığımız anlamına mı geliyor?" Bana sert bir bakış attı. "Çok mantıklı."

"S'yle başlayan kelimeyi söyleme," diye cevap verdim. "Beni kaşındırıyor."

Yüzüme ters ters bakıyordu. "Sıkık bir yıldan daha kısa bir süre içinde evleneceksin. Bu değişmeyecek, Lily. Kabul etmek zorundasın."

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum," dedim zayıf bir şekilde.

Ryke gözlerini devirdi. "On dakika önce mantıklı konuşmayı bıraktın."

Ona itiraz etmek üzereydim ama Lo masaya geri dönmüştü. Yüz hatları gerilmiş, elmacıkkemikleri öfkeyle keskinleşmişti. *Lanet olsun.* Yanıma doğru kayarken sanki onun için çok normalmiş, daha önce defalarca yapmış gibi kolumdan tutarak gizlendiğim yerden hızla çıkmamı sağladı.

Daha önce yapmış mıydı?

Tek bildiğim şey, saklanma yerimi kaybettiğimdi.

Kahretsin.

“Perdeleri kapatmayacak,” dedi Lo. “Mekânın reklamı için iyi olduğunu söyledi.” En azından bu konuyla ilgili dürüst ve açık davranıyorlardı.

“Belki de gitmeliyiz.” Bu fikri öylece ortaya atmıştım, sözcükler aniden ağzımdan çıkmıştı. *Vay be, çok daha iyi hissettiriyor.* Teklifimi kabul etmelerini bekledim. Masadan çoktan kalkmıştım, zaten bana hak vereceklerini düşünüyordum.

“Hayır,” dedi Lo. Elini omzuma koyup oturmam için beni zorladı. *Çifte kahretsin.* “Bugün senin doğum günün ve bir haftadır evden çıkmadın.” Kolunu belime doladığında derin bir nefes alarak sıcak bedenine yaslandım. Düşüncelerimin tamamen saf olduğunu söylemek isterdim ama Lo’nun çıplak vücudu bir an için zihnimi doldurmuştu.

Kasları, ince bedeni... Hoş kalçaları ve kocaman bir....

Ryke kirli düşüncelerimi, “Tekrar soruyorum,” diyerek bozdu. Gözleri üzerimdeydi, ses tonu oldukça sertti. “Doğum günün için ne istiyorsun?”

Bir sik.

Beynim istemsizce *bunu* düşündüğünde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

“Ona veremeyeceğin bir şeyi istiyor.” Lo benim yerine cevap vermişti.

Her ihtimale karşı, Lo’nun diğer şeyleri düşünebileceğini göz önünde bulundurarak, “Telekinezi ve ışınlanma gibi,” dedim hızlıca.

“Ben seksten bahsediyordum ama o da var,” dedi Lo. Bugün pek de iyi gitmiyordu. *Hayır.*

Yüzümü ellerimin arasına saklayarak kameraların mekanik *klik* seslerini duymayı bekledim. Her an gerçekleşebilirdi.

Klik.

Klik.

Klik.

İşte buradaydı.

Ellerimle oluşturduğum kaleden dışarı çıkmadım.

“Lily...” Lo’nun sesi endişeliydi.

“Seksle ya da sikle ilgili konuşmak istemiyorum,” diye düşünmeden söyleyiverdim.

Bir adam boğazını temizledi.

Lanet olsun.

Suçlu bir şekilde sesin geldiği tarafa bir bakış attım. Bir garson elindeki defterle masanın ucunda duruyordu. Gözleri benim dışımdaki her yerde geziniyordu. Resmen üzerinde “Sapık ve Seks Bağımlısı” yazan iki ayaklı bir yol levhası gibiydim.

“Size içecek olarak ne getirebilirim?” diye sordu.

“Üç tane su istiyoruz,” diye sipariş verdi Lo. Garson giderken restoranın kapısı daha çok genç içeri girdiği için çınladı. Gelenler çoğunlukla ergen ya da üniversite öğrencisi sayılacak yaştaydı. Hızla yakınımızdaki bir masada toplanıp telefonlarını çıkararak fotoğraf çekmeye başlamışlardı.

Evde kış uykusuna yatmak kulağa çok daha keyifli geliyordu. Belki de aylar insanların bilmediği bir şey biliyordu.

Ryke deri ceketinin fermuarını açtı. “Yirmi birinci yaş günündeyiz. Bu alkol kullanacağın anlamına mı geliyor?” Ceketini bir kenara koydu, üstünde gri renkli sade bir tişört vardı.

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “O gelenekten vazgeçeceğim.” Lo’nun iyileşme sürecindeki bir alkolik olmasının yanı sıra, içmemek için daha özel sebeplerim vardı. Bu geceyi hatırlamak istiyordum, özellikle de içinde seks olacaksa.

“Benim yirmi birinci yaş günümde dolaylı olarak yaptı,” diye ekledi Lo. Bunu gerçekten yapmıştım ve hoş bir deneyim sayılmazdı.

Biri kulağımın dibindeki cama vurduğunda o kadar hızlı sıçra-

dım ki, suyla dolu bardağım masaya devrildi. Ryke nefesinin altından küfrederken bana fırsat vermeden dökülen suyu sildi.

Kameraman cama tekrar hafifçe vurduğunda gözlerim safça sesin olduğu tarafa doğru döndü.

Flaşlar patlayan ampuller gibi yanıp sönmeye başladıktan sonra gençlerden oluşan masa kahkahalara boğuldu. Gözler oturduğumuz masaya kayıyor ve geri çekiliyordu. Restorana giren insan kalabalığının arttığını belli eden kapı zili çaldığında sinirlerim biraz daha gerildi.

Burada boğulacak, saldırıya uğrayacak ya da daha kötü bir şey yaşayacaktık. Sonuçta kötünün kötüsü diye bir şey her zaman vardı.

Üstelik korumamın eve erken gitmesine izin vermiştim. Sürü psikolojisi bizi ele geçirecekti. İki kişi bir grup, üç kişi de kalabalık olarak sayılıyordu, değil mi? Bu durumda dört kişi bir sürüye eşitti. Şu anda bir adamımız eksikti.

“Sakinleş, Lily,” diye fısıldadı Lo. Elini havaya kaldırmıştı, başparmağıyla pürüzsüz tenimi okşuyordu. “Hey, aklından neler geçiyor?”

Saçmalıklar. Korku. Hepsi.

Ona cevap vermeye fırsatım olmadı. Garson siparişlerimizi almaya hazır bir şekilde, elinde not defteriyle geri dönmüştü. Menüde yazan şeylere bakmamıştım bile, zaten hepsini ezbere biliyordum.

Üzücü olan şey, sosisli sandviç yemek istiyor olmamdı. Gerçekten sandviç yemek istiyordum. Ancak dudaklarımın arasında bir sosis varken fotoğraflarımın çekileceğini ve dergilerin ön sayfasına yerleştirileceğini biliyordum. Keserek yiyebilir miydim ki? Belki yapabilirdim ama aynı tadı vermezdi.

Bakışlarım salata seçeneklerinde gezinirken iştahım yavaş yavaş azalmaya başladı.

“Peki siz?” diye sordu garson. Lo’nun seçimini duymamıştım bile.

“Ben... sadece günün çorbasından alayım.” Güvenli bir seçimdi.

Yine de plastik menüyü garsona uzatırken yüzümdeki hayal kırıklığını saklayamadım.

Lo yüzüme üç tane boynuzum varmış gibi baktı. “Sen brokolili *cheddar* çorbasından nefret edersin.” *Ah. Doğru.*

“Belki onlarınki iyidir.” Omuz silkerek kehribar rengi gözlerinden kaçındım.

Lo masadan kalkmak için hareketlendiğinde ergen kızların olduğu taraftan küçük bir çığlık yükseldi. Lo kızların masasından sadece bir metre uzakta duruyordu ama dikkatini benden hiç ayırmamıştı. “Seninle konuşmam gerekiyor.” Başını tuvaletin olduğu tarafa doğru eğdi.

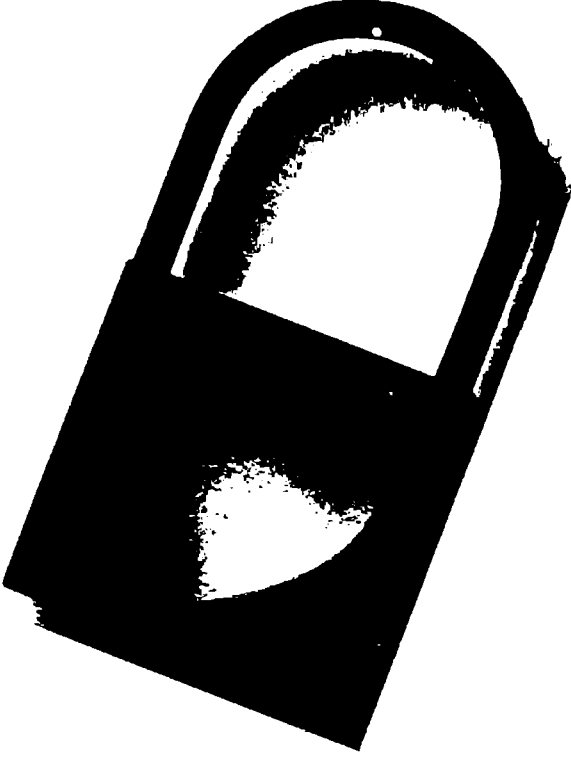
Ryke’in kaşları havaya kalktı. “Bu sikik hareket hiç de şüpheli değil.”

Lo ellerini masaya koyarak ağabeyine doğru eğildi. “*Senin* önünde konuşabilirim ama burada elli kişi daha varken konuşamam.”

Sözlerini bitirdiği anda başka bir grup restorana girdi ve giderek uzayan sıranın arkasında toplandı.

Şimdi içeride boş olan hiç masa yoktu.

Masanın sonuna doğru kaydım, ucuz plastikten yapılmış koltuk altımda gıcırdayordu. Loren duruşunu dikleştirerek beklemeye devam etti. Sonunda başarılı bir şekilde saklanma alanımı geride bıraktığımda, elini sırtıma koyarak adımlarımızı tuvalete doğru yönlendirdi.

Bölüm 2

0 Yıl: 00 Ay

Ağustos

LILY CALLOWAY

Birlikte *unisex* lavaboya girdik, içinde kabinleri olmayan tek tip tuvaletlerdendi. Lo kapıyı hızlıca arkamızdan kilitledi.

Benimle yüz yüze geldiğinde, gözleri açık bir endişeyle kaplanmıştı. “Neyin var?”

Harika. O kadar şeffaf bir insandım ki, sosisli sandviç üzerine konuşmak için lavaboya gelmiştik. Biraz acınası bir durum olduğundan, “Hiçbir şey,” dedim düşünmeden.

Dişlerini gıcırdattı. “Lily.”

“Lo.”

“Lo falan deme. Üzgünsün ve bana nedenini söylemiyorsun.” Kollarını göğsünün üstünde kavuşturup kapının önüne geçti. Sanı-

rım kapıdan fırlayıp kaçmak istediğimi fark etmişti. “Sen nedenini açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyoruz.”

“Bir hiç uğruna dramatik bir an yaratıyorsun!” dedim fısıldayarak. “Öğrendiğinde gerçekten kendini çok aptal hissedeceksin.”

“Neden fısıldıyorsun?” diye sordu. “Ayrıca bırak da aptalca olup olmadığına ben karar vereyim, Lil.”

Pes ederek derin bir iç çektim. “Sosisli sandviç.” İşte gerçeği itiraf etmiştim. “Öğle yemeği için sosisli sandviç istemiştim.” Kahkaha atmasını ve sonrasında, “*Cidden mi, Lily?*” diye sormasını bekliyordum ama öyle bir şey olmadı. Uzun bir süre boyunca bana baktı, söylediğim şeyi düşünürken kaşları hayal kırıklığıyla çatılıyordu.

“Üzgünüm,” dedi yumuşak bir sesle.

Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm sözcüğü üniversiteden reddedilme, ayrılık ya da cenaze gibi durumlarda söylenmeli. İnsan içinde penise benzeyen yiyecekler yiyemeyen bir kız için söylememelisin.”

“Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun.”

Sanırım son birkaç aydır hayatım fazlasıyla değişiyordu. Hiçbir zaman normal olmamıştım ama yaşadığım skandalın normal olma seçeneğini ortadan kaldırmış olması canımı yakıyordu. Bir an için düşüncelere dalıp son zamanlarda yaşadığım her şeyi aklımdan geçirdim.

Sonra mırıldanarak cevap verdim. “Artık kendime acımak istemiyorum.” Kendime acıyarak çırpınmayı hak etmiyordum. Annemin sayısız kez söylediği gibi, davranışlarımın sonucuyla karşı karşıyaydım. Kötü olan her şeyle yüzleşmek zorundaydım.

Loren öne doğru birkaç adım atıp bana yaklaştı. Kalp atışlarım aramızdaki mesafe kapandıkça artıyordu. Kolları boynuma dolandığında tüm enerjimi ayaklarımın üzerinde durmaya ve onun üzerine atlamamaya harcadım.

Yere sağlam bir şekilde basıp içimdeki duruşu yansıtmaya çalış-

tım. Muhtemelen şu ana kadar sergilediğim en seksi olmayan görüntüydü.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi Lo. “En azından ‘kendine acımamak’ olarak bahsettiğin şey, eve kapanmak anlamına gelmediği sürece.”

“Birazcık o anlama geliyor olabilir, yani... kısmen. Aklımın yarısını kaplıyor,” diye itiraf ettim.

Gülümsememek için kendini zor tutuyordu, sanırım tartışmayı kazanmıştım. Kısmen kazanmış da olabilirdim. Bu beraberlik mi sayılıyordu?

Baş döndürücü kehribar gözleri dudaklarıma kaydı. Kalbim göğüs kafesime karşı, *Şimdi, şimdi, şimdi!* der gibi çarpıyordu. Buna rağmen hiçbir şey söylemedim.

Eli yavaşça boynuma doğru yükseldi. Gözleri beni içine çekerken parmakları başımın arkasına yerleşti. Nefes alabileceğim tüm fırsatlar onunla paylaştığıma emin olduğum, gözlerinde körüklenen arzu tarafından engellenirken dudaklarım aralandı. Beni yakından izliyor, göğsü benimkiyle aynı anda inip kalkıyordu.

Önce yanağımı hafifçe öperek benimle alay etti.

“Lo,” diye inledim.

Sonra dudaklarını dünyevi bir çaresizlikle benimkilerle buluşturarak ciğerlerimdeki oksijeni çaldı. Bedenimi sıkıca tutarak yukarı kaldırırken diğer eli saçlarımin arasına karıştı. Benim ellerim de bisiklet yaka tişörtünün altında kaybolmuştu. Karın kaslarının çıkıntılarını ve yakınlığını hissetmek için ölüyordum. Ama düğmelerini açmaya çalışmadım.

En azından şimdilik.

Bacaklarımin arasındaki nokta bir nabız gibi atıyordu. Beline sıkıca sarıldığımda hissettiği uyarılmayla inledi. Ardından soluklanmak için bir anlığına duraksadık. Lo’nun gözleri yüzümde geziniyordu.

Porselen lavabonun baskısını belimde hissedebiliyordum. Lo gözlerini kısmıştı, yoğun bakışlarını benimkilerden hiç ayırmıyordu. Ruhumu okuyan, iç çamaşırımı sıırıslıklam eden ve beni çıplak bırakan bakışlarını...

Kot şortumun düğmelerini ustalıkla açtıktan sonra duruşumu ayarlayıp kumaşın kayıp gitmesini sağladı. Yavaş temposu kalbimi hızlandırıyor, yaşadığımız şeyin her an sona erebileceği korkusuyla dolmama sebep oluyordu.

“Durma,” dedim fısıldayarak. Karşısında nefes nefese kalmıştım.

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Bana biraz daha yaklaşıırken düşmem için bacağımın arkasını kavradı. Diğer elini arkamdaki porselen lavaboya yerleştirdi ve iç çamaşırımı kenara çekti. Ereksiyonu inanılmaz bir yavaşlıkla içime girene kadar pantolonunun fermuarını indirdiğini bile fark etmemiştim.

Nefesim kesildi, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Derinlere doğru hareket etmeye başladığında sıkıca kol kaslarına tutundum. *Umumi* bir tuvalette, ihtiyaçlarımızın eşleştiği bir yerde tamamen onunla dolmuştum. Loren Hale o ihtiyaçları besliyordu.

Bizim için.

“Gözlerini aç,” diye mırıldandı. İçimde hareket ederken nefesleri hızlanıyordu. “Lil.”

Kapalı olduklarını fark etmemiştim. Bana olan bakışlarını gördüğümde neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Lo beni derince öperken ona tutunmaya çalışarak çırpındım. Dudakları alnımda dolaşıyordu. Hızını giderek arttırdığı sırada, gözlerinde beliren yoğunluk bedenlerimizdeki duyguya uyum sağlıyordu. Sinirlerim alev alev yanarken son bir hamleyle içime girdi ve aynı anda zirveye ulaştık.

Bu devasa mutluluk uçurumundan aşağı inerken derin nefesler aldım.

Dudaklarını kulağıma sürterek, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ben de seni seviyorum.” O anda her şey kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel hissettiriyordu. İçimde uzun süre kaldığı için tekrar yapıp yapmayacağıma merak ettim.

Oralara girme, Lily.

Boğuk bir sesin boğazımda düğümlendiğini hissettim. Ölmekte olan bir sırtlanın çıkardığı bir inilti gibiydi. *Bu da neydi böyle?* Sanırım vücudum sahip olamayacağı bir şeyi istiyor ve zihnime karşı sinirleniyordu.

“Şşşt... Sorun yok,” dedi Lo. “Lil...” İçimden çıkıp iç çamaşırını ve kot pantolonunu hızla belinden yukarı çekti. Sonra eliyle yüzümü kavrayarak bana tamamen sarıldı.

Gözlerimi yumdum. *Artık istemiyorsun. Artık istemiyorsun. İşin bitti.* Bu sözleri tekrarlamaya çalışsam da aynı yoğunluktaki bir doruk noktasını yeniden arzulamaya çoktan başlamıştım. Korkunç olan şey, tekrar aynı hissi yakalayamayacağımı bilmemdi. İkinci seferin ilkinin geçemeyeceğini biliyordum, az önce yaşadığım şeye ulaşmak için sürekli tekrar denemek isteyecektim.

Ancak o duygu gelmeyecekti. En azından ben daha uzun süre bekleyene kadar. Belki yarın olurdu. Belki de ondan sonraki gün o hisse kavuşurdum.

“Bana bak.” Lo güçlükle konuşuyordu, sesi az önceki kadar nazik değildi.

Söylediğini yapacağım anda kapı çalındı.

“İçeride biri var!” diye bağırdı Lo. Başını iki yana sallayarak, “Bunun işe yaramasını istiyorum çünkü aksi takdirde...” diye fısıldadı. “Çarşamba gününü tekrardan yaşamak istemiyorum.”

Lo’nun evlenme teklif ettiği, kara listeye uymayı ne kadar çok istediğimi açıkladığım zamanı hatırladım. Terapistimin oluşturduğu sınırlara uymak istiyordum. Halka açık alanda seks yapmak yoktu,

gündüz ve gece rutinlerine bağlı kalmam gerekiyordu ama gün ortasıyla ilgili bir şey görünmüyordu. Zaten listeyi hiç görmemiştim.

Çarşamba gününe kadar.

Muhtemelen en kötü kavgalarımızdan birini yaşamıştık. Her şey korkularımızla ilgiliydi. Döner bir kapı gibi, aylardır uğraştığımız sorunların birebir aynalarıyla karşılaşmıştık.

Ben *onun* ihtiyaçlarının karşılanmadığından endişeleniyordum.

Loren da benden esirgediği şeyi elde etmek için başka bir adama yönelmemden korkuyordu.

Sözlerini çok net hatırlıyordum. “Bu işe yaramıyor, Lily,” derken gözleri kıpkırmızıydı. Birbirimizin her şeyini istiyorduk fakat çılgın, takıntılı bir canavara dönüşmemem için birbirimizden bilerek uzaklaşıyorduk.

Sessiz, dayanılmaz bir ifade havada asılı kalmıştı. *Ayrılmalıyız.*

O anda ikimiz de ağlıyorduk. Bunun bir son olduğunu hissediyordum, sanki birisi karnımı bıçakla deşiyordu. Halının üzerinde otururken kollarını bana sarmıştı. Buna rağmen daha iyi bir çözüm bulamamıştık.

İki saat sonra, doğru şekilde açıklanamayacak kadar ölçüsüz bir kedere batmışken, “Benimle ol,” diye fısıldadı.

Kalbimin sıkıştığını hissediyordum. “Ne?” Gözlerim tekrar yanmaya başlamıştı.

Lo iki eliyle yanaklarımı tuttu. Birbirimiz için ne kadar yanlış olduğumuzu ama ne kadar doğru hissettirdiğini hatırlamamı sağlayan çarpık bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözlerinde acı ve sevgi vardı. “Artık kural yok. Listeyi siktir et. Tahrik olduğunda, toplum içinde bile seks yapabilecek kadar güçlüsün.” Sessizce dökülen gözyaşlarımı sildi.

“Yeterince güçlü olduğumu nereden biliyorsun?”

“Çünkü şimdi daha iyisin,” dedi neredeyse beni ikna ederek.

“Bana sahipsin. Hem de ayık halime. Kontrolden çıkmadığına emin olacağım.” Sesi alçalırken alnını benimkine yasladı. “Sen de benimle birlikte olmayacaksan böyle yaşamak istemiyorum.”

Ben de istemiyordum.

Bu konuşmayı çarşamba günü yapmıştık, o zamandan beri yeni sistemimiz gerçekten de işe yarıyordu. Birkaç kez zorlanmama rağmen -bunun beklenen bir şey olduğunu düşünüyordum- uygulamayı başarmıştık. Lo dürtülerimi hiç beslememişti. Bir kere bile.

“Şu anda iyiyim,” dedim daha kararlı bir şekilde. *Bunu yapabiliyim.* Seks aklımın uzak köşelerine doğru sürüklenmeye başlamıştı. Aklımda onun yerine farklı bir düşünce belirliyordu. *Sen de benimle birlikte olmayacaksan böyle yaşamak istemiyorum.*

Lo’yu kaybedemezdim. Bunu yapamazdım.

Bir süre yüzümü inceledi ve şortumu giymeme yardım etmeden hemen önce alnımı öptü. Kapı bir kez daha çalındı. Bu sefer çok daha öfkeli bir vuruştı. “İçerisi dolu,” diye bağırdı Lo.

Ahşabın ardından gelen sert ses fazlasıyla tanıdıktı, “Yemeğin soğuyor.” Ryke’in daha çok, “*Umarım orada sevişmiyorsundur...*” gibi bir şey söylemesini beklerdim. Ancak dışarıda bir sürü insan vardı. Muhtemelen kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmek istemiyordu.

“Hâlâ kız arkadaşım ile konuşuyorum,” diye karşılık verdi Lo. “Yemeğe biz olmadan başla, ağabey.”

Ryke’in gözlerini devirdiğini hayal ettim. “Orada yaptığın tek şey bu mu?”

“Evet!” diye homurdandı Lo. “Tanrı aşkına. Kahrolası bir dakikalığına bizi yalnız bırak.”

“Sizi yirmi dakikadır yalnız bırakıyorum.” Ryke kapının kolunu zorluyordu. “Beni içeri alacak mısın?”

“Hayır,” diye patladı Lo. Kapı koluyla mücadele eden kişi kendisiymiş gibi o tarafa doğru dönmüştü. “Bir saniye içinde çıkacağım.”

Giyinmeyi bitirip parmaklarımı seks sonrası görünümüne sahip saçlarımın arasından geçirdim.

“Otuz saniyen var,” dedi Ryke. “Gerçekten de o sikik süreyi tutuyorum.”

Lo dişlerini sıkarak bir dizi küfür savurmamak için kendini dizginledi. Elleri vücudunun iki yanında yumruk haline gelmişti. Yavaşça arkasını dönüp benimle yüzleşmesi, daha iyi bir insan olmaya ve kavgayı geride bırakmaya çalışması neredeyse acı verici görünüyordu.

Yanaklarım endişeyle ısınmaya başladı. “Sence sonunda öğrenecekler mi?” diye fısıldadım.

Kaslarındaki gerginlik devam ederken beni yanına çekti ve kolunu zayıf omuzlarıma doladı. “Sır saklamakta iyiyiz,” diye mırıldandı. “Bu seferki niye farklı olsun ki?”

Doğru. Gözlerimdeki ıslaklığın bir kısmını silerek derin bir nefes verdim. *Çarşamba gününe lanet olsun.* Yaşadığımız an hâlâ çok taze hissettiriyordu, düşünmek bile gözyaşlarımın ortaya çıkmasına sebep oluyordu.

“Üzgün görünmen işe yarıyor,” dedi sessizce. “Ryke sadece konuşuyor olduğumuza inanacak.”

Güzel.

Kimse daha fazla seks yaptığımızı bilmiyordu.

Kız kardeşlerimin haberi yoktu.

Lo’nun ağabeyinin de.

Connor ve terapistimiz bile bilmiyordu.

Bizi anlayacaklarını düşünmüyorduk ve hayatımızdaki tüm seslerden çok yorulmuştuk. Bir kez olsun, birlikte mücadele etmek istiyorduk. Tek başımıza.

Lily ve Lo.

Eskiden olduğu gibi.

Sadece bu sefer daha iyiydik.

Artık daha güçlüydük.

Lo kilidi açsa da kapıyı sonuna kadar iten kişi ağabeyiydi. Kalabalık restorandan gelen sesler beni neredeyse geriye doğru savuruyordu ama Lo yakınında durmamı sağladı. Birbirlerine ters ters baktıklarını fark ettim. Aralarındaki bakışma, Ryke'in kıyafetlerimde bir ahlaksızlık lekesi bulmaya çalışarak beni dikkatle incelemeye başlamasıyla bozuldu.

Kot pantolonumun fermuarı çekik, gömleğim düz ve kırışksızdı.

"Sadece konuşuyorduk," diye tersledi Lo.

Ryke ona inanacak kadar çok güveniyordu ya da casusluk becerileri oldukça kötüydü. Asla özel dedektif olamazdı. Belki de gazeteciliği bırakmak onun için iyi bir fikirdi.

Endişeli tavrıyla küçük kardeşinden uzaklaşıp bana yöneldi. "İyi misin?" Bir adım daha yaklaştığında restorandaki kızlar kontrolsüzce çığlık atıp bizi alkışlamaya başladı.

Birisi, "Aşk üçgeni!" diye bağırdı.

Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır. Ryke'ı iki elimle sertçe geri ittiğimde savunmacı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı.

Sonra neredeyse hırlayarak derin bir iç çekti, çenesi gerginlikle sertleşmişti. "Yani artık senin için endişelenemeyecek miyim?"

"Lo'yu seninle *aldatmıyorum*." Restorandaki *herkesin* bunu duyduğunu umuyordum. Neredeyse bir sandalyenin üzerine çıkıp bağırarak istedim. Bu kesinlikle küçük kardeşim Daisy'nin yapacağı bir şeydi. Fikir olarak kulağa harika gelse de, bu fikri harekete dökmek için kendimi zorlayamadım.

Biri bana hamburger köftesi fırlatırsa ne olacaktı? Aman Tanrım... Peki ya suratıma sosisli sandviç atarlarsa? Şansım düşünülürse, gerçekleşecek şey buydu.

"Lily!" diye bağırdı Lo. Omuzlarımı tutup beni sarsmaya başlamıştı. "Sakin ol."

“Ben... Ben sakinim.” Sakin değil miydim?

“Biri seni kovalıyormuş gibi nefes nefese kaldın.”

Vücutlarıyla tam önümde erkekten oluşan bir duvar haline gelecek restoranı görmemi engelleyen iki adamın arasına baktım. Arka-
larında olan şeyi bilmeseydim bu hareketi seksi bulabilirdim.

Başka biri daha bağırdı. “Üçlü yapıyorlar!”

Aman Tanrım. Hayır. Konuşmaya başladım. “Ben seks yapmıyorum...”

“Boş ver gitsin.” Lo’nun gözlerinde kardeşininkine benzeyen karanlık bakışlar vardı. “İstediğin kadar bağırp çağırabilirsin. Ne olursa olsun, o magazin sayfaları yarın ya da sonraki gün sahte başlıklar atıp insanlara yalan haberler sunacaklar. Ayrıca ben lanet olası yemeğimi yemek istiyorum.” Ryke’a doğru döndü. “Peki ya sen?”

Ryke başını salladı. “Evet, açlıktan ölüyorum.”

Lo tekrar bana baktı. “Kimsenin bizi kovmasına izin vermeyeceğim.”

Bana karşı birlik olmuşlardı.

Sanırım bunu yapmalarını, birbirlerine karşı durmalarından daha çok seviyordum. Bu da masaya gitmek, oturup istediğim yemeği sipariş etmek için ihtiyacım olan güveni bulmamı sağlıyordu.

Bir sosisli sandviç.

Bölüm 3

0 Yıl: 01 Ay

Eylül

LOREN HALE

Sevdiğimiz herkese yalan söylemek görüldüğü kadar zor bir şey değildi. Bunun sebebi gerçeği söylemekten çok yalan söylememiz olabilirdi. Belki de Lily'yi hayatımdaki herkesten daha çok sevdiğim içindi.

Lily'nin seks hayatıyla ilgili üçüncü kişilerden fikir almaktan bıkmıştım. Beni beceren kişi oydu. Bu konuda önemli olan tek fikir ona ve bana ait olmalıydı.

Öyle de olacaktı.

Hâlâ nefsine düşkün, içkiyi bırakamadan ona sevgili olmak için yalvaran o çocuk olduğumu düşünen herkes siktirip gidebilir.

O çocuk ölmüştü.

Masamın üstündeki dağınık çizgi roman yığınının görmezden gelmeye çalışıyordum. Connor Cobalt şu anda ofisimde geziniyor olsaydı aklını kaçırdı. Geçen hafta tam bir saat boyunca işimi dosyalamam konusunda yardım etmişti. Ama çizgi romanlar o kadar hızlı geliyordu ki, düzenlemeye yetişemiyordum.

Halway Çizgi Romanları, küçük ve bağımsız bir yayın şirketi. İnternette de şu başlıkla patlamıştı:

LOREN HALE YENİ BİR İŞ GİRİŞİMİ BAŞLATIYOR

Şimdi gelecek vaat eden sanatçıların taslaklarında boğuluyordum. Ne kadar çabalasam da onlara asla ayak uyduramıyordum.

İşime yüzde yüz odaklansam her şey daha kolay olabilirdi ama yüzde kırktan fazla odaklanamıyordum. İlgimin geri kalanını mutlu bir şekilde sevgilime yöneltmiştim.

“Ne tür bir kemer tokası bu?” Lily beceriksizce kemerimi çözme-ye çalışıyordu, dizleri masamın önündeki halının üzerindeydi. Arkaya doğru ittiğim deri koltuk gıcırdarken ellerini uzaklaştırdım.

“Hamlamışsın.”

Şaşkınlıkla hızlı bir nefes aldı. “Hamlamadım.” Yavaşça çözdüğüm kemer tokamı işaret etti. “Ya namus kemeri takıyorsun ya da dış güçler tarafından açılmasın diye kemeri büyülemişsin... *Alohomora*.”

Donup kalırken ona doğru bir bakış attım. Az önce cidden... *Evet, öyle yapmıştı*. Kahrolası bir büyüyle kemeri açmayı denemişti ve yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“*Hogwarts* mektubun gelmediği sırada ben de oradaydım,” diye hatırlattım. On birinci yaş gününde ağlamıştı. Ben de iyi hissetmesi için onu babamın pahalı İskoç viskisiyle sarhoş etmiştim.

Sikik bir aptaldım.

* Harry Potter serisinde, kilit açma büyüsü olarak kullanılan bir kelimedir. (ç.n.)

“Ah, her neyse. Etrafta kimse yokken senin de büyü yapmayı denediğini biliyorum.”

Bunu inkâr etmedim.

Kemerimi çözdüğümde gülümseyerek orayı işaret etti. “Bak işe yaradı.”

“Ha ha,” diye tatsızca güldüm. Yüzündeki gülümsemeye odaklanmıştım. Basın tarafından sıkıştırıldığımız için nadiren gerçekleşen bir şeye bakıyordum.

Dikkatini pantolonuma vererek yaptığı şeyi bir görev haline getirdi. Kumaşı bacaklarıma doğru indirdi ve siyah *boxer*’ıma baskı uygulayan aletimin büyüklüğü karşısında gözleri kocaman açıldı. Nefesleri giderek düzensizleşirken onu izliyordum.

Bu onu tahrik etse bile daha az dürtüsel ve doyumsuz olmayı öğreniyordu. Porno izlememiş, mastürbasyon yapmamış ve kontrolünü kaybetmemişti. Bu kahrolası bir gelişmeydi. Özellikle de bağımlılığı halka ifşa olduğu zaman yaşadığı ani çöküş düşünüldüğünde oldukça iyiydi.

Deri koltuğa yaslanarak rahatladım. Lily dudaklarını yaladı, elleri kumaşın altındaki aletime uzanırken kanım kaynıyordu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak koyu renk tutamlarını kavradım.

Aletimin üzerinde çalışan elinin hareketleri tamamen doğrudu, kesinlikle fazla sert ya da yumuşak değildi. İç çamaşırmıdan çıkan aletimin başına diliyle hafifçe dokunduğunda sertçe nefesimi verdim. Boştaki elimle masama uzanıp iPod Dock’tan gelen elektronik, ağır bas müziğin sesini açtım. Sanırım *Skrillex*’ten bir parçaydı fakat aklım bunu kesin olarak bilecek kadar odaklanmış değildi.

Lily’nin gözleri arzuyla parlıyordu. Tüm enerjimi ağzını tamamen doldurmamak için harcıyordum. Aletimi hafifçe sıkıldığında, gizlemeye çalışmama rağmen boğazımdan bir inleme koptu. Dudakları kıvrılırken aletime yumuşak bir öpücük kondurdu ve yavaşça ağzına

aldı. İsa aşkına. Koltuğu kavrayıp diğer elimle saçlarını geride tutmaya devam ettim.

Uсталıkla aletimi emmeye başladı. “Tam orası, Lil,” diyerek onu teşvik ettim.

Vücudumdaki sinirler coşarken saçlarını daha sert tuttum. Zirveye ulaşmama çok az kalmıştı ancak ofisimin kapısı aniden açıldı. Kapı çalınmamıştı. Hiçbir şey yapılmamıştı. Elimi sevgilimin saçlarında tutmaya devam ettim. Hissettiğim endişe yüzünden çenem kasılıyordu. Lily üzerinde çalıştığı birinci kalite saksoyu hızla durdurmuştu.

Dudakları geçici bir panikle açılırken masanın altında geriledi.

Sandalyemi iterek masaya yaklaştırdım. Yalnızca pantolonumu ve iç çamaşırımı hızlıca giyip, içeri giren aptala karşı yapacağım sözlü saldırıyı hazırlayacak kadar vaktim vardı.

“Lanet olası bir asistana ihtiyacın var.” Babam hiç duraksamadan ofisimin içine girmişti.

Zihnimde planladığım saldırıyı bir anlığına sorguladım. Jonathan Hale tüm hakaretlerimi viski içiyormuş gibi yutardı. Acımasız görünür, her zaman daha fazlasına hazır bir şekilde davranırdı.

“Affedersin, randevumuz mu vardı?” diye sordum kaba bir tavırla. Şu anda istesem bile kendimi tutamazdım.

Lily bacağımı yumruklayarak sessizce nazik olmamı söylüyordu. Ama babamın çatık kaşları ve sert bakışları ondan daha çok zarar veriyordu.

“Küçük bir pislik gibi davranma,” dedi babam alayla. “Bu kapıların dışında yaşayan, nefes alan gerçek bir ruhun olduğu bir bekleme odan yoksa nasıl toplantı yapacaksın ki?” Ofisimi inceledi ve kitap raflarımı küçümseyerek süzdü. Onlara sanki doğru organize edilmiş gibi bakıyordu.

“Belki de toplantı falan yapmayı planlamıyorumdur,” diye karşılık verdim. “Bu yüzden bir bekleme odasına ihtiyacım yok.”

“Bazen sikik dadılarından birinin çocukken seni kafanın üstüne düşürüp düşürmediğini merak ediyorum.”

Becerdiğini iddia ettiği çocukluk “dadılarım” vardı. *Onunu* birden becerdiğini söylüyordu. “Hayır,” diye cevap verdim. “Sadece senin yüzünden böyleyim, baba,” dedim tatsızca gülerek. O da hızlıca aynı şekilde karşılık verdi.

“Buraya işinizi konuşmaya geldim.” Duvardan bir sandalye alıp masamın karşısına yerleştirdi.

Kaskatı kesilerek hızla aşağıda saklanan sevgilime bir bakış attım. Gözleri irice açılırken bacaklarını göğsüne doğru çekmişti. Dudaklarını hareket ettirerek sessizce sordu. “*Tam orada mı?*”

Şüphelerini onaylamadım çünkü bunu yapmam sadece daha fazla korkmasına sebep olacaktı. Onun yerine babamın diğer karakterlerin yanında duran plastik X-Men aksiyon figürünü almasını seyrettim. Normalde bu anı izlerken gülebilirdim. Özellikle de karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatıp, gözlerini kısarak Sunspot’ın* kolunu hareket ettirmesi beni güldürebilirdi. Bu figürleri onaylamadığını, o dile getirmese bile hissedebiliyordum.

“Sence de bu saçmalık için biraz büyük değil misin?” Şaşırtıcı bir şekilde figürü aldığı yere geri koymuştu.

“Çizgi romanlar üzerine iş yapıyorum,” diye hatırlattım. “Bu saçmalığı seviyorum.”

“Bunun için ofisinin on bir yaşındaki bir çocuğun yatak odası gibi görünmesi gerekmiyor.” Başını diğer süper kahraman eşyalarına doğru eğdi. “Yeni asistanın senin için yeniden dekore edebilir.”

“Bir asistanla uğraşacak enerjim yok,” diye karşı çıktım. Davetsiz misafirleri kaldıramazdım, onları anında parçalarına ayırırdım. Terapistim Brian’a göre, beni incitmelerine fırsat vermeden insanları etrafımdan uzaklaştırıyordum.

* Marvel tarafından yayınlanan çizgi romanlarda görünen kurgusal bir süper kahramandır. (ç.n.)

Hayatım boyunca beslendiğim onca yalan ve *iki* anne tarafından terk edildiğim düşünülürse muhtemelen söyledikleri doğrudur. Güven sorunlarım vardı ancak tamamen yabancı bir insan olan Connor'ı kabullenmiştim. Bana apaçık yalan söylemiş olan ağabeyimi de hayatıma almıştım.

Bu yeterli değil miydi?

Neden lanet çevreme daha fazla insan eklemem gerekiyordu?

"Bu kadar mı?" diye sordum babama. "Eğer fark etmediysen diye söylüyorum, şu anda beni rahatsız ediyorsun."

Lily huzursuz bir hareketle pantolonumu çekiştirirken sakinleşmemi istiyordu. Bundan sonra içki içmeye gitmeyecektim. Odadan çıktığı sırada babama kalem gibi bir şey fırlatabilirdim. En azından bunu yaptığımı hayal ederdim ama içki içmeyecektim.

"Asistan konusu listenin en altında." Babamın nefesi viski kokuyordu. "Peki alt kattaki dükkân?"

Siktir. "*Superheroes & Scones*," diye açıkladım. "Lily işletiyor."

"Ben finanse ediyorum," diye hatırlattı. "Ne zaman açılıyor?" Bakışları masamın üzerindeki kâğıt yığınının kaydı. En yakındaki taslağı kaparken üzerinde Halway Çizgi Romanları logosu olan bir kupayı devirdi. Öne eğilip kupayı tekrar yerine koydum.

Çizgi romanı karıştırdıkça yüzü gerçek anlamda taş gibi sertleşiyordu.

Başımın döndüğünü hissettim, onun bulunduğu yerden beş adım ilerisini düşünmeye çalışıyordum. Ancak her zaman kaybedeceğim bir satranç oyununun içindeydim. "Lily işleri ağırdan almak istiyor. O yüzden muhtemelen mezun olduktan sonra açarız." Bu da birkaç yıl sonra açılacağı anlamına geliyordu.

Lily'nin insan kalabalığı olmadan alt katta vakit geçirebilmesi hoşuma gidiyordu. Mağazayı açtığımızda onun için durumun fazla

* (İng.) Süper Kahramanlar & Çörekler. (ç.n.)

çılgın bir hale gelmesinden korkuyordum. *Lucky's*'de olduğu gibi bir şey yaşamasından korkuyordum. Sadece çok daha kötüsü olabilirdi.

Çünkü burası bize aitti.

Babam küçümseyerek dudak büktü ve çizgi romanı masaya geri fırlattı. “Bu berbat bir iş planı. *Şu anda* medyanın içindesin. Mükün olduğunca hızlı bir şekilde bu ilgiden yararlanman gerekiyor.”

“O bir seks bağımlısı. Bu iyi bir ilgi olmayacak,” dedim sinirle. Artık kot pantolonumu çekiştirmeyen sevgiliye baktım. Gözlerini halının üstüne dikmişti, boynu hissettiği kaygı yüzünden kıpkırmızı olmuştu.

Babama dışarı çıkmasını söylemek üzereydim ama acımasız bakışlarıyla beni susturdu. “Loren.” Adımı sanki lanet olası bir aptalmışım gibi söylüyordu. “Bir şeyi yoktan var ediyorsan, kötü medya aynı zamanda iyi medyadır. Fakat zaten bir üne sahipsen, kötü medya seni öldürebilir.” Beni işaret etti. “*Şu anda* hiçbir şeyin yok. İhtiyacın olan şey kötü medya, onu kullan. Bir aptal olma.”

Lily'nin medya yüzünden başka bir şey daha kaybetmiş gibi hissetmesini istemiyordum. İlginin bu kadar uzun sürmesini ve gider artmasını beklemiyorduk. Bu noktada, gelecekte bir gün azalacağı bile sanmıyordum. İnsanlar onunla ve üvey kardeşimle olan ilişkin çok fazla ilgi duyuyordu.

Bir magazincinin ıslak rüyası gibiydi.

“Daha fazla zamana ihtiyacım var,” dedim lanet bir bahane bulmaya çalışarak. “Henüz hazır değil. Hâlâ gelmesi gereken envanterimiz var...”

“Az önce aşağıdaydım. Zaten her şey çoktan stokta yoksa, fazla stok yapmışsınız demektir.” Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı. “Mağaza bu ayın sonunda açılacak. Eğer bir tarih belirlemezseniz gazeteye kendim ilan vereceğim. Binanın dışındaki sikik kuyrukla da siz uğraşmak zorunda kalacaksınız.”

Masanın kenarını kavradım, ağzım kapanırken dişlerimi sıkıyordum. *İyisin*. Tek yapmak istediğim şeyin patlamak olduğu düşünülürse, yaptığım sadece aptalca bir moral konuşmasıydı. Ayrıca evet, bir şişe *Jameson** içmek kulağa harika geliyordu.

Babam kravatını düzeltmek için kapının yanında durdu. “Ayrıca sana bir tavsiye... Eğer ofisinde oral seks yapmak istiyorsan, gerçekten bir asistana ihtiyacın var.”

Ne?

Yüzüm düştü.

Babam masaya sanki içini görebilecekmiş gibi bakıyordu ama bunu yapması imkânsızdı. “Bir dahaki sefere bu kadar şiddetli nefes almamaya çalış, Lily. Kendini ele veriyorsun.” Bu sözlerin ardından ofisimden defolup gitti.

Ortama girişi kadar dramatik bir çıkış yapmak tam da onluk bir hareketti.

Lily masanın altından, “Aman Tanrım,” dedi kocaman olmuş gözlerle. Kızarmış yüzüne baktım, benden çok daha fazla utanmıştı.

“Merak etme,” diye cevap verdim. “Onu daha önce tek gecelik bir ilişkinin ardından eve gelirken gördük.” Eğer bir kadın sabah mak-yajı bozulmuş bir şekilde evden çıkmıyorsa; babam sabahın onunda önceki geceden kalma takım elbisesiyle eve gelirdi.

Adamın utanma duygusu yoktu.

Hem de hiç.

Babam gece seks yapmadığı sürece *o kadar* geç saatlere kadar çalışmazdı.

Lily cevap vermedi.

Sandalyemi geri çekip başımı eğerek onunla göz göze geldim. “Dışarı çık.”

Hareketsiz duruyordu. Onu dışarı çekmek zorunda kalabilirdim.

* Bir çeşit İrlanda viskisi. (ç.n.)

Garip bir şekilde, kız arkadaşımı masanın altından çekerek çıkarmak zorunda kaldığım ilk durum olmazdı.

Kot pantolonumu belime doğru çektim. Bu da saklandığı yerden çıkmasını ve kucağıma tırmanmasını sağladı. “Hayır, seni boşaltacağım.”

Aniden midemin bulandığını hissettim. Lily’yi reddetmem gerektiğini biliyordum. Çok endişeliydi ve sert duyguları yok etmek için seksi kullanmamalıydı. Onlarla başa çıkmak zorundaydı. Avuçlarını dizlerime yerleştirdiğinde, “Hayır. Bu sefer olmaz, Lil,” diye cevap verdim. Ellerini tutup tekrar göğsüne bastırdım. Ardından pantolonumu tam olarak giyip, fermuarı çekerek kararımı sağlamlaştırdım.

Dizlerinin üzerinde dururken omuzları çökmüştü. Kaybolmuş gibi görünüyordu. Onu kucağıma aldığım da bacaklarını sandalyenin iki yanına koyarak bana sarıldı. *Tanrım*. Onu reddetmeye devam etmek istemiyordum. Bencil bir düşünceyle, kız arkadaşımı kucağımdan indirmek de istemiyordum.

Konuyu sekse getirmek yerine şaşırtıcı bir şekilde başka bir yöne çevirdi. “*Superheroes & Scones* hakkında...” derken sesi kısıldı, doğru kelimeleri bulamıyormuş gibiydi. Elini göğsüme koyarken az önceki halinden daha mutlu sayılmazdı.

Mağaza onun için evden uzakta güvenli bir yer olmuştu. Açılması durumunda bunun sona ereceğini biliyorduk.

“Bekleyebiliriz,” diye teklif ettim. Umutsuz bakışları beni gerçekten korkutuyordu. “Babamı ikna...”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti ama kaslarım hâlâ gergindi. “Baban haklı. Açılışı yakında yapmalıyız.” Kendi sözlerine inanmadığını biliyordum. “Sadece telefon ve mesajlar aracılığıyla iletişim halinde olacağım bir genel müdür bulacağım. Böylece neler olup bittiğini bileceğim...”

“Lily...” Adını söyledim ama başka herhangi bir kelime söyleye-

miyordum. Ciğerlerimdeki hava yeterli gelmiyordu. Ona baktığımda tek gördüğüm şey kendi dünyasına hapsolmuş bir kızdı.

Kahretsin. Kendi lanet vücudunda sıkışıp kalmıştı. Sadece zamana ihtiyacı vardı ancak kimse ona bunu veriyormuş gibi görünmüyordu.

Başını çevirip geri dönmeyi düşünür gibi gibi masanın altındaki boşluğa baktı. *Sakin oraya geri gitmeye cüret etme, Lil.*

Yavaşça kucağımdan inerken, “Gidip envanteri sayacağım,” dedi yumuşak bir sesle. Tüm neşesi kaybolmuştu. En büyük korkumun içime yayıldığını hissettim. *Onu kaybetmek.*

“Hayır, gitmeyeceksin,” diye çıktım. “Burada kalacak ve şu bok yığını için bana yardım edeceksin.” Elimle masayı işaret ederek çizgi romanları gösterdim. Bunu bir öneriymiş gibi değerlendirdi ama öyle değildi. Şu anda yalnız kalması konusunda ona güvenmiyordum.

“Lütfen, Lil. Bu batağa saplanmış durumdaydım. Yardımına ihtiyacım var. Envanteri başka bir gün sayabilirsin.” Bu sözler işe yaramıştı.

Lily masaya geri dönüp kalın bir taslağı eline aldı.

Bu kadar çabuk iniş ve çıkışlar yaşamamız ürkütücüydü. Sandalyeye oturarak bir çizgi roman açarken dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrılmıştı. Ancak üzgün halini onsuzluğa tercih ederdim.

İşte gerçek buydu.

Bölüm 4

0 Yıl: 01 Ay

Eylül

LOREN HALE

Superheroes & Scones'u geçen hafta açmıştık.

Kapıları açmadan üç saat önce, dışarıdaki insanların sıralarını kontrol altına almak için kaldırımı iple kapatmak zorunda kalmıştık. O zamandan beri kalabalık azalmamıştı. En boktan şeyse neredeyse hiç çizgi roman satamıyor oluşumuzdu. İnsanlar bir fincan kahve alıyor ve kışlarını standı yaslayarak Lily'yi ya da beni görmeyi bekliyordu.

Sergilenen ürünler bizdik.

Lily son iki haftayı Princeton'daki evinde, yeniden canlanan medyadan saklanarak geçirmişti. Onu öğle yemeğine davet etsem de ders çalışmakla ilgili bir bahane uydurmuştu. Ama televizyonun karşısında oturup dizileri baştan sona izlediğini biliyordum.

Şu anda Ryke ve Connor'ı görmezden geliyordum. Connor garsondan gelen içkilerimizi almakla meşguldü. Garson, renkli bir *sombrero** takıyordu. Görünüşe göre bir çocuğun on ikinci yaş günüydü, bu yüzden ona İspanyolca şarkı söyleyip marakas sallamışlardı. Çocuk oldukça mutlu görünüyordu.

Telefonuma odaklanarak Lil'e mesaj attım.

Eve geldiğimde Netflix'i kontrol edeceğim.

Başka bir açıklama yapmadan gönder tuşuna bastım. Kastetmek istediğim şeyi anlayacaktı.

Çabucak cevap verdi. *Yap bunu. Ders çalışıyorum :P - Lily*

Az önce bana dilini mi çıkardın?

:P - Lily

Sevimli olsa da bu ifade onun durumu geçiştirme şekliydi. Keşke burada olsaydı. Onu gerçekten görebildiğimde kafasının nerede olduğunu bilmem daha kolay oluyordu.

“Öğle yemeğinde bize katılacak mısın, Lo?” diye sordu Connor. Garson kız masaya daha fazla cips ve bir kâse *guacamole* bırakarak yanımızdan ayrılmıştı.

Telefonumu cebime koyarak yüz hatlarımdaki gerginliği temizlemeye çalıştım. Yüzümde beliren “senden nefret ediyorum” temalı bakış kalıcı bir uzantım gibiydi. Ondan bir türlü kurtulamıyordum.

Nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Meksika restoranının ortasında, on kişilik bir masada oturan ve muhtemelen tüm ailesi etrafını sarmış olan çocuğa doğru baktım.

* “Meksika Şapkası” olarak bilinen, güneşin yüze gelmesini en iyi engelleyen şapka çeşitlerinden biridir. (ç.n.)

O bir hediye açarken annesi de hediye paketlerini topluyor ve özenle katlıyordu.

Babası fotoğraf çekiyordu.

Bu çocukla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Gülümsemesinden nefret ediyordum. Birden fazla kişinin ona sarılmasından nefret ediyordum. Ondan nefret etmekten de nefret ediyordum. Neden başkalarının mutluluğu, biri karnıma yumruk atıyormuş gibi hissetmeme sebep olmak zorundaydı ki?

“Lo,” diye çıkıştı Ryke.

Üvey kardeşime ve Connor’a doğru baktım. Birbirlerine zar zor katlanabiliyorlardı. Bu yüzden yan yana oturmalarına şaşırmıştım. “Buradayım, değil mi?” dedim sertçe.

Gergin kaslarımı gevşetmeye çalışarak tahta sandalyeme yaslandım. Arka tarafta oturuyorduk, gözlerden ve cam pencerelerden uzaktaydık.

Kamera yoktu. Paparazzi yoktu.

Bu durum, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özgürleştirici hissettiriyordu.

“Fiziksel olarak buradasın,” diye cevapladı Connor. “Ama ben insanların tüm ilgisinin üzerimde olmasını tercih ederim.”

Ryke neşesiz bir kahkaha attı. “Hiç değişmiyorsun, değil mi? Hâlâ bir narsistsin.”

Bir cips alıp yedim. “Ben ilgi orospusu diyecektim.”

“Aynı zamanda öyleyim de,” dedi Connor genişleyen gülümsemesiyle. “Kendimi seviyorum. Çok az insan aynı şeyi söyleyebilir ve bu gerçekten üzücü.”

Bana bakmasını bekledim.

Ancak gözlerini *salsa* barına dikmiş halde suyunu yudumluyordu.

Ağzıma bir cips daha atarak rahatlamaya çalıştım. Connor’ın siyah gömleğini, pahalı saatini ya da mükemmel şekillendirilmiş dalgalı kahverengi saçlarını sorgulamadım. Yataktan yeni kalkmış gibi

görünen dağınık koyu kahverengi saçları, kirli sakalı ve üzerinde Pennsylvania Üniversitesi koşucu tişörtü olan kardeşimin aksine, arkadaşım oldukça derli toplu görünüyordu.

Sanırım ben ikisinin arasında bir yerdeydim.

En azından öyle olduğumu umuyordum.

“Lily nasıl?” diye sordu Connor. Bakışlarını bana doğru çevirmişti.

“Rose nasıl?” Sorusunu savuşturarak içeceğime uzandım. Bahsi geçen içecek bir bardak suydı.

“Meşgul. Gergin. Düğün planlamasını Samantha’dan devraldığını biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” *Biliyorum*. “Lily ve annesi henüz konuşmuyorlar.” Bir gün araları düzelecek miydi bilmiyordum. O kadar karmaşık bir durumdu ki, iletişim kanallarını açmanın doğru bir hareket olup olmadığından emin değildim. Lily, annesinin ona bir hayal kırıklığı olduğunu söylemesinden sonra yıkılmıştı.

Samantha’nın tüm hayatı ailesinin itibarını korumak üzerine kuruluydu ve kendi kızı bunu mahvetmişti.

Lily evliliğimizin annesiyle arasındaki kopmuş bağı onaracağını düşünüyordu ama benim öyle bir beklentim yoktu. Annesinin derine işlenmiş öfkesinin her şeye rağmen gitmediğini fark ettiğinde sevgilimin paramparça olduğunu görmek istemiyordum.

Bu yüzden haziran ayındaki düğünümüz için geri sayım yaparken hissettiğim tek şey korkuydu.

Connor ağzını açtı ama konuşmasına fırsat vermedim. “Lanetli cadının bekâret kemerini çıkardın mı?” Konuşmayı onun ilişkisine yönlendirmiştım. “Yoksa hâlâ beline bağlı mı?”

“Rose hâlâ bakire,” derken bu durum onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu. Neredeyse *bir yıldır* onunla birlikteydi ancak doğru düzgün hiçbir şey yapmamışlardı. En azından Lily ve Connor’ın benimle paylaştıkları kadarıyla durum böyleydi. Rose benim ilişkimin

reklamının yapılmasını istese bile özel hayatıyla ilgili en ufak detayı bile bana anlatmazdı. Benim ilişkiyi bilmek istemesinin sebebi de kız kardeşinin iyileşme sürecini mahvetmediğimden emin olmaktı.

Mahvetmiyordum.

Tavuklu *taco*'larımı yemek için acı sos beklerken sepetten bir cips daha aldım. "Onun tırnaklarına dikkat et. Güzel yüzünü mahvetmesini istemem."

"Rose'dan korkmuyorum ama endişen için teşekkürler, sevgili." Bana doğru göz kırptı.

Kalbime dokundum. "Her zaman, aşkım."

Ryke gözlerini devirerek sandalyesine çöktü. Karanlık bakışları üzerimizdeydi. "Bunu benim olmadığım zamanlara saklamaya ne dersiniz?"

"Homofobik misin?" Bunu merak etmiştim. Cipsi *salsa* sosuna batırırken cevabımı bekledim. Gerçekten de üvey kardeşimin öyle biri olmasını istemiyordum.

"Hayır," diye tersledi Ryke. Sorum gerçek düşüncesinden çok uzaktaymış gibi tepki vermişti. "Sadece sinirlendim."

Bence Connor'la olan ilişkiyi kıskanıyordu. Aramızdakiler oldukça basitti. Biz arkadaşlık ama Ryke'la böyle... Böyle olamazdık işte. Aramızda ilişkinin karmaşıktan başka şekilde tanımlayamayacağım kadar çok ayrıntısı vardı.

Ryke telefonunu çıkarıp masaya, benimkinin hemen yanına koymadan önce birine mesaj attı. Garson döndüğünde siparişlerimizi verdik. Hemen sonra bardaki üç kızın kıkırdadığını duyduk. Arka tarafta oturduğumuzu fark etmişlerdi ve birbirlerinin kollarına vuruyorlardı. Dudaklarını okudum. "Resmen onlar."

Üç kız da *Go Greek!* ve *Tri and Beat Us* gibi kızlar birliği tişörtleri ve koşu şortları giyiyordu. Atıldığım üniversiteye giden, yirmili yaşlarındaki kızlar gibi görünüyorlardı.

Pennsylvania Üniversitesi.

Ryke kızları açıkça baştan aşağı süzdüğünde neredeyse cıyıkladılar, gözleri kocaman olmuştu.

“Gören de onlara *Maserati*’nde bir tur attırdığını zanneder,” dedim ağabeyime.

“Benim *Maserati*’m yok.” *Lafın gelişi söylemiştim.* Ayağa kalkıp peçetesini sandalyeye fırlattı. “Bana beş dakika ver.”

Connor telefonunu cebine koydu. “O kadar uzun mu?”

“Siktir git,” dedi Ryke. Sonra kızlarını yanına doğru ilerlemeye başladı.

Sanırım en sonda oturan kızıl saçlı kız bayılmak üzereydi.

Kızlar resmen bar taburelerinde zıpladılar. Ryke onları tavlama için hangi taktiğini kullanacaksa ona başlayarak aralarına girdi. Kısa sarı saçlı ve koyu kırmızı renk ruj sürmüş olan kız Ryke’la konuşuyordu ama doğrudan Connor’ı işaret etmişti.

“İçlerinden biri senden hoşlanıyormuş gibi görünüyor,” dedim Connor’a.

Arkadaşım onlara hayatımda gördüğüm en kayıtsız şekilde el salladı. Dostça ya da geçiştiriyormuş gibi değildi ama yarı uzak bir şekilde, tamamen ilgisizdi.

“Cobalt,” diye bağırdı Ryke. “IQ’nu öğrenmek istiyorlar.”

“Seninkinden daha yüksek.”

Ryke gözlerini devirerek bize sırtını döndü, onlarla konuşmaya devam ediyordu.

“Ne tavlama cümlesi ama,” dedim. “Kahretsin, bunu senin üzerinde kullanma fırsatını kaçırdım.” Connor’la ilk tanıştığım anda asek-süel olduğundan emindim. Lily de eşcinsel olduğundan şüpheleniyordu. Ancak şu anda, dürüst olmak gerekirse ne olduğunu bilmiyordum bile.

Benim için o sadece Connor’dı.

Belki de tüm mesele buydu.

“Seni geri çevirmezdim.” Connor arkasına yaslanırken altın ve siyah kaplama saatine bir bakış attı.

“Nedenmiş o?”

“Yakışıklısın,” diye takıldı. “Benim kadar değil ama zaten kimse öyle olamıyor. O yüzden bunu bir olumsuzluk olarak saymazdım.”

Ayıklığımdan önce onunla barda oturdum ve insanların ona asılmasını izlerdim. 1.90’lık boyu ve tiksindirecek kadar özgüvenli olan mavi gözleriyle orada dururdu.

Connor Cobalt, bir sık ve amcık mıknatısıydı.

Bunun farkında olsa da basitçe umursamıyordu.

Görünüşe göre onun bir tipi *vardı* ve bahsi geçen kişi şu anda restoranda kasılarak yürüyordu. On santimlik topuklu ayakkabılarını duyduğumda ve delici sarı-yeşil gözlerini gördüğümde sesli bir şekilde inledim. Ancak Rose tek bir kişiye odaklanmış durumdaydı.

Chanel güneş gözlüklerini kaldırarak başmın üstüne takıp Connor’ın yanına, ağabeyimin sandalyesine oturdu. Connor onu Fransızca birkaç kelimeyle selamladığında aynı dilde karşılık verdi. Arkadaşım kolunu onun sandalyesinin arkasına doladı, vücudu sahiplenmeyle sevgilisine doğru eğilmişti.

Bardaki kızlar onun bir ilişkide olduğunu fark etmemiş olsalar bile, şu anda tam olarak anlamışlardı.

“Selam, Rose,” dedim hevesiz bir şekilde. “Öğle yemeğine gele-meyeceğini sanıyordum.”

“On dakikam var,” dedi garsona işaret vererek. “Sadece seni kızdırmak için uğrayayım dedim. Günlük aktiviteler listemin üç numarasında bu vardı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye cevap verdim. “*Pençeleri törpülemek* dördüncü sırada mı?”

Bana ters ters baktı.

Aynı şekilde karşılık verdim.

“Çocuklar,” dedi Connor. “Rose bıçakların, sen de devirebileceğin masaların yanında değilken kavga etseniz olur mu? Kafeterya kavgalarını çılgınca ve eğlenceli buluyorum. En azından çapraz ateş arasında kalmadığım zamanlarda.”

Rose bana uyduruk bir aksiyon filmindeki kötü adam gibi, “Kurtuldun,” diye seslendi. İfadesi yarı ciddiye ve bence oldukça aptal bir davranıştı.

“Teşekkürler, *Darth Vader*.”

Bana ortaparmağını gösterdiği anda garson kız yaklaşıp boğazını temizledi. Rose ortaparmağı havada süzülürken yakalanmıştı.

Kahkaha attım. Sonunda bu duruma düşmüştü.

Rose yine de pek utanmış görünmüyordu. Parmağını indirip, “Bir margarita istiyorum, buz gibi ve tuzsuz,” diye sipariş verdi.

“Kimliğinizi görebilir miyim?”

Rose cüzdanını açarak kimliğini gösterdi.

“Teşekkürler. Hemen getiriyorum. Başka bir şey var mıydı?” diye sordu kız şapkasını düzeltirken.

“Evet,” dedim. “Kız arkadaşımın ablasının buzunu çözmek için bir fön makinesi.” Kuru bir şekilde gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Ben de kız kardeşimin erkek arkadaşını tokatlayabilmek için bir sineklik istiyorum.”

Garson kızın dudakları hafifçe aralansa da hiçbir şey söyleyemedi.

Connor ona sıcak bir şekilde gülümsedi. “Sadece bir margarita.”

Kız yutkundu. “En kısa zamanda hazırlanacak...”

Garson yanımdan ayrılırken telefonum masanın üzerinde titre di. Alıp mesajı açtım.

Yarın görüşürüz. - Daisy

Kaskatı kesildim.

Telefonu ters çevirdiğimde benim siyah kılıfımın aksine koyu yeşil renkte olduğunu gördüm. Yanlışlıkla üvey ağabeyimin telefonunu almıştım.

Ahlak ya da etik kavramlarının benim için hiçbir önemi yoktu.

Tereddüt bile etmedim. Hızlıca konuşmanın başına doğru mesajlarda göz gezdirdim. Ardından endişeyle elimi ağzımın üstüne kapattım. Hızlı düşüncelerim Connor ve Rose'un Fransızca konuşmalarım bastırıyordu.

Gömleğini bende bırakmışsın. -Daisy

Kalsın. -Ryke

Ne oluyor lan? Derin bir nefes aldım. Pek çok yerden gelen karanlık duygular içimi dolduruyordu. Bazıları ayırt edilemiyor olsa da diğerleri çok netti. Daisy sadece on altı yaşındaydı.

Şu anda düşünebildiğim tek şey buydu.

Cancun'dayken bir söz vermiştim. Gelişen arkadaşlıkları konusunda ağabeyime güvenecektim, onu rahat bırakacaktım. Bunu yapmak için gerçekten *çabalıyordum*.

Gözlerim bardaki kardeşime kaydı. İlgisi tamamen kıvrımlı esmer kızın üzerindeydi. Onun söylediği bir şeye gülen kız elini ağabeyimin koluna koymuştu.

Kızın da ilgisi eşit derecede onun üzerindeydi.

Bir anda ağabeyimin aynen bu şekilde Daisy'nin kafasını karıştırdığını düşündüm. Bardaki başka bir kızmış gibi. Sanki onu bir geceliğine, bir haftalığına ya da bir aylığına becermeye çalışıyormuş gibi.

Daha fazlası için değildi.

Birbirlerine takıldıklarını hayal ettim.

Flört ettiklerini...

Lily'nin küçük kız kardeşiyle nasıl bir oyun oynadığını bilmiyor-

dum ama her neyse doğru değildi. *Herhangi* bir kızla yatabilirdi. Neden onun peşinden gitmek zorundaydı?

Yoksa daha fazlasını yapmak için gerçek bir planı olmadan onu sadece yönlendiriyor muydu? Bundan zevk mi alıyordu?

Ona soracağım, diye düşündüm. Bacağımın titremesini engelleyen tek şey buydu.

Mesajlara geri döndüm.

At binmeye gittiğimizde gömleği sana geri verebilirim. -Daisy

Nasıl istersen. Sadece bu sefer parmak arası terlik yerine sikik botlarını giydiğinden emin ol. -Ryke

Onlar sandaletti. Ayrıca az önce şortunu buldum. Sonraki görüşmemizde onu giyeceğim ;) -Daisy

Gerçekten mi?

Sadece lanet çizmeleri giy, Calloway. -Ryke

Çıplak binmemi mi istiyorsun? Genelde ikinci aşamadan önce öyle bir şey yapmam. -Daisy

Benim şortumu giymeni tercih ederim. -Ryke.

Kızların senin kıyafetlerini giymesi seni tahrik mi ediyor? -Daisy

Yarın görüşürüz, Dais. -Ryke

Yarın görüşürüz. -Daisy

Bu en yeni mesajdı.

“İyi misin, Lo?” diye sordu Connor. Yüzümdeki tehlikeli ifadeyi fark etmişti, sıcaklık resmen kaslarımdan etrafa yayılıyordu.

Rose margaritasındaki pipeti döndürdü. Garsonun tekrar geldiğini görmemiştim bile.

“Harikayım,” dedim soğuk bir şekilde.

Sadece bir saniye sonra, Ryke elinde bir peçeteye masaya döndü. Hemen yanımdaki boş koltuğa oturup, “Numarasını ve adresini aldım,” diyerek üzerinde karalanmış bilgiler olan peçeteyi cebine attı. Sonra da uzanıp Rose’un yanındaki suyunu aldı.

“Kız onu sadece becermek istediğini biliyor mu?” diye sordum kabaca.

Gerginlik tüm masaya yayıldı ama söylediklerim için hiçbir pişmanlık hissetmiyordum. O duygu çok uzaklardaydı; varoluşun başka bir âleminde, iyi bir adamın bedenindeydi.

“Evet,” dedi Ryke. Yüz ifademi incelerken kelimeyi uzatmıştı. “Sanırım ciddi bir şeyler aramıyorum dediğimde mesajı aldı.” Sonra duraksadı. “Bir şey mi yaptım...?”

Telefonu mozaik döşeli masanın üzerinden kaydırıp tam önüne koydum.

Sandalyesi hemen yanımda olduğu için vücudunu bana doğru çevirmek zorunda kalmıştı. “Sikik mesajlarımı mı okudun?” diye sordu dik dik bakarak.

“Neden seninle flört ediyor?”

Ryke gergince elini kalın kahverengi saçlarında gezdirdi. “Masumca bir flört, Lo.”

Duymak istediğim şey bu değildi. “Peki o bunun farkında mı?”

“Evet!” dedi sertçe.

“Nasıl? Bu sikik şeyi nasıl bilebilir, Ryke? Daha on altı yaşında ve sen ona *umut veriyorsun*.”

Rose margaritasını yudumlamayı bıraktı. “Burada kız kardeşimden mi bahsediyoruz?”

“Bu olayın dışında kalmalıyız, Rose,” dedi Connor.

Rose ona Fransızca birkaç kelime söyleyerek çıkıştı ve yabancı dilde tartışmaya başladılar.

Ryke sıkıntı ve kızgınlık içinde inledi. “Niyetim ona umut vermek değil.”

Telefonu ondan geri aldım.

“Hadi ama, Lo,” diye yakındı.

Bir parmağımı kaldırıp mesajlar arasında gezindim. Sonra aradığım mesajı bulup okudum; “*Benim şortumu giymeni tercih ederim. Ne demek bu?*”

“Bir şaka.”

Ona ters ters baktım. Telefonunu suratına fırlatmama iki saniye falan kalmıştı.

“Edepsiz bir şaka,” diye düzeltti. “Tamam, biliyorum. Bu kötü görünüyor.” Derin bir nefes verdi, neredeyse bir hırlama gibi duyuluyordu. “Beni biraz rahat bırakman gerekiyor. Bunların hiçbirisi kasıtlı değil. Ben böyleyim işte.”

Bu bahaneden nefret ediyordum. Ryke *her zaman* bunu kullanıyordu. Yaptığı her şey için bir günah keçisi misali kişiliğini suçluyordu. “Seni başka bir kızla böyle konuşurken görmedim.”

“Çünkü diğer kızlar *benimle* böyle konuşmuyor. O lanet olası derecede çılgın ve cesur...” Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzı açık kalmıştı ancak sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Son söylediği şeyi tekrar düşündüm.

“Cümleleri bitir,” diye çıkıştım. Onun ateşli olduğunu söyleyecekti. Seksi olduğunu. Her neyse işte, gerçekler yüzünden okunabiliyordu.

Ryke ellerini kaldırdı. “Benden bu kadar. Sana başka sikik ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.”

Sahip olduğum herhangi bir şüpheyi ya da endişeyi yatıştırmak-

ta kesinlikle *berbattı*. "Sana güvenmeye çalışıyorum," diye karşılık verdim.

"Öyle mi? İyi bir iş çıkarmıyorsun."

İçim düğüm düğüm oldu. *İyi bir iş çıkarmıyorsun*. Kelimeler kafamın ardında çınladı. Bu şekilde düşünmesi bile canımı acıtıyordu.

Ona biraz daha yaklaştım. Kalbim göğsümde şiddetle atıyordu.

"Hayatıma bir yalanla girdin. Kim olduğun konusunda dürüst değildin. Gerçeği itiraf ettiğinde, *her şeye rağmen* beni rehabilitasyona götürmene izin verdim. Daha çok şey hakkında yalan söylüyor olabileceğini bilmeme rağmen, seninle vakit geçirmeye devam ettim. Sana hayatımdaki kimseye yapmadığım kadar körü körüne *güvendim*. Bu yüzden bana iyi bir iş çıkarmadığımı söyleme." Gözlerim yanıyordu. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Yine de asla yeterli gelmiyordu.

"Haklısın," derken birkaç kez başını salladı ve çenesini ovuşturdu. "Özür dilerim. Bana karşı temkinli davranmaya hakkın var. Sadece..." Omuz silkti, doğru kelimeleri bulamıyordu. Sonra başını çevirerek bir yudum su içti.

Bazen bir şeyleri doğruca anlatması için onu deli gibi sarsmak istiyordum. Gerçeğin bir kısmını saklamadan, lafı dolandırmadan konuşmasını istiyordum.

Sadece soğuk gerçeği istiyordum. *Hepsini*. Sonradan öğrenmenin acısı on kat daha kötü oluyordu.

Neden diğer insanlarla bu kadar rahat konuşabiliyor olmasına rağmen konu *bize* gelince tereddüt ediyordu? Sanki geçmişimiz o kadar yoğunlu ki, onunla ilgili olan her konuda yüzleşmekten kaçıyordu.

Bir bataklığın içinde sıkışıp kalmıştım.

"Bana karşı dürüst olur musun?" Kimsenin bana bir piç olduğumu söylemediğini hatırlamıştım. Ryke bu soruların cevabına çok uzun süredir sahipti. Nihayet benimle tanıştığında bile, gerçekleri aylarca kendine saklamıştı. "*Seni kendinden korumak için*," demişti kısaca.

Kimse bana bir şans bile vermiyordu.

İşin en başından her şeyi mahvedeceğimi varsayıyorlardı.

Artık gafil avlanmak istemiyordum. En azından yakınımıdaki insanlar tarafından böyle bir durumda bırakılmak istemiyordum.

Ryke konuşmadan önce uzunca bir süre bana baktı. "Daisy'yle yatmayacağım. *Asla*." Daha önce de aynı şeyi söylemişti.

Rose aniden masadan kalktı, çantasını koluna geçirmişti. "İşe dönmem gerekiyor. Ama bir dahaki sefere küçük kız kardeşim ve seks hakkında konuşursanız yeterince akıllı davranıp bunu benim önümde yapmayın." Delici bakışları ağabeyimin üzerindeydi. "O pervasız ve fevri biri. Bu kusurlarına rağmen hâlâ benim kardeşim. Onu bu masadaki herhangi birinizi sevebileceğimden çok daha fazla seviyorum." Devam etmeden önce duraksadı. "Silahım olduğunu da bilmenizi isterim. Ayrıca Connor'dan çok daha iyi bir nişancıyım." Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve kendinden emin adımlarla çıkışa doğru yürüdü.

Connor gözlerini onun üstünden hiç ayırmıyordu.

Bu kızla çıkmadığım için çok memnundum.

Ryke'a tekrar odaklandım. "Tişörtün ve şortun neden Daisy'de?"

"Bir taş ocağına gittik ve yüzdük," diye açıkladı. "Arkadaşım Sully de oradaydı. Sonrasında kendimizi Daisy'nin evinde bulduk..." diye devam etti. Kafamda yine şüphe uyandırmıştı.

"Ailesinin evini mi kastediyorsun?"

"Evet," dedi Ryke. "Sadece kıyafetlerimizi kurutmak için gittik. Benim dairemden daha yakındı."

"Bu kulağa hiç güvenilir gelmiyo-"

"Biliyorum ama sikik gerçek bu. Erken ayrılmak zorunda kaldım, o yüzden Sully'nin arabasında fazladan bulunan şort ve tişörtü üstüme geçirdim. Kıyafetlerim de onun kurutucusunda kaldı." Yutkunurken âdemelması hareket etti. "Düşündüğün gibi bir şey olmadı-

ğına yemin ederim.” Dirseğini masanın üzerine koyup bana doğru döndü. “Bana güvenmemen gerektiğini biliyorum ama güvenmene ihtiyacım var. Güvenmeni *istiyorum*. Lütfen.”

Bu an, onunla olan ilişkimin geleceğini belirleyecekti. Bunu hissedebiliyordum. “Sana bunu son kez soracağım ve bana karşı yüzde yüz dürüst olmanı istiyorum.”

Ryke başını salladı. “Tamam.”

“Daisy’yi çekici buluyor musun?”

Doğrudan kısılmış gözlerimin içine baktı. “Hayır.”

Rahat bir nefes almaya çalıştım ama omzumdaki susmak bilmeyen şeytan, *Ona inanma, ona güvenme, onu sevme*, demeye devam ediyordu.

Tek yapacağı şey seni incitmek olacak.

“Bir kere bile mi? O bir model...”

“Göz kamaştırıcı bir kız,” diye itiraf etti Ryke. “Ama daha on altı yaşında, Lo. Bana inanman için daha kaç defa aynı sikik şeyi söylemem gerekiyor?” *Bilmiyorum*.

“Peki ya on sekiz yaşma geldiğinde?” Ryke’ı hiçbir kızla birkaç haftadan uzun süre birlikte görmemiştim. Daisy’yi incittiğini düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

“Hayır. Hiçbir şey değişmeyecek,” dedi Ryke. “Sana söz veriyorum. Her zaman sadece arkadaş olacağız.”

Birkaç kez başımı sallayarak bunu sindirmeye ve gerçek olarak kabul etmeye çalıştım. “Tamam.” Telefonunu ona uzattım. “Sana inanıyorum.”

Ona inanma.

İnanacaktım.

Çünkü o benim ağabeyimdi. Beni bu şekilde incitmezdi.

Eğer bana ihanet ederse, onu hayatımın içine aldığım için bu benim hatam olacaktı.

Bölüm 5

0 Yıl: 02 Ay

Ekim

LILY CALLOWAY

Yüzüstü yatıyordum, sayvanımın tülü yatağımın etrafına serilmişti. *Animal Planet* kanalı açıktı, ekranda *Too Cute! Puppies*'in bir bölümü oynuyordu. Ben de tam yanımdaki magazin dergilerini açmaya çalışıyordum. Rose sosisli sandviç yerken çekilmiş olan fotoğrafımı yakmamı söylemişti ancak hâlâ o dergilerden birinin içinde duruyordu.

Birini yakmak hepsini yok etmeyecekti. Her neyse, bence ablam sadece ateşi seviyordu.

Kapı aniden açıldığında, tüm dergileri resmen bir kenara fırlatıp attım. Sayvana dolanarak havada asılı kaldılar.

Lo kapının girişinde duraksadı. Gözleri bana, dergilere, televiz-

yondaki yavru köpeklerle ve tekrar bana çevrilirken bakışları keskinleşmişti. “Tamam, bunun artık bitmesi gerekiyor.” Kapıyı çarpıp telefonunu çıkararak bir şeyler yazdı.

“Ne?” Diz çöktüm. “Bu porno değil ki!”

Odanın içinde biraz daha ilerleyip telefonunu cebine koydu.

“Kime mesaj attın? Sorunlarımızla başa çıkmak için kimseye ihtiyacımız olmadığına karar verdiğimizizi sanıyordum.”

“Bu seksle ilgili değil,” dedi yatağa tırmanıp yanıma otururken. Saçlarımı tarayarak yüzümden uzaklaştırdı. “Bu seninle ilgili. Dışarı çıkmayı düşününce ödün kopuyor, lanet olası paparazzilerden korkuyorsun. Bu şekilde yaşayamazsın. Tanrım... *Ben* böyle yaşayamam.”

“Gittikçe daha da kötüleşiyor,” dedim dürüstçe. “Seninle her dışarı çıktığımda, aslında Ryke’la birlikte olan yalancı ve sevgilisini aldatan bir sürtük olduğuma dair yeni bir makale çıkıyormuş gibi hissediyorum.” Omuz silktilim. “Burada kalırsam herkes için daha kolay olur diye düşündüm.” Gözlerim televizyona kaydı. “Hem yavru köpekler de...”

“Yavru köpeklerini parkta izleyebilirsin.” Dekoratif yastıkların altında kumandayı aramaya başlamıştı.

“Hey,” derken kolunu çekerek onu durdurmaya çalıştım. “Birazdan tembel hayvan bebeklerini gösterecekler.”

“O zaman hayvanat bahçesine gidebiliriz. Burada kapalı kalmak dışında *her şey* olur, Lil.” Kollarımdan tutup beni geri itti.

Üstüne tırmandım, içimdeki maymunu harekete geçirmeye çalışıyordum. Daha önce izlediğim *Too Cute!* bölümlerinden birinin şempanzelerle ilgili olması işime yaramıştı. “Yapamazsın...” Kalçalarımı beline doladım, Lo’nun sırtı tamamen yatağa yaslanmıştı. Kollarını başının üstüne bastırmaya çalışıyordum.

Üstüme yuvarlanarak, benim yaptığımdan çok daha iyi bir şekilde vücudumu sıkıştırdı. “Bana bak,” dedi sertçe.

Bakıyordum. Ruhumu kalbine çekiyormuş gibi görünen kehribar rengi gözlerinin tam içine bakıyordum. O kadar derin, o kadar sarhoş ediciydi ki; tamamen hareketsiz ve sessiz kalmıştım.

“Hiçbir şeyin seni benden almasına izin vermeyeceğim.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” diye fısıldadım.

“O apaçık ortada,” diye cevap verdi. “Bununla başa çıkabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Sen de biliyorsun. Sadece kendine inanmaya başlamalısın.”

Kelimelerini içime çektim. “Tamam.” Sonra duraksadım. “Ama bunu yapmaya tembel hayvanlardan hemen sonra ba...”

Biri kapıyı çaldı. “İçeride mi?” Poppy’nin, en büyük ablamın sesini duydum.

Lo başımın üstünden uzanıp kumandayı aldı ve televizyonu kapattı.

“Kapıyı çalma,” dedi Rose. “Sadece içeri gir.” Tam o anda, küçük ablam her zaman yaptığı gibi odamıza daldı. Lo’nun beni yatağa sabitlediğini fark etmemişti bile.

Yanaklarım kızarmaya başladı. Hem de sevişmeye yakın bile olmamamıza rağmen... yani sanırım. On dakika sonra bu işin sonunun neye varacağını kim bilebilirdi ki?

Poppy içeri girdi ancak birkaç adım sonra donup kaldı. “Affedersiniz...” Eliyle gözlerini kapatıp, “Sana kapıyı tekrar çalmalıyız demiştim,” dedi Rose’a.

“Neden? Sevişmiyorlar ki zaten. Yapamazlar. Gün ortasındayız. Öyle değil mi, Loren?” diye sordu Rose. Sevgilim yavaşça üzerimden indi. Yanıma uzanırken dirseklerini yatağa yaslayıp bana baktı.

“Elbette,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Elini indirebilirsin, Poppy. Aletim kardeşinin yakınında bile değil.”

“Tamam ama yine de odanıza daldığım için kendimi kötü hissediyorum,” dedi Poppy. Usulca elini aşağıya indirirken bana sıcak bir

gölümseme bahşetti. Skandalıdan dolayı yaşanan medya krizinden beri onu pek görmemiştim. Bu durumun onu da herkes kadar etkilediğini tahmin edebiliyordum. Kahverengi saçları hâlâ uzundu, göğsüne geliyordu. Cildi aynı şekilde hafif bronzlaşmıştı ve dudaklarının üstündeki *Monroe* beni olduğu yerde duruyordu. Gerçi zaten ondan kurtulamazdı.

En azından bu parçaları değişmemişti. Başka neleri kaçırdığımı hayal bile edemiyordum.

Rose, “Ona söyledin mi?” diye sordu Lo’ya.

Ayağa kalktım. “Bana neyi söyleyeceksin?” Lo ve Rose ne zamandan beri arkamdan iş çeviriyordu?

“Konuşuyorduk,” diye itiraf etti Lo.

“Ne?” Kaşlarımı çatarak burnumu kııştırdım. “Loren Hale’le birlikte ne yaptın ki?” Bazı sabahlar gelen postaları birlikte ayıkladıklarını biliyordum.

“Hiç eğlenceli olmadı,” diye ekledi Rose.

“İkimiz için de,” diyerek araya girdi Lo.

Peeeki. “Biri yakında açıklasa iyi olur.”

Rose ellerini kalçalarına koyarak odanın ortasında durdu. İnsanlar ablalarımın arasındaki farkı gardıroplarına bakarak bile anlayabiliyordu. Rose siyah pileli bir elbise giyerken, Poppy bohem tarz bordo bir gömlekle dar bir kot pantolon tercih etmişti.

Poppy’yle anlaşmak muhtemelen daha kolay ve rahattı ama ben her zaman en acımasız ablama doğru çekilmiştim. *Animal Planet*’in içinde olsaydı, Rose’un bir aslan olacağı kesindi.

Lo yataktan inerek aralanmış kapıyı kapattı.

Yatağın yanında duran Poppy’ye yaklaştım. O da saçlarımı örmeğe başladı.

“Bu evden çıkman gerekiyor,” dedi Rose.

Buna itiraz edemedim. İnzivaya çekildiğimi biliyordum, *Lucky’s*’e

gittiğimiz gün gerçekten de son dışarı çıkışımdı. Ondan sonra işler çığırından çıkmıştı zaten. Dergiler Ryke, ben ve Lo hakkındaki teorilerle çılgına dönmüştü.

Sanki Lo'nun şeytanına karşı meleği çağırmışım gibi, Ryke Meadows kapıyı açarak üzerinde sadece eşofman altı ve omzuna atılmış terli görünen bir tişörtle içeri girdi.

"Burada ne işin var?" diye sorarken gözlerimi karın kasları yerine yüzünde tutmaya zorladım.

"Bu toplantıya davet edildim."

Toplantı mı?

"Toplu bir mesaj gönderdim," diye kabul etti Lo.

"Connor derste," dedi Rose. "Buraya gelemez." Daisy de hazırlık okulundaydı. *Tamam...* O zaman hepimiz buradaydık.

"Buralarda kimse kapı çalmaz mı?" diye sordu Poppy.

Ryke omuz silkti. "Sevişmemeleri gerekiyor. Öğleden sonradayız."

Rose omuzlarını dikleştirdi. "Ben de öyle söyledim."

Poppy'nin endişeli bakışları Lo ve benim aramda gidip geliyordu. Sonrasında Rose ve Ryke'a cevap verdi. "Lily ve Lo'nun, ilişkilerinin dışında ve içinde hiçbir mahremiyete sahip olmadığının farkında mısınız?"

"Söyle onlara, Poppy," dedi Lo. Kollarını kavuşturup şifoniyerimize yaslanırken eğlenerek gülümsedi. Rose ve Ryke ona şah damarını koparabileceklermiş gibi bakıyordu.

"O bir bağımlı," dedi Rose. "Kız kardeşimiz konusunda ona güvenmiyorum."

"*Lily de bir bağımlı,*" diye karşılık verdi Ryke. "Kardeşim konusunda ona güvenmiyorum."

Poppy olay çıkarmak istemediğini belli ederek ellerini havaya kaldırdı. Sessizliğimi korumaya devam ettim, gürültülü ailemizdeki rolüm buydu. "Bana öyle geliyor ki, ikinizin de güven sorunları var... Belki de onlara biraz daha fazla güvenmeniz gerekiyordur."

“Herkes bilsin... Calloway kardeşlerden yeni bir favorim var,” diye ilan etti Lo. Neredeyse büyük ablamla beşlik çakacakmış gibi görünüyordu.

Birinin tamamen bizim tarafımızda olması, ilişkimizin şampiyonu gibi davranması hoşuma gitmişti. İyi hissetmemi sağlıyordu.

“Alınma ama,” dedi Ryke. “Onlar sıkık bir şekilde bağımlılıklarını yaşamak için birbirlerine imkân sağlarken burada değildin.”

“Alınma ama,” diye karşılık verdi Poppy. “Ben onların tüm hayatları boyunca buradaydım. Lily’yi üzgünken, Lo’yu da kızgınken gördüm.”

Ryke sadece birkaç kez başını salladı. “Özür dilerim o zaman,” dedi gevşeyen omuzlarıyla. “Seni o kadar iyi tanımıyorum.”

Poppy onun ani nezaketi karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu. “Ben de seni,” diye cevap verdi hızlıca.

Ellerimi çırttım. “Eğer hepsi bu kadarsa...”

“Hiçbir şey başlamadı bile,” dedi Lo.

“Dışarı çıkıyoruz,” diye açıkladı Poppy. Örgüye bir tutam almak için parmağını saçımda gezdiriyordu.

“Bir kulübe gitmek gibi mi?” Kaşlarım çatıldı. *Bu kulağa iyi bir fikir gibi gelmiyor.*

Rose sanki bu odadayken beyin hücrelerimin bir kısmını yitirmişim gibi yüzüme baktı. “Hayır, kulübe değil. Bu hafta sonu Philly’de *Comic-Con** var. Hepimiz oraya gidiyoruz.”

Gözlerim parladı. *Evet!* Neredeyse ayağa fırlayacaktım ama Poppy saçımı rehin tutuyordu.

Ancak etkinliği ciddi ciddi düşünmeye başladığımda yüzüm düştü. “Bekleyin... Bununla ilgili hiçbir şey duymadım.” Bana yalan mı söylüyorlardı? “Bu bir numara mı?”

* *Comic-con*, çizgi roman hayranlarının yaratıcılarla, uzmanlarla ve birbirleriyle tanışmak için bir araya geldiği bir hayran etkinliğidir. (ç.n.)

Lo çoktan telefonunu çıkarıp bana doğru uzatmıştı. Hâlâ interneti olmayan boktan, kapaklı bir telefon kullanıyordum. Böylece pornoya bakma isteğim engelleniyordu fakat aynı zamanda sıkılmamı da sağlıyordu. Telefonunu bir hazineymiş gibi avuçlarıma içine aldım. Sonra da hızlı bir şekilde küçük fuarın reklamını inceledim.

“Bekle, bekle...” Dudaklarım yavaşça kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yeni X-Men filminin yönetmeni de mi orada olacak?”

Lo sırtıttı. “Evet.”

“Tamam, oraya gidiyoruz.” Sonra duraksadım. “Bekle...” Yüzüm düştü.

“Ne oldu?” diye sordu Lo.

Telefonunu ona geri verdim. “Kalabalık ne olacak? Biri bizi görürse fotoğraf çekmek ya da soru sormak için durduracaktır...” Sesim giderek kısıldı. Fuarlar zaten çılgınca oluyordu, tüm o çılgınlık bizim etrafımızı saracaktı.

“Lo’yla konuştuğumuz yer burası,” dedi Rose.

Poppy doğruca, “Hepimiz kostüm giyeceğiz,” diyerek asıl olayı açıkladı.

Rose en büyük ablamıza ters ters baktı. “Ben de oraya geliyordum.”

“Çok gergin görünüyor,” diye karşı çıktı Poppy. Saçımın örgüsünü tamamlamıştı. “İşte bitti.”

Rose başını ona doğru eğdi. “Beş yaşındaymış gibi görünüyor.”

“Sevimli görünüyor.”

“İsa aşkına! İyi görünüyor,” diye araya girdi Lo. “Konumuza geri dönebilir miyiz?”

“Bekle,” diyerek gülümsedim.

“Eğer bir kez daha *bekle* dersen...” Ryke beni resmen tehdit ediyordu, gerçekten çok sinirlenmişti. Sanırım sadece sesimi duymak bile onu rahatsız ediyordu.

Her neyse.

Bu tavrıyla nadiren hissettiğim neşeyi bozamayacaktı. “Hepiniz kostüm mü giyeceksiniz? Benim için?”

Poppy gülümsememe karşılık verdi. “Sanırım hepimiz sadece seni mutlu görmek için çok daha fazlasını yapardık, Lily.”

Bu dürüstlüğü neredeyse gözlerimin dolmasına sebep olacaktı. Poppy’nin kolunu omzuma dolamasıyla bir anda ondaki anne sıcaklığını hissettim. Poppy her zaman bana karşı sıcak ve nazikti. Annem böyle davranmadığında bile.

Yanağımı silerek mutluluk gözyaşlarımı uzak tutmak için dudaklarımı ısırardım. “Sadece tek bir sorum var.”

Sorumu sormamı beklediler. Oda daha öncekinin aksine sakın ve sessizdi. Sonunda konuştuğumda, içerideki herkes beni dinlemeye çalışıyordu. Bu...

Çok şey ifade ediyordu.

Hem de çok fazla.

“Kim olarak giyineceksiniz bakalım?”

Bölüm 6

0 Yıl: 02 Ay

Ekim

LOREN HALE

“Sam’le ilgili olay ne?” diye sordu Ryke. Elinde bir enerji içeceğiyle otel sandalyesinde oturuyordu. Üzerinde sadece bir kot pantolon vardı.

“Geç kaldı.” Connor beyaz gömleğinin düğmelerini çözdü. “Yani hepimiz ikinizin hemen anlaşıcağını biliyoruz.”

Ryke ona ortaparmağını gösterdi.

Kolumdaki saate baktım. “Geç kalmadı.” Samuel Stokes’u neredeyse hiç savunmazdım çünkü asla anlaşılamazdık.

Bu durum hayatımın özetiydi.

Siyah gömleğimi başımın üstünden çekip çıkararak küçük spor çantamın üzerine attım. Kostümüm Connor’ınkiyle birlikte otel ya-

tağında duruyordu. İkimiz de paparazzileri atlatmaya çalışarak farklı arabalarla fuara gelmiştik. Princeton'daki evden kostümlerimizle çıkmak bir seçenek değildi. Anında internetin her köşesine düşerdik. "LILY CALLOWAY VE LOREN HALE, PHILLY'DEKİ *COMIC-CON*'A GİDİYOR!" diyen bir manşet, Lily'nin koşarak içeri girmesi için yeterli olurdu.

Bu yüzden kız kardeşler başka bir otel odasında giyinirken biz de burada üstümüzü değiştiriyorduk. Kızlarla alt kattaki fuar alanında buluşacaktık.

"Arada sırada yaptığımız birkaç sikik selamlaşma dışında adamla ilgili hiçbir şey bilmiyorum," dedi Ryke.

Connor gömleğinin düğmelerini açtı. "Yirmi yedi yaşında, *Fizzle*'in Pazarlama ve Ticaret Müdürü. Olduğu pozisyona tamamen adam kayırma yoluyla gelmiş," dedi hiç duraksamadan. "Daha önce *Dairy Queen*'de çalışmış ve Poppy Cadence Calloway Stokes'tan dört yaşında bir kızı var."

Kuru bir sesle, "Harika," dedi Ryke. "Adamın olayının ne olduğunu sormuştum, sikik özgeçmişini değil, Cobalt." Daha iyi bir cevap arayarak bana doğru başını salladı.

"Sam'in de hepimiz gibi bir pislik olduğunu söylemek istesem de," diye söze girdim. "Onu tam olarak öyle görmüyorum." Sam'i düşünmek, acı dolu çocukluk anılarımı deşmem gerektiği anlamına geliyordu. Dünyayı bastırmak için içki içtiğim, evlere zarar verdiğim, haykırdığım zamanları...

Kaçtığım zamanları.

Nefret edilecek bir şeye dönüştüğüm zamanları.

Samuel Stokes, Poppy'nin hayatına on dört yaşında girmişti.

O sırada yalnızca sekiz yaşındaydım. Beni suçlu, zengin bir çocuktan daha fazlası olarak gördüğünü hayal bile edemiyordum.

Birkaç saniye sonra, odanın kapısından vurma sesleri geldi.

Connor kapının ardındaki kişiyi karşılamaya giderken aynı anda

kemerini çözüyordu. Sürekli yakalı gömlekler ve lüks kıyafetler giydiğinden aslında ne kadar kaslı olduğu anlaşılmıyordu. Stresten uzaklaşmak için sürekli vücut çalışan biriydim ama onun kasları daha belirgindi. Tabii ben aynı zamanda koştuğum için kas kütlemini azaltıyordum.

“Geç kaldın,” dedi kolayca kapıyı aralarken. Sam’e fazla ilgi göstermeden yatağının üzerindeki kıyafetlerine döndü.

“Dört yaşında bir çocuğa sahip olduğunuzda ve o çocuk Prenses Şeftali kostümü yüzünden sinir krizi geçirdiğinde anlarsınız.” Sam omzuna astığı seyahat çantasıyla odada ilerledi. “Onu Villanova’daki evde Popp’y’nin annesiyle bırakmak zorunda kaldım.” Sam sorarcasına ağabeyimle bana doğru başını salladı. “Siz ne olarak giyineceksiniz?”

Kolumu televizyon dolabına yaslayıp ukalaca bir yorumu yuttum. “Üstsüz Mucize,” diye şaka yaptım. “Yardımcımla birlikte.” Kışını sandalyeden kaldırmayan ağabeyimi işaret ettim. Ryke kaşlarını kaldırıp içeceğini yudumlarırken karşısındaki adamı uzun uzun süzdü.

Sam gerçekten de iki kelimeyle tanımlanabilirdi.

Güzel çocuk.

Gençliğinde doksanların *grunge* görünümüne sahipti. *Hanson* grubunun bir parçasıymış gibi saçlarıyla gözlerinin yarısını kapatıyordu. Şimdiyse kahverengi tutamlar hafif sakallı yüzünün etrafına dökülüyordu, üstünde sade bir gömlek ve kot pantolon vardı. Normalliğin mükemmel bir temsiliydi.

Sam hiçbir espri yapmadan, “Cyclops olarak gidiyormuşsun gibi görünüyor,” diye cevap verdi. Yatağın üzerinde duran kırmızı siperlikli lacivert ve altın rengi kostümümü işaret ediyordu. Cyclops’un 2010’lardaki çizgi roman döneminin kostümüydü. Bendis onu kötü adama dönüştürmeden önce; Jean Grey’i ve yanındaki en güçlü, kendine güvenen ve sevilen mutantlardan birini kaybettikten sonra bu görünüme bürünmüştü.

Scott Summers'ın en çok sevdiğim hali buydu. İyi ve kötü arasında bir yerdeydi. Mesafeli haliyle devrimci kimliğinin arasında kalmıştı.

“Yakaladın beni,” dedim yarım bir gülümsemeyle.

Çantasını boş yatağın üzerine koyup Ryke'a baktı. “Ne içiyorsun?”

Ryke enerji içeceği kutusunu salladı ve büyük bir yudum aldı.

“Şunu dene.” Sam çantasının gözünü karıştırıp üzerinde şimşek amblemi olan ince ve siyah kutuya sahip bir içecek çıkardı. Kutuyu fırlattığında ağabeyim eliyle kolayca yakaladı.

Sonra kutunun etiketi okudu. “*Lightning Bolt*... ve ünlem işareti. Bu şey de ne?” Sam ona arsenik vermiş gibi içeceği inceledi. Ardından lanet olası kapağı açıp bir yudum aldı.

Sadece başımı iki yana salladım. Nasıl olmuştu da hâlâ hayattaydı?

“Ne olduğunu bilmiyordun ama yine de içtin, öyle mi?” Connor düşündüklerimi sesli bir şekilde dile getirmişti. “Şimdi arkadaşlığımızı sorguluyorum.”

“İyi,” diye cevapladı Ryke. “Çünkü ben bunu her gün sorguluyorum.”

“Neden arkadaş olduğumuzu şimdi hatırladım.” Connor kostümünün bir parçası olan siyah pantolonu giydi. “Her erkeğin bir köpeğe ihtiyacı vardır.” Devam etmeden önce duraksadı. “Bunu bana *Lassie** öğretti.”

Yavaşça alkışladım.

“Siktir git,” dedi Ryke.

Connor sırtıttı. “Bunun bir iltifat olduğunu sanmıştım,” diye cevap verdi sıradan bir şekilde. “Herkes *Lassie*'yi sever.”

Sam yatağın kenarına otururken, “Elindeki bir enerji içeceği,” dedi Ryke'a. Asıl konuya geri dönmüştü. “*Fizzle* tarafından yaratıldı. Ürünü birkaç gün içinde tanıtacağız.”

* Dişi bir köpekle onun insan ve hayvan dostlarının maceralarını konu alan ABD yapımı televizyon dizisidir. (ç.n.)

“Fena değil,” dedi Ryke. *Lightning Bolt* kutusunu inceliyordu.

“İyi çünkü Lily’nin etrafındaysanız *Fizzle*’ın rakip markalarını tüketemezsiniz. Kötü reklam olur.”

“Sorun değil.” Ryke ayağa kalkıp eski enerji içeceğini çöp sepetine attı.

Hepimiz kıyafetlerimizi değiştirmeye odaklandık. Sam ayağa kalkarak spor çantasının fermuarını açmadan önce tişörtünü çıkardı. Odaya hükmetmeye başlamasıyla Connor ve Ryke’tan dört, benden ise altı yaş büyük olduğunun aniden farkına vardım. Kendinden emin bir duruşu, orduya katılacak birine yakışacak türden bir yapısı vardı. Babası ve dört erkek kardeşi askere gittiği için değildi tabii ki.

Sammy hayatında zenginlerle ve şu anda ünlü sayılan kişilerle birlikte olmak için başka bir yol seçmişti.

Dar lacivert pantolonumu ve botlarımı giydiğim, belime altın kemeri geçirdiğim zamana kadar Ryke sandalyede uzanmaya devam etti.

“Cidden giyinmeyi bitirmiş olamazsın.” Kapüşonlu koyu yeşil deri ceketine ve aynı renkteki bisiklet yaka üstüne baktım. Sade görünümü tamamlayan siyah bir kot pantolonu da vardı.

Sam dikkatle onu inceledi. “Kim olacaksın ki?”

“Green Arrow.”

Onaylamayarak başımı salladım. Neredeyse bir yıl önce, onunla ilk tanıştığımda da aynı kostümü giymişti.

“Sahip olduğum tek sikik kostüm bu,” dedi Ryke. “Hem ne önemi var ki?”

“Yüzünü görebiliyorum.” Onu işaret ettim. “Küçük kapüşonun yüz hatlarını gizliyormuş gibi yapabilirsin ama fuar alanına girdiğimiz anda insanlar üzerimize üşüşecek.”

“Tıraş olacağım,” dedi Ryke. “Maske olarak kullanacağım siyah boyam da var.”

“Ok ve yayın nerede?” diye sordu Sam. Ryke’ın aksesuarlarını bulmak için odayı gözleriyle taradı.

“Onları evde bıraktım-”

İnledim.

“Şaşırmadım,” dedi Connor.

“Kızlardan birine yola çıktıklarında evime uğramasını ve eşyaları almasını söyledim bile. Sorun çözüldü.” Muhtemelen Daisy’den bahsediyordu... Ancak içimdeki şüpheyi bastırdım. Eşyaları alacak kişi olmasının bir önemi yoktu. Ryke’in da söylediği gibi, onlar sadece arkadaştı. Zaten kendi şüphelerimi Sam’in aklına sokmamayı tercih ederdim.

Ryke deri ceketinin fermuarını çekti. “Sen kendin için endişelen, Cobalt.”

“Mesele de bu,” dedi Connor. “Kendim için endişelenmeme gerek yok.” Siyah maskesini gözlerinin ve burnunun üzerine geçirerek yüzünün yarısını gizledi. “Kafan karıştıysa diye söylüyorum, buna özgüven deniyor.”

“Kulağa daha çok kibir gibi geliyor,” diye cevapladı Ryke.

“Yakından ilişkili.” Connor hiçbir şeyi inkâr etmemişti.

Sam mavi kemerini beline taktı. “Kalkanım Poppy’de,” dedi Ryke’a, “Benimle kızların odasına uğramak ister misin?” Ağabeyime bu kadar dostça davranması beni biraz tedirgin etmişti.

Connor yatağın üzerindeki saatini kontrol etti. “Rose bana balı salonu katında beklediklerini söyleyen bir mesaj attı bile.” Tembellik eden ağabeyim dışında herkes neredeyse hazırды. “Acele et ve tıraş ol, Ryke.”

“Sizinle aşağıda buluşuruz.” Kardeşim bunu söyledikten sonra banyoya doğru ilerledi.

“Hayır,” dedi Connor. “Bir erkek, köpeğini asla arkada bırakmaz.”

Ryke ortaparmağını gösterirken arkasını dönmedi. Banyonu içine girip gözden kayboldu.

Connor ona sırtıttı ve Ryke’ı kapıda beklemeye başladık. Sam onun duvara yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzündel

ifade karakterine çok uyuyordu, dudakları kıvrılırken ciddiyetiyle karışan belli belirsiz mizahi yönü ortaya çıkmıştı.

“Kaptan Amerika,” dedim. “Dört yaşındaki çocuğunu evde bıraktığın için memnun değil misin? Burada olsaydı otuz dakika içinde *siktir git ve hepinizi sikeyim* gibi kelimeler öğrenirdi.”

“Sanırım şaşırmamalıyım,” diye cevapladı Sam.

“Ne demek o?” dedim sertçe.

“O senin ağabeyin, değil mi? Birbirinize çok benziyorsunuz.”

Ryke kadar küfür kullanmıyordum, onun yakınından bile geçmezdim. Fakat Sam çocuğunun benim yanımda olmasına izin vermek konusunda tereddüt edeceğini söylüyordu. Yüzüne ters ters bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Sam sözlerine alındığımı görerek iç geçirdi. “Sert olmanız dışında bir şey kastetmek istemedim.” Bakışlarımı ondan ayırmadım. Sam ise beyaz bayrak göstermek ya da bir şeyi kanıtlamak amacıyla ağabeyime seslendi. “Çoğalmayı düşünüyor musun, Ryke?”

“Evet,” diye bağırdı Ryke. “Umarım çocuğum seninkini kötü etkiler.”

Sam bana bakarak kollarını, “*Haksız mıyım?*” dercesine iki yana uzattı.

Evet. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Belki de haklıdır.

Bölüm 7

0 Yıl: 02 Ay

Ekim

LILY CALLOWAY

“Batman?” Pembe dudaklı ve geniş omuzlu yüksek bir figürün altında durdum. *Lütfen bu Connor Cobalt olsun.* On dakika içinde kız kardeşlerimi kostümlü insanlar arasında kaybetmiştim. En iyi Ninja Kaplumbağa kostümü dikkatimi dağıtmıştı.

Sayısız Kaptan Amerika ve Black Widow görsem de Sam ve Poppy olmayan kişileri anlamak kolaydı. Aynı şey Cyclops için de geçerliydi, üstelik asıl bulmak istediğim insan oydu.

Fakat Batman kostümlü insanları uzaktan ayırt edemiyordum. Bu da grubuma yeniden katılmak için yaptığım beşinci girişimdi.

Adam biraz başını eğdiğinde mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Sonra derin bir sesle, “Ben Batman’im,” diye cevap verdi.

Pecceeki. "Ama seni tanıyor muyum?" diye sordum. Keşke aklımdaki şeyi söyleyebilseydim. *Hey, Connor! Benimle dalga mı geçiyorsun?* Adımı çok yüksek sesle dile getirmemeyi tercih ediyordum. "Connor" ismi çok orijinal olmasa bile insanlar parçaları bir araya getirebilirdi, değil mi? Sonra da benim Lily Calloway olduğumu anlarlardı.

Endişe içinde sarı peruğumu düzelttim, yüzümdeki parıltının gizlenmek için yeterli olduğunu umuyordum. Eğer kararı bana kalsaydı, pembe bir Power Ranger olarak tepeden tırnağa gizlenirdim. Ancak Lo ve ablam her zaman bu kadar gizli giyinemeyeceğim için *kısmen* açık olmam gerektiğini söylemişlerdi.

Kendimi *tamamen* açıkta hissediyordum. Beyaz tayt benzeri bir şort ve önünde bağcıkları olan göğüs korsesi dışında bir şey giymiyordum.

Batman'ın de göğüs dekolteye baktığını düşünüyordum. Connor olamazdı...

"Seni tanımalı mıyım?" diye sordu boğazında çakıl taşı varmış gibi.

"Hayır," dedim. "Daha önce yollarımızın kesiştiğini sanmıyorum." Bir sonraki Batman'i ya da Scott Summers'ı bulmayı umarak yanından ayrıldım.

Tam yanından geçerken adam elini omzuma koydu. "Bekle, seni tanıyorum." Karakterden çıkmıştı, sesi artık anormal derecede alçak değildi.

Gözlerim kocaman açıldı. "Hayır, tanımıyorsun." *Pembe Ranger olmam gerektiğini biliyordum.*

"Evet, tanıyorum." Gülümsediğinde oldukça tuhaf göründü. Batman böyle gülümsemezdi.

"Ben hiç kimseyim," dedim aptal gibi ve anında kıpkırmızı kesildim. "Gitmem gerekiyor."

"Seni tanıyorum," diye tekrar etti. "Sen Emma Frost'sun. Beyaz Kraliçe. En büyük sürtük."

Ona ters ters baktım.

“Hey... biraz ona da benziyorsun. Gerçi göğüslerinin çok daha büyük olması gerekiyor. İlk başta beni şaşırtan şey buydu.”

Dudaklarımı büzdüm, Rose’un böyle bir durumda yapacağı gibi biraz gücenmiş hissediyordum. “Batman’i sapık gibi göstermeyi bırak.” Yanından geçerek ona omuz atıp uzaklaştım. Muhtemelen zihnimde, gerçekte olduğundan daha havalı görünmüştü. Kostümlerdeki bir şey, başka biri olmakla ilgili bir şeyler, seks bağımlılığım ortaya çıktıktan sonra kaybettiğim özgüveni geri veriyordu.

“Sesin bile ona benziyor!” diye seslendi arkamdan.

Arkamı dönüp geri geri yürüdüm. Ona ortaparmak göstermeyi düşünüyordum ama özgüvenim henüz o kadar büyük değildi. Bunun yerine gözlerimi kıstım. Tek gördüğü şeyin kızgınlık dolu, yakıcı bakışlar olduğunu umuyordum.

Batman güldü.

Lanet olsun.

Birden sırtım sert bir göğse çarptı.

Donup kaldım.

Bu bir erkek göğsüydü.

Kesinlikle öyleydi.

“Kısa bir süre önce bir şey kaybettim.”

Duyduğum tanıdık sesle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ölümcül güzellikteki elmacıkkemiklerine, yakut kırmızısı siperliğe ve nefes kesici bir gülümsemeye dönüşen dudaklara doğru döndüm.

“Onu buldum,” dedi Lo.

Bu kelimelerin neredeyse gözlerimi yaşartacak olmasının sebebi ni bilmiyordum ama bir şekilde olmuştu işte. Sözleri ruhumun derinliklerinde yankılanmış, içimde sadece Loren Hale’in ulaşabileceği bir parçayı doldurmuştu.

Kollarımı boynuna dolayarak parmaklarımın ucunda yükselip

onu öptüm. Kostümümün içinde ve onun kollarında kendimi güvende hissediyordum.

Kimse onu sevmeme engel olamazdı.

Öpücüğüme karşılık verirken beni kucağına aldı. Fuar salonunun tam ortasıydık. Stantlar duvarlara yaslanmıştı, etrafımızda insanlar dolaşıyordu.

Beni sarmalayıp vücuduna yakın tutan kolları, aşkının yoğunluğu ve aceleciliği dışında etrafımızdaki her şey anlamını yitirmişti.

“Seni özledim,” dedim öpücüklerin arasında.

Eliyle kalçamı kavradı. Bacaklarımı beline sıkıca sarmış, ayak bileklerini birbirinin üzerine atmıştı. Her şey yolundaydı. “Ben de, aşkım.”

Üç saattir ayrıydık.

Birdenbire çevredeki gürültü arttı ve mutlu alanım bozuldu. Erkekler ıslık çalıyor, kızlar da alkışlıyordu.

“Becer onu, Cyclops!” diye bağırdı biri.

“Burada çocuklar var!” Bu sefer bağıran kişi öfkeliydi.

“Emma Frost! Çok seksi görünüyorsun!”

“Scott, Jean Grey’i aldatmayı bırak!” Belli ki bu adam Jean Grey’in ölü olduğunun farkında değildi.

Lo’nun dudaklarından bir anlığına ayrıldım. Bacaklarımın arasındaki yer daha sert bir şeyler için zonkluyordu ama daha önemli şeylere odaklandığım için bu ihtiyacı rafa kaldırdım.

İnsanlar gerçekten kim olduğumuzu *bilmiyor* olsa da bir gösteri haline gelmemiz önemliydi.

Etrafımızdaki hayranlar bizi X-Men çizgi romanından bir sahneyi canlandırıyormuşuz gibi izliyorken kamera flaşları gözlerimi aldı.

Öyle bir şeyi canlandırmıyorduk. Biz sadece... Âşıktık? Ya da azgın? Belki de ikisi birdendik. Hayır... kesinlikle ikisi birdendik.

“İndir beni, indir beni, indir beni,” derken aceleyle ve korkuyla Lo’nun koluna vurdum.

Beni ayaklarımın üstüne bıraktığı anda elimi tutup parmaklarımı birleştirdi. “Seni bir daha kaybetmeyeceğim.” Seyircilerimizi incelemeye başladı, insanlar alkışlamaya devam ediyordu.

Birkaç kişi, “Bir daha! Bir daha!” diyerek tezahürat yapmaya başlamıştı.

Haaaaaaayır. Sözümü geri alıyordum. Kesinlikle az önce yaşananlar tekrarlanacaktı. Ancak onu kimse izlemeyecekti. Yaşadığımız an, bana ve Lo’ya özeldi. Tekrarlarken yalnız olacaktık.

Lo beni kalabalığın arasından çekip çıkardı, gösterinin bittiğini söylemek için sert bir şekilde elini sallamıştı. Şimdi yine kalabalığın bir parçası olmuştuk.

“Otel odasına gidelim mi?” dedim fısıldayarak.

Vizörün arkasındaki gözlerini göremiyordum ama tehditkâr bir kaş çatmayla bana baktığından emindim. Ondan iyi bir Scott Summers olurdu.

“Seks yapmak için değil,” diye düzelttim.

“Artık arkadaşlarımız olduğunu unuttun sanırım. Sahte Stacy ve Charlie’ye sahip olduğumuz günler geride kaldı.”

“Doğru,” dedim. *Artık günah keçisi yok.*

“Büyük arkadaşlar büyük sorumluluklar getirir,” diye devam etti. “Şeytani bir varlıktan bahsetmeden ablanın konuşmasını dinlemeye çalışmak gibi.” Bakışlarını bana doğru çevirdi. “Bu bir işkence.”

Ben cevap veremedim, “Onu görüyorum!” diye bağırdı biri.

Lo’ya doğru yaklaşarak irkildim çünkü küçük kardeşimin sesini duysam da görünürde yoktu. Başımı çevirerek etrafa baktım, Daisy beni nasıl görebiliyordu? Hemen sonra muhtemelen bana asla yardımcı olmayacak olan bir şey düşündüm. *Harika bir casus olurdu.*

Kardeşim yanlış bakışları üzerime çekmemek için, “Emma!” diyerek karakterimin adıyla seslendi. *Teşekkürler, Daisy.*

Sonunda onu gördüm... *Cider Rose Comics* standının yanında-

ki kalabalığın arasından sıyrılıyordu. Lo stant açıp tanıtım yapsaydı Halway Çizgi Romanları'nı oraya koyardı. Ancak bunu yapmamıştı ve sonrasında babasından azar yemişti.

"İnsanların üzerinde uçan şey kardeşim mi?" *Bu da neydi böyle...* Başımı yana eğdim. Bacakları kafalarla aynı hizadaydı. Bir masanın üzerinde mi duruyordu?

Ah.

Hayır.

Birinin omuzlarındaydı.

"Hadi," dedi Lo. Adımlarını hızlandırmaya başlamıştı.

Daisy'nin kısa, parlak turuncu saçlardan oluşan peruğu yüzünün etrafım sarmıştı. Kırpılmış beyaz bir gömlek ve altın rengi bir tayt gi-yiyordu. Kostümünün en önemli özelliği, kasıklarının altından tanga gibi geçen turuncu köpük jartiyerlerdi. *Beşinci Güç*'teki* Leelo'u onun kadar güçlü ve coşkulu düşünmezdim.

Bağımsız stantların sırasına ulaştığımızda kız kardeşimin bir yabancı'nın vücudunun üstünde bulacağımı düşünmüştüm. İnsanlara fazla güveniyordu. Benim tam tersim olduğunu fark etmiştim.

Ancak yanılmışım.

Ryke'in omuzlarındaydı. Oturduğu falan da yoktu, *ayakta* duruyordu.

Ryke onun bacaklarını öyle sıkı kavramıştı ki, yerinden bir santim bile kayabileceğinden şüpheliydim. Üzerinde geçen yılki Cadılar Bayramı'nda giydiği Green Arrow kıyafeti vardı ve... Aman Tanrım, tıraş olmuştu. Sanırım onu hiç tamamen tıraşlı görmemişim.

Bu haliyle kardeşine daha çok benziyordu. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Daisy parlak ve ışıltılı bir gülümsemeyle, "Selam, çocuklar," diye

* Luc Besson'nun yönettiği ve senaryosunu Robert Mark Kamen'le birlikte yazdığı, 1997 yapımı İngilizce çekilmiş Fransız filmidir. (ç.n.)

seslendi. Plastik tabancasını parmaklarında şakacı bir şekilde çeviriyordu. “Etrafta öldürmem gereken uzaylılar gördünüz mü?”

“Evet,” dedi Lo. “Connor ablanla birlikte yakınlarda olmalı.”

Lo’yu dürttüm. “Batman ve Kedi Kadın uzaylı değil.”

Lo başını bana doğru eğdi. “Ama Connor Cobalt ve Rose Calloway uzaylı olabilir.”

Elimle ağzını kapattım ama artık çok geçti. İsimler çoktan havada uçuşmuş ve etraftaki birkaç kulağa girmişti. Yüzümü buruşturdum. *Girmiş. Kulaklara. Iyyy...* Bu kötü bir düşünceydi.

“Pekâlâ. O zaman sadece Connor Cobalt,” diye mırıldandı avucumun içine doğru.

“Sakın ‘Kim Olduğunu Bilirsin Sen’in ismini söyleme.” Elimi ağzından çektim.

Bakışları sertleşti. “Voldemort.”

Koluna bir yumruk attım. *Harry Potter* göndermesi tuzağına çok kolay düşmüştüm.

Lo sahte bir şekilde irkildi.

Derin bir nefes alıp küçük kardeşime baktım. Şu anda Ryke’in omuzlarında oturuyordu. Ryke onu belinden kavrayarak kaldırıp ayaklarının üzerine bırakırken, Lo’nun bana yaptığından çok daha az dikkatli bir şekilde davranmıştı.

Neyse ki, Daisy yere gayet iyi bir şekilde indi.

Ağabeyine doğru, “O bir kız,” dedi Lo. Silahını döndürerek etrafta ablalarımızı arayan Daisy’yi işaret ediyordu.

Ryke apaçık bir alaycılıkla konuştu. “Fark etmemiştim.”

“Sadece ona sert davranma,” dedi Lo daha az savunmacı bir şekilde. Daisy konusunda kardeşinin boğazına sarılmamaya çalışıyordu.

“Eğer benimle başa çıkamayacak olsaydı, onu omzuma almazdım.”

“Ben de seninle başa çıkamıyorum ama etrafımda dolaşmaya devam ediyorsun. Buna ne diyeceksin?” diye sordu Lo.

“Bu bizim ilişkimiz.”

Lo birkaç kez başını salladı. Sonra yüksek sesli bir didişmeyle birlikte aralarındaki konuşma bölündü.

“Kırbacımı öylece alamazsın, Richard,” dedi Rose. “Kostümümün bir parçası. Fuar protokolünü çiğniyorsun.”

“Sen de kurallar uyduruyorsun. Kurgusal kostüm polisi de ortaya çıkıp beni görünmez hapisanesine atacak mı?”

“Ahh! Sen çok...” diye hırladı ablam. Görüş alanımıza girdiler, yaklaşık bir metre uzağımızda duruyorlardı. Rose ellerini kalçalarına yaslamıştı; siyah saçları, deri pantolonu ve ceketini en az Kedi Kadın göz maskesiyle kulakları kadar havalı duruyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ama ayağındaki ince topuklu çizmelere rağmen, Connor ondan on santim daha uzun duruyor ve daha avantajlı görünüyordu.

Batman ve Kedi Kadın flört ederek kavga ediyorlardı.

İçimdeki hayran şu anda şarkılar söylüyordu.

“Beni seviyorsun,” dedi Connor. Tartışmalarının kaynağı olan siyah kırbaç elindeydi.

“Ne kadar çok söylersen, o kadar gerçek dışı olur.”

“Tam tersi.” Ona bir adım daha yaklaştı.

Rose çenesini kaldırdı, geri adım atmıyordu. “Şimdi de bugün ‘Tam Ters Güne’ mü oldu?” diye çıkıştı.

Batman maskesinin altından tek bir kaşın havalandığına neredeyse emindim. Connor’ın gözlerinde çoğu insandan çok daha iyi takındığı o kibirli bakış vardı. “Resmi olmayan, anlamsız bir tatil ilan etmedim ama istiyorsan konuşmaya devam edebilirsin. Dinleyecek insan bulacağını sanmıyorum.”

Rose onun göğsüne vurdu. “Bana hakaret etme, Richard.”

“Onları izlemeye devam mı edeceğiz?” diye sordu Ryke. Tam yanımda duruyordu.

Lo’yla aynı anda başımızı salladık. Bizi deli gibi eğlendiren çifte

takılıp kalmış durumdaydık. Gezegendeki hiç kimse onlar gibi değildi. “Belki de haklısın,” diye fısıldadım Lo’ya. “Belki de onlar dünya dışı varlıklardır.”

“Bu pek çok şeyi açıklardı,” dedi Lo.

“Connor’ın neden hiç kekelemediğini...”

“Rose’un bebeklerin yanından geçerken neden onları hep ağlattığını...” diye ekledi Lo.

Başımı salladım. “Ayrıca Connor’ın neden hiç kötü bir saç günü geçirmediğini de açıklardı.”

Lo güldü. “Onun sebebi yüz dolarlık saç ürünleri olmalı.”

“Hmm...” Duraksadım. “Belki şampuanı uzaydan geliyordur.”

Ryke bize doğru başını iki yana salladı. “Siz ikiniz sikik derecede tuhafsiniz.”

Lo bu gerçek üzerine elimi sıktı. Bugün kesinlikle iyi bir fikirdi. Cancun’dan beri böyle hissettiğimi hiç sanmıyordum, tüm bu medya çılgınlığının öncesinde olduğum gibiydim.

Bitmesini istemiyordum.

Rose’un sevgilisine tehditkâr bir şekilde parmak sallamasını izledim. “Dün gece seni satrançta *dört kez üst üste yendiğim* için kızgınsın. Şimdi de gıcıklık yapmak için eşyalarımı çalıyorsun.”

Connor kırbacı havaya kaldırdı, siyah derinin yarısı elinin etrafına sarılmıştı. “Bunu çaldım çünkü o adamı kırbaçlamana çok az kalmıştı. Ayrıca bu seni *gerçek* hapse gönderirdi.”

“O kızın kıcını tokatladı! Sırf kız tayt giyiyor diye ona izinsiz dokunmaya hakkı yok.”

“Katılıyorum ama kanını kaynatan her insanı kırbaçlayamazsın.”

Aralarında sadece bir santim kadar mesafe vardı. “Ya bunu bana yapsaydı?” diye sordu ablam ciddiyetle.

Connor uzunca bir süre onun delici sarı-yeşil gözlerine bakarak ifadesini okudu. Hâlâ o süper güce sahip olmayı diliyordum. Ya da zeki bir insan olma yeteneğine.

En sonunda, “O zaman araya girerdim,” diye cevap verdi. Connor’ın şimdiye kadar ablamı kaba bir adamdan koruma fırsatı olmamıştı. Rose genellikle o gelmeden önce tüm bağırma ve itme işini hallediyordu.

“O kızın erkek arkadaşı olmasan bile, tıpkı benim yaptığım gibi araya girmeliydin.”

“Açıkça görülüyor ki, senin kadar ahlaklı değilim. Nasıl biri olduğumu biliyorsun, sevgilim.”

Rose’un gözleri daha çok kısıldı. Ardından neredeyse meydan okurcasına ileri atıldı ve dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. Büyük bir özgüvenle Connor’ın başının arkasını tuttu ve bir kedi gibi çenesinden başlayıp burnuna kadar yavaşça yüzünü yaladı.

Connor kıpırdamadan ve gözlerini kırpmadan duruyordu. Ama sırtışı dünyayı paramparça edebilecek türdendi.

Gülümsemem büyüdü. “Az önce cidden...”

“Evet,” diye onayladı Lo. Sesi etkilenmiş gibi geliyordu. *Batman Dönüyor* filminde *Michelle Pfeiffer*’ın *Michael Keaton*’ın yüzünü yaladığı sahneyi yeniden yaratmışlardı. Rose’un filmi izleyip izlemediğinden ya da bunun bir tesadüf olup olmadığından emin değildim.

“Daisy?” Ryke aniden etrafına bakınmaya başladı. “*Siktir*. Kaçıp gitti...” Onu bulmak için döndüğünde yayının keskin bir parçası korsemin tellerine takıldı. Ryke’in acelesine ve gücüne dayanamayan kostümüm tam ortasından *yırtıldı*.

Nefesim kesilirken ellerim göğsüme uçtu. *Aman Tanrım*.

Çıplaktım! Neredeyse çıplak. Yarı çıplak. Üstsüz.

Lanet olsun.

Kostümü sadece parmaklarımla bir arada tutmaya çalışıyordum. “Lo!”

“Hey... Sorun yok, Lil.” Beni göğsüne doğru döndürerek vücudumu gizledi. Bu neden oluyordu? Hangi Leprikon’u kızdırmıştım ben?

“Siktir...” Ryke ellerini başının üzerine koyarak tekrar konuştu. “Özür dilerim...”

“Daisy’yi bulmaya gidebilir misin?” diye sordu Lo.

Ryke kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla geriye doğru yalpaladı. “Ciddi misin?”

“Evet. Lily’ye yardım edeceğim, o yüzden...” Kız kardeşimi kendisi arayamazdı. Bir süper kahraman kalabalığına kısmen göğüslerimi açtığıma göre, onu ben de arayamazdım.

Ortadan kaybolmadan önce, “Daisy’yi bulduğumda size yetişirim,” dedi Ryke.

Sonra bir çift Disney Prensesi yanımıza geldi. “Hey... Sen Lily Calloway misin?” *Hayır.*

Ariel’a cevap olarak başımı iki yana salladım. Şu anda kullanabileceğim kabuklu sutyenini kışkırtıyordum.

Kızlardan biri, “Lo diye seslendin ona,” dedi sersem gülümsemeyle. Bu sırada erkek arkadaşımı/en iyi arkadaşımı/nişanlımı işaret ediyordu.

Bunlar gerçekten yaşanmıyor.

Daha fazla güven almak için ablama baktım. Bir tarafı işaret edip, “*Lavabo, şimdi!*” diyerek ağzını oynatıyordu.

“Lo...”

“Gördüm,” derken adımlarımızı tuvalete doğru yönlendirdi. Bu aptal korseyi sadece parmaklarımın gücüyle bir araya getirmeye çalışırken eklemlerim beyazlamıştı. Lavaboya giden yol şaşırtıcı derecede hızlı geçti. Belki de tüm bu süre boyunca yandan görünen göğüslerimi düşündüğüm için zamana takılmamıştım.

Rose tuvaletin kapısını hızla açıp tek bir çığlıkla tüm kabinleri boşalttı. “Buna inanabiliyor musun? *Michael Fassbender*’ dışarıda!”

Hayatımda hiç bu kadar hızlı sifon çekildiğini duymamıştım.

• Michael Fassbender, Alman-İrlanda asıllı oyuncu ve yapımcıdır. (ç.n.)

Son kız da çıktığında, Connor ve Lo içeri girdi.

Evrendeki tüm yıldızlara ve galaktik yaşanabilir gezegenlere dâhi ablamın bir planı olması için dua ediyordum.

Bölüm 8

0 Yıl: 02 Ay

Ekim

LOREN HALE

“Kıpırdanmayı kes, Lil,” diye emrettim. Korsesinin iplerini birbirine bağlamaya çalışıyordum. Kancaların çoğu parçalanmıştı ama sağlam bir tanesini bulmuştum.

Üstünü zar zor kapatıyordu.

Büyük ablasına doğru, “Bir bakayım,” dedi Lily. Sam kapıyı korurken, Poppy de internette fotoğraflarımızı arıyordu. Kaptan Amerika’nın en büyük görevi bir kızlar tuvaletinin önünde durmaktı. Lily’nin gözleri yuvalarından fırlamak üzere olmasaydı, içinde bulunduğumuz durum çok komik olabilirdi.

Poppy ona telefonunu göstermek üzereyken, “Sadece birkaç fotoğraf,” diye açıkladı.

Rose telefonu elinden kaparak kız arkadaşımın haberleri görmesine izin vermedi. “Sorun yok, Lily. Sakın korkma.”

“Nasıl *korkmayabilirim* ki?” diye sordu Lily. “İnsanlar burada olduğumuzu biliyor. Saldırmaya hazır bir şekilde etrafı sarıyor olabilirler.”

Ona doğru kaşlarımı kaldırdım. “*Mortal Kombat*’in* içinde değiliz. Kapıdan dışarı adım attığımızda kimse sana saldırmayacak.” Fısıldayarak ekledim. “Güvendesin, Lil. Söz veriyorum.”

“Teknik olarak...” dedi Connor. “Sadece seni ve Lo’yu biliyorlar. Kimse bizim burada olduğumuzu düşünmüyor.”

Tatsız bir gülümsemeyle, “Ne kadar iyi,” diye araya girdim.

“Bir planım var.” Rose ellerini beline yerleştirmişti.

Connor ablama doğru baktı. Mavi gözleri siyah Batman maskesinin ardında parlıyordu. “Önce bana danışmak ister misin, canım? Beyinlerimizin birleşimi, tek başına seninkinden daha iyi.”

Rose kesin bir ifadeyle çıkışarak, “Hayır,” diye cevap verdi. “Benim beynim bu krizi gayet iyi çözebilir.”

Connor sırtını lavabo tezgâhına yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Eğer benim beynimi seninkine eklersen, çok daha yüksek bir IQ’ya sahip oluruz ve...”

“IQ’larımızın toplamı insani olarak mümkün bile olmazdı,” diye sözünü kesti Rose.

Connor ukala bir sırıtışla, “Aynen öyle. Biz imkânsıza meydan okuyoruz,” diye yanıtladı.

Çenelerini kapatmazlarsa gün boyunca buradan çıkamayacaktık. “Tamam, anladık,” diyerek araya girdim. “İkiniz de eşit derecede zekisiniz.”

“Tamamen eşit değiliz.”

* *Mortal Kombat*, 1992 yılında *Midway Games* tarafından oluşturulan bir dizi dövüş video oyunudur. (ç.n.)

Rose ona homurdanarak karşılık verdi. “Ne olmuş yani? Senin IQ’n benimkinden daha yüksek. O kadar zeki olmak istemiyorum bile. Nedenini biliyor musun?”

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandım sessizce. Lily’ye baktığımda artık odağının kıyafetindeki problem olmadığını fark ettim. Yerinde kıpırdanmayı bırakmıştı ve ağırlığını bedenime vermişti. Kollarımı omuzlarına koydum, onu daha da yakınımaya çekmek istiyordum ama şu anda bu kadarı yeterli olmalıydı.

Rose ve Connor’ın kavgası, onun endişelerini bir anlığına bile olsa kesinlikle uzaklaştırıyordu.

Bunu kabul edebilirdim.

“Neden?” diye sordu Connor sıradan bir şekilde.

“Çünkü dünyayı kimsenin anlayamayacağı bir şekilde görüyorsun.”

Ne demek istediğini anlamamıştım. Hem de hiç.

“Bu neden bu kadar kötü ki?” Connor tekrardan soruyla karşılık vermişti.

“Çünkü insanların kafasını karıştırmadan kendini açıklayamıyorsun,” dedi Rose. “Tüm düşüncelerini kendine saklamak zorundasın çünkü seni anlayacak kadar zeki *kimse* yok. Böyle bir yükü taşımak istemezdim. Sırf sonunda onları takip etmek *zorunda* olduğumuzu fark etmek için, toplumların yapılarından bu kadar rahatsız olmak istemezdim. Olduğumdan daha aşağı bir şey olarak yaşamak istemezdim.”

Sessizlik tuvaleti sağır ediyordu. Lily’yle birlikte kaşlarımızı çatmıştık. Connor’ın günlük olarak neler düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Bu yüzden onun inançları üzerine düşünmek benim için ulaşılmaz bir şeydi.

“Beni anlayacak kadar zeki bir insan olmadığını söylüyorsun.” Connor nefesini verdi. “Belki de kendi sözlerine kulak vermelisin, Rose. Sesin oldukça anlamış gibi geliyor.” Devam etmeden önce duraksadı. “Lily için aklındaki plan nedir? Fazla zamanımız yok.”

Rose derin bir nefes aldığında köprücük kemikleri belirginleşti. Aralarındaki tartışmayı kapatarak kız kardeşine odaklandı. “Yönetmenin paneline gideceksin.”

“Rose!” diye çıktım. Lily’ye boş umut vermek istemiyordum. Panele gittiği takdirde, insanların tüm zaman boyunca onu soru yağmuruna tutması kaçınılmaz olurdu. Kendi içine kapanacaktı.

Rose elini, “*Kes sesini!*” der gibi kaldırıp yüzümün önünde tuttu.

Elini tokatlayıp uzaklaştırabilirdim ama kız arkadaşımı bırakmayacaktım.

Rose’un gözleri kardeşiyle buluştu. “Kıyafetlerimizi değiştireceğiz.”

“Ne?” Lily’yle aynı anda konuşmuştuk.

Connor şaşırmış gibi görünmüyordu. Poppy ise sanki bu şimdiye kadar duyduğu en iyi fikirmiş gibi başını sallıyordu.

“Kimse benim fotoğrafımı çekmedi,” diye hatırlattı Rose.

“Senin göğüslerin benimkilerden daha büyük,” dedi Lily. “Kalçaların da öyle.”

“Umurumda değil.” Rose çoktan Lily’nin sarı peruğunu kafasından çıkarmıştı. “Kedi Kadın olarak tuvaletten çıkıp paneli izlemeye gidebilirsin.”

Rose’a sert bakışlar attım, resmen delirmişti. “*Benim* fotoğrafımı çektiler.”

“Senin onunla gidebileceğini hiç söylemedim. Size de kıyafetlerinizi değiştirmenizi söyledim ancak Connor senin taytını giyebilmek için fazla uzun.”

“Tayt pantolon,” diye düzelttim Rose’u. Lily şimdi kasıklarına bakıyordu ve yanakları kızarmıştı. Üstümdeki pantolon, çoğu erkeğin rahatça ortaya sereceği hatların çok daha fazlasını belli edecek şekilde vücuda oturuyordu.

Rose sırf beni kızdırmak için, “*Tayt*,” diye karşılık verdi. “Bence modayı senden daha iyi biliyorum.”

“Her neyse.”

Rose deri ceketinin fermuarını açıp kardeşine uzattı. “Connor’la birlikte gideceksin, ben de Loren’la kalacağım.”

“Ne?” Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sanki *sen* Lily’mişsin gibi davranmayacağım. Bu senin için bile deliliğin ötesinde.”

“Bence bu iyi bir fikir,” diye araya girdi Poppy.

“Belki de o kırmızı peruk beynine kan akıtıyordur,” dedim sertçe. Bohem gömleklerinden kurtulup Black Widow kostümü giymişti.

“Hadi ama! Sadece rol yapacaksın,” diye cevap verdi.

“Tam da senden hoşlandığımı düşünüyordum, Poppy.”

Poppy sözlerim karşısında güldü. Gerçekten kırılması en zor insanlardan biriydi, tıpkı Connor Cobalt gibi. “Rol yapmakta iyisin, Loren. Lily’yle üç yıl boyunca bunu yaptınız.”

Yüzümü buruşturdum. Üç yıl boyunca birbirimize neler yaptığımızın farkında bile değildi. Lily’yi eskiden deli gibi tahrik ederdim, ona sürekli dokunup dururdum ve Rose’a elimi sürmem imkân dahi-
linde bile değildi. Ellerimi ateşe vermeyi tercih ederdim.

İfademden ne düşündüğümü anlayınca, “Rose’u öpecek değilsin ki zaten,” diye ekledi.

Tekrardan yüzümü buruşturdum. “Bunun hakkında konuşma bile.” Kız arkadaşlarımızı değiştirdiğimiz bu aptal plan konusunda beni rahatlatması gereken arkadaşıma baktım.

Ancak o sessizliğini koruyordu.

“Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordum.

“Rose ve Lily ikiz değiller, o yüzden bu iş mükemmel bir şekilde yürümeyecek,” diye cevapladı. “Yine de bu plan, Lily’ye paneli görmesi için gereken zamanı kazandıracak. Fuarda olmamızın sebebi bu.”

“Gitmek zorunda değilim...” diye başladı Lily.

“Hayır.” Rose deri ceketini kız kardeşine doğru fırlattı. “Gideceksin.”

Lily deri ceketini arzuyla incelemesine rağmen, “Cidden benim kı-

yafetime sığmazsın, Rose,” diye karşılık verdi. Bu o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi.

“Bunun için endişelenme.” Rose el çantasından dikiş takımını çıkardı. “Connor ve Loren, üstümüzü değiştireceğiz. Arkanızı dönün ya da dışarı çıkın.”

Bunun geleceğini biliyordum.

Lily’yi dudaklarından öptüğümde kemerimi kavrayarak sabit durmamı sağladı. “Ne oldu?” diye sordum.

“Korkuyorum,” dedi fısıldayarak. “Ama pes ederek kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

Peruğunu çıkarmıştı, saçları dağınık bir topuz halindeydi. Uçuşan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. “Eğer biri sana bakıyorsa, sebebi Kedi Kadın olmandır, Lily Calloway olman değil.” *Ya da bir seks bağımlısı.* Alnına bir öpücük kondurdum. “Bunu yapabilirsin, Lil.”

Parmakları belime doğru kaydığında tamamen bana yapışmasına fırsat vermeden elini uzaklaştırdım. Endişesinden kendine zarar vererek kurtulamazdı.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

“Tamam mı?” diye sordum.

“Evet,” derken daha kararlı bir şekilde başını salladı.

Ondan uzaklaşıp lavaboların olduğu tarafta duran Connor’ın yanına geçtim. Kızlar üstlerini değiştirirken onlara arkamızı döndük. Tuvaletten çıktığımız anda Rose’un kız arkadaşım gibi davranacağını hayal ederek bu kargaşa karşısında başımı iki yana salladım. “Rose’la kapıdan dışarı beş adım bile atamadan birbirimizi öldüreceğiz.”

“İyi tarafından bakarsak,” dedi Connor. “Emma Frost’un silahı yok.” Kırbacı çözüp havada şaklattı. “Bu senin kışın olabilirdi.”

“Hoşuna giderdi, değil mi?” diye dalga geçtim.

Genişçe sıırıttı, Batman’den çok Connor Cobalt’a benziyordu. “O

kadar çok istiyorum ki, canımı yakıyor,” diye cevap verdi. “Sadece giderken Rose’un önünde değil, yanında yürüdüğüne emin ol. Bundan nefret eder.”

Benimle dalga mı geçiyorsun? “Başka bir şey var mı? Kalbimin sökülüp bebek iblislere yem olmasını önlemeye çalışıyorum.”

“Bunu duydum,” diye karşılık verdi Rose.

Neredeyse arkamı dönüyordum.

Rose çığlık attı. “Sakın bakayım deme, Loren! İğnemi gözüne batırırım!”

“Üstsüz,” diye homurdanarak açıkladı Lily. Botlarını ya da pantolonunu giymeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

Gözlerimi tavana çevirdim. “Bugün kesinlikle öleceğim.”

“Ölmeyeceksin,” dedi Connor. “Bu kadar dayandın.”

“Doğru.” İç çekerek ona doğru başımı salladım. “Bir göz atmaya çalışmamana şaşırdım.” Bildiğim kadarıyla, Rose’u hiç çıplak görmemişti. Oynaşmaktan çok konuşarak tatmin oluyorlardı, gerçekten biraz çılgıncaydı.

“Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.” Maskesini çıkardı. Dalgalı kahverengi saçları hâlâ düzgündü, dağınık ve kontrolden çıkmış olmaya yakın bile değildi. Kırmızı vizörümü başımın üstüne doğru çekerken Rose’un onu nasıl tarif ettiğini düşündüm. Maskesizken gözlerinde daha fazla güç olduğunu fark etmiştim.

“İşimiz bitti,” diye ilan etti Rose.

Tuvalet bölmesinin yanında duran kızlara doğru döndük. Bakışlarım anında Lily’ye çevrilmişti. Daha az dekolteli olan kıyafetleri, siyah deri ceket ve deri pantolonuyla çok daha özgüvenli duruyordu.

Kedi kulakları ve sade siyah göz maskesiyle ne kadar sevimli göründüğünü düşünürken gülümsedim.

Poppy merakla, “Herhangi biri bir şey söyleyecek mi?” diye sordu.

Lily’yle aynı anda bakışlarımızı kaçırdık. Rose’u gördüğüm anda

ağzım şaşkınlıkla açıldı ve gülmeye başladım. “Kahretsin, Rose.” Korsenin iplerini tekrar dikmiş olsa da göğsüne çok küçük geliyordu. Korse göğüslerini yukarı kaldırmıştı ve gümüş rengi *spandex* şortu da kalçalarına bir iç çamaşırı gibi oturmuştu. “Senden mükemmel bir kovboy amigo kızı olur.”

“Kapa çeneni, Loren.”

“Ama berbat bir sarışınsın.”

Bana ortaparmağını göstererek yanıt verdi.

Muhtemelen bunu hak etmiştim.

Connor hiçbir şey söylememişti ama şu anda yüzündeki ifadeyi çok iyi okuyabiliyordum. Gözleriyle sevgilisinin her santimini şehvetle tarıyordu. Bu görüntüyü daha sonrası için saklıyormuş gibiydi. Gerçekten de bunu yapıyor olabilirdi. Rose’un ne zaman seks yapacak kadar rahat olacağını kim bilirdi ki?

“Söyleyecek bir şeyin mi var?” Rose onunla mücadele etmeye hazırmış gibi çenesini kaldırdı.

“Çok güzel görünüyorsun.” Connor’ın sesindeki samimiyet apaçık ortadaydı.

Rose’un omuzları düştü, bu sözlerle hazırlıksız yakalanmıştı.

O erkek arkadaşına doğru yürürken Lily de bana yaklaşıp elimi tuttu.

“Biliyor musun?” Konuşurken dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Neyi?” Gülümsemesi beni de gülümsetti.

“Kedi Kadın harika.”

Rose’dan mı, yoksa kostümden mi bahsettiğinden emin değildim. Büyük ihtimalle ikisini de kastetmişti.

Şu noktada ona katılmak zorundaydım. Rose güçlüydü ama Lily de öyleydi. Nadir bulunan bir cesarete sahipti. Sessiz ve mütevazı olsa da cesareti içindeydi. Hâlâ aynı derecede değerliydi.

Onun sırtını okşarken, Rose’un kollarını arkadaşımın boynuna

doladığını fark ettim. Connor'ın ellerinden biri onun kalçasına doğru uzanmıştı ve Rose da elinin orada kalmasına izin veriyordu. Bir an kavga ederken bir sonraki dakika böyle oluyorlardı. Onlara ayak uyduramıyordum.

Mırıldandıkları kelimeleri anlayabilmek için kulaklarımı zorladım. "Yanına taşınmak istiyorum," diye fısıldadı Connor.

İlk düşüncem, *Eğer Princeton'daki evde yaşarsa, Lily'yi çok daha fazla becerdiğimi anlayacak. Not: Tanrıya şükürler olsun ki, o çatı altında yaşayan tek erkek olmayacağım*, oldu.

Bağımlı yanımda, diğer bütün ahlaki yanlarımdan üstündü.

Berbat bir arkadaşım.

"Taşınamazsın," diye cevapladı Rose. "Penn'e gidip gelmek için fazla uzak... Lily ve Lo..."

"İşe gidip gelmek halledilebilir, Lo ve Lily de beni seviyor." Devam etmeden önce duraksadı. "Sen seviyor musun?"

"Beni manipüle etme," diye fısıldadı Rose.

"Manipüle etmeye çalışmıyorum. Sadece seninle şu anda olduğumdan daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Gerekirse bunun için birkaç ay beklerim."

Rose başını salladı. "Tamam."

Poppy boğazını temizledi. "Bölmek istemezdim ama Sam az önce mesaj attı ve kalabalığın tuvaletin etrafında toplanmaya başladığını söyledi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni ve Lily'yi bekliyorlar."

Harika.

Rose erkek arkadaşından ayrılıp komutan moduna geri döndü. "Lily, Connor'la birlikte git," diye emretti savaşa hazırlanıyormuş gibi.

Sadece dost ateşi* açmamasını umut ettim.

* Dost ateşi, askeri birliklerin kendi kuvvetlerine veya müttefik kuvvetlerin üzerine açtığı ateştir. (ç.n.)

Rose'a dokunmamaya çalışarak, "Tanrı aşkına, ona biraz alan tanıyın," diye seslendim. Yüzünü telefonların kameralarından korumakta zorlanıyordu. Saklanmak için sarı peruğunu kullanması duruma biraz da olsa yardımcı oluyordu.

Asansöre ulaşmamız yeterliydi. Connor çoktan bana mesaj atarak Poppy ve Sam'le panel sırasında beklediklerini söylemişti.

Kimse Lily'nin Kedi Kadın gibi giyindiğini fark etmemişti.

İnsanlar sürekli, "Loren'a mı âşıkısın, Ryke'a mı?" diye soruyordu. Vizöründen etraftaki herkesi ve her şeyi kırmızı görüyordum.

Rose şaşırtıcı bir şekilde sessizliğini korudu. İnsanlara patlamak için dilini ısırıldığından emindim.

"Kavga mı ettiniz?" diye sordu biri. "Neden Lily'ye sarılmıyorsun?"

"Evet. Her zaman ona sarılırdın."

Lanet olsun.

Rose göz ucuyla bana baktı. Bu kıza daha önce *sarılmamıştım* bile. *Lanet olsun.* Connor'ı saymazsak, onu hayatım boyunca sadece üç kere falan birilerine sarılırken görmüş olabilirdim.

"O hasta," dedim sertçe. Sesim kahrolası bıçaklar gibi keskindi. "Hastalanma ihtimalinize karşı hepiniz geri çekilin."

Kalabalık onun bubonik vebaya yakalandığını söylemişim gibi geri geri gitmeye başladı. *İsa aşkına.*

"Uçuğu var mı?" diye sordu biri.

Öfkeyle yüzümü buruştururken çenemi sıktım. "*Hayır!*" diye homurdanırken sesin kaynağını bulmaya çalıştım.

"Sesin fena halde savunmacı geliyor."

Olduğum yerde donup kaldım. Kameralardan *klik* sesleri gelirken gerçek basın ortaya çıkmıştı. Çift camlı kapıları zorluyor, çirkin otel halısı boyunca ilerliyorlardı. Bizi soru yağmuruna tutmalarına çok az kalmıştı.

“Hadi, Loren,” diye mırıldandı Rose. Kolumu sıkıca kavrayarak beni asansöre doğru çekti. Kapılar kapanmadan önce, iki kişinin bize doğru koştuğunu fark ettim. Adam kucağındaki kızla birlikte bu tarafta doğru ilerliyordu. Metal kapıları kapatmak için düğmeye tekrar tekrar bastım. Ancak içeri girdikleri anda, parlak turuncu peruklu kızı ve yeşil deri ceketli adamı tanıyarak duraksadım.

“Sonunda seni bulduk,” dedi Ryke. Kolunu Daisy’nin bacaklarının altından geçirip göğsüne yaslanmasını sağlamıştı. Başta eğlendiklerini düşündüm ama Daisy’nin yüzünde belli belirsiz, acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

Kaşlarımı çattım. “Ne oldu?”

Ryke dikkatle onu ayaklarının üstüne bıraktığında Daisy tüm ağırlığını ona yasladı. “Ters takla atarken dizini sakatladı.”

“Karaktere bürünmüştüm,” diye ekledi Daisy. Sonra dizine masaj yapmak için aşağı eğildi.

“Hey... Dais, bekle.” Ryke onun elini dizinden çekti. “Önce buz koymamız gerekiyor.” Bakışlarını bana doğru çevirdi ancak Rose’u gördüğü anda tamamen donup kaldı.

“Bana öyle bakmayı kes,” diye çıkıştı Rose.

“Lily’nin kostümünü giyiyorsun.” Ryke’in söyleyebildiği tek şey buydu. Rose’a sanki onu becermek istiyormuş gibi bakıyordu.

Kafasının arkasına vurdum.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Rose’un kim olduğu ve erkek arkadaşının kimliği beyninde yeni canlanmış gibiydi. “Sadece çok şaşırdım. Bunu sindirmem için bana sık sık bir dakika ver.”

Rose kafasındaki peruğu düzeltti. “Öyleyse sindir ve hayatına devam et.” Sonra kafası karışmış kardeşine doğru baktı. “Uzun hikâyeye. Sana odada anlatırım. Bu arada nereye kaçıp gittin?”

“Dışarıya,” dedi Daisy. “Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.” Asansör bizim katta aniden durduğunda tek ayağı üzerinde

sallandı, neredeyse yere devriliyordu. Ryke hiç sormadan onu hızla kollarının arasına alırken kızın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

İçimden başımı iki yana salladım. Kemerimdeki telefonum çalarak dikkatimi dağıtmıştı, yerinden çıkarıp gelen mesaja baktım.

Bu hayatımın en iyi ikinci günü. Yönetmen yanlışıyla serçe parmağıma dokundu!!!! -Lily

Kocaman gülümsedim, zihnimde babamın beni azarladığını duyabiliyordum. Ben çocukken de böyle yapardı. *Hayatında bir kez olsun ciddi ol, Loren.*

Yüzüm düşerken cevap yazdım. *En iyi ilk gün hangisi?* Hızlıca gönder tuşuna bastım.

Anında cevap verdi.

Sana âşık olduğum gün. -Lily

Bir anlığına gözlerimi kapattım ve o günü hatırlamaya çalıştım. Zihnimi o yere geri götürmeye çalışıyordum ama her sıcaklığa karşılık bir soğukluk vardı. Her bir ışık zerresi için karanlık vardı.

Her mutlu anı için keder ve acı vardı.

O günü, tüm bunların içinde sürünmeden hatırlayamıyordum.

Bu yüzden gözlerimi açarak anının uzaklaşmasına izin verdim.

Sorun yoktu.

Lily Calloway'le yeni en iyi günler yaşayacaktım.

Bunu hissedebiliyordum.

Bölüm 9

0 Yıl: 03 Ay

Kasım

LILY CALLOWAY

Şükran Günü geleneğimiz, artık yapamadığım diğer normal şeylerin yanma gömülerek rafa kaldırılmıştı. Ailelerimizle yemek yemeden önce genellikle *Lucky's Diner*'da bir ön yemek yedik ancak üç aydır oraya geri dönmemiştim. Müdürün panjurları kapatmayı reddettiği yirmi birinci doğum gününden beri...

Geçen Şükran Günü'nde seks bağımlılığımı bilen kişiler yalnızca Rose, Connor ve Ryke'tı. Tüm bunlardan önce ailemizin yemek masasında oturup kalplerimizde bir yalan taşırdık. Şimdiyse bağımlılığım biliniyordu, etkinlik hepimiz açısından daha garip ve rahatsız edici olmuştu.

Annem yüzüme bile bakmıyordu. Bu durumun göğsümde oluş-

turduğu ağırlık ancak kahve ve tatlıdan önce ara verdiğimizde kalkmaya başlamıştı.

Babanızın meşe ağacından yapılma masasının üzerinden atarken, “Kardeş toplantısı mı yapıyoruz?” diye sordu Daisy.

Rose bize söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu söylemişti. Bu yüzden annemiz bizi turta için geri çağırmadan önce çalışma odasına çekilmişti.

Daha çirkin olan şal desenli koltuğa oturdum, yayları kıcımlı acıtıyordu. Sessizce Hale evindeki deri koltuklara oturabilmeyi diliyordum.

“Connor sana evlenme teklifi mi etti?” diye sordu Poppy. Yüzünü şimdiden bir gülümseme kaplamıştı. Süet kanepede otururken bacak bacak üstüne atmıştı.

Rose şaşkınlıkla irkilerek geri çekildi. “Tabii ki hayır.”

Sandalyeye yerleşmeye çalıştım. Yaylar bundan sonra kesinlikle kıcımda bir iz bırakacaktı.

“Bebeklerden korktuğumu sanıyordum, evlilikten değil,” dedi Poppy.

“Öncelikle...” Rose önümüzde volta atmakla meşguldü. “Bebeklerden *korkmuyorum*. Bebeklerden nefret ediyorum. Sebepsiz yere çığlık atarlar ve doğru düzgün yürüyemezler.”

Başımı iki yana salladım.

Daisy gülerken bacaklarını salladı ve elindeki kristal kâğıt ağırlığını havaya atıp tuttu.

“Onlar küçük...” Poppy kendini savunmaya çalışıyordu.

“Şeytanlar. Onlar sadece sinirimi bozmak için var olan küçük şeytanlar.”

Rose kendi iyiliği için fazla dramatikti.

“Üstelik garip bir şekilde,” dedi Poppy. “Maria ailedaki o kadar insan arasından sana tapıyor. Neden böyle?”

“Bilmiyorum. Bu belli ki kızınızın karakterinin bir kusuru. Düşmanlarının kim olduğunu anlayamıyor.”

Bu sözlere güldüm.

Poppy derin bir iç çekip bana baktı. “Evlilikten korkuyor mu?” Rose’a en yakın kişi olduğum için varsayımını doğrulamamı istiyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Hiçbir şey bilmiyorum.” Birinin *Jon Snow* ve *Taht Oyunları*’ndan bahsetmesini beklerken bu göndermeyi anlayacak tek kişinin Lo olduğunu fark ettim. Yanlış seyircinin karşındaydım. Lo ise Connor ve Sam’le birlikte çalışma odasındaydı.

Ryke’ı annesiyle arası pek iyi olmadığı için kutlamaya davet etmiştik ama o gelmeyi reddetmişti. Babasıyla aynı odada olamayacağını söylemişti. Aralarındaki düşmanlık hâlâ devam ediyordu. Buna rağmen, Lo ve kendisi için yemeğe gelmesini isterdim.

Ryke’ı evinde tek başına spor kanalı izlerken ve sandviç yerken hayal ettim. Büyük, süslü bir akşam yemeği yoktu. Ailesi ya da arkadaşları yoktu. Gürültülü, kabadayı sayılabilecek türden arkadaşları bile yoktu. Ryke Meadows’un görmemize izin vermediği üzücü bir tarafı vardı. Onun yanımızda olmadığı böyle sessiz anlarda bunu her şeye rağmen hissedebiliyordum.

“...daha seks bile yapmadık.” Rose’un açıklamasının ancak son kısmını yakalayabildim.

“Evet,” dedi Daisy. “Ama ben evlenene kadar beklediğinizi sanıyordum.”

Rose odanın ortasında duraksadı. “Hazır olana ve sevdiğim biriyle birlikte olana kadar bekliyorum,” diye karşı çıktı. “Evlenmek istediğimden bile emin değilim. Connor da sırf benimle seks yapabilmek için evlenme teklif etmez.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Poppy.

Rose ona sert bir bakış fırlattı.

Poppy bu bakışlara en az bizim kadar alışkındı. “Sadece soruyorum.”

“Bu oyunda hile yapmak gibi bir şey,” diye cevapladı Rose. “Onun için fazla kolay.”

Onların garip ilişkisi gözlemlenmeyi hak ediyordu. *Benim tarafımdan.* İlişkilerini o kadar seviyordum ki, izleyicileri kesinlikle ben olmalıydım. Connor ve Rose'un karşılıklı inek kavgalarını düşün-
dükçe gülümsemem yüzümü kaplıyordu.

Rose ifadem karşısında gözlerini devirdi ve tekrar odada volta at-
maya başladı.

"O zaman neden buradayız?" Bunu merak etmiştim.

Omuzlarını bir zırh giymiş gibi geriye doğru çekti. "Bildiğiniz
gibi, Calloway Modaevi son zamanlarda ortalamanın altında iş ya-
pıyor."

Midem hemen bulanmaya başladı, gülümsemem solarken yedi-
ğim hindinin boğazıma kadar yükseldiğini hissettim. Tekrar yutkun-
dum, zihnimin içinde özür ifadeleri yüzüyordu.

Bu benim hatamdı. Seks bağımlılığım onun şirketini mahvetmiş-
ti. Beni affetmesi mümkün değildi ve ben de zaten bunu yapmasını
istemiyordum.

Rose devam etti. "Ciddi çözümler bulmak için çabalıyordum ama
geçenlerde biri gerçekten işe yarayabilecek bir teklifte bulundu. Tek
sorun, çözümün üçünüzü ilgilendiriyor olması." Sarı-yeşil gözleri
benden Poppy'ye, oradan da Daisy'ye kaydı. "Rahatsız olacağınız bir
şey yapmanızı istemiyorum. Reddederseniz anlayışla karşılarım."

"Kulağa tehlikeli geliyor." Daisy'nin yüzünde muzip bir gülümse-
me belirdi. "İlgimi çekti."

"Kulağa *hiçbir şey* gibi geliyor," diye düzelttim onu. "Henüz söy-
lemedi."

"Bahsettiğimiz 'şey' tam olarak ne?" Poppy eliyle tırnak işareti
yaptı.

"Bir *reality* şov."

Anında ağzımın kocaman açıldığını hissettim.

Odada yoğun bir sessizlik vardı ancak garip türden değildi. Duy-

duklarımızı sindirmekle meşguldük. Eğer şu anda bir X-Men çizgi romanında olsaydık; Poppy, Daisy ve ben Cuckoo Kardeşler olurduk. Ürpertici telepatik kovan zihinleriyle tam olarak aynı şeyi düşünen o kardeşlere benzerdik. Rose'un söylediklerine verilecek başka bir yanıt yoktu.

"Sen delisin." Poppy ilk konuşan kişiydi.

Buna şaşırmış gibi yaptım. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Ben de," diye katıldı Daisy. Bana yandan bir bakış attı. "Ayrıca sen de benim sahte şaşkınlığımı çaldın."

Rose sanki konuşmayı kesmemizi emrediyormuş gibi elini salı. "Ben deli değilim. Calloway Modaevi'nin iyi bir teşhire ihtiyacı var. Bu şovla zar atıyor olabilirim ama sonuçta bu da *bir şeydir*." Gözleri bana doğru kaydı. "Belki de dünya seni bizim gördüğümüz gibi görebilir. Komik, tatlı ve sadece bir seks bağımlısından ibaret olmayan halini tanıyabilir."

Bu gerçekten olabilir miydi? Bir *reality* şov ailemizin tepesine daha büyük bir spot ışığı yerleştirmez miydi? Ancak... ablam bir dâhiydi... Bu yüzden en iyi seçeneği bilirdi, değil mi? Eğer kardeşime yardımı olacaksa, böyle bir teklife asla hayır demezdim.

Zaten en başında onu bu duruma sokan kişi bendim.

"Tamam," diyerek başımı salladım. "Yapalım şu işi."

Rose ayaklarının dibinde bir bomba patlatmışım gibi geri adım attı. Tanrım, bir kavga bekliyor olmalıydı. "Gerçekten mi? Bunu düşünmek için daha fazla zaman ayırabilirsin, Lily. Büyük bir değişiklik olacak."

Büyük bir değişiklik. Bu tür şeylerden nefret ederdim. Ancak bazen değişim iyi olabilirdi, değil mi? Terapistim bana böyle söylüyordu. "Hayır." Başımı iki yana salladım. "Daha fazla zamana ihtiyacım yok. Bunun Calloway Modaevi'ne yardım etme ihtimali varsa, ben de dahil olmak istiyorum."

“Ben varım,” dedi Daisy. “Kulağa eğlenceli geliyor. Ayrıca kameralara alışkınım. Bu yüzden benim için büyük bir mesele değil.”

Kameralar...

Daha fazla kamera.

Bunu düşünme, Lily.

Kanepede sessizce düşüncelere dalmış bir şekilde oturan ablamıza doğru döndük. Poppy derin bir şekilde iç çekti. “Dizi neden sadece senin hakkında olamıyor, Rose?”

“Yapım şirketi bu fikri kanala sundu ama kabul etmediler.” Rose nefesini tuttu, köprücük kemikleri oldukça belirginleşmişti. “Lily’nin programda olmasını istediler.” Bana doğru bir adım attı. “Sana yalan söylemek istemiyorum. Şunu bilmelisin... Adını *Philly’nin Prensesleri* koysalar bile, program hepimizden çok sana odaklanmaya çalışacak.”

Onu tekrar temin etmeme fırsat kalmadan büyük ablam hızla önüme geçti. “Gerçekten yapabileceğin tek şey bu mu?” diye sordu Rose’a. “Çok zor görünüyor ve Lily’nin güvenliği konusunda endişeliyim.”

“Lily’yi *asla* bilerek tehlikeye atmam,” dedi Rose. “Her şeyi denedim, Poppy.” Rose ağlamak üzereymiş gibi mi görünüyordu? “Bu benim tek şansım.”

Poppy’nin anaç yanı devreye girmişti ve hâlâ geri adım atmıyordu. “Yani sırf şirketini kurtarmak için aileni daha fazla mercek altına mı alacaksın?”

İçimdeki sadık taraf neredeyse Rose’un yardımına koşacaktı. Rose zaten nadiren ağlardı fakat cevabı çoktan hazırды. Bu tür sorgulamalara hazırlıklı olduğunu fark etmiştim. “Ailelerimizle konuştum, bu fikri destekliyorlar. Belki de daha fazla batamayacağımızı, medyanın ilgisinin sonunda olumlu olabileceğini düşünen reklamcılara danıştılar.” Çok ihtiyaç duyduğu nefesi almak için duraksadı. “Yani *evet*,

Poppy, ailemizi daha fazla mercek altına almaya hazırım. *Fizzle* için. Lily için. Ve bencilce, şirketim için.”

Poppy biraz daha rahatladı ve kahverengi saçlarını omzundan atarak düzeltti. “Dürüst olmak gerekirse, keşke sadece *evet* diyebilseydim. Senin yanında olmak, seni desteklemek isterdim, Rose. Ama dört yaşında bir kızım var. Onun yüzünde bir kamera istemiyorum, Sam de istemiyor.”

“Anlıyorum,” dedi Rose. “Daisy ve Lily’ye incelemeleri için kontratları vereceğim. Gösteri sensiz de devam edebilir.”

“Ama seni özleyeceğiz,” diye ekledim.

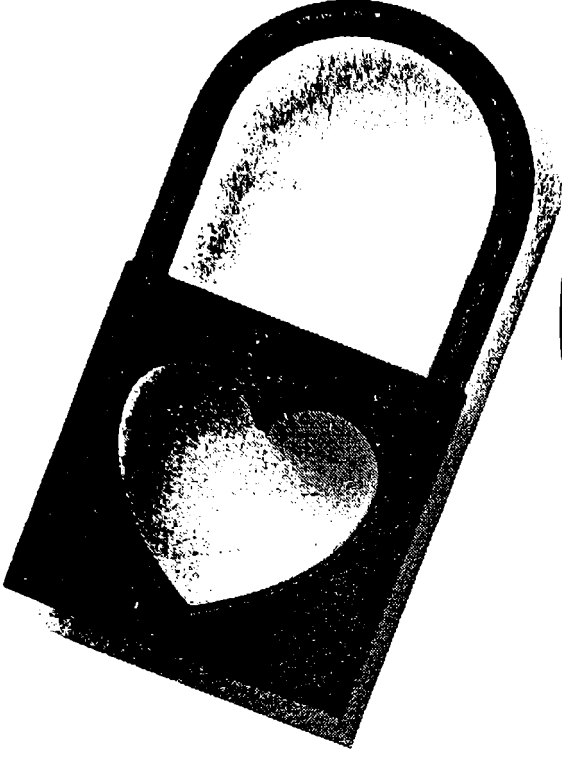
Rose gözlerini devirdi. “Bu zaten ima edilmişti.”

Seks skandalı ailemi pek çok yönden sarsmıştı ancak Poppy’yi ne derece etkilediğinin tam olarak farkında olmadığımı şimdi anlıyordum. Sadece tüm bu süreç boyunca çok fazla etkilemediğini ummuştum.

Konuyu tekrar değiştirerek, “O iyi mi?” diye sordum Poppy’ye. “Yani... Maria. Paparazziler onu takip falan etmiyor, değil mi?”

“Hayır, öyle bir şey yok,” dedi Poppy. “Sanırım soyadı onu baskından kurtardı. Stokes ismi, şu anda Calloway kadar tehlikeli değil.”

Güzel. En azından ailemden bir kişi hızlı mermiden kurtulmuştu. Bir *reality* şovun kaç mermi atacağını ve bu kez çapraz ateşte kimin kalacağını çok merak ediyordum.

Bölüm 10

0 Yıl: 04 Ay

Aralık

LOREN HALE

Kapaklı telefona doğru, “Aramayı kes,” dedim sinirli bir şekilde. Lily mutfak tezgâhına oturmuş halde kavanozdan fıstık ezmesi yiyordu. Özellikle işaretparmağını emdiği ve ince bacaklarını göğsüne doğru kaldırdığı sırada bakışlarım onun üzerinde dolaştı.

Nefesim bir an için derinleşmişti, fıstık ezmesini yalayışına odaklanmıştım. Ne kadar seksi görüldüğünün farkında değildi. Bu anın tadını çıkarıyordum. Lily’nin utanç içinde kızarmadan hemen önceki halini izliyordum.

Başının yanındaki dolaptan iki bardak alırken kolum yanağına değdi. Aletim ileri doğru yürüyüp tamamen ona yaslanmamı söylüyordu. Onu daha uzun süre izleyebilmek için bekledim. Parmağını

ağzından çıkardığında, benimkilerle buluşan gözleri hevesle parladı. Ben de ona yaklaşarak karşılık verdim. Ancak şu anda duygularıyla hareket etmek yerine fıstık ezmesine odaklanmaya çalışıyordu.

Bardakları tezgâhın üzerine koyup elimi saçlarının bir tarafında gezdirdim. İsa aşkına, onun içinde olmak istiyordum. Fakat Lily hareketimi görmezden gelmişti, gözlerini kısarak kavanozun üzerindeki etikete bakıyordu.

Rose'un telefonun hoparlöründen gelen soğuk sesi düşüncelerimi böldü. "Lily'nin telefonuna sen cevap vermemelisin. Onun iki eli var."

"Öyle mi? Birisi şu anda meşgul," diye karşılık verdim.

Lily kavanozu dizlerinin arasına koyarak fıstık ezmesinden ikinci kaşığını yerken yüksek sesle inledi. *Kahretsin*. Aletim sese karşılık vermem için çığlık atıyordu ancak ona direndim. Kendimi kontrol etmemin tek sebebi, başımın en büyük belalarından birinin hâlâ telefonun diğer ucunda olmasıydı.

"Seks yapmıyor olsanız iyi edersiniz..."

"Yemek yiyor," diye netleştirdim. Ama bu durum telefonu kapattıktan sonra değişecekti.

"Loren," diye çıkıştı Rose.

"Tanrı aşkına. Bana sakso çekmiyor."

Lily'nin kaşları havaya kalkarken gözleri kocaman açıldı. Sessizce, "Ne?" diyerek dudağını oynattı. Bakışları kot pantolonumun fermuarına takıldığında kıpkırmızı kesildi.

Ablasını duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldım. Hemen sonra pantolonumun düğmesini açtım. Lily'nin ağzı sanki kahrolası bir sirk numarası yapmışım gibi açıldı.

Gülümsememe engel olamıyordum. Kız arkadaşım çok sevimliydi.

"Sadece şeyi bilmek istiyorum..." diye söze girdi Rose. Ancak, "Mahremiyet," diyerek konuşmasını böldüm. Hiç kimsenin, hatta arkadaşlarımızın ve ailemizin bile anlamadığı o kelimeyi söylemişim.

Belki de Poppy ve Sam ailenin aklı başında olan tarafındaydı. Sonuçta hayatlarının yayın hakkını televizyon yapımcılarına devretmeyi reddetmişlerdi.

“Yılbaşı gecesini baş başa geçirmek istedik. Sen de bir rekor kırarak şu ana kadar bizi tam yirmi kez aradın.”

“Lily bunların on sekizine cevap vermedi,” diye belirtti Rose.

“Ölüyor musun?” diye sordum. “Lütfen bana ölmekte olduğunu ya da hayati tehlike arz eden bir hastalıktan mustarip olduğunu söyle. Bizi kontrol etmek için aradığını duymak istemiyorum.”

Lily dudaklarını oynatarak, “*Kibar ol,*” dedi sessizce. Fıstık ezmesini bırakmıştı, parmaklarını kemer halkama geçirip beni kendine doğru çekmekle meşguldü.

Elimi hoparlörün üzerine koydum. “Şu anda *fazlasıyla* nazık davranıyorum,” diye fısıldadım. “İstediğim şeyi söyledikten sonra telefonu kolayca yüzüne kapatabilirdim.” Rose’un hoparlörden bir el bombası fırlatmasını bekliyordum ama o sessiz kalarak farkında olmadan bana beklediğim cevabı vermişti.

Sinirlenerek inledim. “Rose!” *Biz iyiyiz.*

Lily telefonu elimden alıp araya girdi. “Partidesin. Şu anda eğleniyor olman gerekmiyor mu?”

“Cobalt Şirketi’nin iş partisindeyim,” diye hatırlattı Rose. “Bu tür etkinliklerde gündem asla eğlenmek olmaz.” Sonra duraksadı. “Yemekler korkunç değil.” Sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi tereddüt etti. Belki de endişeli bir ebeveyn gibi bizi kontrol etmek için aramamıştı.

Şimdi kendimi pislik gibi hissediyordum.

Lily duygularımı paylaşarak, “Ne oldu?” diye sordu.

Avuçlarımı tezgâhın üzerine, Lily’nin iki yanına yerleştirdim. Tezgâhta oturmasına rağmen hâlâ ondan daha uzundum. Ablasının cevabını beklerken başını kaldırarak bana baktı.

Nefes alıp verirken hareket eden göğsünü ve yüzünü kaplayan arzuyu izledim. Şu anda istediğim tek şey en yakın arkadaşımı becermekti. *Acele et, Rose.*

Rose etrafındakilerin duymasını engellemek istiyormuş gibi, “Connor bu gece için bir süit ayarlamış,” diye fısıldadı. “Buraya geldiğimizde öğrendim.”

Ellerimi Lily’nin kalçalarında gezdirdim. Avuçlarımın altındaki kot pantolonu yumuşacıktı. Bir adım daha yaklaştım, böylece aletim çoktan sırlıklam olduğunu bildiğim o noktaya dayandı. *Tanrım.* Sertleşmeye başladığımı hissettim, tamamen içine girmeye hazırdım. Bu gece iki kez sevişmiştik ama bu seferki beni diğerlerinden daha çok öldürüyordu.

Lily’nin haykırdığını duymak istiyordum.

Dudakları ağır bir nefesle aralandı.

“Lily?” diye patladı Rose. Sesi yeniden buz gibi olmuştu.

Ablasıyla konuşabilmesi için ellerimi çeksem de yakınında durmaya devam ettim. Dudaklarımı yalayıp bu defa avuçlarımı başının yanındaki dolaba yasladım ve ona doğru eğildim.

“Bu durumda... o kadar kötü olan ne var ki?” diye sordu Lily. Odaklanabilmek için bakışlarını tavana çevirmişti. Dudaklarımı hafifçe boynuna bastırdıktan sonra derince öptüm. Tam da o anda boğazından boğuk bir ses geldi. O kadar kısıktı ki, telefondaki ablası duyamamıştı.

Belimdeki elinin sıkılaştığını hissettim. Ona baktığımda, “*Yakalanmak mı istiyorsun?*” dedi dudaklarını oynatarak.

Hayır.

Rose ve Ryke bizi anlamayacaklardı. Tek görecekları şey bize verilen kuralların listesi, tek yapacakları şey de kaç tanesini çiğnediğimizin hesabını tutmak olacaktı. Başka hiçbir şeyin önemi olmayacaktı.

Rose’un yüksek sesle nefes aldığını duydum. “Dün sırf onu sus-

turmak için onunla seks yapmaya hazır olduğumla ilgili bir konuşma yaptım. Sanırım şu anda blöfümü yüzüme vuruyor.”

Bu sorunu çözebilirdim. Lily’nin elindeki telefonu süzdüm. “Sadece Connor’a fikrini değiştirdiğini söyle. Umursamayacaktır.”

Rose bu duyduğu en aptalca fikirmiş gibi, “Böyle yaparsam o *kazanır*,” diye cevap verdi.

“Ne olmuş yani?”

Rose homurdandı. “Sen anlamazsın.”

Lily sessizce, “*Bu iş bende*,” dedi dudaklarını oynatarak.

Harika. Çünkü Rose’un dilini nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Lily boğazını temizledi. “Onu gerçekten rahatsız olacağı bir durumun içine sok ve kafayı yesin. Böylece ikiniz de kurtulmuş olacaksınız.”

Rose’un başını iki yana salladığını neredeyse görebiliyordum. “İnan bana, onun rahatsız olacağı hiçbir durum yok.”

“Onu hadım etmeye ne dersin?” diye araya girdim. “Her gün *benim* hayalarımı tehdit ediyorsun sonuçta.”

“Çünkü kız kardeşimin etrafında takılıyorlar,” diye tersledi Rose. İyi bir noktaya dikkat çekmiş olmasından nefret ediyordum. “Senin de yumurtalıklarımı veya yumurta kanallarımı tehdit etmeye sonsuz hakkın var. İstedğini yap.”

Yüzümü buruşturdum. “Vajinanın birazcık bile yakınına yaklaşmayacağım.”

Mesafeli bir şekilde, “Sadece adil davranmaya çalışıyorum,” diye cevap verdi.

Lily derin düşüncelere dalmıştı. Kaşları sevimli bir şekilde çatılmıştı. “Bilemiyorum, Rose. Bu sefer kaybedebilirsin. Yani... eve başka bir erkekle gidemezsin sonuçta...” Lily bu korkunç seçeneğin havada süzülmesine izin verdi.

Ablası ise tamamen sessiz kaldı.

“Rose!” diye bağırdık aynı anda.

“Onu aldatacak değilim,” dedi Rose. “Bu iğrenç bir şey. Sadece şu anda bana bakıyor.” Sesini alçalttı. “Bence yüz ifademi okuyabiliyor.”

“Sürtük ifadeni mi?”

“Hayır...” derken kelimeyi uzattı Rose. “Korkuyorum.”

Dürüstlüğünü duyduğum anda söylediğim şeyler yüzünden pişman olmuşum. Bu sıklıkla yaşanan bir şey değildi, özellikle de benim etrafımdayken. “Rose,” dedim gergin sesimi yumuşatmaya çalışarak. “Seks önemli bir şey ve eğer korkuyorsan onunla yatmamalısın.”

“Neden bana iyi davranıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim. *Garip hissettiriyor.*

“Hmm... Bundan hoşlanmadım.”

Telefona ters ters baktım. “Bu güzel çünkü bir daha olmayacak.”

“Sağ ol,” dedi Rose. Tavsiye için mi, yoksa son sözüm yüzünden mi söylediğini anlamamıştım. “Buraya doğru yürüyor... Seni sonra ararım...”

“Yarın,” diye zorladım.

“Tamam,” dedi dikkati dağılmış bir şekilde. Bizden önce harekete geçerek telefonu kapattı.

Lily’nin kapaklı telefonunu tezgâhın ilerisindeki kahve demliğinin yanına, bizden *uzağa* koydum. “Artık abla ya da ağabeyler tarafından bölünmeyeceğiz.” Bunu lanet bir kural olarak ilan ediyordum. Ryke bu gece üç defa nasıl olduğumu sormak için beni aramıştı. Geçen sene yılbaşı gecesini rehabilitasyonda geçirmiştım. Sırf günün önemi bana içmemi söylediği için elime bir şişe şampanya alacak değildim.

“Gerçekten birlikte olmaya başlamadan öncesini hatırlıyor musun?” Lily kot pantolonumun düğmelerini açıyordu.

Donup kaldım. “Deli gibi sarhoş olduğum zamanlardan mı bahsediyorsun?”

“Hayır, yani... evet. Ama kastettiğim şey bu değildi.” Cildinde koyu kırmızılıklar oluşmuştu.

Ellerimizi birleştirdim. “Dinliyorum.”

Konuşurken omuzları özgüvenle dikleşti. “Eskiden bana bunu hep yapardın,” diye açıkladı. “Beni mutfakta sıkıştırır, benimle oynardın...” Anılara karşı gülümsedi. “Birlikte olmasak bile hoşuma giderdi. Fakat artık nadiren yapıyorsun.” Gözleri bedenlerimizin etrafında dans ediyordu. “Sadece beni tahrik etmekten korkup korkmadığını merak ettim.”

Bakışlarımız birleşsin diye çenesini kaldırdım. “Korkuyor olsaydım bu gece böyle yapmazdım.”

“Ama seks yapacağız.”

“Yani?” Kaşlarını çattım. Ne demek istediğini anlamıyordum.

“Yani seks yapmadığımız sürece benimle flört etmeyeceksin çünkü benden korkuyorsun.”

Ona ters ters baktım. “şunu söylemeyi keser misin? Senden korkmuyorum, Lil.”

“Öyleyse bana olanak sağılamaktan korkuyorsun.”

Başımı iki yana salladım. Tek istediğim onunla tamamen, hiçbir şeyden ödün vermeden birlikte olmaktı. Fakat belki de gerçekten beynimde, *Ona o şekilde dokunma. Hissettiğinden daha azgın bir hale getirme. Onu cezbetme*, diyen bir sinyal vardı. Özellikle de karşılığında daha fazlasını alamadığı zamanlarda ortaya çıkıyor olabilirdi. “Benimle başa çıkabilecek misin?” diye sordum kısık sesle.

“En azından denemeye başlamak istiyorum,” derken göğsü bu açıklamayla kabarmıştı. “Elimizdeki her şeye sahip olmak istiyorum. Kötü anılar olmadan.”

Daha önce ona hiç şu andan daha fazla âşık olmamıştım. “O zaman kendini durdurman konusunda sana güveneceğim.”

Defalarca kez kafasını salladı. “Duracağım. Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.”

“Demek öyle?”

Lily gülümsedi. Onu kendime doğru çekerken dudaklarımızı derin bir öpücükle birleştirdim. Kenetlenmiş ellerimizi başının üstündeki dolaba sabitledim.

Nefeslerini düzene sokmaya çalışırken alnımı onunkine yasladım. "Sana inanıyorum, aşkım," dedim fısıldayarak. Bu daha önce kendisine koymadığı bir hedefti. Varlığını sürdüreceğim ve ulaşmasına yardım edeceğim bir hedefti.

Ancak bu gece tereddüt ya da korkuya yer bırakmadan mükemmel bir şekilde onun olmak istiyordum. Lily'nin kot pantolonunu bacaklarından sıyrıp kendiminkini de çıkardım.

Baş döndürücü bir bakışla ellerini gömleğimin altına soktu. "Gömleğini çıkarabilir miyim?"

"Sormana gerek yok," dedim.

Dudakları yukarı kıvrılırken kumaşı açıklıkla başımın üzerinden çıkardı. Parmakları kahverengi saçlarımı tarıyordu. "Daha yakına," diye fısıldadı.

Bacaklarından tutup onu kendime doğru çektim. Aletim tam bacaklarının arasındaydı. İkimizin arasında ise yalnızca iç çamaşırlarımız vardı. Lily sanki çoktan içine girmişim gibi çıplak omuzlarıma tutunuyordu. Tırnaklarını yemesine sadece böyle anlarda sevinirdim. Diğer türlü kan akıtabilirdi.

Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki, açıkça söylemediğim sürece V yaka tişörtünü çıkarmam mümkün değildi. Tamamen çıplak olması yerine, onu bu şekilde kollarımda tutmayı tercih ederdim.

Lily yanağını göğsüme yaslayıp, "Daha yakına," diye fısıldadı.

Boynunu emdiğimde kesilen nefesiyle inledi. Kalçaları neredeyse tezgâhın üzerinde bile değildi. Ağırlığının çoğunu vücudumla destekliyordum. Eğer biri bizi ayırmak istiyorsa, onu üzerimden çekip alması gerekecekti.

Dudaklarını öperken sııttım. Aramızda bir sıcaklık toplanıyordu.

Neredeyse tüm sınırlarımız uyarılmıştı ve daha içine girmemiştim bile.

Tek söyleyebildiği şey az önceki kelimelerdi. “Daha yakına.”

Neredeyse.

İç çamaşırımı çıkardıktan sonra Lily’nin külotunu aşağı sıyırdım. Vücutlarımızı birbirinden uzaklaştırdığım sırada ihtiyacı açıkça belli oluyordu. Aramızdaki boşluktan nefret ediyormuş gibi kıvranmıştı.

Kollarını benimkilerin altından geçirerek etrafıma doladı. Güzel yeşil gözleri kehribar rengi irislerime sabitlenmişti. Hissettiğimiz şey yüzünden bunalmıştık. İkimiz de.

“Daha yakına,” dedi Lily.

Aletimi tutarak yavaşça içine doğru yönlendirdim. *Tanrım.* Gözlerim neredeyse kafamın arkasına yuvarlanacaktı.

“Lo!” diye çığlık attı.

Birleşmiş ellerimizi kaldırarak tekrar dolaba yasladım. “Lil...” İçinde hareket etmeye başlamıştım. İnlemelerim boğazımı tırmalıyordu. Vücutlarımız tamamen birleştiğinde gözlerini gözlerime sabitledi, ruhumu görebiliyordu sanki. Sersemlemiş durumdaydım, ondan hafifçe bile olsa ayrılmak çok zordu.

Bu sefer önce o beni öptü. Dudaklarımız birleştiğinde gülümsememin yerini saf bir arzu aldı. Başının arkasını tutarken dilimle dudaklarını araladım. Lily’nin seks sırasında eskiden sahip olduğu özgüven bir süredir yoktu. Yavaş yavaş geri dönmeye başladığını görmek güzeldi.

Tekrar sertçe içine girdim, Lily keskin bir şekilde inerken dudaklarımızı ayırdı. Başka kimse seslerimizi dinlemiyordu. *Reailty* şov çekimleri başladığında, dikkatli olmadığımız sürece seyircilerimiz artacaktı. Ancak şu anda bunun bir önemi yoktu.

Kendimizi serbest bıraktık.

İkimiz de zirveye ulaştıktan sonra onu kollarımda tutarak nemli saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. Oturma odasındaki tele-

vizyonda yılbaşı konseri görüntüleri vardı. Ses kısık olsa bile artık sessiz olduğumuz için duyulabiliyordu.

“Seni seviyorum,” dedim. Bu kelimeleri seks yaptıktan sonra sık sık söylememe rağmen, her duyduğunda sevgilimin gözleri parlıyordu.

“Ben de seni seviyorum.”

Tam onu tekrar öpeceğim sırada ön kapı gıcırdayarak açıldı.

Rose. Rose gelmiş olmalıydı. Geceyi Connor’la otelde geçirmek için eve gelmişti. Connor’ın artık bizimle bu evde yaşadığı düşünülürse, çok aptalca bir karardı. Yatak odaları bile ortaktı. Aynı otel odası olunca ne fark edecekti ki?

Lily’nin gözleri panikle açıldı. “Aman Tanrım.”

Mutfakta kalakalmıştım. Çırılçıplak.

Lily’nin üzerinde bir tişört olmasına rağmen külotu diğer kıyafetlerimizle birlikte yere saçılmıştı. Onu tezgâhtan kaldırıp yere indirdim.

Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Evrendeki en boktan şansa sahiptim. Kaç erkek rasgele bir güne uyanıp piç olduğunu öğrenirdi ki? Kaç kişiye biyolojik annesi, “*Hey, doğduğun zaman seni istememiştin zaten. Şimdi de pek umursamıyorum,*” derdi ki?

Şimdiye kadar öyle çok kez ezilmiştim ki, tekrarlanmadan önce kendimi hazırlamanın iyi olacağını biliyordum.

Lily’ye doğru dönerken pantolonumu yukarı çektim. Onun da pantolonun düğmelerini iliklediğim sırada, “Sıçtık,” diye fısıldadı.

“Henüz değil.” Aynı şekilde fısıldayarak cevap verdim. “Saçını düzelt.”

Dağınık saç tellerini hızla düzleştirmeye çalıştı.

Evin kapısı çarparak kapandı. Siyah kazağımı almak için eğildiğimde oturma odasıyla mutfak arasındaki koridorda deri botlar ve uzun bacaklar gördüm. Doğrulurken gözlerim karşımdaki kişinin yeşil asker ceketine ve sarı saçlarına takıldı.

"Daisy," dedim tereddütle. Rose olmadığına sevinerek derin bir nefes verdim.

Şişmiş ve kızarmış yeşil gözleri ablasıyla benim aramda gidip geliyordu. "Özür dilerim... Sizi bölmek istememiş..." Arkasını dönüp oturma odasına doğru ilerledi.

"Bekle..." Lily'yle birlikte peşinden koştum ve aceleyle gömleğimi giyerken Daisy'nin kapıya yöneldiğini fark ettim.

Lily korku dolu bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Daisy gitme," diye eklerken hızla ilerleyerek dışarı çıkmasını engelledim. Sırtımı kapıya yaslayıp elimi de kapı kolunun üstüne koymuştum.

Yüz hatlarını inceledim. Delicesine uzun saçları gözlerinin üstünden yanaklarına döküldüğü için yüz ifadesini göremiyordum. Parmakları gözlerinin altındaydı. Gözyaşlarını mı siliyordu?

Yüzümü buruşturdum. "Ağlıyor musun?"

"İyiyim," dedi Daisy. "Sadece gideceğim. Sizi bölmek istememiştim."

Çenem kaskatı kesildi. Seks yaptığımızı biliyordu.

Harika.

Ağabeyime söyleyecekti. Ryke bilgi almak için çok ısrarcı davranıyordu ve garip bir şekilde ikisi arkadaştı.

Lily elini kardeşinin omzuna koydu. "Ne oldu? Yılbaşını Cleo'nun evinde geçireceğini sanıyordum."

Kaşlarım çatıldı. "Cleo mu?" Daisy'nin arkadaşının neye benzediğini hatırlamak için beynimi zorladım. Sanırım sarışındı, gözümün önüne gelen tek şey buydu.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Benim en iyi arkadaşım," diye mırıldandı Daisy. "Sadece... parti berbattı. Ben de buraya gelip sizinle birlikte GBA'den geri sayımı izleyebileceğimizi ve misafir odasında kalabileceğimi düşündüm."

“O zaman aynen böyle yapacağız. Burada kalacaksın,” dedi Lily. Kararlı bir şekilde kardeşini kanepeye yönlendirdi ve yan yana oturdular. Lily’nin bu kadar korumacı davrandığı başka bir zaman hatırlayamıyordum. Daisy’yle ben rehabilitasyondayken yakınlaşmış olabilirdi ama ilişkilerinin bu yönünü hiç görmemiştim. Lily tıpkı Rose gibi, ailenin büyük ablası gibi davranıyordu fakat bunu buz kesmiş bir şekilde yapmıyordu.

“Bebek Bakıcısının Maceraları’nı* izleyebiliriz. En sevdiğin filmlerden biriydi, değil mi?” diye sordu Lily.

Daisy gülümsedi. “Hatırlıyor musun?”

Lily başını salladı. “Evet. Bana bunu...” Zamanı hatırlamaya çalışırken bir gözünü kapattı. Onu tekrar öpmek istiyordum. “... Sanırım geçen hafta söylemiştin.”

“Kulağa güzel geliyor.” Daisy ceketini çıkarıp koltuğa yerleştirdi.

“Ver bana, onu asayım,” dedim elindeki yeşil kumaşı alarak.

“Teşekkürler.” Daisy bana zayıf bir şekilde gülümsedi ve ablasına yaklaştı. Onunla birlikte ayaklarını kanepeye uzatmıştı. “Şey...” dedikten sonra duraksadı.

Bir şey söyleme. Konuyu açma. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağını düşünmekten hoşlanmışım. Koridordaki dolabı açıp boş bir askı çıkardım.

“Mutfakta ya da oturma odasında seks yapmamanız gerektiğini sanıyordum. Yanlış anlamayın, sizi yargılamıyorum. Sadece bunun bir kural olduğunu sanmıştım.” Sesindeki merakı duyabiliyordum. Yine de kız arkadaşımın on altı yaşındaki kız kardeşiyle seks hayatını tartışmak için hiçbir istek duymuyordum. En az kulağa geldiği kadar rahatsız edici bir durumdu.

“Şey...” dedi Lily kelimeyi uzatarak. “Lo?” Başını kanepenin üze-

* *Bebek Bakıcısının Maceraları*, “*Adventures in Babysitting*” senaryosu David Simkins tarafından yazılan ve ilk yönetmenlik denemesinde Chris Columbus tarafından yönetilen 1987 Amerikan gençlik komedi filmidir. (ç.n.)

rinden uzatarak bana bakıyordu. Bu konuyu halletmek için dönme-
mi beklerken yanakları domates gibi kızarmıştı.

Daisy'nin ceketini asıp dolabı kapattım ve Rose'un *Queen Anne* koltuğuna oturdum. "Tam olarak kural diyemeyiz, daha çok uyarı sayılırlardı." Tatsız bir şekilde gülümsedim. GBA kanalında yayınla-
nan *Ballin' New Year's Eve* programının sesini açmak için kumanda-
yı elime almıştım.

"Ryke ve Rose'un da bunları bir kural yerine öneri olarak gördü-
ğüne emin misiniz?" diye sordu Daisy. "Bence eğer bilselerdi, ger-
çekten çok sinirlenirlerdi..." Kurumuş dudaklarını yaladı. "Yani...
Bu ablamın bağımlılığının tekrarlandığı anlamına gelmez, değil mi?"

Lily'nin yüzü suçluluk duygusuyla kaplandı.

Bense donup kalmıştım.

"Hayır," diye itiraz ettim hızlıca. *Lanet olsun, iyi bir noktadayız.*
Lily kendine güveniyor ve dürtüsel davranmıyor. Onların korkuları-
nın Lily'nin sürecini etkilemesine izin vermeyeceğim. "Bunu sana pek
açıklamak istemiyorum açıkçası," dedikten sonra yüzümü buruştur-
dum. *Tam bir götsün, Loren.* "Lily'nin terapisti, onun iyi gidip gitme-
diğine bakarak işleri ilerletebileceğimizi söyledi."

Söylediğim şey tamamen gerçektir. Fakat kardeşlerimiz Doktor
Banning'le konuşsalar bile, muhtemelen Lily'nin daha fazla düzene
ve sınırlamaya ihtiyaç duyduğuna inanmaya devam ederlerdi. Dı-
şarıdan bakıldığında hâlâ uzak ve endişeli görünüyordu ama böyle
davranmasının asıl sebebi medyaydı.

Karışık bir durumdu.

Daisy'nin yüzü acı dolu bir ifadeyle kaplandı. "Peki iyi gidiyor
musun?" diye sordu ablasına.

Lily başını sallasa da iyi olduğunu kanıtlayacak neredeyse hiç ka-
nıtı yoktu. Özellikle de sürekli masaların altına saklandığı, kamera-
lardan kaçtığı ve kendini insanlardan soyutladığı düşünüldüğünde...

“Hey, Daisy?” Gözlerimi kısarak enseme ovduum. “Bu gece gördüklerini *asla* ağabeyime anlatmasan olur mu? Hatta sadece üçümüzün arasında kalsın.”

“Lütfen, Daisy. Seks hayatımızı daha özel tutmaya çalışıyoruz.”

Daisy aptal değildi.

Kafasındaki çarkların dönüp durduğunu görebiliyordum. Tehlikeli bir yolda olduğumuzu düşünüyordu. Ancak öyle değildik. En azından henüz öyle bir şey olmamıştı.

Lily kız kardeşinin elini sıktı. “Dondurma ister misin? Rose senin için çikolata parçacıklı, kakaolu dondurma stokladı.”

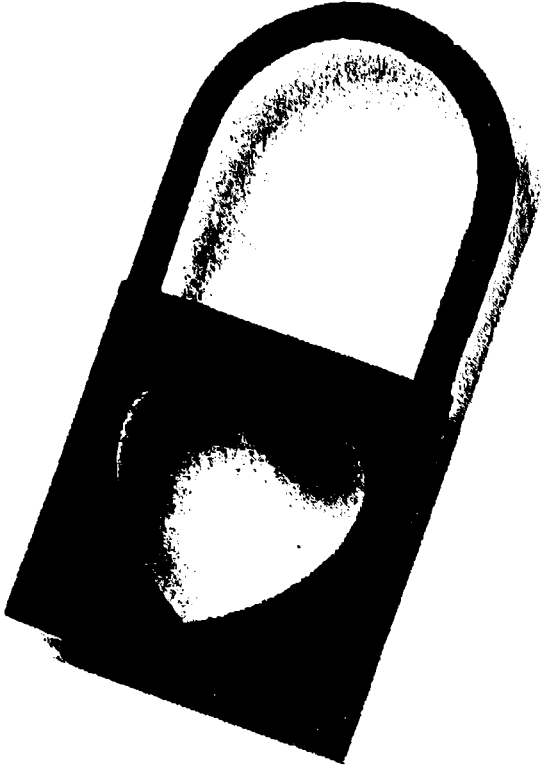
“Yiyemem... Haftaya çekimim var.”

“Ah,” dedi Lily. Gözleri daha çok pişmanlıkla dolmuştu.

“Hayır, sorun yok.” Daisy, ablasına sarıldı. İşte bu şekilde, ilişkileri tam tersine döndü. Daisy ablasını neşelendirmeye çalışıyordu ve bu durum sonrasında Lily’nin kendini daha da kötü hissetmesine sebep oluyordu. “Filmi geri sayımdan sonra izleyelim. Dondurmayı kim ne yapsın ki zaten.”

Sonra kapı tekrar açıldı.

Lily’yle birlikte bakışlarımızı Daisy’ye çevirdik. Bize olan sadakati test edilmek üzereydi.

Bölüm 11

0 Yıl: 04 Ay

Aralık

LILY CALLOWAY

Ryke bir doksanlık boyuyla oldukça öfkeli görünerek evin kapısından içeri girdi. “Sikik insanlardan nefret ediyorum,” derken sandalyede oturan kardeşine bakmamıştı bile. Daisy gibi ben de onu görebilmek için koltuğun üzerinden boynumu eğmek zorunda kalmıştım.

Ryke öfkeli adımlarla mutfığa girip koridorda kayboldu.

Lo odanın diğer ucundan, “Burada olman hoşuma gitmediğinden değil,” diye bağırdı. “Ama yılbaşını topluluktaki arkadaşının çocuk havuzunda geçireceğini söylemiştin.”

Ryke elinde önceden patlatılmış bir paket mısır ve su şişesiyle mutfaktan çıktı. “Jakuzisinde geçireceğimi söylemiştim. Ayrıca o da benim gibi mayıs ayında mezun oldu.”

Sanırım arkadaşının partisinde pek de eğlenceli vakit geçirmemişti. Yüzündeki fırtınalı ifade her şeyi anlatıyordu. İronik olan kısım, diğer her şey düşünüldüğünde Lo'yla oldukça iyi vakit geçiriyor olduğumuzdu. Genelde mutsuz olan taraf biz olurduk.

Daisy dirseğiyle benimkini dürterek, "Topluluk erkekleriyle dolu bir jakuzi hayal edebiliyor musun?" diye sordu. Kulağa benim fantezilerimden biriymiş gibi geliyordu, Loren Hale'den önce sahip olduğum hayallere benziyordu. Ancak elbette ki, Ryke ne olursa olsun jakuzi fantezilerimin bir parçası olamazdı.

Daisy'ye bir cevap vermedim. Fakat kız kardeşimin sesini duyunca onun buradaki varlığına şaşırmış gibi gerilen Ryke'ı fark etmiştim.

Ryke kanepenin etrafından dolaşip bize baktı ve Daisy'ye yeterince arkadaş canlısı görünen uzun bir bakış attı. "Burada ne işin var?"

"Lo da sana aynı şeyi sordu," diye geçiştirdi Daisy.

Ryke boştaki koltuğa çöktü. Sert bakışları hâlâ kız kardeşimin üzerindeydi. "Arkadaşımın sıkık partisini niye terk ettiğimi mi bilmek istiyorsun?"

"Evet," dedi Daisy.

"İnsanların bana Lily'nin yatakta nasıl olduğunu sorup durmasından bıktım."

Ne... Gözlerim kocaman açıldı. Bu dedikodulardan nefret ediyordum. "Umarım onlara asla böyle..."

"Onlara siktirip gitmelerini söyledim," diye lafımı böldü Ryke. Bu konuda sinirlenmeme fırsat vermemişti. "Sıkık pislikler."

"Pislik olan biziz," dedi Lo. "Onlar şerefsiz."

"Bana gerçekten de küfürler konusunda ders vermeye mi çalışıyorsun, kardeşim?"

Lo kısa bir kahkaha attı. Sanki kalkıp bir şeyler içmek istiyormuş gibi sandalyenin kollarını sıkıca kavramıştı. "Hayır. Senin kadar hızlı koşamıyorum. Senin kadar zeki değilim. Ayrıca kesinlikle senin ka-

dar iyi küfredemiyorum.” Sözlerinin altındaki anlamı duyabiliyordum. *Hayatım kaybedilmiş bir savaş sayılır.* Ryke’a bakarken bir soğukluğun üstüme çöktüğünü hissettim. Onun da tüyleri diken diken olmuştu. “Sadece senin bir pislik olduğunu söylemek istedim,” diye devam etti Lo.

İçgüdüsel olarak kardeşimin yanından kalktım ve Lo’nun kucağına yerleşip gergin vücuduna sarıldım. Bacaklarım onunkilere dolandığı anda vücudu rahatlamaya başladı. İri ellerini belime dolayarak beni göğsüne doğru çekti.

Ryke suyundan bir yudum içtikten sonra koluyla ağzını sildi. “Öyleyse en azından bir ortak noktamız var.”

Lo kahkaha attı, çatık kaşları tamamen kaybolmuştu. Ryke onu doğru olduğunu bildiği şeylere karşı ikna etmeye çalışmadığı için mutluydu. Lo çocukluğunu insanlardan kaçarak geçirmişti ancak Ryke atletizm yarışmalarına katılmıştı. İkisinin de bir noktada Lo’nun ağabeyini bir yarışta yenebileceğine inandıklarını düşünmüyordum.

Ama ben inanıyordum.

Loren Hale, onu ayağa kaldıran insanı geçebilecek iradeye sahipti. Bazı zamanlarda kendimize olduğundan daha çok birbirimize inandığımızı düşünüyordum.

Daisy üçüncü ya da dördüncü kez koltukta kıpırdandı. Huzursuz görünüyordu, mor bir battaniyenin püsküllerini örmeye başlamıştı. “Sen de geceyi burada mı geçireceksin?” diye sordu Ryke’a.

“Kardeşim için de uygunsa.” Ryke başını Lo’ya doğru çevirdi. “Sorun olursa Philly’ye geri dönebilirim.”

“Neredeyse gece yarısı oldu. Bu yüzden kalmalısın,” dedi Lo. “Bir şişe şampanya açıp yeni yıla kadeh kaldırabiliriz. Sonra da viskiye geçeriz.” Bunu artık *kelimenin tam anlamıyla* meşhur olan o tatsız gülümsemesiyle söylemişti. *Ünlü Takipçisi*, onun tatsız gülümsemelerini iyiden kötüye doğru sıralamıştı bile. Benim favorim Cadılar

Bayramı sırasındaki gülümsemesiydi ancak listenin altıncı sırasında yer alıyordu. Geçen yılki Cadılar Bayramı'nın kıyamet gibi geçtiği hesaba katıldığında, Lo'nun bu yıl doğum günü için evde kalmak isteyeceğini düşünmüştüm. Ancak o Pennsylvania'nın kuzeyindeki bir korku evine gidebilmek için herkese araba sürdürtmüştü.

Bir korsan kılığına girmişti.

Alaycı bir korsan.

Uzun Çoraplı Kız Pippi' gibi giyinmiş bir kız, Lo bakmıyorken yarım gülümsemesinin fotoğrafım çekip Instagram'a atmıştı. Neredeyse ona teşekkür edebilmeyi diliyordum.

O fotoğraf, Lo'ya ait favori fotoğraflarımdan biriydi. Belki de beni sırtında taşıdığı için olabilirdi. Ben o gün bir fare gibi giyinmiştim. Çok sessiz olduğum için bunun ironik olacağını düşünmüştüm ama Ryke bir sıçan kostümü giydiğimi sanmıştı. O yüzden... belki de en iyi kostüm seçimi sayılmazdı.

"Sıkık derecede komiksin," dedi Ryke. Sesinde hiçbir mizah belirtisi yoktu.

"Yoksa haberin yok mu? Rehabilitasyondan beri bir yudum bile alkol almadım," dedi Lo. "*İyileştim* artık." Söylediği şeye kendinin bile inandığını sanmıyordum.

"Connor da bir dâhi değil, Lily seks bağımlısı değil. Daisy süper-model değil. Benim de bana üçlü seks dışında *her türlü* soruyu soran harika üniversite arkadaşlarım var."

"Hangi dünyada yaşıyorsun bilmiyorum," diye dalga geçti Lo. "Ama kulağa oldukça tuhaf geliyor."

Ryke parlayan gözleriyle güldü.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin," diye devam etti Lo. Sesi samimiyetle doluydu.

* Pippi Uzunçorap, Astrid Lindgren'in yazdığı İsveç çocuk kitabı serisinin ve bu seriyle bağlantılı diğer çalışmaların ana karakteridir. (ç.n.)

“Sadece bu gece kalacağım,” dedi Ryke. “Seni ve Lily’yi seviyorum ama Connor’ın yanında o kadar süre kalmaya dayanamam.”

“Ben de Rose’a o kadar uzun süre dayanamayacağımı düşünmüştüm ancak on ay oldu ve beni henüz öldürmedi.” Ellerini bacaklarına doğru kaydırıp beni kucağında biraz daha kaldırdı. Artık göğüslerimiz birbirine değiyordu, aniden pozisyonumuz değişmişti.

Flört etmek böyle korkusuz adımlarla dolu olmalıydı.

Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda bir noktadan sonra korku araya sızmış ve huzurumuzu işgal etmişti. Zamanla bu durumun iyi yönde değişeceğini umuyordum.

“Connor’dan neden hoşlanmıyorsun?” diye sordu Daisy. Dikkatimi sevgilimin üstünden çekerek Ryke’a odaklandım.

“Sadece sinir bozucu biri.”

Sanırım hepimiz durumun bundan daha fazlası olduğunu biliyorduk.

“O iyi biri,” dedi Lo. “Sinir bozucu olan kişi benim ve beni ondan daha mı çok seviyorsun?”

“Sen sikik sinir bozucu biri değilsin.” Ryke bir elini saçlarından geçirdi. Hâlâ Connor’ın *neden* bu kadar sinirini bozduğunu açıklamıyordu.

Lo merakla kaşlarını çatarak, “Bu kadar mı?” diye sordu.

Ryke başını iki yana salladı. Düşüncelerini toparlamak için duraksadı. “Sen herkesin *her* yanını görmesine izin veriyorsun. Connor ise kendinin çok küçük bir parçasını gösteriyor. Senin bu zamana kadar giydiğinden çok daha kalın zırhları olan bir insanın karşısında savunmasız durmanı izlemek hoşuma gitmiyor. Bu adil değil. Connor’ın sana yaptığı şey çok boktan.”

Lo onun kelimelerini sindirmeye çalıştı. Connor’ın sevdiğim adama zarar verdiğini düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. *Bir kez bile.*

“Buna senin kadar aldırmıyorum,” dedi Lo. Ancak içine şüphe tohumları ekilmiş gibi alnını kırıştırmıştı. Daha önce duruma hiç bu açıdan bakmamıştı. Ben de bakmamıştım.

“Ben de bunun sikik nedenini anlamıyorum.”

“Connor’ın zırhı olduğunu söyledin. Peki ben neyim? Çıplak mı? Dönüp de beni sırtımdan bıçaklayacağını sanmıyorum. Yani arkadaşlığımızdan memnunum.” Lo duraksayıp düşüncelere dalarak dudaklarını ovuşturdu.

Sessizce kumandayı elinden aldım ve yeni yıl yayınının sesini açtım. “Times Meydanı’ndayız,” dedi spiker neşeli bir sesle.

“Hey,” dedi Ryke. Daisy’ye biraz patlamış mısır fırlattığında bir tanesi kardeşimin gözüne geldi. Ryke ondan özür dilemedi. “Ablanın evinde ne işin var?”

Daisy saçındaki patlamış mısırları toplarken bacak bacak üstüne attı. “Burada kalmaya karar verdim.”

Erkek kardeşler endişeyle birbirlerine baktıktan sonra, “Bundan daha fazlası var,” dedi Lo. İkisi birleştğinde ortaya çıkan kardeşlik gücüne maruz kalmış biri olarak, taleplerine boyun eğmemenin oldukça zor olduğunu söyleyebilirdim.

Daisy’nin hiç şansı yoktu.

Tamamen Calloway ve Kız Gücü Takımı’nda olmalıydım ama kardeşimi körü körüne onun tarafını tutamayacak kadar fazla önemsiyordum. Umarım bize karşı olan tek silahını kullanmazdı. Lo’yla mutfakta seks yapmıştık. Bu kesinlikle içinde bulunduğu durumdan kurtulabilmek için Ryke’a söyleyebileceği bir şeydi.

Bu beni korkutuyordu ama kardeşimin iyiliği yalanımızı gizli tutmaktan daha önemliydi.

Daisy başını iki yana salladı. “İyiyim ben.”

“Ağlıyordun,” dedi Lo.

“Ne?” Ryke’ın karanlık bakışları resmen odaya gölge düşürüyordu.

Belli belirsiz, "Hazırlık okulundakiler kaba davranıyordu, yakın arkadaşlarım değil," dedi Daisy. "Ağladığım kısım bir kazaydı... üzgünüm."

Ryke'in yüzü kafa karışıklığı ve endişeyle buruştu. Daisy'ye bir avuç patlamış mısır daha fırlattı. Onun oturduğu koltuğa ulaşmak için Lo'nun üstünden uzanarak elindeki paketi kaptım. Ryke atıştırma lığını aldığımı fark etmemişti bile.

"Ciddi ciddi ağladığın için sikik bir özür mü diliyorsun?" diye sordu homurdanarak.

"Sanırım."

Ryke defalarca kez başını iki yana sallarken patlamış mısır yiyordum. Bir yandan da başımı çevirerek onları izliyordum.

Lo da patlamış mısır yemek için elini paketin içine daldırdı.

"Dileme," dedi Ryke.

"Ama *sen* arkadaşlarından dolayı ağlamadın," diye belirtti Daisy.

"Buraya küfrederek girdim. İnsani duygular göstermeye hakkın var, Dais. Ben öyle yaptım."

Daisy tekrar kıpırdandı. Bir türlü rahat edemiyormuş gibiydi. Yastığı kucığına sertçe koymuştu. Nefesimi tutup kardeşimin şu anda bizim sorunlarımızı anlatarak Ryke'in dikkatini dağıtmasını bekledim. "Bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" diye sordu Daisy.

Rahatlayarak nefesimi verdim.

Ryke'in kasları seğirdi. Konuyu kapatmak istemediği belliydi. Daisy ise botlarını tekmeleyerek çıkarmakla meşguldü, onu son gördüğüm zamandan daha hareketliydi. Gözünün ucuyla *kapıya* bakıyordu. Korkusuz kız kardeşimin motosikletine atlayıp hızlanarak karanlık yollardan geçtiğini gözümde canlandırımdı.

Sonraki adımı ölüm olurdu.

"Daisy," diye uyardım.

"Gitmeyeceksin," dedi Lo.

Onaylarcasına başımı salladım. “Hepimiz burada kalmanı istiyoruz.”

“Buzdolabında dondurma gördüm,” dedi Ryke ayağa kalkarken. “Sana bir kâse hazırlayacağım.”

“Fotoğraf çekimim var-”

“Yarın benimle koşarsın.”

Pekiiii... Bu kulağa öylesine takılmaktan çok bir randevu teklifiymiş gibi gelmişti. Ancak Ryke’la ilgili her şey kulağa biraz müstehcen geliyordu. Duruşu ve hareketleri gibi şeyler farklıydı. Eminim o da, en az benim kadar seks hakkında düşünüyordu.

“Kulağa bir randevu gibi geliyor.” Daisy tam da benim düşündüğüm şeyleri söylemişti. Öyle olmasını mı umuyordu bilmiyordum. *O daha on altı yaşında. Ryke ise yirmi üç.* Ondan hoşlanabilirdi ama aralarındaki şey daha ileriye gidemezdi.

Lo’nun göğsüne avuçlarımı yerleştirdim. Kasları fazlasıyla gergin ve sertti.

Ryke da gerilmişti. “Öyle değil, Calloway. Lo’yla sürekli koşuyoruz ve biz kardeşiz.”

“Öyleyse senin kız kardeşin gibi miyim?” diye sordu Daisy.

Güzel soru. Ağzıma daha çok patlamış mısır tıktırdım.

Ryke’in yüzü karardı. “Hayır.”

“O zaman neyim ben?”

“Lanet olası arkadaşımsın.” Kaşlarını kaldırdı. “Başka sorun var mı?”

Kardeşim zayıfça gülümsedi. “Hepsi bu kadar.”

“Şimdi sana bir kâse dondurma getireceğim,” dedi Ryke. “Tamam mı?”

“Tamam.” Daisy o mutfağa giderken dudağını ısırıyordu. Ryke gözden kaybolduğunda gözlerimizi yastığın düğmesiyle oynayan küçük kardeşime çevirdik.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Lo. “Bizi ispiyonlamadığın için.”

Daisy onun cümlesini, “Sen beni ispiyonlamış olsan bile,” diye tamamladı. Bizim için fazla zekiydi.

Lo gözlerini kıstı. “O durum farklı.”

“Umarım öyledir,” diye fısıldadı Daisy.

“Öyle.” Lo kendinden emin bir sesle konuşuyordu. “Doğru olanı yapıyorsun.”

Daisy başını onaylarcasına salladığında, Ryke elinde çikolata parçacıklı kakaolu dondurmaya geri döndü. Kâseyi kardeşimin ellerine yerleştirdi ve onun yanına oturmadan önce minderdeki patlamış mısırları temizledi.

Lo yanağını öptüğünde bakışlarımı onlardan ayırıp sevgilime odaklandım. Bu manzarayı daha çok seviyordum.

Ona gülümsedim. “Sence ablam bu gece bekâret kartını kullanacak mı?”

“Kesinlikle.”

Times Meydanı’nda sahne alan grupları izlerken hepimiz sessiz kaldık. Başımı Lo’nun omzuna koymuştum. Dışarıdan bir ses geldiğinde, aradan yaklaşık otuz dakika geçmişti.

“Benimle flört *etmiyordu*. Senin tanımın yanlış.”

Bu yüzde yüz ihtimalle ablamın öfkeli sesiydi.

“Ne oluyor?” diye sordu Lo. Kucağımdaki kumandayı alıp televizyonun sesini kapattı.

Tam o sırada kapı açıldı.

Pahalı bir takım elbise giymiş olan Connor, on santimlik topuklarıyla bir hışımla içeri giren ablam için kapıyı tutuyordu. Rose’un üstünde siyah bir kokteyl elbisesi ve beyaz kürkten yapılmış bir manto vardı. “Flört etmek,” dedi Connor. “Cinsel yakınlık gösterecek şekilde hareket etmek anlamına gelir. Benim tanımımı kabul edebilirsin ya da istersen *Merriam Webster*’a* sorabiliriz. Gerçi benim tanımım daha doğrudur.”

Lo’ya doğru fısıldadım. “Rose hâlâ bakire sanırım.”

* Referans kitaplar ve sözlükler basan bir şirket. (ç.n.)

“İyi bir gözlem.”

“İşaretleri algılamakta *çok iyiyimdir*,” diye cevap verdi Rose. Connor’la sözlü bir savaş içinde olmayı sürdürüyordu. “Biri benimle flört ederse anlarım, Richard.”

Connor arkalarından kapıyı kapattı. Pek üzgün görünmüyordu. Rose bir domuzun evini havaya uçurmaya hazırlanan kurt gibi oflayıp puflamaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra, Connor akıcı bir şekilde Fransızca konuşmaya başladı. Bunu o kadar zahmetsizce yapıyordu ki, sözcükler dilinden altın rengi bal gibi dökülüyordu.

Rose da ona kızgın bir Fransızca’yla karşılık veriyordu.

Kulağa şiddetli geliyordu.

Bir düello yapıyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. “Tek ihtiyaçları olan şey birer asa,” diye fısıldadım Lo’ya.

“*Ravenclaw*” olanları hiç anlayamayacağım,” diye cevap verdi. Connor ve Rose kesinlikle büyücülük dünyasının en zeki binasına aitlerdi. Hiç şüphe yoktu. Seçmen şapka daha başlarma bile koyulmadan *Ravenclaw*! diye bağırmaya başladılar.

“Luna Lovegood oldukça havalı biri ve o da *Ravenclaw*’dan,” dedim. Rose sırtını dikleştirerek sevgilisine yaklaşmaya başlamıştı.

Connor ablamın Fransızca olarak söylediği bir şeye güldü. Milyon dolarlık gülümsemesi kontrol edilemeyecek kadar parlaktı.

“Çünkü Luna Lovegood diğer binaları en az kendininki kadar seviyor.”

Rose ve Connor’a doğru baktım. Çok zeki olsalar bile, bizim alanımızda çok fazla zaman geçiriyorlardı.

Onlar benim en sevdiğim *Ravenclaw*’lardı.

“Connor sihre inanmıyor,” diye hatırlattı Lo.

“Rose’un onu ikna edebileceğini düşünüyorum.”

• “Üç Küçük Domuzcuk” isimli çocuk masalına gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

•• *Ravenclaw*, Harry Potter serisindeki Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu’nun dört evinden biridir. (ç.n.)

“Belki de.” Onların da duyabilmesi için sesini yükseltti. “Şu anda bir otelde olmanız gerekmiyor muydu?” Onlara, “*Seks yapıyor olmanız gerekmiyor muydu?*” diye sormamıştı ama sessizce ima edilmişti. En azından... benim için durum böyleydi.

Rose başını bize çevirdi. Varlığımızı yeni fark ediyormuş gibiydi. “Parti korkunçtu.”

“Parti sıkıcıydı. Arada fark var,” dedi Connor basitçe. Bakışlarını bize çevirdikten sonra kanepedeki Ryke ve Daisy’yi süzerek dikkatle çevresini inceledi.

Rose da aynı hızla kardeşimizin varlığını fark etti ve Connor’la birlikte kanepenin etrafından dolaşarak onlara yaklaştı. “Burada ne işiniz var?”

“İkimizin de sikik partileri berbattı,” diye cevapladı Ryke. Spot ışıklarını kardeşimin üzerinden ne kadar hızlı bir şekilde çektiğini fark etmiştim. Tam olarak onun isteyeceği gibi davranmıştı.

Lo ellerini havaya kaldırdı. “Kafam karıştı. Parti otel odanızda mıydı?” Aklındaki soruyu mantıklı düşünen tek kişiymiş gibi dile getirmişti. “Çünkü *buraya* gelmeden de partiden ayrılabilirdiniz.” Connor’a, “*Ne sikim oldu?*” der gibi bir bakış attı.

“Artık o malum otele kabul edilmiyoruz... sonsuza kadar. Otel müdürü aynen böyle söyledi.” Connor papyonunu gevşetti. “Ölüm-süz olduğumuzu düşündüğü için onu suçlamıyorum. Bazı eski uygarlıklarda bir tanrı sayılırdım.”

Rose’un sarı yeşil gözleri onu delip geçiyordu. “Tebrik ederim, resmi olarak dünyadaki en ukala insansın.” Neredeyse, “*O kişi Demir Adam,*” diyecektim ama kendimi dizginledim.

“O kişi Demir Adam,” dedi Lo. Kelimenin tam anlamıyla uçuyormuş gibi havada süzülüyordum. Ani bir hareketle dudaklarından öptüm, sanırım o da hazırlıksız yakalanmıştı.

Rose ellerini, “*Bu konudan uzak dur!*” dercesine havaya kaldırdı.

Lo'nun umurunda değildi. Sorgulayan gözleri özlemle üzerime sabitlenmişti. Beni tekrar öpmek istiyormuş gibiydi. Ama ben orada durmaya devam ettim. Ona durabileceğimi göstermek için hareket etmedim.

Seks istemiyordum.

Sadece bir öpücük istiyordum.

Cancun'daki tatilde olduğu gibi. Giderek iyileştiğim o zamanki gibi. Tekrar o noktaya gelecektim. Bunu hissedebiliyordum.

Bugün çok güzel bir gün.

Dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. Söylenmesi gereken her şeyi bu şekilde söylemişti.

Benimle gurur duyuyordu.

Dönüp ablama baktım. Connor hâlâ sırtarak onunla Fransızca konuşuyordu. *Kahretsin.* Telefonumu çıkarıp bir çeviri programa girmeye çalıştım ama benim kelimeleri yazamayacağım kadar hızlı konuşuyordu. İşte şu anda, elle yazmaya gerek kalmadan sadece sesi duyup çeviri yapabilen uygulamaları kullanabileceğim daha güzel ve yeni sayılan telefonuma sahip olmayı diliyordum.

Lo'nun telefonunu almayı düşündüm ama ellerimden biri hâlâ patlamış mısır paketindeydi.

Neyse ki, Rose ona kendi dilimizde cevap verdi. "Müdür abartıyordu."

"Belli ki," dedi Connor. "Ama bu durum, otelden atıldığımız gerçeğini değiştirmiyor."

Beynimdeki çarklar dönmeye başlarken gözlerim farkındalıkla açıldı. Patlamış mısır boğazımda kaldığında, Lo sırtımı sıvazlayarak eskiden ağabeyine ait olan suyu bana uzattı. Ortak kullanmak için fazlasıyla iğrenç bir şeydi. Buna rağmen hayatta kalma içgüdülerim ağır bastı ve suyu içtim.

Rose Calloway, sevgilisinin tuttuğu süitten onu aldatmadan ya

da rahatsız edici bir konuma sokmadan kaçmanın yolunu bulmuştu. Otelin onları *kovmasını* sağlamıştı.

Hem cesurdu hem de biraz deliydi. Sadece seks yapmak istemediğini söylemesi çok daha kolay olmaz mıydı?

“Sadece lobide *bir* şişe şampanya kırdım,” dedi Rose. “Cezayı hak ettiğimi düşünmüyorum.”

Connor, “Müdüre *devasa amcık* diye seslendin,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Ayrıca şampanya şişesini *kazayla* kırmadın.”

“Ne olmuş yani?” Rose savunmaya geçmişti.

“Eve gitmek istiyorsan tek yapman gereken söylemekti, sevgilim.”

İşte! Ben de ona bunu önermiştim, değil mi? Önermiş olduğumu umuyordum. Telefon konuşmamızı pek hatırlayamıyordum, o sırada sevgilimin elleri ve dudakları tehlikeli yerlere doğru yola çıkmıştı.

“O zaman sen kazanırdın,” dedi Rose.

Connor ona bir bakış attı. “Zaten ben kazandım.”

“Ama...”

“Seks benim için bir ödül değil. Buna inanman için kaç defa daha söylemem gerekiyor bilmiyorum.”

Yeniden Fransızca konuşmaya başladıklarında Lo beni göğsüne yaklaştırıp kolunu etrafıma doladı.

Kumandayı alıp şöminenin üzerinde asılı duran televizyonun sesini açtım.

“Otuz saniye,” diye geriye sayıyordu sunucu.

Lo’nun rehabilitasyonda olduğu, gecenin çoğunu Daisy’yle geçirdiğim ve saat gece yarısını vururken Ryke’in arabasında trafiğe takılmış bir şekilde oturduğumuz önceki yılbaşını düşündüm.

“Yirmi saniye.”

Şimdi Loren Hale’in kollarındaydım.

O ayıktı.

Ben de iyileşiyordum.

Bu noktaya ulaşabileceğimizden emin değildim. Parlak bir gülümsemeyle kaşığını burnunun üstünde dengelemeye çalışan küçük kardeşime baktım. Yüzünde bu gece gördüğüm ilk gerçek gülümseme vardı. Ryke saçlarını karıştırmadan önce uzun bir süre ona baktığında, Daisy'nin elindeki kaşık kucağına düştü.

Connor ve Rose sehpanın yanında, birbirlerinden birkaç santim uzakta duruyorlardı. Connor'ın elleri ablamın kalçalarında idi. Rose'un göğüsleri onunkinden daha hızlı bir şekilde inip kalkıyordu ama Connor'ın bakışları istese bile ayıramıyormuş gibi ablamın üzerindeydi. Rose mükemmelliğin ötesindeymiş gibi, sanki ona hemen oracıkta hiç tereddüt etmeden sahip olacakmış gibi bakıyordu.

Lo'ya doğru döndüm ve bacaklarımı vücudunun iki yanına yerleştirerek ona sarıldım.

"On saniye," dedi sunucu.

"Geçen yıl seni özlemiştim," diye mırıldandı Lo. Eli yanağımdaydı, başparmağı nazikçe tenimi okşuyordu.

Keskin çenesini öptüm. O da geri çekilmeme fırsat vermeden dudaklarımın kenarını öptü. Sinirlerim onun dokunuşuna karşı şarkı söylüyordu. *Evet.*

"Küçüklüğümüzü hatırlıyor musun?" diye sordum. "Gece yarısından önce beni kovalayıp dururdun."

"Sekiz!" diye bağırdı televizyon. "Yedi!"

Yüzümü tutan parmaklarıyla saçlarımı geriye doğru itti. "Hep nefesin tükenirdi."

Gülümsedim. "Beni yakalamanı istiyordum."

Kehribar rengi gözleri yüz hatlarımda gezindi, sanki her detayı zihnine kazıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Beş!"

"Yakala beni," dedim fısıldayarak.

"Dört!"

“Çoktan yakaladım,” diye mırıldandı.

Bedenlerimiz daha önce hiç ayrılmamış gibi birbirine yapıştı. Üç ay, bir yıl ya da herhangi bir an uzak kalmamışsınız gibi...

Dudakları benimkilere sürtünürken eliyle saçlarımı kavradı. Vücuduna daha çok yaklaştım, öpücüğü beni bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

“Bir!”

Tam şu anda, diğer her şey hikâyemizin arka planındaydı.

Televizyondan gelen tezahüratları, Times Meydanı’ndaki insanların patlattığı konfetilerle yaptıkları kutlamaları ve diğer öpücükleri duymam gerçekten de birkaç dakikamı aldı.

Connor ve Rose kelimenin tam anlamıyla yiyiştiriyorlardı. Kavgada bastırılan duyguların ardından ortaya çıkan tutkulu, güçlü öpücüklerden biriydi. Connor kontrolü elinde tutuyordu, bir eli sevgilisinin kalçasındaydı ve onu geri geri yürütürken dudakları hiç ayrılmıyordu. Hemen sonra ablamın sırtı duvara yaslandı.

“Vay canına,” dedim. Lo gözlerimi kapatmadan önce bakışlarımı kaçırdım. *Bundan* tahrik olmak istemiyordum. Benim için çok utanç verici olurdu.

“Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?” Daisy dikkatimizi kanepeye çekmişti.

Başta Connor ve Rose hakkında konuştuğunu düşündüm. Bana göre bu durum, inek aşklarının tam yörüngesinde hareket ettiği anlamına geliyordu. İlişkileri olması gereken yerdeydi.

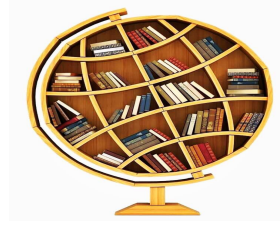
Ancak kız kardeşimin gözleri onların üzerinde değildi. Televizyon ekranına bakıyordu, Ryke’in eli başının arkasındaki kanepenin sırtındaydı. Bir yeni yıl öpücüğü paylaşmış gibi görünmüyorlardı ama bir saniye için bile olsa bunu düşünüp düşünmediklerini merak ettim.

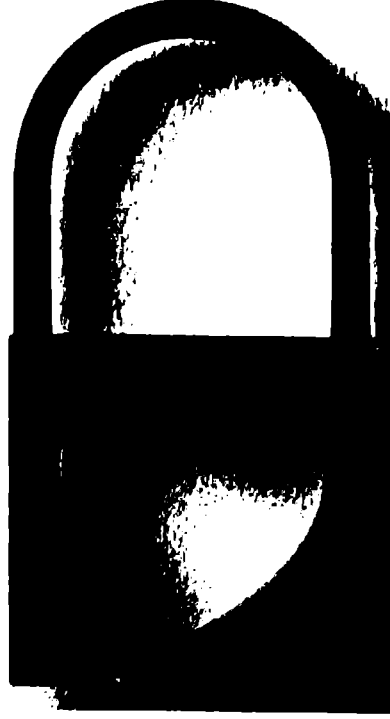
“Neyin?” diye sordum.

Heyecanlı ya da korkmuş gibi bir tavrı yoktu, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. “Birkaç gün içinde çekimler başlayacak.” Devam etmeden önce duraksadı. “*Realty* şov için.”

Ah.

Siktir.

Kısım İki

*"Ben bu şekilde hayatta kaldım.
Her seferinde. Benim sırrım bu.
Hayatta kaldım çünkü hayatta kalmak istedim.
Kıyamet ateşinden nasıl mı kurtuldum?
Sadece alevleri hissetmeyi reddettim."*

*-Emma Frost, Dark Reign:
The Cobalt Vol 1 #1*

Bölüm 12

0 Yıl: 05 Ay

Ocak

LOREN HALE

Kısa boylu, tombul kameramana, “Yani yaptığımız her şeyi çekmek mi zorundasın?” diye sordum. Brett’in yaşı yirmi beşten daha büyük olamazdı. Lily *reality* şovdan bahsettiğinde, *Sikseler olmaz*, diye düşünmüştüm. Neden böyle bir işkenceye gönüllü olarak katılacaktık ki? Sonrasında bunun suçluluk duygusunu hafifletebileceğinden ve insanların bizi gerçek bir çift olarak görebileceğinden bahsederek kekelemeye başlamıştı.

Ancak beni ikna eden şey, “Ben bunu yapacağım, Lo. Seninle ya da sensiz. Eğer sensiz olacaksa, altı ay boyunca birbirimizi pek göremeyeceğiz,” demesi olmuştu.

Onsuz altı ay.

Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Altı ay boyunca ondan uzak olduğum bir dönem bulmak için beynimi zorlayıp durmuştum ama hiçbir şey bulamamıştım. İstediğim tek gelecek de, onunla bitecek türden bir gelecekti.

Eğer bu bir *reality* şova katılmak anlamına geliyorsa, bunu yapabilirdim. Oldukça kolay bir şeydi, zaten tüm drama bizim üzerimizden sağlanacaktı.

Yatak odamızın kapısının önünde durdum. Princeton'daki evdeydim. Bir *Canon Rebel*'a ve arkasındaki kütük gibi görünen kameramana bakıyordum. Lily kapının çerçevesine yapışmıştı, vücudum onu gizliyordu.

Tam olarak istediğim yerdeydi.

Brett başta sessiz kaldı ancak sonrasında bakışlarım onu ikna etmiş olacak ki, "Seninle konuşamam. Biliyorsun ya..." diye açıklayarak boğazını temizledi. "Dördüncü duvar."

Kaşlarımı kaldırdım. *İlginç*. "Yani ne olursa olsun orada sessizce duracak mısın?"

Başıyla onayladı.

Belki de bu durumun korkunçluğunu gözümde fazla büyüttüm. Yargılayıcı sorular olmayacak mıydı? Kameramanlar laf atmayacak mıydı? İstedikimiz her şeyi yapabiliirdik.

Hah.

Lily'ye doğru baktım. Siyah bir tulum giyiyordu, boynunda altın bir kolye vardı. Rose tarafından seçilmiş bir kombindi. Görünüşe göre, kızların reklam için Calloway Modaevi'nden seçilmiş kıyafetler giymesi gerekiyordu.

Neyse ki, ablası gibi *görünmüyordu*.

Hâlâ narin ve yuvarlak bir yüzü; uzun, ince kolları ve bacakları

* Dördüncü duvar, üç yanı kapalı geleneksel *proscenium* tiyatrolarda izleyicilerin sahneyi gördükleri düşsel duvardır. (ç.n.)

vardı. Kelimenin tam anlamıyla çok sevimliydi. Ayrıca onunla ilgilenmek tamamen benim görevimdi.

Lily'ye bir adım daha yaklaşarak elimi başının üzerine koydum. Ona tekrar baktığımda dudaklarının, "*Benimle flört mü ediyorsun?*" dercesine aralandığını gördüm.

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. *Evet, seninle flört ediyorum, Lil.* Tüm endişeleri zihnimin arkasına ittim. Sonunda seks olmayacak bir flörtü kaldırabilirdi. Bunu yapmak zorundaydı çünkü ona böyle dokunduğum her anda sevişemezdik.

Bir elim başının üzerindeyken diğeriyle tulumunun ucuna uzandım. Parmağımı kalçasının üzerinden deri kemer halkasına geçirerek duraksadım.

Lily'nin nefesi kesildi. Bakışları dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kaydıığında boynu kızardı. Lanet olası kameraya bakıyordu.

Olay şuydu ki, kameralar bizi takip ettiği için insan içinde sevgi göstermek konusunda daha özgürdük. Rose'un daha fazla seks yaptığımızı düşünerek endişelenmesi yerine, evdeki izleyiciler için abarttığımızı söyleyerek suçu onlara atıyorduk. Rose bile artık beni nadiren azarlıyordu.

Lily yaptığımız şeyle başa çıkabildiği sürece bir sorun olmayacaktı.

Belini kavradım, parmağım hâlâ kemer halkasına sarılıydı. Parmaklarım kalçakemiğinin altına gömülmüştü. Tulumun kumaşı normalde giydiği kot pantolonlardan çok daha yumuşaktı.

Sırtını kapı çerçevesine yaslayıp kollarını boynuma doladı. Onu öpmek için eğildiğimde beni yarı yolda karşılamaya çalışarak başını kaldırdı. Hafifçe geri çekildiğimde öptüğü şey yalnızca boşluktu.

Dudakları aşağı doğru kıvrılırken, "Hiç adil değil," dedi Lily.

"Haberin yok muydu?" Benim dudaklarım yukarı doğru kıvrılmıştı. "Princeton'da en iyi tahrik eden kişi benim," Duraksadığımda gülümsemem biraz daha genişledi. "Hatta Philadelphia'daki."

Koluma hafifçe vurdu.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Aşkla mı dokundun bana?"

Bu sefer daha sert vurdu.

Kolumu ovarken sahteden irkildim. "Egzersiz mi yapıyorsun, Lil?"

Kolunu kaldırarak küçücük olan kol kasını esnetti. "Ryke doğum günüm için bana üç kiloluk ağırlıklar vermişti, hatırlıyor musun? Güçlenmem gerektiğini söylemişti."

Hatırlıyorum. "Boktan bir doğum günü hediyesiydi."

"Seninki daha iyiydi," dedi sıcak bir gülümsemeyle. Hediye binçli bir şekilde gecikmişti. *Comic-Con* sırasında bazı sanatçılara Lily'nin en sevdiği X-Men sayılarını imzalatmayı başarmıştım. Yönetmenlerin paneline gittiği için ayrıldığımız iyi olmuştu. Sırf imzalarını alabilmek için kongre alanına gitmiştim.

Yakınıımızdaki kameranın lensi sessizliği bozarak üzerimizde durup yakınlaştı. Lily tekrar donup kalmıştı.

"Lily'ye ne aldın?" diye sordu Brett.

Ona ters ters baktım. *Demek soru sormamak buraya kadarmış.* "Bize seninle konuşamayacağımızı söylemiştin. Ama sen bizimle konuşabilecek misin?" Bu nasıl olacaktı ki?

"Evet," dedi kaçamak bir şekilde.

Yüzümü buruşturup kaşlarımı çattım.

Brett geriye doğru bir adım atarken mırıldandı. "Cevap vermek zorunda değilsin."

Muhtemelen vurarak elindeki kamerayı düşürmemden korkuyordu. Bu ağabeyimin defalarca kez paparazzilere yaptığı ve para cezası aldığı bir hareketti.

"Bir seks bağımlısını nasıl doyurduğumu bilmek ister misin?" diye sordum ona dik dik bakarak. Ardından bakışlarımı sevgilime çevirdim, nefesini tutmaya başlamıştı bile. Gözlerine bakması için çenesini yukarı kaldırdım.

Sonra onu öptüm. Derince. Tutkuyla. Aynı oksijeni paylaşmak için doğmuşuz gibi. Dilimle dudaklarını araladım, onu tattım ve alt-dudağına odaklandım. Onu yavaşça emerken bacağı içgüdüsel olarak kalçama doğru yükseldi. Sessizce bacaklarının arasına girmemi arzuluyordu. Neredeyse sertleşiyordum, özellikle de bacağı sıkılaştırarak güçlü ve ateşli varlığını etrafıma sardığı için.

Doyumsuzluğunu her inleyişinde, vücudunu bana sürttüğü her anda gösteriyordu. İnce bedenine çarparak kaba ve sert hareketlerimle onu besliyordum. Bu sadece kompulsiflerin ve bağımlıların yakından tanıdığı bir açlıktı. Bu yüzden insanlar biz öpüşürken diğer tarafa bakmaya çalışıyordu. Saf arzu aletimi, ciğerlerimi, zihnimi kaplamıştı. Dudaklarım boynuna doğru kayarken, elim tehlikeli bir şekilde beli ve karnı arasında geziniyordu.

Tekrar tüm gücümüzle öpüşmeye başladığımızda kafam patlayacak gibi oldu ve etrafımızdaki her şeyi unuttum. Lily dışında kimse umurunda değildi. Daha önce birçok kez yaptığım gibi elini başının üzerine doğru kaldırıp benimkiyle birleştirdim.

Öpücüğe karşı inledi ama yine de durmadık.

Lily'yi nasıl sevmek istiyorsam, tam olarak öyle sevecektim.

Karşı konulamaz bir şekilde, ödün vermeden.

Gerekirse başka tarafa bakın.

Bir elimi bacaklarının arasına indirerek onu kavradım. Çılgınlığını bastırmaya çalışsa da dudaklarından kaçıp gitti. Öpücüğümüze karşı gülümsedim ama Lily ellerini göğsüme çıkarıp beni uzağa itti.

Gözleri kameraya kaymıştı.

Resmi bir çift olduğumuzdan beri beni reddettiği ilk an olabilirdi.

Tanrım. Belki de *reality* şov gerçekten işe yarardı.

Dudaklarımın acıdığını hissedebiliyordum, Lily yavaş nefesler alıyordu.

Bakışlarını takip ettiğimde sırtışıım genişledi.

Brett'in yanakları kızarmıştı. Bakışlarımızdan kaçmak için yoğun bir çaba sarf ediyordu.

Lily flörtleşmemi ve onu tahrik etmemi özlediğini söylemişti. Şu ana kadar bunları en az onun kadar özlediğimin farkında varmamıştım.

Alnımda ince bir ter tabakası birikti. "Uyarıldın mı, Brett?"

Homurdanmaya benzeyen rahatsız edici bir ses çıkardı. "Bunu yapamazsın..."

"Seninle konuşamaz mıyım? Bu doğru." Yarım bir şekilde gü-lümsedim.

Altı ay sürecektir bir reality şov. Bunu yapabiliriz. Kolay bir şekilde.

Lily'nin telefonundan bir çan sesi geldi. Kapaklı telefonu cebinden çıkardığında ruh hali birden bulutlandı. "Rose pasta tadımıyla ilgili bir şeyler soruyor."

İrkilmemi bastırmaya çalıştım ancak ifademden okunabildiğine emindim. Connor Cobalt değildim sonuçta, insanlardan hislerimi saklayamazdım. "Düğünde ne olmasını istiyorsun?" *Düğünümüzde.* Bu sefer yüzümü buruşturma isteğime engel olamadım. *Siktir.* Kendimi kameralara bakmamak için eğitmişim.

Her ne kadar düğün gerçekten gerçekleşecek olsa da yalnızca görüntü için evleniyorduk. Lily'nin her bir yanına âşıktım ama düğün günümüzün onun ebeveynleri ve benim babam tarafından zorlandığımız için yapılacak olmasından nefret ediyordum.

Kaçıp gitmeyi tercih ederim.

Fakat öyle bir hareket "imaj rehabilitasyonu" planının bir parçası olmazdı.

"Gerçekten umurumda değil," dedi kısık bir sesle.

Omuz silktim. "Benim de değil. Sadece ona seçmesini söyle."

Lily başını sallarken omuzları gevşedi.

Cevap yazmayı bitirdiğinde onu yakınımı çekerek kollarımı etrafına doladım. Herhangi bir şey söylemedim. Sadece ona sarıldım.

Düğünümüze altı ay vardı. İşler ciddiye binmişti.

Bölüm 13

0 Yıl: 05 Ay

Ocak

LILY CALLOWAY

Sadece üç gün içinde dünyamız değişmişti. Bunun korkunç bir değişim mi, yoksa felakete yol açacak bir gelişme mi olduğunu zaman geçtikçe görecektik.

Daisy kendini yatağıma bırakırken, “Banyoya baktın mı?” diye sordu.

“Henüz bakmadım.” *Başka bir görevdeyim.*

Philadelphia’daki bir şehir evindeydim, yeni yatak odamın parke-leri boş karton kutularla kaplanmıştı. Hâlâ yatak gölgeğimi bulamamıştım. Ya nakliyeciler kendi evlerinde kullanmak için almışlardı ya da Lo biz eşyaları yerleştirirken atmıştı. Kaybedene kadar o şeye çok fazla bağlandığımı fark etmemiştim. Geceleri ormanda bir safari turu yapıyormuşum gibi davranmak artık aynı hissettirmeyecekti.

Brett, Ben ya da Savannah (kamera üçlüsü) bizi çekmek için yeni odama aniden girebileceği için dikkatle kapıya baktım.

Birkaç dakikalığına gizlenmem gerekiyordu. Nakliyecilerin az önce içeri taşıdığı şifoniyerin üstüne çıkmaya çalıştım. Elimdeki süpürgeyle berbat bir iş çıkarsam da iki ayağımın üstünde durmayı başarmıştım.

Daisy uzun sarı saçlarını dağınık bir topuz şeklinde yukarıda topladı. “Ne yapıyorsun?”

“Böcek var mı diye kontrol ediyorum.” *Elektrikli, röntgenleyen Tom** türünden böcekler olup olmadığına bakıyordum. Koridorlarda, oturma odasında, mutfakta ve diğer ortak alanlarda bir sürü kamerayla kablo karmaşası vardı. Rose ses sisteminin daha iyi olması için şehir evine taşınmamız gerektiğini söylemişti ama zaten yapılan sözleşmeye göre yatak odalarımızdayken kayıt altına alınmayacaktık.

Yine de işimi şansa bırakmayacaktım.

Tüm dünya zaten benim seksle kafayı bozmuş bir ucube olduğumu düşünüyordu. Lo’yla aramda geçen *özel* eylemlerin görüntülerine sahip olmalarını istemiyordum. Süpürgemin ucuyla kabloları ve şüpheli görünen siyah bir kutuyu dürttüm. Bakabilmek için parmak uçlarımda duruyordum.

Aman Tanrım.

Tavandaki kirişlerin arasında çok fazla boşluk vardı. Birisi asker gibi kirişlerin üzerine çıkıp *Görevimiz Tehlike**’deymiş gibi aşağı sarkarak bizi uyurken kameraya çekebilirdi.

“Sorun ne?”

Lo’nun sesiyle hızla arkamı döndüm ve ayaklarımın altındaki şifoniyer sallandı. Yere düşmemeye çalıştığım sırada, Lo uzanıp beni kollarına alarak güvenli bir şekilde aşağı indirdi.

* *Peeping Tom*, Michael Powell tarafından yönetilen 1960 İngiliz yapımı psikolojik korku-gerilim filmidir. (ç.n.)

“Temizlik mi yapıyorsun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Çünkü seni daha önce *hiç* elinde süpürgeyle görmedim.”

“Böcek olup olmadığını kontrol ediyordu,” dedi Daisy. Yatağının ucunda bacak bacak üstüne atmıştı.

Lo kaşlarını çatı. “Rose çoktan bir böcek ilaçlama şirketi tutmamış mıydı?” Evin eski olması herkesten çok ablamın sinirini bozmuştu. Temiz yerlerden hoşlanıyordu. Küflü, gıcırtılı, örümcek ağları ve ara sıra ortaya çıkan uzun bacaklı babalarla dolu yerleri sevmezdi. Bu durumu onun kadar umursamıyordum. Belki de asıl odağım kamekalar olduğu için çok takılmamıştım.

“O tür böcekleri değil.” Siyah kutuyu gösterdim. “Bu bir kamera.”

Parmağımı takip ederken kaşları çatıldı. “O bir batarya gibi gözüküyor.”

Cidden mi? Boynum ısındı. “Sadece kontrol etmek istemiştım.” Şimdiyse seksle kafayı dürtüsel olarak bozmuş, *paranoyak* bir ucubeydim. “Orada *crawler** gibi şeyler de olabilir.”

Söylediklerimin benim beynim dışında hiç kimse için bir anlam ifade etmediğinin farkındaydım.

Profesör Xavier** olsa bunu anlardı.

Lo elini belime koyarak beni kendine çekti. “Ryke’le birlikte kirişleri kontrol edeceğim.”

“*Crawler* da insan sayılır sonuçta,” dedim ezikçe.

Gülümsedi. “Bunu söylemek istediğini anlamıştım zaten.”

Şaşkınlıkla nefesimin kesildiğini hissettim. “Artık aklımı okuyabiliyor musun? Süper gücün sonunda ortaya çıktı.”

“Hayır,” dedi başını hafifçe eğerek bana bakarken. “Sadece seni çok iyi tanıyorum.”

* Bazı filmlerde *crawler* ismiyle anılan insansı yaratıklardan bahsetmektedir. (ç.n.)

** Profesör X, X-Men takımının kurucusu ve lideri olarak *Uncanny X-Men* başta olmak üzere, Marvel tarafından yayımlanan çeşitli çizgi roman dizilerinde yer alan bir kurgusal karakterdir. (ç.n.)

Ah. “Süper gücün ortaya çıkınca bana söylersin, değil mi?”

Onaylarcasına başını salladı. Parmakları boynumun uçlarında geziniyordu. Artık bana daha fazla dokunuyor olması çok hoşuma gidiyordu. “Gerçi seni uyarmanı gerekiyor, hiçbir zaman güç sahibi olamayabilirim.”

“Sorun yok,” dedim. “Seninle sadece ölümlü bir şekilde yaşama fikrini de seviyorum.”

Lo beni öpmek için eğildi ancak yüksek bir *takırtı* sesi ayrılma-mıza neden oldu. Brett yerdeki lambalardan birine takılıp dizlerinin üstüne düşmüştü.

“İyi yakaladın,” dedi Lo tatsız bir sesle. Brett kamerasını düşür-memişti çünkü cihaz garip, plastik bir kurşungeçirmez yelek gibi göğsüne bağlanmıştı. Yanlış hatırlamıyorsam, Connor bunun bir sa-bit kamera olduğunu söylemişti.

Ryke odamızın önünden geçerken kameramanı fark edip durak-sadı. Onun ayağa kalmasına yardım ettikten sonra içeri girdi. “Ban-yoyu gördünüz mü?”

Daisy de aynı soruyu sormuştu. Bizim bilmediğimiz bir şey bili-yor olmalıydı.

“Henüz görmedik,” dedi Lo. Benim kadar endişeli değildi.

Daisy yatağımdan kalktı ve dördümüz de garip bir sessizlik içinde ayakta dikildik.

Hep birlikte yaşayacaktık.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Yeni ve tuhaf sayılırdı, aynı zamanda yapım şirketinin fazlasıyla istediği bir şeydi. Şehir evine taşınmamızın en büyük nedenlerinden biri buydu. Altı ay sürecektir olan *Philly’nin Prensesleri* çekimi daha da ilginç bir hale gelmişti.

Daisy sessizliği bozarak, “Daha önce bir erkekle birlikte yaşamadım,” diye bağırdı. Bunu benim yapacağımdan çok daha özgüvenli

bir şekilde öylece söylemişti. Lo, Connor ve Ryke'la aynı evde yaşayacaktı. Ben zaten zamanımın çocuğunu Lo'yla yaşayarak geçirmiştım. Bu yüzden durum benim için pek farklı olmayacaktı.

Erkek kardeşler, uzunca bir süre çözemediğim bir şekilde bakıştı. Ardından, "Her zamanki düzenine benzer olmalı," dedi Ryke.

"Bundan şüpheliyim."

"Neden?" diye sordu.

"İki kat üstümde iki metrelik adamların uyumasına alışkın değilim." Daisy kalabileceği onca yer arasından bodrumu seçmişti. Mankenlik çekimlerinden dolayı eve sık sık geç geleceğini, gece herkesi uyandırmak istemediğini söylemişti. Merdivenler gıcırdıyordu ve o kibar bir insandı. Bu kombinasyonlar, onun en karanlık odaya yönelmesini sağlamıştı.

Daisy'nin yukarıda kalmasını tercih ederdim.

Bodrum kedi çışı gibi kokuyordu. Connor'ın kedisi Sadie'nin bizimle yaşadığı düşünülürse, o kokunun suçlusu belli olabilirdi. Kedi çoktan ilk hedefini seçmişti.

Sadie doğuştan bir suçluydu.

Ryke çatık kaşlarla, "Benim boyum 1.90," diye düzeltti.

Daisy omuz silkti. "Aynı şey."

"Değil," dedi Ryke.

Daisy gülümsememeye çalışıyordu. "Aynı zamanda daha önce bir erkekle aynı banyoyu paylaştığım da olmadı."

Lo'yla aynı anda kaşlarımızı çattık. Aklımızdaki soruyu benden önce dile getirdi. "Alt katta kendi düşün yok mu?"

Daisy'nin tebessümü soldu ve Ryke'la aralarında bir bakışma geçti. *Tamam...* Odadaki herkes bense bakışıp duruyordu. *Yakan top* oynamak için takımlar kurulurken en son seçilen çocukmuşum gibi hissediyordum.

"Düşün yok mu?" Sorumuzun cevabını bulmaya odaklandım.

Daisy kapıya ulaşmak için bir kutunun üzerinden atlayıp kamera-manın yanından geçti. “Belki ikiniz de gelip banyoya bakmalısınız.”

Onun peşinden gittik.

“Duş iğrenç mi yoksa?” diye sordum merakla.

Lo yürürken elimi tutuyordu. “Belki küf falan bulmuşlardır.”

İyi teori. “Belki de küvette bir kaplumbağa doğum yapmıştır.”

Lo söylediğim şeyi düşündü. “Duş da kesinlikle yılanlarla dolu.”

“Maymunlar,” diye ekledim. “Banyo dolaplarında maymun yuvası var.” *Jumanji*’yi gözümde canlandırdım. Banyonun içinde sarmaşıklar ve ölümcül bitkilerle dolu bir hayvanat bahçesi vardı. Ayrıca içinde katil arılar dolaşıyordu.

“Maymunların yuvası olmaz,” dedi Lo. *O zaman nerede yaşıyorlar?*

“İkiniz sıkık derecede garipsiniz,” dedi Ryke. Hayal gücümüz çok genişti. Çizgi romanları gerçeklikten daha çok sevmemizin de duruma bir faydası olmuyordu.

Kardeşlerimiz dar koridorun ortasında aniden duraksadı. Ryke’a neredeyse çarpıyordum ama ondan uzaklaşmak için geri adım atarken Brett’in kamerasına çarpmaktan kurtulamadım.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. Anlaşılan dar alanlarda pek düzgün hareket edemiyordum.

Altımızdaki ana kattan gelen sesler merdivenlerden yukarı süzülüyordu.

“Bir yere mi gidiyorsun, Scott?” dedi Rose ters bir şekilde. “Umarım Kaliforniya’ya gidiyorsundur. Sonuçta orada sana gerçekten ihtiyaç duyuyorlar.” Ablamın sesi her zamanki halinden daha gergin geliyordu.

“Scott kim?” diye fısıldayarak sordu Daisy.

Sanırım bu bilgiye sahip olmayan tek kişi oydu. Birinin ona daha önceden söylemiş olması gerekiyordu.

“Yapımcı,” dedi Ryke. “Şovun yapımcısı.”

Scott'ı görebilmek için merdivenlere doğru gitmeyi düşündüm. Ablam kadın düşmanı yapımcıdan şikâyet ettiği pek çok gece geçirmişti. Buna rağmen *reality* şovun iyi bir şekilde geçebilmesi için ona katlanmak zorundaydı.

Ayaklarım parkelere resmen yapışmıştı. Banyo konusu hareket edemeyeceğim kadar endişelenmeme sebep olmuştu.

"Burada da bana ihtiyaç var," dedi Scott. "İnsanların kendileri için neyin iyi olduğunu anlaması zaman alıyor."

Ryke kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Daisy ve Lo'yla birlikte dikkatle konuşmaları dinliyordu. İçten içte banyo meselesine çıldırdığım sırada onlar aşağıdaki tartışmaya odaklanmıştı.

Aslında dolaplarımızda maymun olduğunu düşünmüyordum.

Ama kaplumbağalar için aynısını söyleyemezdim.

"Şimdiden bu adamdan nefret ediyorum," diye fısıldadı Lo.

"Ben de," dedi Ryke. "Eğer kızlardan birine bulaşırsa..."

"Bulaşmayacak," diye sözünü kesti Lo. "Connor onun geçmişini çoktan araştırdı."

"Connor'a senin güvendiğin kadar çok güvenmiyorum." Ryke da fısıldayarak karşılık vermişti.

Ağabeyinin sırtına hafifçe vurup, "O zaman bana güven," dedi Lo. Daisy'yi, Rose'u ve beni neredeyse tüm hayatı boyunca tanımıştı. Karşısında büyük bir savaş vermeden Scott'ın bizi rahatsız etmesine hayatta izin vermezdi.

Ryke gergin bir nefes alıp başını salladı.

Bu koridor boyunca beş kapı saymıştım. Daisy'nin eli kapılardan birinin tokmağında duruyordu. Banyo orası mıydı?

Scott'ın yorumunun sonunu duydum. "...memelerini göstermen reytingleri arttırır."

Çenem düştü. Ne?

"Ayağımı kışına sokmam da aynı etkiyi yaratır," diye karşı çıktı Rose.

Lo dişlerini sıkı.

“Oraya gideceğim,” diye fısıldadı Ryke.

“Hayır,” dedi Daisy. Ryke’in kolunu kavrayıp koridordan aşağı inmeden önce onu durdurmuştu. “Lily ve Lo’ya banyoyu göstermemiz gerekiyor. Zaten onu savunmaya gitmen ablamın hoşuna gitmeyecektir.”

“Evet,” diye katıldım. “Rose her şeyin üstesinden gelebilir.”

Ryke isteksizce yönünü değiştirdi ve elini kardeşimin sırtına koyarak sessizce banyo kapısını açmasını söyledi.

Banyo işte karşımızdaydı.

Eski ahşap kapı ardına kadar açılırken gıcırdadı. Hepimiz yavaşça içeri girdik. Ağzımın daha da açık kaldığını hissettim. Kaplumbağa, maymun, hatta küf bile yoktu.

İçeride *iki* tane büyük duşakabin vardı. Fazla büyüklerdi, ortak kullanım için yapılmış gibi görünüyorlardı. *Aman Tanrım*. Ya seks partileri için yapılmışlarsa? Ya yapım şirketi *bir sürü* kişiyle seks yapacağımı düşünüyorsa?

Lo sert bakışlarla, “Ne bu şimdi?” diye sordu.

“Hepimiz tek bir banyoyu paylaşacağız,” diye duyurdu Ryke. İçerideki dört lavabodan birine yaslanmıştı.

“Öyle bir şey olsaydı, Rose bize söylerdi...” Sesim giderek kısıldı.

“Rose’un da önceden öğrendiğini sanmıyorum,” dedi Daisy.

“Lily...” Lo elini omzuma koydu, mükemmel yüzü endişeyle gölgelenmişti. Taş kesilmiş gibi görünüyor olmalıydım. En azından, tam olarak böyle hissediyordum.

Zaten özel hayatım aylardır yavaş yavaş elimden alınıyordu. Şimdi hepsi yok olmuştu.

“Bundan hoşlanmıyorum,” diye mırıldandım.

Lanet olsun, duşta sevişemeyiz. İlk aklıma gelen düşünce bu değildi. Gerçi üçüncü ya da dördüncü düşüncem öyleydi ama bence

bu kadarı bile bir gelişme sayılırdı. İlk düşündüğüm şey, Ryke ya da Connor duş aldığı sırada içeri girerse ne kadar utanç verici bir durumda kalacağımı. *Ah, hayır...* Ya kameramanlardan biri beni çıplak görürse? Peki ya bunu kaydederse?

“Banyoda çekim yapamazlar. Sözleşmede yazıyor,” diye hatırlattı Lo.

“Aklımı okuyamadığına emin misin?” diye fısıldadım. Bu sefer sesimdeki mizah ortadan kaybolmuştu.

Lo bana sıkıca sarılarak yakınına çekti. Dünyada onun kollarından daha güvenli bir yer yoktu.

Daisy rahatça, “Duşta mastürbasyon yapıyor musun?” diye sordu Ryke’a. Sesinde bir gülümseme vardı ve Lo’nun anında gerilmesine neden olmuştu. Kız kardeşim, Ryke’a karşı neredeyse fazla açık davranmaya başlamıştı.

Ryke bir an bile duraksamadı. “Mastürbasyon yapmama gerek yok, tatlım.”

“Vay canına. Öyleyse bastırılmış gerilim canını yakıyor olmalı,” dedi Daisy alaycı bir şekilde. “Bu kadar huysuz olmana şaşırmamak gerek.”

“Çok komik.” Ryke onun topuzunu çözerek tokasını bileğine geçirdi ve sertçe saçlarını karıştırdı. Sarı saç telleri çılgınca dışarı fırlamıştı. Saçlarına dokunmayı bitirdiğinde, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bozulmuş saçlarını düzeltmeden, “Meraktan soruyorum,” dedi Daisy. “Kızları nereden buluyorsun?”

Ryke erkek kardeşine doğru bir bakış attı. Onlarla aynı odada olduğumuzun yeni farkına varmış gibiydi. Birine karşı mıknatıs gibi çekilmenin, etrafındakileri unutacak kadar kapılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Dudaklarım ani bir farkındalıkla aralandı.

Ryke'in gerçekten de kardeşime âşık olma ihtimali vardı.

Önümüzdeki ay on yedi yaşına girecek olan kardeşime.

Bu sadece bir duyuydu ama tıpkı Rose ve Connor'da olduğu gibi, iliklerime kadar hissediyordum.

Lo'ya şüphelerimden bahsedemezdim. Bunun sonucu iyi olmazdı.

Ryke anlaşılmayacak bir şekilde, "Hep çok meraklısın," diye cevap verdi. Yine de hâlâ kendini sansürlemek konusunda sıkıntı yaşıyordu. "Spor salonunda ya da dışarı çıktığım her sıkık yerde insanlarla tanışıyorum."

"Daha önce bir hayranınla çıktın mı?" diye sordu Daisy.

Lo araya girdi. "Evet, bunu yaptı. Şu ana kadar iki kere falan oldu ve ikisi de onunla aynı yaşıydı."

Ryke hiçbir şey söylemeden yere baktı. Karanlık yüz ifadesini okuyamıyordum.

Daisy birkaç kez başını sallayarak, "Harika," diye cevap verdi. "Eminim ikisi de tatlıdır. Ben de hayranlarımdan biriyle çıkmayı düşündüm ama benimkilerin çoğu fazla yaşlı sayılır."

Lo merakla, "Yirmi üç gibi mi?" diye sordu ama sesi sert çıkıyordu. Sorusuyla irkildim, ağabeyinin yaşını söylemişti.

"Hayır, daha çok otuz beş gibi."

Daisy'nin tüm uyarıların farkında olduğundan emindim. Sadece onları kolaylıkla görmezden geliyordu.

Lo'nun kolunu tuttum, ağabeyiyle arası çok iyiydi. Kardeşim yüzünden bu durumun değişmesini istemiyordum. Belki bir gün değişmek zorunda kalacaktı ama o gün kesinlikle bugün değildi.

Ryke açıkça, "Kendi yaşlarında biriyle çıkmayı düşünmelisin, Dais," diye karşılık verdi.

Kız kardeşim, "Çıktım zaten," derken kapıya doğru gidiyordu. "Pek de özel bir şey olmadı." Bunu söyledikten sonra banyodan çıktı. Başımı çevirdiğimde gözlerim tam olarak *bana* odaklanmış kameranın lensiyle buluştu. *Tanrım.*

“Senden gereğinden fazla hoşlanıyor,” dedi Lo.

“Bak... Duygularını incitmeden önünü kesmeye çalışıyorum,” diye karşılık verdi Ryke. “Ancak o benim arkadaşım. Onu kendimden tamamen uzaklaştırmayacağım.”

“Sana bir ipucu vereyim, belki de onun önünde mastürbasyon yapmaktan bahsetmemelisin.” Lo kollarını göğsünde birleştirdi. “Çok mu zor bir şey?”

“Benim için öyle.”

Lo uzunca bir süre ona baktı. Gerçekten kötü bir şey söylemesini bekliyordum. “Eminim lisedeyken tüm öğretmenlerin senden nefret ediyordu,” dedi ağabeyine. Bu o kadar da kötü sayılmazdı.

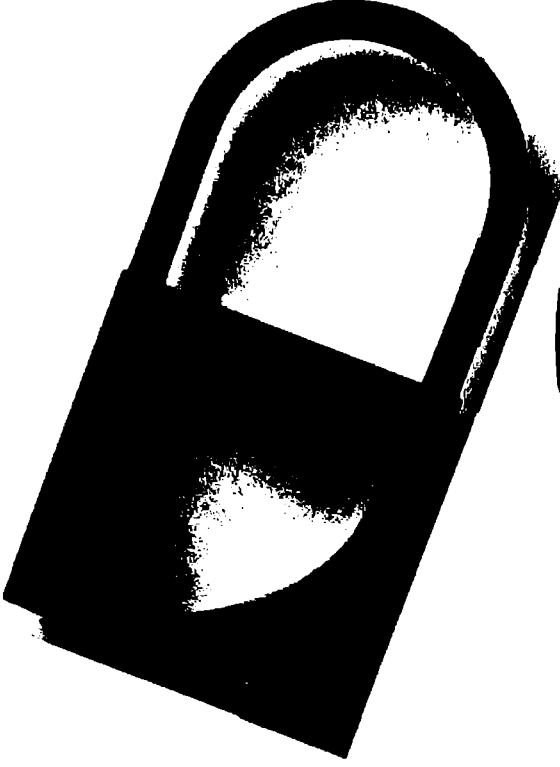
Ryke kahkaha attı. “Neredeyse her gün *sikik* dediğim için cezaya kalıyordum. Yani evet, benden pek hoşlanmazlardı.”

Lo’nun omzunun üstünden bakarak duşları tekrar inceledim. “Kocamanlar.”

Lo ellerini kalçalarımın yerleştirip, “Her şey yoluna girecek,” diyerek beni rahatlattı.

Ben de öyle olacağını umuyordum ama yapım şirketinin kurduğu her şey, aramızda bir drama çıkması için ortaya atılan bir yem gibi geliyordu.

Bizim de yemi yutmamız şarttı.

Bölüm 14

0 Yıl: 05 Ay

Ocak

LOREN HALE

“Bu saçmalık.” Gözlerime inanamayarak elimdeki beş sayfalık *senaryoyu* inceledim. Philadelphia Sanat Müzesi’ne geldiğimiz anda Scott bana müzenin broşürü olduğunu düşündüğüm bir şey uzatmıştı. Sonrasında kâğıtta prodüksiyonun Lily’den nasıl davranmasını istediğini anlatan bir yazı olduğunu fark etmiştik. Çoğu fazlasıyla yavandı.

Lily kolumun üzerinden eğildi ve bir repliği okurken şaşkınlıkla nefesi kesildi. “Bunu söyleyemem.”

Kâğıdı tararken verdiği tepkinin hangi kısım için olduğunu anladım.

Lily, Loren'in gözlerine özlem ve gerçek bir arzuyla bakar.

Lily: Dün geceki tadın hâlâ aklımda. Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum.

"Tanrı aşkına. Bu resmen kötü bir porno." Müzenin içindeki küçük kalabalığı inceledim, umarım böyle kalır ve insanlar daha büyük bir topluluk haline gelmezdi. Bakışlarım göğsüne bir kamera takmış Brett'le kısık sesle konuşan yapımcının üzerinde durdu.

Lily'nin elinden tutarak onu yirmi sekiz yaşındaki şerefsizin yanına götürdüm. Scott yaklaştığımızda hemen bize doğru döndü, ben de elimdeki beş sayfalık senaryoyu üzerine fırlattım. Sessizce göğsüne çarptıktan sonra yere düştü. "Senaryoya göre davranmayacağız," dedim sinirle.

Scott Van Wright, gelmiş geçmiş en kısa sürede beni öfkeden çıldırtmanın her yolunu bulmuştu. Birincisi, o da bizimle yaşıyordu. Kimse onu kalıcı olarak üst katta yaşaması için davet etmemişti. İkincisi; açık kumral saçlarına, kendini beğenmiş suratına ve dangalak, onun için dikilmiş gibi duran pantolonuna bakmaya katlanamıyordum. Connor'ın tam tersi gibi görünüyordu. Birini yendikten sonra bununla ilgili ciğerleri patlayana kadar bağırان kibirli bir piçti.

Üçüncüsü (ve en önemlisi), sürekli kız arkadaşımı kışkırtıyordu.

Dün onu bir köşeye sıkıştırarak eski ilişkileri hakkında sorular sormaya çalışmıştı. Daha kameralarla birinci ayımız bile dolmamıştı. Bu sikik şey doğru değildi. Elimden geldiğince pozitif kalmaya çalışıyordum ama bunun gibi saçmalıklar yüzünden içten içe sessiz bir bara ve bir şişe *Macallan*'a ihtiyaç duyuyordum.

"Öyleyse kız arkadaşına konuşmasını söyle," diye cevapladı Scott. Bakışlarım karşısında tek bir ter damlası bile dökmemişti. "O kadar sessiz ki, kelimenin tam anlamıyla arka planda kayboluyor. Bir seks bağımlısıyla ilgili bir şov yapıyoruz, çiçek saksısıyla ilgili değil."

“Tam burada duruyorum,” dedi Lily. Scott’ı çiğneyip yutmama fırsat tanımamıştı. “Benimle konuşabilirsin.”

Scott’ın gözleri beninkilerden hiç ayrılmadı. Gerçekten de onun suratına bir yumruk indirebilirdim ama nadiren yumrukla- rımla sa- vaşa girerdim.

“Kameralar kayıttayken şovun yapımcısıymışım gibi davranmayı kesmeniz gerekiyor,” dedi sorunumuzu tamamen görmezden gelerek.

“Doğru,” diye cevapladım. “Rose’un eski erkek arkadaşısın.” Bu yalandan başka bir şey değildi. Sadece bir senaryo dramasıydı. Scott kendisiyle onlar arasında sahte bir aşk üçgeni yaratıyordu. Amaçla- dığı şeylerin ne olduğu henüz belli değildi.

“Aynen öyle,” dedi beyaz gömleğinin *bir* düğmesini açarak. Niye yapmıştı bunu? İzleyiciler olarak onun kaslarını görmemiz için mi? Bu adam...

“Rose ve Connor bugün yetişebilecek mi sizce?” Scott sanki ar- kadaşmışız gibi gülümsedi. Lily içgüdüsel olarak kameraya baktı, üs- tündeki kırmızı ışık açıldı.

Scott sorusunun cevabını zaten biliyordu. *Philly’nin Prensesleri*’ni yayınlayan kanal GBA, Lily’yle baş başa olduğumuz daha fazla sahne istiyordu. Bu yüzden müzeye sadece ikimizin olacağı bir gezi planla- mışlardı. Gerçi görünü-şe göre, sadece biz ve şovun yapımcısı vardı. Onun sırf bizi sinir etmek için peşimize takıldığı konusunda güçlü şüpheler taşıyordum.

Gözlerim küçümsemeyele kısıldığında, Lily sakinleşmemi sağla- mak için elimi sıktı.

Scott’ın sırtışı büyüdü. “Ayıklık nasıl gidiyor, Loren? İyi misin?”

Kanım öfkeyle kaynıyordu. Bakışlarımın yoğunlaştığını hissedebiliyordum. “Pek iyi gitmiyor. Sadece senin için üzülüyorum, dos- tum. Altı ay boyunca pahalı arabalar kullanmamızı, özel partilere katılmamızı ve özel jetlerimizle uçmamızı izleyeceksin. Her şey bit-

tiğinde, Los Angeles'taki tek yatak odalı dairene dönecek ve bizim yaşam tarzımıza asla sahip olamayacağını fark edeceksin. *Asla* çöp bir *reality* şovun ikinci sınıf yapımcısından başka bir şey olamayacaksın,” dedikten sonra göğsüme dokundum. “Bu da senin için sıkık derecede üzülmemi sebep oluyor.”

Scott'ın gülümsemesi ve içine girdiği rol bir anda yok oldu. “Sen bir pislisin.”

“Sen de yapışkan bir piçsin,” diye karşılık verdim. “Bir daha asla bana ayıklığım hakkında soru sorma.”

Ondan hızla uzaklaşabilmek için arkadaki sergilerden birine doğru hışımla ilerledim. Lily de beni takip ediyordu.

“Bizi kışkırtmaya çalışıyor,” diye hatırlattı.

Göğsümde bir baskı hissediyordum, sol elim titriyordu. “İşe yarıyor,” dedim kısık sesle. Hissettiğim öfkeyle dolu nefret tenimin altında kaynıyordu. Sadece bir yudum içki istiyordum. Herhangi bir şey olurdu. Tanrı Aşkına, içmek kesinlikle bu saçmalıkla uğraşmaktan çok daha iyiydi.

Gözleri yüz hatlarımda hızla dolaşırken, “Seni seviyorum,” dedi Lily.

Derin bir nefes aldım. *Ben de seni seviyorum*. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Konuşmak yerine elimi sırtına yerleştirdim ve onu kendime doğru çektim.

Lily elini ağzına götürdü, tırnaklarını yemek üzereydi. Ancak bunu yapmadan elini indirdi.

“Öylece karşılık vermeden duramam, Lil. Seni geriyor ve beni de kızdırıyor. Kimin yaptığı fark etmez, böyle bir saçmalığı kaldıramam.”

İkimiz de söylenmeyenler karşısında sessizleştik. Bu saçma tavrı babamdan her zaman görüyordum ve üstesinden geliyordum. Ama neyse ki, Lily bu gerçeği sesli söylememeyi tercih ediyordu.

“Şov şubat ayında yayınlanmaya başladığında kötü adam olarak görünmeni istemiyorum,” diye açıkladı. “Çünkü değilsin.”

Öyle bir adam olmamak için çok uğraşmıştım. Diğer insanlara korku veren adam. Lily’den başka kimsenin anlayamadığı adam. Bu içgüdüden uzaklaşmak zor oluyordu. İlk önce saldıran taraf olmazsam, içimi paramparça eden bir acıyla katledilecektim.

Kendimi kurtarıyordum.

“Lo?” dedi Lily. Sesi endişeyle titriyordu.

Lily’ye dönüp narin yüzünü ellerimin arasına aldım. Brett’in bizi belli bir mesafeden çektiğini görebiliyordum. “Bu şovda kendimiz olacağız,” dedim. “Bizden hoşlanmayan herkes siktirip gidebilir. Hiç fark etmez.”

Kendinden emin bir şekilde başını salladı ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle bana baktı. Ellerimi indirip gözlerimi müzenin içinde gezdirdim. “Seçebilecekleri onca yer varken, Rose’a en uygun olacak yeri tercih etmişler.”

“Evet, ben de fark ettim.” Resimler ve heykeller beyaz duvarlara yaslanmıştı. İnsanlar kulaklıklarıyla etrafta dolaşıyordu. Sanki bir kütüphanedeymişiz gibi sessizlerdi. “Bakalım ne kadar sıkılacağız.”

“Belki de öylece etrafta dolaşıp tabloların isimlerini tahmin etmeye çalışabiliriz. İşte...” Büyük beden bir rönesans elbisesi giymiş, elinde kedi tutan bir kadının portresini işaret etti. “Buna bakalım. Bence tablonun adı *Kedili Kadın*.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Çok yaratıcısın.”

“En iyi tahminimdi.”

Yakınımdaki tabloya yaklaştım ve çerçevenin altındaki küçük tabelayı okudum. *İsa aşkına*. “Çok yaklaşmışsın. *Mavi Elbiseli Kadın*.”

“Gerçekten mi?” Lily’nin gözleri ışıldıyordu.

Tam cevap verecektim ki, Scott Van Wright’m bize doğru yürüdüğünü gördüm. Neden sadece uzak duramıyordu ki?

“Ağabeyimi aramam gerekiyor,” dedim kısık bir sesle. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, gün boyunca yaptığım en iyi planın bu olduğunu anlamıştım. Göğsümdeki ağırlık azalmaya başlamıştı.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Lily’nin bağımlılığım konusunda endişelenmesini istemiyordum. “Scott’ın dikkatini dağıtacak birine ihtiyacımız var.” Aksi takdirde pişman olacağımı bir şey yapacaktım.

Lily’nin yüzü hissettiği duygularla buruştu. İyi olmadığını ve Ryke’in burada olmasını istediğimi biliyordu. Fakat üçlü ilişki ve aldatmaya dair dedikoduları sürdürmekten de nefret ediyordu.

“Rose ya da Daisy’ye ne dersin?” diye sordu.

“Rose’un işi New York’ta ve Daisy’nin şu anda okulu var.” *Reality* şovun bir parçası olmak istemediği için Poppy’yi hızlıca elemiştim. “Eğer elimde olsaydı, Ryke’tan önce onları arardım,” diye ekledim sırf onun için. Dürüst olmak gerekirse, ağabeyimi onun kız kardeşlerine tercih ederdim.

Lily cevap vermek için dudaklarını araladı. Ancak Scott iyice yaklaşmıştı, duyma mesafesindeydi. *Mavi Elbiseli Kadın*’ı değer biçiyor-muş gibi inceledi. “Hâlâ birbirinizin üzerine atlamamış olmanıza çok şaşırdım,” derken bakışları tablodaydı. “Bu yeni bir rekor olabilir.”

“Sen bizi tanıımıyorsun ki,” diye karşılık verdi Lily.

“Bir seks bağımlısısın,” dedi Scott. “Bunun kısa tanımını ister misin?” Dudaklarını yaladı. “Alet sürmeyi seviyorsun.”

Dişlerim sıkılmaktan ağrımaya başlamıştı, öfkeden duman çıkarıyordum resmen. Lily elini göğsüme yerleştirirken yüzü kızarmıştı. Boynu ve yanaklarında kırmızı lekeler oluşuyordu. Onu utandırmasından nefret ediyordum. Daha da önemlisi, söylediğim *hiçbir şeyin* ona lanet olası bir zarar vermediğini görmekten nefret ediyordum.

Normalde bu noktada çekip gider ve karşımdaki adamın hayatıyla oynamaya başlardım.

Onu içten dışa doğru mahvederdim.

Kariyerini ve parasını elinden alırdım. Bir adamı mahvetmek içim babamın verdiği her türlü aracı kullanırdım. Ancak şu anda bunu yapamazdım.

Bu sefer olmazdı.

Daha *reality* şova yeni başlamıştık. Diğer alternatif neydi ki? Öylece durup yapılanları kabullenmek mi?

Bunu da yapamazdım.

Kaslarım yanıyordu. Aldığım her nefes, kara dumanın içinde soluklanmaya çalışıyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Bana bak,” dedim küçümseyici bir sesle. Scott’ın gözlerini tablodan ayırmamasına çok sinirlenmişim, resmen acınacak haldeydi.

Sonunda başını çevirip bana baktı. Kendinden memnun gülümsemesini yüz yüzeyken sürdürmenin onun için giderek zorlaştığını görebiliyordum.

“Lanet olası suratımdan uzak dur.” Lily’yi antika mobilyaların ve gümüş sofr takımlarının sergilendiği müzenin diğer tarafına doğru sürüklemeyen önce söylediklerim bunlardan ibaretti. Scott geride kalmıştı. *Şimdilik*.

Telefonumu cebimden çıkararak ağabeyime mesaj attım.

Sahte kayalara tırmanmayı kes ve müzeye gelip bizle buluş.

“Eğer bize karşı böyle kabaysa,” diye mırıldandı Lily. “Rose ve Connor’a karşı nasıl olduğunu merak ediyorum.” Kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmıştı. “Sence ablam hakkında da bir pislik gibi konuşuyor mudur?” Yüzü endişeyle kaplanmıştı. Lily’nin ablasına karşı korumacı davranmasına alışkın değildim.

“O kendi başının çaresine bakar,” diye hatırlattım. “Bunu yapmasa bile, Connor zaten onun yanında.”

“Evet,” dedi sessizce. “Haklısın.”

Elimdeki telefon titredi. Hızlıca gelen mesajı okudum.

Davet edilmedim. -Ryke

Ryke ciddi miydi? Bu onu daha önce hiç durdurmamıştı.

Yazılı bir davetiye mi göndermem gerekiyor? O kışını buraya getir.

Telefonumu Lily'ye doğru uzattım. "Çevrede bir tur atmak ister misin?"

Gülümseyerek başını salladı.

Onu sırtıma almak için eğildim. Kollarım diz kapaklarının arkasındaydı. Kameranın sıcaklığını neredeyse üzerimizde hissedebiliyordum. Paparazziler dışarıda kalmak zorundaydı ancak *Philly'nin Prensesleri*'ne ait kameralar biz nereye gidersek oradaydı.

Bunu zaten bekliyordum ama yeni gerçekliğimin böyle olması farklı hissettiriyordu.

Lily'yi sırtıma alarak çiçek sulama kabının resminin bulunduğu yere doğru gittim.

"Bunun bir suç olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sesi düşünceliydi. "Üniversitedeki ilk yılımızda bile ortak duşa girmedik." Sonra duraksadı. "Sence bu kozmik bir intikam mı?"

"O kadar da kötü değil." Banyodan korkmasını istemiyordum. Bu konu hakkında konuşmak için seks terapistini aramıştım, doktoru da onu motive etmemin bir yolunu bulmam gerektiğini söylemişti.

Şu noktaya kadar her şeyi çoktan denemişim gibi hissediyordum. Aynı sözleri defalarca kez tekrarlamıştım ama hâlâ görüntülerimizin internete koyulacağından çok korkuyordu. Banyo hakkında "kötü bir hissi" olduğunu söylemişti.

"Güzel bir çiçek sulama kabı," diyerek konuyu geçiştirdi.

"Duş almayacaksın, değil mi?"

"Bu oldukça güçlü bir beyan," dedi Lily. "Bir süreliğine duştan vazgeçeceğim ve alternatif bir seçeneği tercih edeceğim."

Onu nazikçe ayaklarının üstüne bıraktım.

Omuzları ince bedenine doğru çöktü. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Ancak ciddi bir durum hakkında konuşuyorduk. "Banyoyu mu kullanacaksın?" Kastettiği seçeneğin bu olduğuna inanmasam da öyle olmasını umuyordum.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Saç telleri çoktan yağlanmaya başlamıştı. "Daha çok bezle yıkanma deneyimi gibi bir şeyden bahsediyorum."

Gözümü bile kırpmadım. "Altı ay boyunca mı?"

"Vahşi doğadaki insanlar yapıyor."

"Vahşi doğadaki insanlar kokmaya başladıklarında nehre de atlıyorlar. Sen de nehre atlayacak mısın?"

Yüzü soldu. "Hayır."

"O zaman duş al."

"Neden bir anda hijyen polisi kesildin?" Yaşlarla dolan gözlerini gördüğümde midemin bulandığını hissettim. "Eskiden bir hafta duş almadığımda bile umursamıyordun."

Sert olmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Brett'in çekim ekipmanlarının sesimizi alamaması için alçak bir tonda konuştum. "Şu anda altı aydan bahsediyoruz. Ayrıca artık başka insanlarla birlikte yaşıyoruz. Seks kokuyor olman doğru değil, Lil. Normalden daha çok seviştığımızı düşünebilirler ve o zaman da üstümüze gelirler." Beni yalvaran, sulu gözleriyle etkilemeye çalışıyordu. "Yarını da atlayabilirsin ama artık üzerine boşalırken dikkatli olmam gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Bunu şeyden beri yapmadın..."

"Çok uzun süredir, biliyorum." Çılgınca seks yapmak bir süredir gündemimizde değildi.

Sanki bunu yaptığımı gözünde canlandırıyormuş gibi göğüslerine baktı.

"Lily," diye çıktım. "Sorun ne?"

"Sadece düşünüyordum..." Yeniden kıpkırmızı kesildi. "Planların hakkında."

Onu kendime çekerek sarıldım ve hafifçe dudaklarını öptüm.

"Telefonun titriyor," dedi ayrıldığımızda. Telefonumu bana uzatığında gelen mesajı açtım.

Her şey yolunda mı? -Ryke

Bilmiyorum.

Başka neler söyleyebileceğimi düşünürken aklımda bir sürü cümle belirdi. Sadece her şeyden bunaldığımı fark etmiştim.

Bütün günler kolay geçmiyordu.

Pek çoğu oldukça anlamsızdı. Hatırı sayılır bir sayıda olanları ise beni paramparça ediyordu. En iyi günleri hatırlamaya çalışıyordum ama bazen onlar bile kötülerin arasında yitip gidiyordu.

Mesajı olduğu gibi gönderdim. Tek kelime yazmıştım.

Yoldayım. -Ryke

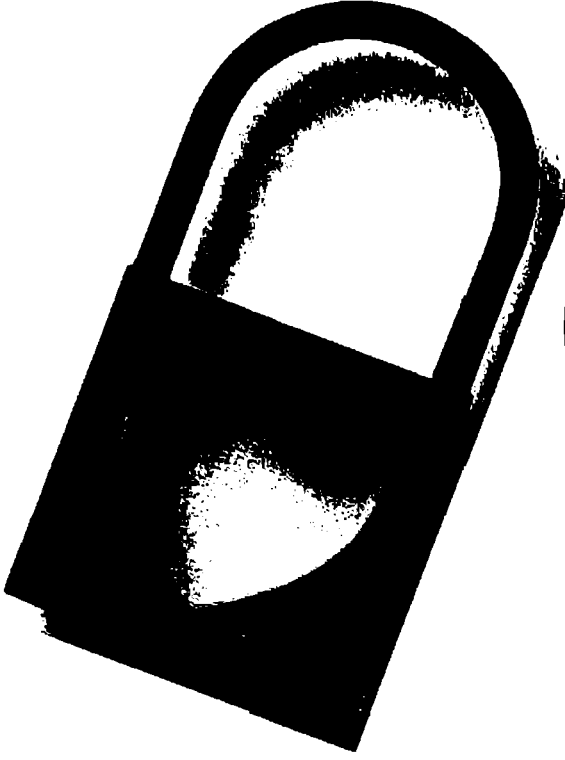
Telefonu cebime koyacağım sırada tekrar titrediğini hissettim.

Sakın içme. -Ryke

Bunu bana daha önce milyonlarca kez söylemişti. Fakat beni en çok etkileyen şey, şu anda söylemesi olmuştu. *Sakın içme.* Bu kötü günü, gerçekten berbat bir güne çevirmeyecektim. *Kendim için.*

Fakat aslında *onun için* yapmayacaktım.

Lily'yi yüzüstü bırakma korkusu, beni kimsenin anlayamayacağı şekillerde motive ediyordu.

Bölüm 15

0 Yıl: 05 Ay

Ocak

LILY CALLOWAY

Lo'yla müzenin etrafında ölüm sessizliğine bürünmüş bir şekilde yürürken bir kamera tarafından takip ediliyorduk. Ryke yaklaşık on dakika önce gelip Scott'ı dışarı çekmişti. Kızıl saçlı güzel bir kız olan Savannah da onları kayda alıyordu. Cam pencerelerin önünden geçerken Ryke'in yapımcıya bağırdığını görmüştüm ama yumruklarını kaldırmamıştı.

Tüm gün boyunca Lo'nun ne kadar gergin olduğunu hissetmiştim. Endişelenecek çok fazla şeyi vardı. Halway Çizgi Romanları, *Superheroes & Scones*, onu rahat bırakmayan babası, alkol... ve ben.

Bugün onun acısını dindiremeyeceğimi, tam tersine buna küçük bir şekilde de olsa katkıda bulunma ihtimalimin olduğunu fark etmek acı vericiydi.

Bir bankta oturduk. Karşımızdaki duvarda devasa bir tablo asılıydı. Beyaz bir melek, kızıl ipekler giymiş siyah saçlı bir adamla savaşıyordu. Adam büyük olasılıkla kaybeden taraftaydı.

Melekler her zaman kazanırdı.

Tablonun gerçek anlamını ya da içeriğini bilmiyordum. Fakat resme ne kadar uzun süre bakarsam o kadar üzülüyordum.

“Özür dilerim,” derken derin bir nefes aldım.

Bana bakmak için döndüğünü görmesem de hissettim. “Ne için?” Yaklaştığında kalçası benimkine değdi. Gözlerindeki kehribar rengi girdaplara baktım. Acısını, aşkını ve zayıflığını görebiliyordum. Tüm duygular bir aradaydı.

“Uğraşman gereken çok fazla şey var,” dedim usulca. “Bir de sürekli benim için endişelenmeni istemiyorum.”

“Senin için her zaman endişeleneceğim,” dedi kaşlarını çatarak. “Aksi mümkün değil.”

“Gelecekte,” diye fısıldadım. “Nerede olursam olayım gülümsediğimi... ve mutlu hissettiğimi biliyor olacağını hayal ediyorum.” *Acı çekmeden. İyiliğim için strese girmeden.* “Sadece o gelecek bize mi, yoksa başka birine mi ait olacak bilmiyorum.” Dikkatimi tekrar oturduğumuz banka çevirdim.

Parmaklarını çenemin altına bastırarak bir kez daha ona bakmamı sağladı. “Onuncu sınıftayken, tüm alternatif evrenler ve gerçeklikler için Dünya-616’da geçen çizgi romanları bırakmaya karar verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. “Birkaç aylığına eğlenceliydi.” O dönemde en tuhaf çizgi romanlardan bazılarını okumuştuk ve aylar sonra Marvel çizgi romanlarındaki ana hikâyeyi tercih etmiştik. Dünya-616’yı.

“Tüm bunların sonunda neye karar vermiştik peki?” diye sordu Lo.

“Magneto ve Rogue’un hiçbir evrende çıkmasına izin verilmemesi gerektiğine.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Evet, ona karar vermiştik. Aynı zamanda, o alternatif evrenlerin genelde en mutsuz şekilde sonuçlanan en kötü sonlara sahip olduğuna da karar vermiştik.” Sıcak eli yanıma kaydı. Yoğun ve kararlı bakışları benimkileri delip geçiyordu. “Ama biz Dünya-616’dayız, aşkım. Mutlu sonumuza ulaşacağız. O noktaya gelmemiz biraz zaman alacak olsa bile.”

Onun nadir iyimserliği karşısında göğsümün yükseldiğini hissettim. Kalbimdeki güçlü bir şeyleri uyandırmıştı.

Kelimeleri, beni çok fazla umutla dolduruyordu.

Bölüm 16

0 Yıl: 05 Ay

Ocak

LOREN HALE

Connor ve Ryke’la bodrum katına kurduğumuz fare kapanlarını kontrol ediyordum. Daisy odasında iki ölü fare bulmuştum, ilk geldiğimizde bodrum merdivenlerinde gördüğümüz dışkılar düşünüldüğünde pek şaşırtıcı bir durum değildi.

“Kedin işini yapmıyor,” dedim Connor’a. Elimde bir çöp torbasıyla küçük kapının yanına eğildim. Ryke çoktan sürünerek içeri girmişti. Bir ya da iki ölü sıçanla dönmesini umarak bekliyordum.

“Çoktan üç tanesini öldürdü,” diyerek kedisini savundu Connor. Kolunu duvara yaslayıp bana baktı. “Daha fazlasını öldürürse evcilliğini sorgularım.”

“Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Connor,” dedim. “Ama

senin kedin zaten vahşi.” Lily kimse yokken ona *turuncu canavar* diye sesleniyordu. Rose ona tasma takmaya çalıştığında kızı tırmalamıştı. Rose’un neredeyse her şeye karşı dayanıklı olduğunu zannederdim.

“Sadie’yi sokakta bulduğumu biliyorsun.” Connor elinde dumanı tüten bir kupa kahve tutuyordu. “Yatılı okulumun önündeydi, yağmurun altında kalmıştı. Annesi ve diğer üç yavru kedi ölmüştü.”

Bunu kaç kişiye daha anlattığını bilmiyordum. “Anaç bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Değilim zaten,” dedi dürüstçe. “O anda kalbime dokunup beni etkilememişti.” Tabii ki öyle yapmamıştı. “Sadece onun hayatını kurtaracak güce sahip olduğumu biliyordum ve tam olarak bunu yaptım.”

Bu oldukça kibirli bir düşünceydi ama yine de üzerine gitmeye çalıştım. “Peki şimdi daha büyük ve daha öfkeli olduğunu düşünürsek?”

“Onu istediğim gibi yetiştirdim,” dedi Connor. “Artık hayatta kalmak için bana ihtiyacı yok. Buna rağmen en çok beni seviyor.”

Hah. Yorgun bir şekilde duvara yaslanışını inceledim. Vücudu her zamanki gibi sert ve dik durmuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. “Bok gibi görünüyorsun,” dedim. *Cidden.* Onu daha önce hiç bu kadar bitkin görmemiştim.

Kahvesini yudumladı. “Multi milyarlık bir şirketi devralmaya çalışan bir lisansüstü öğrencisiyim. Bok gibi görünüyor olmasam uyuşturucu kullanıyor olurum.”

Cobalt Şirketi’nin dizginlerini ele almaya çalıştığını unutmuşum. Neredeyse Scott’tan bahsedecektim ama onu düşünmek bile vücudumdaki her siniri rahatsız ediyordu.

Ryke kafasını borulardan birine çarptığında süründüğü yere tekrar baktım. “*Sikeyim,*” diye küfretti.

Connor sırtarak, “Farelerle zinaya bu kadar çabuk mu başladın?” diye sordu.

“Siktir git, Cobalt.” Yüzüstü yatmış halde ön kollarını ve bacak-

larını kullanarak küçük alanda sürünüyordu. “Buraya aramızdaki en kısa kişinin girmesi gerekiyordu.”

Bu bana yönelikti. “Mızızlık edeceğini bilseydim işi kendim yapardım, ayrıca senden sadece birkaç santim kısayım, *ağabey*.”

Ryke bu kez alnına vurarak hayvani bir ses çıkardı. “Hâlâ sikik bir doksan boyundayım.”

Salyangoz hızıyla hareket edişini izlerken, “Bir dev olman dışında, bunun bu kadar uzun sürmesinin sebebi ne? Kapanı sen kurdun. Yerini bilmen gerekiyor.”

“Kapanı da taşımış olmalı.”

“Burnunu kullan,” dedi Connor. “En iyi koku alma duyusu köpeklerdedir.”

Kahkaha attım.

“Siktir git,” dedi ağabeyim.

Ryke’in onun iğnelemeleriyle başa çıkabileceğinden oldukça eminim. Connor zaman zaman sinirlenmesini sağladığında bile, ağabeyim bu tarz yorumlar onu içten içe rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu. Ryke tanıdığım en güçlü insandı. Benden daha güçlüydü.

Bu yüzden, Connor onunla alay ediyor ve beni övüyordu.

Ryke bu durumun farkında mıydı ya da Connor benimle olan ilişkisini ne kadar iyi anladığımı biliyor muydu emin değildim. Yine de Connor’ın en az ağabeyim kadar değerli olduğuma inanmam için beni yüceltmek konusunda çok fazla çaba harcadığını görüyordum.

Ama öyle değildim. Hiçbir zaman onun kadar *iyi* olmayacaktım ancak bir arkadaşımın bana bunu hatırlatmaya çalışması güzeldi.

Connor cebinden telefonunu çıkarıp mesajlaşmaya başladı. Bir dakika geçmeden, “Lily normalden çok mu seks yapıyor?” diye sordu.

Kaskatı kesildim. Benden on kat daha zeki bir adamdan sır saklamak oldukça zordu. Ancak imkânsız değildi. Üç yılımı Lily’yle ilişkim varmış gibi davranarak geçirmiştım. Bu iş bendeydi.

“Yapmıyor ama bunu istiyor.” Siyah çöp torbasını avucumda sıkıştırarak ayağa kalktım. Bu pozisyon bacaklarımı ağrıtmıştı. “Tüm bu *reality* şov olayı onu geriyor.” Gerçeği söylüyordum ama aynı zamanda da insanların onaylayacağından çok daha fazla sevişiyorduk. Çoğu zaman onun arabasında, kameralardan ve insanların duyabileceği ince duvarlardan uzakta sevişiyorduk. Söylememi beklediğini tahmin ettiğim birkaç cümleyi de ekledim. “Bu kaygıyı da seksle tedavi ediyor, yani önümüzdeki hafta onunla yatamayacağım ve sadece parmaklarımı kullanacak.”

Tavan köşesine monte edilmiş, en yakın kamerayı bulup parmaklarımı salladım. Sonra da daha etkili olması için göz kırptım. Belki bu hareketim onun dikkatini dağıtırdı.

Kameramanlar öğle tatilinde olduğu için bizi çeken tek şey sabit kameralardı.

“Yani seks yapmıyorsunuz?”

Sesinin tonunu hiç okuyamıyordum. Tek umudum bu lanet olası yalanı güzel bir şekilde pazarlayabilmiş olmaktı.

Bana baktığı süre uzadıkça, ona yalan söyleyebilme yeteneğimi abartmış olabileceğimi daha da çok fark ettim.

Alnımın ısındığını hissediyordum. Kafamdaki seçenekleri tartarken enseme ovdum. Kısmen itiraf etmek zorundaydım. “Hayır, yani...” *Akışına bırak gitsin.* “Geçen gün düzüştük. Sonrasında biraz dürtüsel davrandı, bu yüzden üç ya da dört günlüğüne seksten uzak kalmasını ve bununla nasıl başa çıktığını görmesini istiyorum.”

O kadar dürtüsel değildi. Sınırlarını aşarak devam etmekten kendini alıkoymuştu ve bundan kaçınmamızın hiçbir yolu yoktu. Ama bir plan duymanın onu yatıştıracağını düşünüyordum.

Kısa bir süre önce, yirmi dört saatlik bir programa uyduğumuzdan emin olmak için bize göz kulak olmasını bile istemiştim. *Her gece seks, arada hiçbir şey yok.*

“Peki prezervatif kullanıyor musunuz?” diye sordu Connor.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, bunu sormasını beklemiyordum. Midem bulanırken yumruğumu duvara vurdum. “Ryke, acele etsene.” Seks hayatımın tüm ayrıntılarını paylaşmak *istemi-yordum*. Connor kendininkinden zar zor bahsediyordu. Tanrı aşkına, *bir şey-leri* özel tutmaya ihtiyacım vardı.

“Lo,” dedi Connor.

Ona doğru döndüm, gözlerim parlıyordu. “Bu konuşma bitti.”

“Lily’nin hamileyken nasıl görüneceğini düşünmeye çalışıyorum.” Ses tonu normal, konuşmaya yönelikti. Kin dolu bir tavırla konuşmuyordu. “Tüm vücudu mu şişer, yoksa sadece karnı mı?”

Göğsümün kızgınlıkla ve çok daha karanlık bir şeyle yükseldiğini hissettim. Bencildim ama ne olursa olsun, asla *o türden* bir bencil olmak istemi-yordum. Ömür boyu mücadele etmek zorunda kalacak bir çocuk sahibi olarak...

“En azından ben onunla yatabiliyorum,” derken sesim jilet gibiydi. Fiziksel olarak canımı acıtıyordu ama konuşmaya devam ettim. “Ne kadar süredir elini *beceriyorsun*?”

Connor sıcak bir gülümsemeyle, “Elimle ilişkimiz eskiye dayanıyor,” diye kolayca cevap verdi.

Kaslarımın gevşediğini hissettim. İnsanların beni arkadaş olarak yanlarında tutma sebepleri tam bir gizemdi.

“Ben senin ağabeyin değilim.” Connor başıyla sürünme yerini işaret etti. Ryke kapanları aramaya devam ediyordu. “Aptalca bir şey yaptığın için sana küfürler etmeyeceğim. Ama sevgilinin ablasıyla çıkıyorum, yani benim taşaklarım da tehlikede.”

Bu doğru. Başımı salladım. “Dişi şeytanla yatağa girmenin etkileri.”

“Ve ondan kahrolası bir şekilde hoşlanıyorum,” dedi Connor. “Yani benim hayatımı kolaylaştır ve prezervatif kullan.”

Tamamen rahatladım. Rose’un sesini bütün gün kulağında duy-

manın ne kadar can sıkıcı olduğunu hayal edebiliyordum. Lily'yle güvende olup olmadığımızı düşündüm. Bence dikkatli davranmıştık, doğum kontrol hapi kullanıyordu. "Daha dikkatli olacağım," diye mırıldandım.

Ryke daha fazla boruya çarptığında küfretti. Ardından bize doğru bağırdı. "Burada çok fazla küf var. Temizlemesi için birilerini çağırana kadar kimse bu sikik katta kalmamalı."

Satır aralarını okudum.

Daisy en alt katta kalıyordu.

Eve ilk geldiğimizde banyoda ona nasıl baktığını görmüştüm. Daisy'den bir arkadaştan daha fazlası olacak şekilde hoşlanması ihtimalini midem zar zor kaldırıyordu. Bunun da pek çok nedeni vardı.

Tekrar çömeldiğimde ağabeyimin kapıya doğru yöneldiğini gördüm. "Eğer bu, Daisy'nin seninle aynı odada kalmasını sağlama şeklinde *unut* gitsin. Arkadaşlığınıza bile zar zor tahammül ediyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye karşılık verdi Ryke. "Odasında fareler vardı. Daisy küfün yanında yaşıyor ve senin ilk varsayımın, benim onu becermek istemem mi?"

Bunu hayal etmemeye çalışarak yüzüne dik dik baktım. "Onu becermenle ilgili hiçbir şey söylemedim."

Ryke inledi. "Scott'la odamı paylaşacağım. Daisy benim odamı alabilir. Ya da ben buraya geçip onunla odamı değiştirim, hiç umurunda değil. Kızların hiçbiri bunun etrafında olmamalı."

"Ya Lily'yle düzüşmemizi duvardan duyarsa? En alt katta olmasının bir sebebi var." Daisy'nin sırrımızı saklayan kişi olduğuna inanmak zordu. Uçurumlardan atlayan, motosiklete binen ve hayata balıklama dalan o kızdı.

Keşke onu tüm bunlardan yüz kilometre uzakta tutabilseydim. Bodrum katı Scott'a karşı güvenli bir yerdi. Kameraların çoğundan ve bizden uzaktaydı.

Belki normal bir şekilde büyüyebilir, hiçbirimizin yaşamadığı gerçek ve huzurlu bir ergenlik dönemi geçirebilirdi.

Ryke bana uzun zamandır gördüğüm en karanlık bakışlardan birini attı.

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden fikrini almak için arkadaşşıma baktım.

"Neredeyse on yedi yaşına gelmiş ve özellikle de lüks moda modelliği yapan bir kızı denetleyemezsin," dedi Connor. "Fazlası olmasa da senin duyduğun ve gördüğün her şeye şahit olmuştur." *Öyleyse onun için çoktan geç kalmıştık.*

Daisy artık büyümüştü.

Connor konuyu sonuçlandırarak, "Bu tesisat kanalına bakması için birini çağıracağım. Fakat bu gerçekleşene kadar, Rose kardeşinin temiz bir yerde kalmasını ister," diye devam etti.

Bir nefes verdim. "Ryke, Scott'la aynı odada kalır mısın?"

"Kalacağımı söyledim."

"Tamam. O şerefsizin üzerinde daha çok göz olması daha iyi, değil mi?" *Özellikle de Daisy üst kata taşınıyorsa.*

Ryke onaylarcasına mırıldanırken kolu tahta parçalarından birine çarptı. "Sikerler," diye küfretti çıkışa ulaştığında. Kollarının altından tutup kendini küçük çıkıştan dışarı çekmesine yardım ettim.

Sonra birlikte ayağa kalktık. Ryke'in elinde kuyruğu fena bir şekilde gümüş tuzağa sıkışmış olan ölü bir fare vardı.

Connor sırttı. "Sana yeni bir iş mi bulduk?"

"En azından ben ellerimi kirletebiliyorum, prenses." Fare tuzağını onun yüzüne doğru salladı.

Connor asla irkilmeden dururken sırtışı daha da genişliyordu. Ryke gözlerini devirerek çöp torbasına uzandı.

"Bekle," derken elimi ağabeyimin koluna koydum. Göğsüm zonkluyor, içimdeki karanlık kıpırdanıyordu. "Belki bununla bir şey

yapabiliriz.” Scott’ın geri çekilmesi için birkaç kelimedenden fazlasına ihtiyacı vardı. Benimle ya da Lily’yle uğraşmayı bırakmamıştı.

“Hayır,” dediler aynı anda.

Gözlerimi kısarak onlara baktım. “Bitirmeme izin vermediniz bile.”

“Scott’a karşı kullanmak istiyorsun,” dedi Connor.

Onun nasıl biri olduğunu görmemişler miydi? Bize ya da kızlara neler yapabileceği konusunda *hiç* endişelenmiyorlar mıydı?

Onu *şimdi* durdurmalıydık.

“Herif sikik bir yapımcı,” diye öfkemi dindirmeye çalıştı Ryke. “Onunla bir savaşa girersen şovda seni bir sapık gibi gösterebilir. Sakin ol.”

“Lily’yi ağlattı!” diye bağırdım. *Anlamıyorlar mı?* Lily’ye her yaklaştığında onu utandırıyordu. Scott’tan daha önce kimseden nefret etmediğim kadar çok nefret ediyordum. Çünkü ona *hiçbir şey* yapmamıştım. Buna rağmen o hâlâ üzerime geliyordu. “Altı ay boyunca burada oturup onun yaptığı her şeyi görmezden gelmeyeceğim. Bu sosyal medyadan ve dedikodu bloglarından farklı. Bu piçle birlikte yaşıyoruz.”

Derin bir nefes aldım. Karşımdaki iki adam, burada deli olan kişi benmişim gibi yüzüme bakıyordu. Çünkü ben bir bağımlıydım.

Çünkü mantıksız düşünüyordum.

Ama ben de bir insandım. *Hislerim* vardı.

Boğulmaya başlamadan önce katlanabileceğim çok az şey kalmıştı.

Bölüm 17

0 Yıl: 05 Ay

Ocak

LILY CALLOWAY

Duş eşyalarımın bulunduğu kabı kolumun altına sıkıştırıp havluyu göğüslerimin üzerinde tutmak için boştaki elimi kullandım. Yatak odama doğru yürürken ıslak parmak arası terliklerim karo zemine çarpıyordu. Bu durumun tek iyi yanı, duş havlumun altında çıplak olmamamdı.

Lo'yla ortak duşlarda yıkanmak için bir strateji geliştirmiştik.

Mayo.

Tek parça mayom beni kapalı tutuyor ve yanlışlıkla banyoya giren herhangi birine karşı teşhir edilme riskimi azaltıyordu. İlk birkaç seferde Lo da benimle birlikte duş almıştı. Hatta destek olmak için mayosunu bile giymişti.

Bugün ise ileriye bir adım atmak ve tek başıma olmak istemiştim.

Lo'ya bağımlı davranışlarıma çok kolay geri dönebiliyordum. Yaptığım *Üzerinde Çalışılması Gerekenler* listesine bir madde daha eklenmişti.

Yatak odasının kapısını ayağımla tekmeleyerek kapattım ve duş kabını masamın üzerine koydum. Deri koltuğa oturduğumda ıslak popom yüzünden osuruk benzeri bir ses çıktı. Gözlerim kocaman açılırken yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden etrafı kontrol ettim.

Pusuda bekleyen biri yoktu.

Hayalet yoktu. *Bildiğim kadarıyla.*

Güzel. Dizüstü bilgisayarına dönerek internete girdim. Takvimimi her gün kontrol etmediğimde rasgele bir ödev teslim tarihini veya daha da kötüsü, gireceğim bir sınavı unutacağımı biliyordum.

Çevrimiçi dersler çok keyifliydi. İşin iyi tarafı, internet ayrıcalıklarımın geri gelmesiydi. Lo bana daha çok güveniyordu. Ben de aynı güveni kendime karşı duymaya başlıyordum. İnternette pornoyla “karşılaşmadan” gezinmem gerekiyordu.

Takvimimi açmadan önce bilgisayara bir bildirim geldi.

Lily+Calloway+seks içeren beş yeni makale

Bu porno değildi.

Bu konuyu netleştirmek istiyordum.

Sadece bilgisayarımı benden bahseden makaleleri takip edecek şekilde ayarlamıştım. Tabii biraz saplantılı bir durum sayılırdı.

Birkaç makaleye göz gezdirdim. Çoğu farklı başlıklarla aynı şeyi anlatıyordu.

LILY CALLOWAY ŞUBAT AYINDA REALITY ŞOVDA ROL ALACAK. TANITIM VİDEOSUNU BURADAN İZLEYEBİLİRSİNİZ!

Bunu zaten on kez görmüş olmam bağlantıya tıklamama engel olmadı.

Ekran beyaza dönerken *Mlike Snow*'dan "*Animal*" şarkısı çalmaya başladı. Yapım şirketinin ne demeye çalıştığını bilmiyordum. Hepimiz hayvan değildik ki. Tamam, ben *cinsel* bir hayvan olabilirdim ve *Ryke*'ın da gerçek bir hayvan olduğunu düşünüyordum ama diğerleri hayvan değildi.

Çekimleri bir stüdyoda yapmıştık. Yedi kişi -Scott da dahil olmuştu- beyaz bir fonun önünde durmuştuk. Birinin bana bir senaryo vermesini beklemiştim ama yönetmen bize normal davranmamızı, videonun samimi olacağını söylemişti.

Reklam, yedimizi aşağı doğru kaydırarak başlıyordu. *Daisy*'yi başta gösterdikten sonra yakın çekimlere geçiyordu.

Ekranda amuda kalkan Daisy vardı. Beyaz tişörtü kıvrılarak çıplak karnını ve yeşil dantelli sutyenini açıkta bırakıyordu. Haylaz bir gülümsemeyle dilini çıkarttı. Göğüslerinin hemen üzerinde bir yazı belirdi.

Gözü kara.

*Sonra Ryke, arkadan onun bacaklarını itti ve Daisy kahkaha atarak düştü. Ryke'ın göğsünde de bir yazı belirdi: **Mankafa.***

Reklamı ilk gördüğümde, sanki bir kasırga evi yıkıp geçmiş gibiydi. Kimse etiketlenmeyi beklemiyordu. Benim de kendi etiketimi anlamam uzun sürmemişti.

Sırada Lo ve ben vardık. Lo beni kollarına alıp sıkıca tutmuştu. Göğüslerimiz birbirine yaslanmıştı, dudaklarımız yoğun bir şekilde birbirini yiyip bitiriyordu.

On birinci izleyişim olmasına rağmen, her seferinde bu kısımda gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyordum. Onun *beni* öpmesini izlemekten tahrik olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama gerçekten de tahrik oluyordum. O yanımda değilken harekete geçmemesi gereken yerler kıpır kıpır oluyordu. Artık internete tekrar erişimim olduğu için kendime o kadar da güvenmiyordum.

Yeniden bilgisayara baktım.

Aynı anda **Seks Bağımlısı** ve **Alkolik** kelimeleri vücutlarımızın önünde belirdi.

Sırada Connor, Rose ve Scott vardı. Rose'un yeşil-sarı gözleri resmen alev alevdi ve Connor'a doğru dönmüştü. Connor ona sanki güneşi yapan oymuş gibi bakıyordu. Bu bakışı, onlar her zamanki ineksi ve epik kavgalarını yaparken milyonlarca kez görmüştüm. Connor eğilerek kulağına bir şey fısıldadığında ablam sinirlendi ve yanakları öfkeyle kızardı.

Rose onun elini ittirdiğinde Connor sırttı.

Ukala kelimesi hızla vücudunda belirdi.

Sonra ekran Scott'ı gösterdi, o da -çok hızlı bir şekilde- Rose'un göğüslerine bakıyordu. Kız kardeşim ona hızlıca bir bakış attı. Şovun kurgusu, onları sanki bir çiftmiş ya da bir tür ilişkileri varmış gibi gösteriyordu. Scott başını eğerek ablama oldukça iyi yaptığı yatak odası bakışlarından biriyle karşılık verdi.

Etiketi görüldüğünde, ondan daha da çok nefret ettim.

Tutkun.

Cidden tam bir pislikti. Onca erkek arasında tek düzgün etiketi almış olmasını aşağılayıcı buluyordum.

Son olarak reklam, sahte aşk üçgenini daha da sömürerek Scott ve Connor'ın arasına sıkışmış ablamı gösteriyordu. Her iki adam da ona özlem ve arzuyla bakıyordu.

Doğrudan ekrana baktığı anda yazısı belirdi.

Bakire.

Artık herkes onun cinsel durumunu biliyordu fakat ablam bunu pek umursamıyordu. Rose bir bakire olmaktan utanmıyordu. Bence elinden gelse bunu çatılardan bile haykırırdı, sırf bir şeyleri ispatlamak için böyle bir şey yapabilirdi.

Reklam, *Philly'nin Prensesleri* logosu ve başlığıyla sona erdiğinde altta bir slogan yanıp söndü.

Bu şubat, Calloway kardeşlerin arasına katılın.

Müstehcen. Bu cümle müstehcendi ve bunu anlamak için seks bağımlısı olmama gerek yoktu.

Ayrıca küçük kardeşim de bunun cinsel bir ima olduğunu düşündüğü için bir teyit almıştım. Yani böyle bir gerçek de vardı.

Videoyu aşağı kaydırıp altındaki bazı yorumları okudum.

Havana33: *Bu şovda LiLo'yu sikişirken gösterecekler mi? Şovun +18 olması gerekiyormuş gibi hissediyorum.*

NoelMarch: *+Havana33 Asla olmaz. GBA'ya büyük bir dava açılır. Ben de ne kadarını göstereceklerini çok merak ediyorum gerçi.*

James111: *Gözü kara kaç yaşında? Çok seksi.*

James. Kullanıcı ismindeki İİ'nin açılımı iğrenç, iğrenç, iğrenç ol-
mahydı. Videodan çıkıp kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Bunun ı,
adamın suçu olmadığını kendime hatırlattım. Daisy onun kardeşi de-
ğildi. O adamı tanımıyordu. Buna rağmen, Jamesİİ'nin ailesinin bod-
rum katında kalan bir sapık olmadığına kendimi ikna etmem zordu.

Son bildirime tıkladım. *Ünlü Takipçisi'*nden bir makaleydi. *Hari-*
ka. Bu dergi bana kötülükten başka bir şey yapmamıştı.

Sadece başlığı görmek bile midemi bulandırdı.

ANKET: LILY CALLOWAY HANGİ KARDEŞİ SEÇMELİ?

Anket mi? Şimdi de başımıza lanet olası bir anket çıkmıştı.

Şaşkınlığım ve mazoşist merakım beni Wendy Collins'in makale-
sini en baştan okumaya zorladı.

ANKET: LILY CALLOWAY HANGİ KARDEŞİ SEÇMELİ? LOREN HALE Mİ, RYKE MEADOWS MU?

Yazan: Wendy Collins

Philly'nin Prensesleri'nin prömiyerine sadece birkaç gün
kalmışken, cevaplanması gereken büyük bir sorumuz var.
Lily'nin Loren'la mı, yoksa Ryke'la mı daha fazla kimyası
var? Her ikisiyle de aynı anda çıktığına dair güçlü şüphe-
lerimiz olsa da, bu adamlardan birinin ekranda diğerinden
daha fazla ateşi olduğu kesin.

Şöyle açıklayalım:

Loren Hale onun "uzun süreli" erkek arkadaşı, şimdiki
nişanlısı ve iyileşmekte olan bir alkolik. Sadece fotoğraf
makaramıza tıkladığınızda, külot ıslatan bir vücuda sahip
olduğunu fark edeceksiniz ancak asıl özelliği yüzü. "Muh-

teşem" demek bile yetersiz kalır. Ayrıca, Hale Co. bebek ürünlerinin doğrudan vârisi olarak iki milyar dolar olduğu söylenen güzel bir mirasa sahip.

Ryke Meadows, Loren'ın üvey kardeşi. Rutin olarak *Ducati*'sine binerken ve yerel bir Philadelphia kaya duvarına tırmanırken görülüyor. Lily ve kardeşinden kameraları uzaklaştırmak için paparazzilerle yaptığı kavgalarla ünlü. Lily'nin Loren'la olan "anlaşmalı" nişanına rağmen, Ryke'ın yatağa Lily'nin arzuladığı belirli bir sıcaklığı getirdiğine inanıyoruz.

Unutmayın, Lily "iyileşmekte olan" bir seks bağımlısı. Bu yüzden ihtiyaçlarının erkeği (ya da erkekleri) tarafından karşılanması gerekiyor. Onların... Hmm, tam paketlerini bilmediğimiz için birbirleri arasındaki kimyayı sondaki samimi fotoğraflara dayandıracağız.

Hızlıca fotoğraflarda göz gezdirdim. Hiçbiri, beni Ryke ile çok samimi göstermemişti. Çoğunda Loren'ı öpüyordum. Anket fotoğrafların hemen altında yer alıyordu. Sonuçlara tıklamadan önce en alttaki feragatnameyi okudum.

Not: Lily'nin her iki erkekle de yatıyor olabileceğine dair kesin inancım olsa da, en sonunda sadece biriyle birlikte olabileceğini biliyoruz. Reklam için Loren'ı seçse bile, aşağıdaki anket ne olursa olsun kiminle birlikte olması gerektiğini seçmeniz için hazırlandı.

Ondan nefret ediyordum.

Sonuçlara tıkladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

%22 *Loren Hale*

%78 *Ryke Meadows*

...Hayır.

Bunu kabul etmiyordum. Nasıl olur da böyle bir anket yapabildi? Bu çok kabaydı. Kimse *Kate Middleton*'un *Prens Harry*'yle mi, yoksa *Prens William*'la mı daha çok yakışacağını sorgulamıyordu. Kendimi az önce kraliyet ailesiyle kıyaslamış olabileceğimin farkına varmışım ama niyetim bu değildi.

Sadece kafayı yiyordum.

Fazlasıyla.

Çok ama çok fazlasıyla.

Sikerler. Wendy Collins taraflı makaleler yazıp sonuçlarına katlanmadan duramazdı. E-postamı açtım ve hayal kırıklığı içinde tuşlara vurmaya başladım. Daha önce hiç kötü bir e-posta yazmamışım ama okunabildiği sürece benim için sorun yoktu.

Sevgili Bayan Collins,

Ben sizi şahsen tanımıyorum, siz de beni şahsen tanımıyorsunuz. Size bugün yazmamın sebebi de tam olarak bu. Bu benimle ve medyada dolaşan sözde Ryke/Loren söylentileriyle ilgili yaklaşık beşinci makaleniz. Bu söylentiler **DOĞRU DEĞİL**. Başka bir konuya odaklanırsanız çok memnun olurum. Hatta benim hakkımda yazmaya devam etmek zorunda olmanız bile umurumda değil (yine de yazmamanızı tercih ederim). Sadece erkek arkadaşımın kardeşiyle yattığımı iddia etmeyi bırakın.

Teşekkürler, Lily Calloway

Yazının doğruluğunu kontrol etmek için birkaç kez baştan okudum. Kulağa düşündüğümünden daha profesyonel geliyordu. Gönder tuşuna bastım.

Parmağımla düğmeye dokundum ve e-postam siber uzaya fırladığı anda endişemin yaklaşık on kat arttığını hissettim.

Bölüm 18

0 Yıl: 05 Ay

Ocak

LILY CALLOWAY

E-postayı göndereli otuz dakika olmuştu ve henüz bir cevap alamamıştım. Wendy Collins'in cevap vereceğini düşünmüyordum zaten. Sadece *belki* en azından, *"Tamam, anlıyorum. Haber verdiğin için teşekkürler, başka bir şey yayınlamayacağım,"* diyen bir e-posta gönderebileceğini düşünmüştüm. Tam bir hayaldi.

Sersemlemiş bir halde kanepede oturdum. Beni neyin sakinleştireceğini ve düşüncelerimi neyin netleştireceğini çok iyi biliyordum. Parmaklarım şortuma doğru ilerledi.

Hayır.

Yapamazdım.

Hızla ayağa kalkıp bir ileri bir geri yürümeye başladım. Tırnakları-

mı yediğimi fark ettiğimde ağzımdaki elimi hemen indirdim. *Yemek.* Yiyeceklerle dikkatimi dağıtabilirdim. Mutfakta gereken her malzeme vardı, aynı zamanda da atıştırmalıklarla doluydu. Mükemmeldi.

Bir dolabı açtım ve rafın en üstünde bir kutu kek kreması buldum. Kremayı parmak uçlarımda durarak almak zorundaydım. Uzandığımda leğenkemiğim “yanlışıklıkla” tezgâhın kenarına sürtündü. Tamamen kazaydı.

Sanırım.

Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Gergin bir nefes verip kek kremasını da yanıma alarak tezgâhtan uzaklaştım. Kapağı açtıktan sonra bir kaşığı kabın içine daldırdım ve rahat bir nefes aldım.

Sandalyeye doğru yaklaşırken aniden kafamda bir görüntü belirdi. *Ben. Sandalyeye sürtünüyorum. Tıpkı tezgâha yaptığım gibi.* Belki de sandalye daha iyi hissettirirdi. Fikrimi değiştirerek daha da yaklaştığımda kasıklarım tahtaya sürtündü. Birden kendimi geri çektiğimde yüzüm yanıyordu. Etrafta hiç erkek kameraman yoktu ama sabitlenmiş kameralar hâlâ kaydetmeye devam ediyordu. *Siktir.*

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Belki de o görüntüleri kullanmazlardı. Buna inanmak zorundaydım.

Daha da kötüsü, o kadar endişeliydim ki rahatlamak için cansız nesnelere sürtünüyordum. Bu benim için bile son noktaydı ve oldukça garip bir hareketti.

Elimdeki kremayla mutfağın ortasına yürüdüm.

Ne yapacaktım? Hiçbir yer güvenli değildi.

Eğer seks bağımlılarının da kötü günleri oluyorsa, bugün benim için kesinlikle çok kötü bir gündü. Lo’yu aramalı mıydım? *Hayır.* Bununla ona yük olmak istemiyordum, duyunca aşırı endişelenirdi. Durumumu kendim çözmeliydim.

Doğru düzgün bir karar vermeme fırsat kalmadan ön kapı açıldı. Evin oturma odası ve mutfuğı görünür bir yerdeydi, saklanacak yerim yoktu.

“Ne sikim yaptın sen?” diye hırladı Ryke.

Eyvah. Beni sandalyeye sürtünürken mi görmüştü? Ancak bu imkânsızdı. X-ray görüşü yoktu ve dünya ona Lo’dan ya da benden önce bir süper güç verecek kadar adaletsiz değildi.

“Ben... Ben bir şey yapma...” Kekelemeye başladım.

“Ünlü Takipçisi’ne yazmışsın,” dedi sinirle mutfuğa girerken.

“Bunu nereden biliyorsun?” Bunları söyledikten sonra telefonumu çıkardım ama internetim olmadığını hatırlayarak şortumun cebine geri koydum.

“E-postanı internette paylaşmışlar.” Ryke bana akıllı telefonunu uzatırken midem altın madalyalara layık amuda kalkma ve akrobasi hareketleri yapıyordu.

LILY CALLOWAY ÜNLÜ TAKİPÇİSİ’NE CEVAP VERDİ VE LOREN HALE’DEN NİŞANLISI YERİNE ERKEK ARKADAŞI OLARAK BAHSETTİ. EVLİLİK BİR ALDATMACA MI?

Ah... hayır.

Başlığın altında orijinal e-postam ve Wendy Collins tarafından yazılan birkaç yorum vardı. Çoğunlukla beni dramatik ve hassas olarak nitelendirmişti.

Üzücü olan şey, gerçekten de biraz dramatik ve fazlasıyla hassas olmamdı.

Ryke’a tekrar baktım. Gözleri oldukça kararmıştı. “Bir şey yapmam gerekiyordu. Bir anket yaptılar, Ryke. Anket! Senin Lo’ya karşı kazandığın bir anket. Bu doğru değil!”

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. Sanırım kendimi pek iyi açıklayamıyordum. “Sana daha kaç kere şu sikik dedikoduları unutmanı söylemem gerekiyor?” dedi tersleyerek. “Medyaya dedikoduların doğru olduğuna inanmaları için bir sebep vermekle kalmadın. Artık bunun yüzünden babam da burnundan soluyor.”

Kalbim durdu. “Ne?” diye fısıldadım.

“Lo arabada onunla telefonla konuşuyor,” diye açıkladı Ryke. Bu yüzden o kadar kızgındı. Dedikodulardan dolayı değildi. En azından tam olarak Lo’yu babalarıyla, onu içmeye iten adamla yüzleşmek zorunda kalacağı bir pozisyona soktuğum için kızgındı.

Her şeyi berbat ediyordum.

Vücudum buz keserken kollarım titremeye başladı. Göğsümde bir baskı oluşmuştu. O kadar ağırdı ki, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Kapı tekrar açıldığında, Lo’nun tüm inceliğiyle odaya girdiğini görmeyi bekledim. Onun yerine kız kardeşimin keskin sesini duydum.

“Eve şu anda giriyorum, anne,” dedi Rose. Elindeki telefonu sıkıca kavramıştı. Midem bir kez daha sarsıldı. Annem de mi kızgındı?

“Bekle, ona soracağım.” Rose mikrofonu kapatarak bana baktı. “Annem bir açıklama yapmadan önce neden ailenin reklamcısını kullanmadığını bilmek istiyor.”

“Bu iyi bir soru,” dedim yumuşakça. Gözlerim sanki cevap odanın başka bir tarafındaymış gibi etrafta geziniyordu.

Rose iç geçirip telefonuna döndü. “Cynthia’nın numarası onda yoktu,” dedi anneme. Bu sözler tamamen yalan sayılmazdı. Jonathan’ın reklamcısının numarası bende olsa da ailemizinki yoktu. Cynthia’nın numarasını almak, öncesinde annemle iletişim kurmak anlamına geliyordu ve bu da bir süredir yapmadığım bir şeydi.

Brett eve doğru geri geri yürüyerek açık kapıdan geçerken Connor’ı çekiyordu. Herkes bunun için mi eve erken gelmişti? İşleri batırdığımı farkındaydım ama herkesin cumartesi gününü mahvetmeyi beklemiyordum.

Connor da telefonda biriyle konuşuyordu. “Bu konuda endişelenme, Greg. Rose’la birlikte medyaya nasıl hitap edileceğini herkese hatırlatacağız.”

Telefonumu çıkarıp cevapsız çağrılarını kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Ailemin gözündeki değerim de böyleydi. En azından hâlâ benimle nasıl konuşacaklarını bilmiyorlardı. Seks skandalından öncesinde durum böyleydi, sonrasında da değişen bir şey olmamıştı. Buna rağmen, babam beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı, ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. *Superheroes & Scones* ve okul hakkında konuşmak için beni birkaç kez aramış olsa da sanırım bunlar güvenli konular olduğu için öyle yapmıştı.

Brett’in kamerasının şu anda çekmek için en ilginç kişinin kim olduğunu belirlemek amacıyla odada dolaştığını fark ederek birkaç adım geri çekildim.

Telefonda tartışmaya başlayan ablamda karar kıldı.

Onu duymazdan gelerek tamamen arkamı döndüm. Burada yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kimse hasar kontrolü yapmam için bana güvenmeyecekti. Gitmem gereken tek bir yer vardı. Yarasa mağaram! *Yani odam*. Daha fazla bildirim için interneti kontrol etmeli ya da kendime acıyarak ağlamalıyım. Belki her ikisini de yapmalıyım.

Ancak biri kolumu tutup beni durdurdu.

Arkamı döndüğümde Lo’nun kehribar gözleri içime işledi. Öfke bakışlarını istila etmemişti, sadece endişeli görünüyordu. Mutfığa sessizliğin hâkim olduğunu fark ettim. Tüm telefon görüşmeleri bitmiş, telefonlar ceplere geri dönmüştü.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım boğazımdaki yumruyla. “Bunun böyle büyümesini istememiştin.” *Ağlama. İçindeki Rose’u ortaya çıkar. Gözyaşları bebekler ve ezikler içindir.*

Gözlerimi sildim.

Rose olma konusunda berbattım.

“Sorun sen değilsin, Lil. Ailelerimiz durumu abartıyor,” dedi Lo. Elini kollarımdan kaydırarak çıplak omuzlarıma yerleştirdi. Kendimden o kadar korkuyordum ki, dokunuşu ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin bir adım geri çekildim.

Alnındaki kırışıklıklar daha çok derinleşti. Ondan uzak olmak acı veriyordu ancak yakınında olmak da tehlikeliydi.

Rose öne doğru yürüdü, topukları sert zeminde agresif bir ses çıkarıyordu. “Loren”la aynı fikirde olmak bana ne kadar acı verse de, o gerçekten haklı.” Bunu söylerken gözlerini devirdi. “Dramatik davranıyorlar ve kendini kötü hissetmeni sağlamaya çalışıyorlar.”

“İşe yarıyor,” diye mırıldandım.

“Öyleyse sen de bu kadar yumuşak olma, Lily.”

Off. Ama söylediği şey doğrudu. *Çok doğru.*

Lo ona hak vermiş olmasına rağmen ablama ters ters bakıyordu. “Herkesin demirden taşakları yok.”

“Dirençli olmak için *taşığa* ihtiyacım yok.” Rose bunları söyledikten sonra bana doğru döndü. “Bir dahaki sefere bir muhabir seni sinirlendirirse, ona cevap olarak kötü bir e-posta yazabilirsin ama onun yerine bana gönder. Muhabir gibi davranıp sana cevap bile veririm.”

Dünyadaki en iyi kız kardeşe sahiptim.

Açık ara en iyi kız kardeşti.

Sözleri beni rahatlatırsa da olanları silip atmamıştı. Beş dakika önce gerçekleşen bir şeyi unutmak o kadar da kolay değildi.

“Belki de film izlemeliyiz,” dedi Connor. Telefonuna bir şeyler yazmakla meşguldü.

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Hepiniz dışarıda bir şeyler yapıyordunuz. Sadece işlerinizin başına geri dönün.” Aptalca hatam yüzünden hayatlarını bölmek istemiyordum.

“Öğle yemeği yiyorduk, Lily,” dedi Rose. Elini sırtıma bastırarak

beni oturma odasındaki kanepeye doğru yönlendirdi. “Her gün öğle yemeği yiyoruz.”

Bu doğrudu ama Lo'nun kollarına atılmak, onun sertliğinden birazcık almak için can atıyordum. Tamam... birazdan çok daha fazlasını almak istiyordum. Daha önce yaptığım mobilyalara sürtünme olayı, çok garip görünse de şimdi daha cazip geliyordu. Başkalarının yanında seks yapmayı düşündükçe boynumun ısınmaya başladığını hissedebiliyordum.

Lo ve Ryke adımlarımı takip ediyordu. Kanepeye geldiğimizde bir an için durup Lo'nun büyük boy, pelüş koltuğa oturmasını izledim. Kendimi onun beline sarılmış, bacaklarını sıkıca sarmış olarak hayal ettim. O da bana doğru kıvrılıp...

Onun üstüne oturamazdım. Bu yüzden paslanmış, kaskatı olan eklemlerimi eğilmeye ve kanepede ablamın yanına oturmaya zorladım. Connor kumandayla televizyondaki filmler arasında geziniyordu. Odadaki sessizlik giderek artıyordu, özellikle de ben yerimde daha fazla dikleştiğim için.

Lo da kaskatı kesilmişti, gözleri arada bir bana kayıyordu.

Sadece biz değil, odadaki herkes bu tuhaflığı inceliyordu. Herkes ben tam olarak *buradayken*, Lo'nun *orada* olmasının ne kadar garip olduğunun farkındaydı. Aramızda büyük bir boşluk vardı. Birlikte değildik. Yani... fiziksel olarak.

Bugünlerde çok nadir gerçekleşen bir durumdu.

Normalde büyük bir sorun olmazdı ama herkes kendimi ondan ayırmamın sebebini biliyordu. Onların yargılayıcı düşüncelerini kendi kafamda duyabiliyordum. *Şu anda seks yapmak istediğine inanmıyorum.*

Ryke'in dik bakışları bunu yeterince açıklıyordu.

Connor filmi açmadan önce ön kapı açıldı. Gerilmiş bedeniyle mesajlaşarak yürürken elinde bir kutu *Fizz Life*'la içeri giren küçük kardeşimi görmeye çalışıp başımı kaldırdım. Daisy'nin başı öne eğikti.

Odaya adımımı attığında kafasını kaldırıp donakaldı. “Şey...” Kaşlarını çatı. “Toplantı falan mı vardı?” Yüzü aniden grup toplantımıza dahil edilmediğini düşünerek asıldı.

Ryke herkesten önce, “Falan vardı,” diye cevapladı.

Daisy etrafı inceledi. Lo’dan bana doğru kayan gözleri birlikte oturmadığımızı fark etmişti. “Siz ikiniz...” Aramızdaki mesafeyi işaret etti.

Kahretsin. Sırrımızı açıkladığımızı düşünüyordu.

“Çuvalladım,” diye açıkladım hızlıca. “Reklamcıya danışmadan bir muhabire cevap verdim.”

Yeşil gözleri kocaman açıldı. “Annem çok kızmış olmalı.”

“Konu hakkında konuşup duruyor,” diye düzeltti Rose. “Sadece sakinleşmesi lazım.”

Daisy elindeki içecek kutusunu sehpanın üzerine bırakıp diğer tarafıma oturdu. “Ne izliyoruz?”

Connor film isimlerini sıralamaya başladığında onu duymazdan geldim. *Ünlü Takipçisi* konusundan kaçınmaya çalışmalarını takdir etsem de olayın yükünü hissetmeye devam ediyordum.

Halka açık bir düğün planlanmasının amacı ailemi yatıştırmaktı. Buna rağmen küçük bir şey yapıp onları kızdırırsam, evliliğin ne önemi kalırdı ki?

Lo’ya doğru baktığımda beni izlediğini fark ettim. Ona dokunmak istiyordum. Seks yapmak için değil, sadece başka bir şeye ihtiyaç duymadan beni rahatlatmasına izin vermek için ona dokunmak istiyordum. Bunun için yeterince güçlü olup olmadığımı nasıl bilebilirdim ki?

Bakışlarını yavaşça çekerek gözlerini televizyon ekranına dikti. Kalbim milyonlarca farklı şekilde parçalanıyordu. Aklım o kadar karışmıştı ki...

Onun hareketlerini takip edip dikkatimi filme yönlendirdim. Fa-

kat aklım sevdiğim adamın etrafında dönüp duruyordu. Onu yan gözle izlemeye çalıştığımı fark ettim. Belki onu bana bakarken yakalayabilirdim. Her şeyi fark ediyordum. Ne kadar katı bir şekilde oturduğunu ya da ne zaman kıpırdandığını. Elini ağzının üstünde tuttuğunu ve oraya yaslayarak çenesindeki belirginliği gizlediğini. Bana nasıl baktığının farkındaydım.

Birkaç aralıklarla ona attığım gizli bakışların aynısını bana atıyordu.

Eğer denemezsem yeterince güçlü olup olmadığımı da asla bilemeyeceğimi anlamıştım. Tek bir düşünce ayağa kalkmam için yeterliydi ve içerideki ağır, sessiz gerilimi tek bir hamlede kesip atmıştı. Herkes bana bakıyordu ama benim tek odak noktam Loren Hale'di.

Ben yaklaşırken göğsü güçlü bir nefesle yükseldi. Tereddüt etmeden kucağına tırmandım. Elleri içgüdüsel olarak beni daha yukarı, daha da yakınına çekerek bedenlerimizi birbirine kenetledi. Birimizin nerede başladığını ve diğerinin nerede bittiğini anlayamayacağımız kadar birbirimize dolanmıştık.

Kesik bir nefes alarak başımı göğsüne yasladım. Kalbi çok hızlı atıyordu. Parmaklarını benimkilere sıkıca geçirdiğinde nabzının yavaşladığını hissederek gözlerimi kapattım.

Düşündüğüm kadar kötü değildi. Sekse karşı duyduğum tüm arzu vicdanım tarafından bastırılmıştı.

Başıma bir öpücük kondurduğunda düzgün bir uyku için dua etmeye başladım. Ne zaman olanları düşünmeye başlasam gözlerim doluyordu.

İnsanlar her gün hata yapardı. Bazıları küçük, bazıları da büyük olurdu. Ancak ben ne zaman hata yapmayı bırakacağımı merak ediyordum. Yoksa bu ömür boyu sürecek bir şey miydi? Hepimiz hayatın içinde dolanıp duruyor, her şeyi berbat ediyor ve kendimizi toparlamaya çalışıp tekrar devam mı ediyorduk?

Hatalarımızın toplamından mı oluşuyorduk?

Ne yazık ki, içimdeki bir parça böyle düşünüyordu.

Başarısızlıklarım beni zaferlerimden daha çok tanımlıyordu.

Fakat ben bu umutsuz gerçeklik içinde yaşamak istemiyordum. Artık böyle olamazdı. Başarısızlıklarımın, başarılarımın, tanıştığım tüm insanların, sevdiğim adamın ve istediğim hayatın toplamından oluşmak istiyordum. Çok faktör tarafından tanımlanmak istiyordum, herhangi bir matematikçinin parçalara ayıramayacağı kadar karmaşık olmalıydım.

Bu mükemmel bir hayat olurdu.

İyi ya da kötü olmazdı.

Sadece karmaşık olurdu.

Bölüm 19

0 Yıl: 06 Ay

Şubat

LILY CALLOWAY

Philly'nin Prensesleri'nin galası tabii ki de evde sessiz bir etkinlik şeklinde yapılamazdı. Beş yıldızlı bir otelin balo salonuna doluşan ondan fazla kamera saymıştım. Garsonlar şampanya ve atıştırmalıklarla ortalıkta dolaşüyor, salondaki beden kalabalığına ve genel karmaşaya katkıda bulunuyorlardı.

Annem buradaydı.

Babamla birlikte.

Tüm sosyetik arkadaşlarıyla.

Birkaç dakika içinde, duvarlardaki büyük ekran televizyonlar tüm maskaralıklarımızı gösterecekti. Üstelik ne izleyeceğimiz hakkında

hiçbir fikrimiz yoktu. “Yani bundan sonra canlı yayın mı olacak?” diye sordum kolunu omzuma atmış olan Lo’ya.

Vücudumuzun yarısını kısılmış lenslerden saklayan büyük bir bitkinin yakınında duruyorduk.

“Tam olarak değil,” dedi Lo. “Connor bana açıklamaya çalıştı. Sanırım her gün çekileceğiz ve bir önceki haftanın görüntülerini yayınlayacaklar.” Ah. Yani küçük bir gecikme mevcut olsa da *neredeyse* bir canlı yayın gibi olacaktı. Çoğu *reality* şov aylar öncesinden çekilirdi ve ilk bölüm yayınlanmadan çekimler tamamlanmış olurdu.

Fakat biz şov televizyonda yayınlanırken çekim yapıyorduk.

Bunun her şeyi daha da kötü bir hale getireceğini düşünüyordum.

“Saklanıyor musunuz?” diye sordu Ryke. Elinde bir kutu *Fizz Life* ve bir tabak İsveç köftesiyle bardan uzaklaşıp bize doğru gelmeye başlamıştı.

“Belki,” dedim. Köfteleri görünce midem guruldadı.

Bütün gün boyunca izleme partisi yüzünden o kadar gergindim ki, öğünlerimi farkında olmadan atlamıştım. “Bize katılmaya mı geldin?” Lo’nun yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

“Evet,” dedi Ryke. Lo’ya *Fizz Life* kutusunu verdikten sonra köfteleri bana uzattı. *Benim için miydi?* Ona kocaman gülümsedim ama Ryke teşekkür etmeme fırsat vermeden konuşmaya devam etti. “Bir dakika daha Sam Stokes’un *Fizzle*’ın ürün yerleştirmesi hakkında yaptığı sikik konuşmayı dinlemek zorunda kalırsam kendimi vura-cağım.”

Lo’nun dudakları yukarı kıvrıldı. “Belki de not almalısın.”

Poppy’nin kocası salonun ortasında babamla sohbet ediyordu. Sam’in yüzünde yakışıklı bir gülümseme vardı, konuşurken elleri hareket ediyordu. En büyük ablam, Maria’yı kameralardan korumak için onunla birlikte evde kalmıştı.

Ryke elini saçlarında gezdirdi. “Ne demek istiyorsun?” O da er-

kek kardeşi gibi pahalı bir takım elbise giyyordu. Kıyafetleri vücutlarına göre tamamen mükemmel bir şekilde dikilmişti.

Biraz da olsa içimde Lo'nun gömleğini çıkarıp ellerimi karın kaslarında gezdirmek için bir istek duyuyordum. *Belki sonra*, diye düşündüm köftemi çiğnerken.

“Buraya uymadığımı biliyorum.” Lo balo salonunu ve süslü dekorasyonları işaret etti. Altın yapraklı zambaklar, papatyalar ve güller yüksek kokteyl masalarının ortasında süs olarak kullanılmıştı. “Ama sen benden bile daha çok göze batıyorsun.”

“Doğru,” diyerek başımı salladım.

Ryke kollarını uzattı. “Bu tarz etkinliklerde daha önce de bulundum. Bunu ikinize de söyledim.” Ayrıca yaklaşık bir yıl önce benimle birlikte *Fizzle*'ın yeni içecek etkinliğine katılmıştı. O etkinlik de aynı derecede göz alıcıydı.

“Biraz kızgın görünüyorsun,” derken vurgulamak için burnumu kırıştırdım.

Ryke kaşlarını çattı. “Kabız mısın?”

“Hayır.” Yüzümü gevşettim.

“O zaman ne sikim yapıyorsun?”

Gerçekten çok kabaydı. “Aynen öyle,” dedim. Pek anlamlı şeyler söylemiyordum. Ryke yine de ne kadar kaba biri olduğunu göstermişti.

Bunca zamandır kimsenin ona yaklaştığını sanmıyordum.

“İnsanlar beni sevmek zorunda değil,” dedi Ryke. “Ben ne sikimsem oyum.”

Lo içeceğinden bir yudum alarak Ryke'in sırtını tatsız bir espri-den çok şefkatli görünecek şekilde sıvazladı. “Sanırım insanların seni ne kadar sevdiğini dizi yayınlandıktan sonra öğreneceğiz,” derken köftelerimden birini kürdanla alıverdi.

“Bu hırsızlık senin için nasıldı?” diye sordum.

Küçük köfteyi yedikten sonra içeceğini kafasına dikti. “Yasadışı,” dedi kaşlarını eğlenceyle oynatarak. Koluna yumruk attığımda ciddi ciddi irkildi. Bu sefer tepkisi sahte değildi. “Aman Tanrım.”

“Ağırlık kaldırıyordum, hatırladın mı?” Kol kaslarımı gösterdim. Hâlâ küçüklerdi ama eskisinden daha büyük bir küçüklük sayılırdı. Kameralar arkamda çılgına döndü, delice yanıp sönüyorlardı. Hızla kolumu indirirken kızardım.

“Ryke’in sana aldığı o dandik ağırlığı mı diyorsun?” diye sordu Lo.

Ryke’in dikkati artık üzerimizde değildi. Odanın diğer ucunda annemizle ölümüne sohbet eden kardeşime odaklanmış durumdaydı. Gidip onu kurtarmalıyım... Ama annemle -sanki beşinci dereceden kızıymışım gibi davranan kişiyle- karşılaşmak yapmak istediğim şeyler listemde üst sıralarda değildi.

Lo elini ikimizin de yüzüne doğru salladığında toplanan kalabalık yerine onunla karşılaştık. “Belki de kaçıp gitmeliyiz?” Gömleğinin yakasını çekiştirdi. Haklı olduğu bir nokta vardı. Arada bir gülmemize rağmen hafif asık suratlarla kaybedenler köşesinde duruyorduk. Ayrıca sadece *bir kez* tuvalette seks yapmayı düşünmüştüm.

Bu konuda kesinlikle başarılıyım.

“Bana uyar,” dedi Ryke.

“Hayır,” diyerek kendimi bile şaşırttım.

Ryke ve Lo sanki alnımda bir *unicorn* boynuzu çıkmış gibi bana bakıyorlardı.

“Rose’un bize ihtiyacı var,” diye açıkladım. Ablam balo salonunun karşısındaydı, birkaç tane iş adamıyla konuşan Connor’ın yanında duruyordu. Bu şov çoğunlukla onun işini kurtarma amacıyla ortaya çıkmıştı ama *Fizzle*’ın itibarının da etkisi vardı. Ancak hepimiz Calloway Modaevi’nin benim seks skandalımın etkisinden kurtulması için bu etkinliğe katılıyorduk.

Lo sanki sihirli kelimeleri söylemişim gibi beni göğsüne bastırdı.

Kirli tabağım bedenlerimizin arasında parçalanmak üzereyken Ryke onu elimden hızla aldı.

Hızlı refleksleri vardı.

Hemen sonra geri sayım tüm televizyon ekranlarında görüldü. Gürültülü konuşmalar yerini yumuşak mırıltılara bırakmıştı.

“Bakamıyorum,” diye fısıldarken ellerimi yüzüme doğru kaldırdım. Lo kolunu omuzlarımın etrafına sardı. *Beş saniye.*

“Ne olursa olsun,” dedi dudakları kulağımı okşarken. “Ben hep burada olacağım, Lil.”

Hep burada olacağım.

Nefesimi verdim.

Sanırım kendimi izlemeye hazırdım. Doyumsuz bir aptal gibi gözüküp zükecek olsam bile.

Bölüm 20

0 Yıl: 06 Ay

Şubat

LOREN HALE

Reality şov devam ettikçe, Lily'yle olan ilişkimin romantik yönüne odaklanmalarına daha çok şaşıırıyordum. Sadece öpüşmemize değil, beni asla aldatmadığından bahsettiğim gerçek şeylere ve beni herkes-ten çok sevdiğini söylediği yere dikkat çekiyorlardı.

Yanı başımızdaki Ryke, Rose, Connor ve Daisy bile bize göste-rilen bu iyi ışık karşısında pek şaşırmış görünmüyordu. Elbette bu durumun tüm bölüm boyunca süreceğini sanmıyordum.

“Geri kalanı için beklemek istediğine emin misin?” diye sordum elimi tutan Lily'ye.

“Olumlu,” dedi derin bir nefesle.

“Tamam.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

Çok geçmeden bir montaj yayınlandı. Hepsinin Lily'nin evdeki anları olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.
Görüntülerde tek başınaydı.

Lily deri koltukta kıpırdanıyordu. Eli kot pantolonuna doğru inmeye başladı. Neredeyse anında elini geri çekip başka birisi gördü mü diye etrafına baktı. Sonra bakışları kameraya çarptı. Doğruca bize, izleyicilere baktıktan sonra yüzünü utançla yastığa bastırdı.

Midemin bulandığını hissettim.

Bunu fark etmemiştim... Ben gün boyunca ofisimdeyken onun için her şeyin ne kadar zor olduğunu düşünememişim. "Lil," diye fısıldadım. Elimini bırakıp avuçlarını yüzüne bastırdı. Artık şovu parmaklarının arasından izlediğini bile düşünmüyordum.

Lily koltukta uzanıyordu, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerindeydi. Etrafına baktığı an bilgisayarını kapattı. Eli kot pantolonuna indi ama duraksayıp kumaşın üzerinde tutmaya devam etti.

Sonra bacaklarının arasındaki o noktaya ulaştı.

Lily önümde resmen paramparça olmuştu. *Tanrım.* Eğilerek kulağına doğru fısıldadım. "Sorun yok."

Başını sallarken titriyordu.

Tüm vücudumun gerildiğini, kaslarımın alev aldığını hissedebiliyordum. Hızlıca konuştum, kelimeler dudaklarımın arasından fırlıyordu. "İyi bir iş çıkardın, Lil. Hiçbir kuralı çiğnemedin. Birlikte yapmadı-

ğımız hiçbir şeyi yapmadın. Kendini durdurdun.” Bunun göğsündeki acıyı dindirmesini umuyordum. Metrelerce uzun bir dalga gibi bana çarpan, neredeyse kaldıramaz hale geldiğim acıyı dizginlemeliydi.

Dalganın bizi akıntının altına sürüklemesini bekledim. Ona arkadan sarıldığımda gözyaşları kollarıma damladı. Sesim kulağına ulaşırken görüntüler aynı hızla yayınlanmaya devam ediyordu.

Lily bilinçsizce bir mutfak sandalyesine sürtünüyordu. Ne yaptığığının farkına varınca kızardı.

Lily mutfak tezgâhının kenarına sürtünüyordu.

Kendimi hasta gibi hissediyordum.

Kendini başarısızlığa uğrattığı için değildi. Başarısız olmamıştı ki. Ancak öyle olduğuna inanıyordu. Herkesin bunu göreceğini ve onun bir deli olduğunu düşüneceklerini biliyordu.

Lily göğsüme doğru dönerek gömleğimin siyah yakasını kavradı. Onu yakalamama fırsat vermeden gömleğimin altına girip saklandı. Islak gözyaşlarını çıplak göğsümde hissediyordum, kolları sıkıca belime sarılmıştı.

“Dışarı çıkmayacağım,” diye mırıldanırken sesi çatlıyordu. “Beni dışarı çıkarma, Lo.”

Elimi başına koyarak yakamın üzerinden ona baktım. “İstedığın kadar orada kal, aşkım.” Gösterinin onu bir şekilde aşağılayacağını biliyordu ama böyle bir anı gerçekten yaşamak farklı oluyordu.

Odadaki lanet olası herkes tarafından acımasızca yargılandığını hissettiğinde farklı oluyordu.

Anlıyordum.

Ona dikilen her göz, beni soğuk ve karanlık birine çeviren bir nefretle karşılaşıyordu. Şu anda birini öldürebilirdim. Bu bir yalan ya da abartılmış bir ifade değildi. Hissettiğim şeydi.

Acı o kadar derindi ki, *en kötüyü* mümkün kılıyordu.

İnsanların bizi incittiği gibi, ben de onlara zarar vermek istiyordum.

"Hey," dedi Ryke. Lily'nin partiden kaçıp saklandığı gömleğine baktıktan sonra bana döndü. "İyi misin?"

Güçlkle omuz silkebildim.

Bir adım daha yaklaştı. "O iyi," diye mırıldandı Ryke. "Beni duyuyor musun, Lily?"

Lily yüksek sesle burnunu çekse de henüz kelimelerini kullanamamıştı. Hıçkırdığında sırtını ovdum. Vücudu benimkine doğru gevşedi.

Ryke gömleğimin üstüne hafifçe vurdu. "Güçlü kal," dedikten sonra bana baktı. "Bana bunun onun kafası olduğunu söyle."

Zayıf bir kahkaha attım. *Tanrım, şu anda nasıl gülebiliyorum?* Gülüşüm hızlıca soldu. "Evet, öyleydi."

Bölümün geri kalanını zar zor izleyebildim. Scott'ın ne düzenlediğiyle çoğunlukla ilgilenmiyordum. Lily gömleğimin altında saklanmaya devam ediyordu. Birbiri ardına koydukları bir dizi röportaj ekranlarda oynarken bana doğru daha çok yaklaşmıştı.

"Daisy'nin, Lily kadar cinsel olarak aktif olduğunu düşünüyor musun?" Savannah bana, Ryke'a ve Connor'a farklı zamanlarda bunu soruyordu.

Dişlerimi sıktım. Lily'nin kardeşini de bir seks bağımlısı ya da en azından öyle olabilecek bir kızmış gibi göstermeye çalışıyorlardı. Lily'nin nefesi yine ağlamamaya çalışıyormuş gibi kesik kesik çıkmaya başlamıştı.

Berbattı. Bütün bu lanet şey berbattı. *Utanç ve suçluluk.* Onu daha nasıl etiketlemek istiyorlardı?

Ayağa kalktığımda deri koltuk geriye doğru fırladı. "Bu b*ktan olayla işim bitti."

"Bu ne si**k bir soru?" diye sordu Ryke. Oturduğu yerden kalkarken yastıklardan birini fırlattı.

"Hayır, Daisy öyle değil." Connor normalden daha sert bir şekilde konuştu. Ardından ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini ilikledi. "Bugünlük bu kadar yeter."

Daisy mesajlaştığı yerden yavaşça ayağa kalktı. Bakışlarımdan kaçınıyordu.

Kardeşimin gözlerinden.

Connor'dan.

"İyi misin?" diye sordum. Program boyunca sürekli birbirimizi kontrol ettiğimizi fark ediyordum. Arkadaşlıkları ve aileleri parçalayabilecek bir şey varsa, o da kirli çamaşırların ortaya dökülmesiydi.

"Mükemmelim," diye mırıldanırken acil çıkış kapısına baktı.

Ağabeyim bana yaklaşıp, "Kaçacak," diye fısıldadı.

Başımı ona doğru eğdim. "Onun peşinden gitmek ister misin?" Daisy beni korkutuyordu. Ancak ağabeyimin onunla birlikte olması fikri de korkutuyordu.

Ryke kaşlarını çatarak yüz ifademi inceledi. "Hayır. Seninle kalmak istiyorum."

Daisy'yle ilgili niyetleri konusunda çok paranoyakça davranmıştım. Aynı zamanda bütün gece ona tam bir pislik gibi davranmıştım. Tek yaptığı şey, ona göz kulak olmaktı. Hepsi bu kadardı. "İstersen gidebilirsin..."

"Hayır," dedi net bir şekilde. "Seni bırakmayacağım."

Dolu sözleri beni çok etkilemişti. Sanki bu durum için söylenen bir sözden daha fazlasını ifade ediyormuş gibi bana bakıyordu. Daha önce ailem tarafından terk edilmişim. Çocukken ya da yetişkinen, varlığımı hiçbir şekilde kabul etmek istemeyen bir öz anne tarafın-

dan uzaklaştırılmışım. Uzunca bir süre öz annem olduğuna inandığımı Ryke'nin annesi tarafından dışlanmışım.

Öylece çekip gitmesi onun için çok kolay olurdu, istediği her an gidebilirdi. Etrafında olunması kolay bir insan değildim. Onun yerinde olsam, sadece birkaç dakika içinde kendimden vazgeçerdim.

Ama ağabeyim hâlâ buradaydı.

Bu adam... benim için fazla iyiydi. Hayatımda böyle birinin bulunmasını bak etmiyordum.

Kameraların bize odaklandığı birkaç dakikadan sonra Daisy gitmişti. İnsan yığınları arasında kaybolmuştu.

Şovun son kısmındaydık. Scott, Rose ve Connor arasındaki sahte aşk üçgenine odaklandıkları yeri izliyorduk. Lily saklandığı yerden, yani gömüğümün içinden çıkınca kalan yaşlarını sildim.

Burnunu çekerek kemerime tutundu. "Bu oldukça kötüydü."

"Evet," diye onayladım. "Kameralara ortaparmak çektiğim anları göstermemişler. Birini bile. Şerefsizler."

Gülerken elinin tersiyle yanaklarında kalan yaşları sildi. "Özür dilerim."

"Dileme," dedim. "Beni lavaboya ya da arabaya götürmedin, Lil." *Güçlü kaldın.* Dudaklarından hafifçe öptüm. Bu da onun daha çaresiz bir hale gelmesine sebep oldu. Vücudu benimkine doğru kıvrılırken elim başının arkasını kavradı.

"Hep onu düşünüyorum."

Scott'ın balo salonunda yankılanan sesi birbirimizden ayrılıp ekranlara dönmemizi sağladı.

Özlem dolu bir şekilde tebessüm etti. "O, asla bastırmayacağım bir ateş fırtınası. Onu tutuşturan, yeni ve şaşırtıcı bir dereceye getiren benim. Aramızda mükemmel bir uyum var."

Bu daha çok Connor'ın söyleyeceği bir şeye benziyordu. Şu anda Rose'un yanında duran arkadaşım gerçekten de bembeyaz olmuştu, dudakları şokla aralanmıştı.

"Bu adamdan nefret ediyorum," dedi Ryke sessizce.

"Bu konuda bir şey yapmak ister misin?" Onun da benim ulaştığım noktaya ulaşmış olmasını umuyordum. Karşılık vermeye ve *siktir git* demekten daha fazlasını yapmaya hazır olmasını umuyordum.

Ryke derin bir nefes aldı. "Ne yapabiliriz ki? Lanet olası bir sözleşme imzaladık."

"Bir sürü şey yapabiliriz," diye karşılık verdim.

"O yola tekrardan girme, Lo. O şeytanları gömmen gerekiyor."

Aaron Wells'ten özür dileyip aramızdaki kan davasını kapattıktan sonra bir daha kimseye saldırmayacağımı düşünmüştüm. Ama şu anki durum farklı değil miydi?

Scott patlamamızı bekliyordu, sebebi sadece reytingdi. Program deliler gibi reyting alana kadar durmayacaktı. Rose'u, onun şirketine böyle bir şey yapamayacak kadar çok önemsiyorduk. Yani *Philly'nin Prensesleri* devam etmek zorundaydı.

Bitirmek söz konusu bile olamazdı.

"Hâlâ ona âşığıyım," dedi Scott. "Ne hissettiğime engel olamıyorum ve o his, hâlâ olduğu yerde duruyor. Rose'u, seilmeyi hak ettiği şekilde seviyorum. Sadece... Sadece Connor'ın, onun için en iyisi olduğunu sanmıyorum. O kız, benim umursadığım gibi umursayamayacak kadar

bencil biri. Umarım, tekrar birlikte yaşamaya başlamışken Rose birbirimiz için yaratıldığımızın farkına varır."

Her kelimesi kanımı kaynatıyordu. Başımı iki yana sallayarak ağabeyime baktım. "Gömdüğümüz şeylerin," diye mırıldandım. "Bir şekilde geri dönüp bize musallat olmak gibi bir özelliği vardır."

Ryke sorunlarını gömmeye çalışabilirdi.

Ancak ben kendiminkilerle yüzleşecektim.

Connor röportaj için çalışma odasında oturuyordu. "Scott hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Savannah.

"Evimin kilidini maymuncukla açmaya çalışan küçük bir ergenle kıyaslanabilir olduğunu düşünüyorum. Benim olanı çalmaya çalışan önemsiz bir hırsızdan fazlası değil. Bu senin için yeterince dürüst mü?"

"Peki, Rose hakkında?"

"Rose hakkında ne?"

Kaşlarımı çattım. Rose'un adını sanki onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi söylemişti.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Savannah.

"Bazılarına göre sevgi önemsizdir."

"Sana göre de öyle mi?"

Parmaklarını yalandan düşüncelere dalmış gibi çenesine yasladı ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

İlk defa gülümsemesi beni gerçekten rahatsız ediyordu.

"Evet," dedi. "Sevginin hayatımda hiçbir anlamı yok."

Ekran karardı.

Ne... sikimdi bu şimdi?

Bu kadardı.

Herkes alkışlarken kafamda bir sürü düşünce dönüp duruyordu. İnsanlar konuşmaya ve daha fazla içki almak için bar tarafına gitmeye başlamıştı.

Ryke'la birlikte Connor'a doğru döndük. Yapımın görünüşte en iyi adam olan kişiyi en kötüye dönüştürebileceğini hiç düşünmemiştim. Ancak kesinlikle bunu yapmışlardı. Rose garsonlardan birinin tepsisinden bir şampanya kadehi daha alıp sırtını sevgilisinin göğsüne yasladı. Çakırkeyif olduğu için Connor onu yerinde tutuyordu. Connor'ın şovda söylediği şeylerle bir problemi olmadığına inanmıyordum.

"Gerçek Connor Cobalt böyle biri mi?" diye sordum kolumu Lily'nin omzuna sararak. Bazı sahneler kurgudan böyle gözükmüş olabilir ama ne kadarı doğrudu?

Kulaklarımda ağabeyimin uyarısı yankılanıyordu. Connor'ın bana karşı yeterince açık olmadığını söylemişti. Rose'la da benzer bir ilişkisinin olduğunu hiç düşünmemiştim. Rose kendini açık bir şekilde gösterip elinden geleni yapıyordu ve Connor onu sevdiğini itiraf etmeye bile gönüllü değildi.

"Dürüstçe konuştum," dedi Connor. "Bunu ilk kez yapmıyorum."

"Yani hiç kimseyi sevmedin mi?" diye sorguladım. "Hiçbir sevgilini, anneni, babanı ya da arkadaşını?" İlişkimizin bir oyun olmasını istemiyordum. Başlangıçta, diğer herkese yaptığı gibi beni de "birik-

tirdiğini” biliyordum. Bu konuda açık olmuştu. Zaten ondan hoşlanmamın sebebi de buydu. Param ve bağlantılarım vardı, o yüzden benimle arkadaş olmuştu. Ancak bu sınırı geçtiğimizi düşünüyordum. Geçmemiş miydik?

“Hayır,” dedi Connor. “Hiç kimseyi sevmedim, Lo. Üzgünüm.”

Rose elindeki şampanya kadehiyle beni işaret etti. “Boş ver, Loren. Ben öyle yaptım.”

“Neden?” dedim sertçe. “İkiniz de soğuk, insansı birer robot olduğunuz için mi?”

Bakışları içkinin etkisiyle yumuşamıştı. “O böyle biri. Connor Cobalt’ın inançlarının yarısını bile anlayacak olsan başın dönerdi.”

“Rose,” dedi Connor. Konuyu kapatmasını söylüyormuş gibiydi.

Rose’un kendini birine bu derece adanmıştı hiç görmemiştim ve onun tarafından manipüle ediliyor olmasından *fazlasıyla* korkuyordum. Belki bunca zamandır ben de manipüle edilmişim.

Rose erkek arkadaşını savunmaya devam etti. “Hayır, Connor hiçbir şeyi yanlış yapmadı.”

“Seni *sevmiyor*,” dedim küçümseyerek. “Bir yıldır seninle birlikte, Rose.” Onu incitecekti. Kimsenin hayatına *hiçbir* şekilde girmesine izin vermeyen kız, şimdi yanlış insana kapılarını açıyordu. Neden bunu gören tek kişi bendim ki?

“Lo,” diye uyardı Lily.

“Hayır,” dedim. “Bu lanet şeyleri duymalı.” Connor’ı işaret etsem de Rose’la konuşuyordum. “Ne tür bir adam, karşılığında hiçbir şey almadan bunca zaman bir kızla sevgili olur? Eğer seni sevmiyorsa, o zaman seni becermeyi bekliyor.”

Connor sakinliğini korudu. Bu duruşu, şu anda gerçekten sınırimi bozuyordu. “Senin korumana ihtiyacı yok,” dediği sırada Rose onun kollarında sallandı. İçki yüzünden çakırkeyif olmuştu. “Kim olduğumu biliyor.”

Rose'a, "Yani bu senin için hiç sorun değil mi?" diye sordum. "Seni becerecek ve sonra burayı terk edecek. Bu sana iyi hissettiriyor mu, Rose? O şeyi kaybetmek için lanet olası yirmi üç yıl bekledin ve seni sevdiğini bile kahrolası itiraf edemeyen bir adama vereceksin."

O bir korkaktı. Kahrolası dünyadaki en iyi insan olduğunu düşündüğüm adam bir sahtekârdan daha fazlası değildi.

"Hissetmediğim bir şeyi itiraf etmeyeceğim," dedi Connor. Hazır bir cevabım vardı ama benden önce davrandı. "Seni bir kenara oturtup kafanı sayılarla, gerçeklerle ya da izafiyetle doldurmamı ister misin? Söylemek zorunda olduğum şeyleri kaldıramazsın çünkü anlamayacaksın ve bunun seni inciteceğini biliyorum. Buna rağmen, işlerin akışını değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. En az benim kadar sabit fikirli bir annenin eseriyim ve sana gösterdiğimden daha fazlasını asla göremeyeceğini söylediğimde bana güvenmelisin. Arkadaşım olmak için bu yeterli olmalı, Lo."

Her ağır kelimeyi bir bir sindirmeye çalıştım. Keşke onun her şeyini kaldırabileceğimi hissetseydi. Keşke en başından beri onu bu kadar idolleştirmeseydim. "Peki ya sen?" diye sordum Rose'a dönerek. "Rose, senin için bu yeterli mi?"

Lily ablasının yanına sokulup elini tuttu. Bu gece başına gelenlerden sonra, onun birini teselli edebildiğini görmek saf bir şeyler hissetmeme sebep olmuştu.

Rose boynunu dikleştirip omuzlarını hafifçe geriye atarken başını salladı. Yine de kardeşinin elini sıkıldığını gözden kaçırmamıştım. "Tuvalete gideceğim. Bizimle arabada buluşursunuz." Lily onu belinden kavradığında, birlikte ortalığa yayılmış kalabalığa doğru ilerlemeye başladılar.

Connor'ın mavi gözlerinin Rose'a nasıl kilitlendiğini izledim. İfadeindeki endişe giderek artıyordu.

Ona *âşıktı*.

Hayatında ilk defa, Connor kör olmuştu.

Bakışlarımız buluştuğunda, “Sadece bilmeni istiyorum,” dedim. “Bu gece sana karşı olan saygımın birazını kaybettin. Bunu da kahrolası kolay bir şekilde geri kazanamayacaksın.” Onun oyunlarını oynamak istemiyordum. Ben arka cebine atması gereken bir yatırımcı değildim. *Arkadaşıydım*. Tek istediğim bana karşı gerçek olmasıydı.

“Tabii,” dedi sessizce. “Seni anladım.”

Derin düşünceler içindeki bakışları halıya kaydı. Gözlerinde onda pek sık görmediğim uzak bir bakış vardı. Midemin düğümlendiğini hissettim. Daha şimdiden onu affetmek, bu konuda endişelenmemesini söylemek istiyordum. İnsanlar üzerinde böyle bir gücü vardı. Bu delilikti ve karşımdaki adamı ne kadar fazla sevdiğimi daha yeni fark ediyordum.

Komik olan şey de buydu.

O muhtemelen beni hiç sevmeyecekti.

Bölüm 21

0 Yıl: 07 Ay

Mart

LILY CALLOWAY

Paparazziler yuvalarından çıkan karıncalar gibi üzerimize üşüşmüştü. Ancak şu anda, New York'taki bir binaya girmeye çalıştığımız sırada bizi kaldırımda görüntüleyebilmek için sokaktaki arabaların arasından koşturuyorlardı.

Bir kamera lensi yanlışlıkla kafama çarptı. *Ahh*. O nokta zonklamaya başlarken gözlerimi kapattım.

“Geri çekilin!” diye bağırdı Lo. Beni ileriye doğru yönlendirdi. Bu sırada başımı korumak için vücudumu iyice göğsüne yaklaştırmıştı.

Ryke güçlü kollarının uzunluğu sayesinde kameramanları fiziksel olarak zapt edebiliyordu. Onları bariyer olarak kullanıyordu. Maaless ef ki, korumamla olan yollarımı geçici bir süreliğine ayırmıştım.

Ryke o zamandan beri onun yerine geçmiş sayılırdı. Yapım ekibi, ayak bağı olacaklarını söyleyerek Daisy'yle korumalarımızı yanımızda tutmamıza izin vermemişti.

Garth'ın bana pis bakışlar atan yayalara gösterdiği acımasız ve korkutucu yüz ifadesini özlüyordum.

Sabahları simit gibi kokmasını da özlüyordum. Az konuşan bir adam olması önemli değildi. Bende fazlasıyla eksik olan kas gücüne sahipti.

Kendimi korumak için leopar desenli biber gazımı öne doğru uzatmaya çalışıyordum. Fakat neredeyse T-Rex pençesi gibi bir elim vardı ve kolumu çok da ileriye uzatamıyordum.

“Yatakta kim daha iyi, Lily?” diye bağırdı bir kameraman. “Loren mı, Ryke mı?” Karnım bir sıcaklıkla kavruldu. Keşke bir T-Rex olsaydım ve onu yiyebilseydim.

Tabii ki *cinsel olmayan* bir şekilde yemekten bahsediyordum. *Net olmalıyım*.

Boynum ısındı.

“Lily...” Lo'nun dudakları kulağımın hemen yanındaydı. “*Nefes al.*”

Yavaş ve sığ nefesler aldığımı şimdi fark etmiştim. Alnım terliyordu, muhtemelen dudaklarımın üstü de nemlenmişti. Ne kadar da seksiydim. “Lo,” diye fısıldadım. Bağırان paparazzilerin ve onlara geri çekilmelerini söyleyen Ryke'in sesi arasında kendimi duyurmayaya çalıştım. “Başarabilecek miyiz?”

Binaya girip giremeyeceğimizi kastediyordum. Popüler bir tasarımcının defilesinde yer alan Daisy'ye destek olmak için buradaydık. Ancak sözlerim bu zaman ve mekândan daha fazlasını kapsıyormuş gibi görünüyordu. *Philly'nin Prensesleri* kanalın *gelmiş geçmiş* en çok izlenen *reality* şovu olmuştu. Eskiden bu kadar ünlü değildik, şimdiyse çılgınlığın yepyeni bir seviyesine ulaşmıştık.

Lo beni kucağına alarak cevap verdi. Samimi ve güvenli hissetti-

ren bir şekilde beni kollarında taşıyordu. Bacaklarımı beline dolar-ken alnımı omzuna bastırdım. Etrafımızdaki gürültüyü duymazdan geldim. Burada sadece biz vardık, eski günlerdeki gibi...

“Başaracağız,” dedi Lo.

Ona inanıyordum.

Bacaklarım belinde sıkılaşıırken kötü bir tarafım... daha sert bir şey için sızlamaya başladı. Bugün aklımda seks vardı.

Sadece binaya gir. Her şey sessizleşecek.

Bu sadece bir hayaldi.

Ryke önümüzdeki kapıdan içeri girdiğinde, Lo beş ya da altı kameramanla birlikte peşinden gitti. Kameramanların sadece ikisi yapım ekibindendi.

Flaş ve kamera sesleri arttı.

Kaçışımız yoktu.

Podyumun kenarlarına dizilmiş plastik beyaz sandalyelerde oturuyorduk. Elini dizime yerleştiren Lo'ya yaklaşarak kol kaslarını kavradım. “Elini biraz daha yukarı koyabilir misin?” diye fısıldadım. Kalbim hızla atıyordu. Bir şeye ihtiyacım vardı.

Bekle. Gözlerim şaşkınlıkla etrafımıza takıldı.

Ortamı inceledim. Bir defilenin ön sıralarında oturuyordum. Modeller henüz yürümeye başlamamıştı, basın seyircilerin fotoğraflarını çekiyordu. Lo ve Ryke'in arasına sıkışmış halde oturuyordum. Prodüksiyon bilmediğim bir neden yüzünden bizi beyaz podyumun karşısında oturan Rose, Connor ve Scott'tan ayırmıştı.

Lo şu anda beni *parmaklayamazdı*. Bir sandalyede, içerideki *diğer* insanların önünde yapamazdı.

Beynimin mantıklı bir kısmı dışarıda ölmüştü.

Lo'nun gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

“Boş ver,” diye geveledim. “Elin orada kalsın.” Söylediklerimi

vurgulayabilmek için dizimin üstündeki eline dokundum. Yine de birazcık yukarı çekip çekemeyeceğimi merak ediyordum.

Hayır.

Kalçalarımın arasına biraz baskı uygulayabilmek için bacaklarımı birbirine bastırdım.

Hiçbir işe yaramadı. Sanırım Calloway Modaevi'ne ait bluzumun içinde terliyordum. Rose'un bir kıyafetini daha mahvedecektim. *Kahretsin.* Göğüs terinden kaçınabilmek için ipeksi kumaşı üzerimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Lo omzumu okşadı. "Bana bak, Lil."

Söylediğini yaptım. Kehribar rengi gözleri neredeyse tanınmayacak hale gelene kadar erimemi sağlıyordu. Kalbim göğüs kafesime karşı hızla çarpıyordu. Biz şey yapabilirsek... her şey daha iyi hissetti-recekti. Sadece içime girebilse... *Olmaz, Lily.*

Ruh halimi inceledi, viski rengi gözleri üzerimde dans ediyordu. Başımı tutarak kulağıma doğru fısıldadı. "Bugün seninle seks yapmam." Sesi çok sertti.

Göğsüm acıyla sıkışırken nefesimi verdim. "Biliyorum." Yapacağımız şey sadece kaygımı dindiren türden, kötü bir seks olurdu. Stres ve yalnızlık yüzünden ortaya çıkan, hayvani dürtüsel yanımın beni ele geçirdiği bir seksten ibaret olurdu.

"Neden buradasın, Lily?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sandalyede," diye açıkladı. "Bu binada. Burada ne işimiz var?" Etrafımızı inceledim. *Ah. Kameralar. Podyum.* Karşı tarafımızdaki-lere baktım. Rose ve Connor hızlı hızlı konuşuyorlardı, muhtemelen kullandıkları dil Fransızca'ydı. Gözleri sürekli bana kayıp duruyordu, yüzleri endişeyle kaplanmıştı.

Ön sırada oturan birkaç ünlü oyuncu bile vardı. Hatta bazıları eski mankenlerdi.

Sağ tarafımdaki Ryke'a döndüm. O da sertleşmiş gözlerle bana bakıyordu. "Berbat görünüyorsun."

Dejavu. Bir zamanlar Rose'un defilesini seks için terk etmiştim. *Bir daha asla.* Aynı hataları tekrarlamak istemiyordum. Bu sefer farklı olacaktı.

"Kardeşim için buradayım," dedim Lo'ya.

Tekrar başını salladı, sorduğu şeyi anladığımın farkındaydı.

Derin bir nefes alıp bacaklarımı gevşettim ve parmaklarımı onun-
kilerle birleştirdim. *Seks hakkında düşünme.*

İyi plan, Lily.

Birden müzik çalmaya başladı. Tüm kalbimle onayladığım bir elektronik ritimdi. Modeller işlerini yapmaya hazırlanırken insanlar hâlâ birbirlerine dirsek atıp fısıldaşıyorlardı. Ancak müzik genel uğultuyu bastırıyordu.

Yerimde kıpırdanarak kendimi düzelttim ve daha dik oturdum. Kazandığım geçici özgüvenle göğsüm kabarmıştı. *Seks hakkında düşünme.*

"Lily," diye irkildi Lo. Elini öyle sert kavramıştım ki, parmakları resmen morarmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sorun değil," dedi elini dizime koyarak.

Kaskatı kesildim, neredeyse anında elini geri çekti.

"Bekle," dedim panikleyerek. "Benden korkma..."

Lo bana uzunca bir süre şaşkınlıkla baktı. "Korkmuyorum, Lil." Sözlerini kanıtlamak istiyormuş gibi *bacaklarımı* parmaklarıyla okşadı.

Başımı salladım, böylesi daha iyiydi. Bacaklarımın arasındaki nokta nabız gibi atıyordu. *Kapa çeneni, vajina.*

Şimdi de vajinamla konuşuyordum. *Harika.*

Buradan ayrılabilirdim.

Ama bu şekilde bağımlılığımın bir kez daha hayatımı yönetmesi-

ne izin vermiş olurdu. Sadece olduğum yerde kalırsam kazanırdım. Lo'nun elini boynumun arkasına kaydırıldığını hissettim. Başparmağı kalbimi yavaşlatan, melodik ve sakin daireler çizerek tenimde dolaşıyordu.

Kehribar rengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Kendimi ona daha da yaklaşıırken buldum. Bacağım onunkine yaslanmıştı, elim belinde duruyordu.

“Lily...” Sığ bir nefes aldı. Bu bir uyarıydı ama sesi neden bu kadar seksi çıkıyordu ki?

Endişesi beni tahrik mi ediyordu? Yüce Tanrım.

Daha çirkin manzaralara bakabilmek için piste odaklandım. Loren Hale şu anda bakılamayacak kadar güzeldi. Fakat başımı çevirdiğim anda, modellerin beyaz şerit boyunca kasılarak yürümeye başladığını fark ettim.

Podyumdakilerin yarısı *erkekti*.

Geçen hafta ne gibi bir cezaya çarptırılmışım ki ben?

Bakışlarımı ayaklarına yönelttim. Bana göre bir insanın en az seksi yeri ayaklarıydı, daha önce hiç fetiş olayına girmemiştim.

Ryke yanımda kambur bir şekilde duruyordu. Huysuzluğu garip bir şekilde endişelerimi uzakta tutmama yardımcı olmuştu.

“Rose, Daisy'nin erkek arkadaşının birlikte çalıştığı modellerden biri olduğunu düşünüyor,” dedi Lo.

Hiçbirimizin onunla tanışmadığına hâlâ inanamıyordum ve görünüşe göre *ocak* ayından beri çıkıyorlardı.

“Biliyorum,” dedi Ryke gergin bir şekilde. “Aptalca bir teori.”

“Neden?” Bu konuşma dikkatimi dağıtmam için mükemmel bir fırsattı. Ancak elim hâlâ Lo'nun siyah pantolonun üzerinden ayrılmamıştı.

“Şu sikik herifleri görmüyor musun?” dedi Ryke.

Yüzüm kızardı. “Bakmadım ki... Neden soruyorsun, onlara baktığımı mı düşündün?” Tek gözümü kısarak ona baktım.

Ryke, “*Sana inanamıyorum,*” dercesine başını salladı. “Bu modeller seni gerçekten tahrik ediyor mu?” Biraz daha kızardım. Teknik olarak beni en çok tahrik eden kişi Loren Hale’di.

“Hey,” diye araya girdi Lo. “Onun neler yaşadığını bilmiyorsun.”

Ryke kendini savunmak için ellerini kaldırdı. “Sadece bu süveter yelek ve kareli gömlek giyen adamların -yalnızca Lily’den bahsetmiyorum- *herhangi bir* kızı nasıl tahrik edebileceğini anlamıyorum.”

Lo bunu bir saniye için düşündükten sonra başını salladı. “Anladım.”

Neeee... Kolunu çimdikledim.

Gülümserken acımış gibi davranmadı bile.

“Sadece bana neye benzediklerini anlat,” dedim onun dizlerine odaklanarak. Eğer biraz daha yaklaşabilirse, bacağımı onunkinin etrafına dolayabilirdim...

Hayır.

“Yirmili yaşlarda,” diye açıkladı Lo. “Güzel saçları var.”

Daha fazlasını bekledim ama hepsi bu kadardı. “Korkunç bir tanımlama.”

“Eğer ayrıntılı bir tanım yapacaksam, doğruca onlara bakman daha mantıklı olur.”

Sonra da senden başka birini mi hayal edeyim? Öyle bir şey olmayacaktı. Zihnim savunma durumundaydı. Aklım bana ihanet etmeden önce önlem almalı, ona kilit vurmalıydım.

Lo podyumu işaret ederek, “Ya şu çocuk onun erkek arkadaşıysa?” diye sordu Ryke’a.

“Sarışın, gömleksiz olan mı?” Ryke’ın yüzü tamamen kararırken çenesi kasılmıştı.

“Bu kadar üzülme.”

“Muhtemelen yirmi sekiz yaşındadır,” diye karşılık verdi Ryke.

“Mümkün değil. Büyük ihtimalle on yedi yaşında falandır. Modeller genelde olduklarından daha büyük görünürler.”

“Mesela,” diye araya girdim. “Kız kardeşim öyle.” İnsanların beni liseli bir genç zannettiği kadar, Daisy’nin yirmili yaşlarında bir üniversite öğrencisi olarak görüldüğü olmuştu.

“Kesinlikle,” diye ekledi Lo.

“Büyük ihtimalle şu adam,” dedi Ryke hızlıca birini işaret ederek.

Merakla o tarafa baktım. Modeller hiçbir şekilde sevgilim kadar çekici sayılmazdı. Bu yüzden rahat bir nefes verdim ve Ryke’in gösterdiği adamı sonunda gördüm. Çok uzun boyluydu, saçları üç numara gibi görünüyordu ve büyük kulakları vardı. Onu Daisy’yle yan yana hayal edemiyordum. Hem de hiç. O kadar uyumsuzlardı ki... Lo’yla muhtemelen bu yüzden aynı anda gülmeye başlamıştık.

Pistin karşısından Rose’un bize gözlerini devirdiğini gördüm ama Connor’a doğru dönüp bir şeyler fısıldarken dudakları yukarı kıvrılmıştı. Her zamanki soğuk bakışlarına rağmen ifadesi mutluluk saçıyordu. Belki de etrafa fırtınalı duygular yerine parlak hisler yaydığımız içindi.

Üstelik Scott da onları ayırmak yerine daha da yakınlaştırıyormuş gibi görünüyordu. Kısa bir an için göz göze geldik. Açık kumral saçlarını eliyle geriye doğru tararken gülümsedi. Gülümsemesi de en az saçları kadar yağlıydı.

Sonra bana göz kırptı.

Vücudum titredi. Tüm seks arzularım hızlı bir şekilde dibe vururken memnuniyetle odağımı tekrar erkek arkadaşıma çevirdim.

“Doğru,” diyordu ağabeyine. “Buradaki onca model arasından, Daisy kesinlikle en tuhaf görüneni seçmiştir.”

“Örnek alabileceğim kimse yok ki,” dedi homurdandı Ryke. Resmen surat asıyordu. “Onun eski erkek arkadaşlarıyla hiç tanışmadım.”

Lo’ya doğru baktım. “Sen hiç onun eski sevgililerinden biriyle tanışmış mıydın? Adı... Josh’tı sanırım.” Gözlerim sevgilimin pembe dudaklarına takılmıştı.

Derin düşüncelere dalmışken alnının kırışması izledim.

Öp onu.

Daha sonra.

“Ortalama bir yapısı vardı, kahverengi saçlıydı,” diye hatırlattı Lo. Konuşurken defileyi bozmamak için bize doğru eğiliyordu.

Gerçi herkes konuşuyordu.

Bu tanım bana hiçbir şey çağrıştırmamıştı. “Neden yeni erkek arkadaşının bir fotoğrafını bile görmedik?” diye sordum ikisine de. “Magazin dergilerinde falan olması gerekmiyor mu?” Hepsini her gün kontrol ediyordum ama hiçbir şey yoktu. **DAISY’NİN ATEŞLİ MODEL BİR SEVGİLİSİ VAR!** diyen bir manşet yoktu.

“Şehirde kaldığı zamanlar onunla takılıyorum,” diye açıkladı Ryke. “Nedenini bilmiyorum ama erkek arkadaşını getirmeyi reddediyor. Bu çok garip.”

“Belki de öyle biri yoktur,” diye teorisini sundu Lo.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Ryke. “Ama o...” Yüzünü buruşturup boynunu işaret etti.

Lo inledi. “Tanrım. Kes şunu... Daisy hâlâ benim için on üç yaşında.”

“Ne?” Kendime gelmişim. *Morluklar. Morluklardan bahsediyordu.* Yine de Ryke’in bana şaka yollu olsa bile sapık demesini istemediğim için tahminimi dile getirmedi.

“Morluklar,” dedi Ryke. *Biliyordum.* “Muhtemelen onları gelecek haftaki bölümde göreceksin.”

Lo daha çok inledi ve burnunun kemerini sıktı. “Niye bir erkek arkadaşı var ki?”

“Seks için,” deyiverdim.

İkisi de, “*Ne bok dedin sen şimdi?*” der gibi bana bakıyordu. Kararmış öfkeli bakışları benim üzerimdeydi. Kardeş gibi görünüyorlardı. Sanırım şu anda *seksten* bahsetmemeliydim.

Şimdi ellerini savunmacı bir şekilde kaldıran taraf *bendim*. Daisy bir süredir “doğru kişiyi” bulmaya çalışıyordu. Ancak sürekli bir yerlere gidiyordu. Tüplü dalış yapıyor, parkurlara katılıyor ya da kay-kayla kayıyordu. Daha onlarca şey vardı. Arada sırada konu erkek-lere geldiğinde, tatmin edicilikten yoksun aynı hikâyeyi anlatmaya başlıyordu.

“Bu mantıklı bir tahmin,” diye fısıltıyla tısladım. “Şey yapmaya çalışıyor... Bilirsiniz işte...”

“Hayır, *bilmiyorum*.” Ryke sanki başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bana bakıyordu. İngilizce konuştuğumun gayet farkındaydım.

Çok ama çok yumuşak bir şekilde fısıldadım. “Daisy o... olmaya çalışıyor.”

Lo eliyle yüzünü kapattı. “Bu bilmek istediğimden çok daha fazlası.”

Ryke kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Cancun’da seks sırasında orgazm olduğundan bahsetmişti, hatırlıyor musun?”

Tüm bunları hiç çekinmeden nasıl söyleyebiliyordu? Onu dehşet ve hayranlıkla dinliyordum. “Rose böyle bir şey olduğunu düşünmüyor,” diye fısıldadım. Gözümün ucuyla Lo’ya baktığımda kafamda yaramaz bir görüntü yanıp sönmeye başladı. *Aletinin etrafındaki dudaklarım*. Hem bir anı gibiydi hem de muhtemel gelecekte bir iz gibi...

“Lily,” dedi elimi tutarak.

Ne yapmıştım ki? Kalbim boğazıma fırladı. Sinsice fermuarına doğru giden parmaklarımı yakaladı. *Aman Tanrım*. Kameraların *klik* *klik* seslerini duydum. Bu sefer bazı kameraların objektifleri modellere değil bana dönüktü.

Lo daha fazla konuşup sessizlik olmasına izin vermeden dikkati-mi dağıtmaya çalışıyordu. Sessizlik zihnimin uzaklara dalmasına ve

seksle ilgili düşünmeme sebep oluyordu. Özellikle de hareketli müzik ve fantezi kurabileceğim arka planlarla -yani Loren Hale'le- sarılı olduğum düşünülüşünde durum zorlaşıyordu.

"Diyelim ki gerçekten bir erkek arkadaşı var," diye fısıldadı Lo. "Bu *reality* şov hakkında ne hissedecek?" Ryke'in sırtına hafifçe vurdu. "Daisy'nin olduğu *her* sahnede bulunduğunun farkındasın, değil mi?" Daisy'nin erkek arkadaşının şimdiden Ryke'ı bir tehdit olarak görüp görmediğini merak etmiştim.

"Göt herif, Daisy'nin on yedinci doğum günü partisine bile gelmedi," dedi Ryke. "Gerçekten de *Philly'nin Prensesleri*'ni önemseyip önemseyip mi düşünüyorsun? Bu sikik noktada *Daisy*'yi bile umursadığını düşünmüyorum."

Ne yazık ki, ona katılıyor sayılırdım.

Defilenin erkek koleksiyonu, tasarımcının podyumun ortasına kadar yürüyüp eğilerek seyircileri selamlamasıyla sona erdi. Adam teşekkür etmek için ellerini kavuşturmuştu. Puantiyeli papyonu da kıyafetlerinin geri kalanı gibi gösterişli ve eksantrikti. O sahneden indikten sonra müzik azaldı ve tüm salon yumuşadı.

Bazı kadınlar ve erkekler defterlerini çıkarmış, kalemlerini tıkratarak açıp düşüncelerini not etmeye başlamışlardı. Büyük ihtimalle magazin dergilerinin ya da mağaza sahiplerinin basın görevlileriydi. "Daisy'nin Ablası" olarak önemim azaldığında defilenin yoğunluğunu kavramaya başladım.

Podyumun her iki tarafındaki ışıklar kısılırken, uzun ve geniş şerit bembeyaz parlarken izleyiciler karanlığa gömüldü. Tüm lambalar ve flaşlar gösterişsiz büyüklükteki odanın ortasına yönlendirilmişti. Siyah kumaş perdeler, cam pencerelere doğru yükselip bizi daha karanlık ve samimi bir şekilde sarıyordu.

Ablam Calloway Modaevi için hiç bu çapta bir defile yapmamıştı. Burası büyükler ligiydi.

Gösteriyi başlatan şarkıyı biliyordum. *Yeah Yeah Yeahs*'ten "Sac-rilege" çalıyordu.

İlk model siyah platform topuklularıyla podyumda salınarak yürümeye başladı. Nasıl yüzüstü yere yapışmamayı başarıyordu? Somon rengi bir kemer ve kalçasının tam ucunda biten haki renkli bir elbise giyiyordu. Kahverengi saçları mükemmel bir şekilde düzleştirilmiş, uçları özenle kıvrılmıştı.

Model yolun sonuna ulaşmadan müziğin temposuna ayak uydurarak yürüyen başka bir kız podyuma gönderildi. Sıra kardeşime gelmeden önce yaklaşık dört model saymıştım.

Daisy. Gülümsedim. Kontrol edemediğim, yanaklarımı acıtacak türden bir gülümsemeydi. Pahalı, zarif bir kumaştan yapılmış gri bir elbise giyiyordu. Aynı zamanda reklam amacıyla değil, yüksek moda amacıyla kombinine koyulduğu belli olan sarı bir kemer takıyordu. Uzun sarı saçları, dalgalı olan uç kısımlarıyla beline kadar uzanıyordu.

On yedi yaşında olmasına rağmen olgun, güçlü bir kadın gibi yürüyor ve benim kapasitemin üstünde bir duruş sergiliyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları her bir adımında birbirinin önüne geçerken kalçaları sallanıyordu.

Bakışları tam karşıya kilitlenmişti. Kırmızı dudakları ve odaklanmış gözleri baştan çıkarıcılıkla parlıyordu. Flaşlar gözlerini kırpmasına ya da duraksamasına neden olmuyordu. Küçük kız kardeşim, sanki dünya ayaklarının altında yaratılıyormuş gibi hareket ediyordu.

Bu anlığına nefesimi kesmişti. Onunla gurur duyuyordum.

Diğer modelin yanından geçip kısa bir süre için podyumun ucunda poz vermesiyle bile izleyicileri etkisi altına almıştı. Sahne arkasına

geri dönerken koltuklarımıza daha yakındı. Ryke'a gözümün ucuy-la baktım. Gergin kasları hiç gevşememişti, çenesi her zamanki gibi sertti. Fakat nefesleri olması gerekenden daha ağırdı.

Daisy'nin podyumda ilerlemesini izliyordu. Şarkı bitmek üzereydi.

Daisy'nin dudaklarının kenarları sanki onun varlığını hissediyor-muş gibi hafifçe yukarı kıvrıldı. Kardeşim bizden iyice uzaklaştıktan sonra sevgilimin ağabeyine dirsek attım.

Bana ters ters bakarak, "Ne?" diye fısıldadı savunmacı bir tonla.

"Onun bir erkek arkadaşı var." Daisy romantizmi hak ediyordu. Kırmızı gülleri, çikolatayı ve epik orgazmları... Ryke ona hayatının en iyi tek gecelik ilişkisini yaşattıktan sonra kız kardeşimi kırık bir kalple ortada bırakacaktı. Lo'yla karşılıklı olarak korktuğumuz tek şey buydu.

Connor ve Rose'la kıyaslandığında, Ryke'ın etrafında daha çok bu-lunuyorduk. Alışkanlıklarını çok daha iyi biliyorduk. *Lincoln Field*'in tuvaletinde sevişmek pek de romantik sayılmazdı. Bunu daha önce dört kez yaptığım için, nasıl olduğunu en iyi ben bilirdim sonuçta.

"Lily," diye fısıldadı. "On yedi yaşında."

Özellikle de bu gösteri sırasında konuşmamalıydık. Herkesin dik-kat ettiği şey modellerin giydiği kıyafetlerdi ve ben de ona odaklan-malıydım. Ona sadece başımla onaylayarak karşılık verdim ve konu-yu kapattım.

On beş dakika sonra kızlar sahne arkasında kaybolarak son yürü-yüş için hazırlanmaya başladılar. Bir süre sonra ilk kişi ortaya çıktı.

Daisy modellere liderlik ediyordu, imrenilen bir pozisyondaydı. Soluk, açık pembe *baby doll* elbisesi kalçalarını her sallayışında ha-valanıyordu. Gümüş gladyatör topuklu ayakkabılarıyla adeta hava-da süzülüyormuş gibiydi. Daisy'nin arkasında yaklaşık yirmi model vardı ve aynı elbisenin farklı bir tonunu giyiyorlardı.

Seyirciler alkışlamaya başladı. Ben de sevinçle alkışa katıldım ancak bunu yaparken bile, Daisy'nin gözlerinde normalde bastırıldığı hüznün hafifçe ortaya çıktığını görebiliyordum. Bedenine parlak ve delidolu kişiliğini dizginleyen bir uyuşukluk hâkimdi.

"Üzgün görünüyor," diye fısıldadı Lo kulağıma.

Alkışlanmak insanı neşelendirmeliydi. Bu, "*Ben perilere inanıyorum!*" diye bağırarak gibi bir şeydi. Ancak kız kardeşim için tam tersi etki yaratmıştı, ışığı yanıp sönen Tinker Bell gibi soluyordu.

Etrafında dönerek modellerin iki şerit oluşmasını sağladıktan sonra podyumun sonuna doğru yürümeye başladı ve tekrar yanımızdan geçti.

Bu kez, Ryke ona seslendi.

"Sadece koş, Calloway," dedi kardeşim yanımızdan geçerken.

Daisy neredeyse sendeleyecekti, olduğu yerde duracak gibi oldu. Ryke'in onun özündeki, ruhunu inciten bir şeyi etkilediğine yemin edebilirdim. Ben ne olduğunu anlayamıyordum ancak Ryke'in anlayabiliyor olması... Sadece her şeyi daha karmaşık hale getiriyordu.

Ryke kendini ayağa kalkıp podyuma hücum etmekten *alikoyma*ya çalışıyormuş gibi sandalyesinin kenarlarını sıkıyordu. Platformda geri geri yürüyerek Daisy'yle konuştuğunu, annemizin söylediği şey yerine sevdiği herhangi bir şeyi yapması için kız kardeşimi umutsuzca ikna etmeye çalıştığını gözümde canlandırdım.

Modellik hiçbir zaman onun tutkusu olmamıştı.

Bu işte harika olsa bile.

Tüm bunlar yerine, Daisy olabildiğince profesyonel kalarak yoluna devam etti. Ryke'a yumuşak bir fısıltıyla, "Onu bırakmaya zorlayamazsın," diye hatırlattım. "Daisy'nin işi annemiz için oldukça önemli."

* İskoç roman ve oyun yazarı J. M. Barrie'nin yarattığı en ünlü karakter Peter Pan'e gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

“Daisy işinden nefret ediyor,” dedi Ryke. “Bu sikik şeyi göremiyor musun?”

“Bazen sevmediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız.” *Reality* şovu ve haziran ayında gerçekleşecek düğünümü düşündüm.

“Ne için?” diye sordu Ryke.

“Ailemiz için.”

Belki bir gün en çok sevdiğimiz insanlar uğruna hepimizin ne kadar ileri gidebileceğini anlardı.

Bölüm 22

0 Yıl: 07 Ay

Mart

LOREN HALE

“Senden bana yardım etmeni istemiyorum.” Babamın malikânesinin arka bahçesine kar yağıyordu. Philadelphia’nın zengin bir banliyösünde idik. Birlikte soğuğa karşı durduğumuz sırada, gümüş rengi makinelerden etrafa sıcaklık yayılıyordu. İkimiz de kahve içiyorduk. Tek fark, onunkinde İrlanda likörü olmasıydı.

“İstemene gerek yok,” diye hatırlattı. *Adirondack* sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. “Ben senin babanım, sana yardım etmek benim iş tanımımda var.” Ona, “*Mücadele ettiğim yok!*” ya da “*Ben alkolün içinde boğulurken ve rehabilitasyona ihtiyacım varken neredeydin?*” diye itiraz etmeme fırsat vermeden ekledi. “Çocukların olduğunda anlayacaksın.”

Dişlerimi sıktım. Ona defalarca asla çocuk sahibi olmayacağımı söylesem de duymayı reddediyordu. “O zaman sanırım asla anlamayacağım,” diye çıktım.

Kahvesinden bir yudum aldı. Donmuş ördek havuzuna baktığım sırada beni dikkatle izliyordu. Çimenler karla örtülmüştü, tamamen bembeyazdı. “Ryke yapımcının peşine düşmemem gerektiğini söylüyor.”

“Yapımcı ona saldırıyor mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Öyleyse bu konuda söyleyecek lanet olası bir şeyi yok.” Kaşlarını çattı, yüzü tıraşsızdı. Bu haliyle daha çok ağabeyime benziyordu ama ona düşüncemi söylemedim. İlişkileri hâlâ hasarlıydı, onarılabileceğinden emin bile değildim.

“Dün,” dedim. “Scott, Lily’nin eline bir senaryo tutuşturdu ve ona bir yastığa sürtünmesini söyledi.” Duygular üzerime hücum ederken tam bir nefes almak acı veriyordu. “Böyle bir şeyi kim yapar?”

“Erkekler para için *her şeyi* yapar, Loren. O sadece üzerinizden para kazanmaya çalışıyor ve şu ana kadar bunu başardı.” *Bu doğru.* Televizyon programı oldukça başarılı olmuştu.

Midem sıkıştı. “Öyle mi?” Öne doğru eğilip kollarımı bacaklarıma üzerine koyarken kupa ellerimin arasındaydı. Scott Van Wright’tan korkuyordum.

Bizi ne kadar zorlayacağını düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

Bu korkuyu içime atmaya çalıştım. O kadar derinlere bastırdım ki, artık biraz bile hissetmiyordum. Buraya babamdan yardımı istemek için gelmemiştim. Onun bu işe karışmasını istemiyordum. Sadece birinin benimle aynı fikirde olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

“Hey,” dedi sertçe.

Başımı çevirip gözlerine baktığımda bakışlarının da ses tonu kadar sert olduğunu gördüm.

“Hiçbir orospu çocuğunun hayatına girip sana ait olanı yok etme-

sinc izin verme. Kadınların, evin, paran ya da kariyerin fark etmez. Bunların hepsini koruyacaksın, duydun mu beni?” Sonra omzumu sıktı. Bana işlerin kötüye gitmesini sağlayacak tavsiyelerde bulunabilirdi ama her zaman yanımda olmuştu.

Bu herhangi bir durumda annemin söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

“Benim sadece *bir* kadını var,” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Ukalalık yapma.”

Söylediği *her şeyi* içimde sindirdim. Bunu yapmamam gerekse bile. “Asla tekrardan birine saldırmak istememiştim.” *Fakat yapmak zorunda kalacağımı biliyorum.* Bunu o kadar insan varken ona karşı kabul etmişim. Connor, Ryke ya da Lily’ye karşı söz vermemişim.

“Bana söylediğin gibi *reality* şovu mahvetmek istemiyorsan *ona* bir şey yapmalısın. Seni buldozerle yerle bir edecek, evlat. Eğer sen siktiğimin riskini almazsan, *ben* bunu yapacağım. Lily’nin yanında olmasını istemiyorum. O benim kızım sayılır.” Kahvesinden büyük bir yudum daha aldı.

Sanki bedenimin içinde teslim olmanın belirtisini bile göstermeyen bir savaş vardı. Scott’a saldırırsam, kendimi bok gibi hissedecektim. Scott’a saldırmazsam, yine bok gibi hissedecektim. Yapabileceğim ne vardı ki?

“Bana yardım *etme*,” dedim aniden. “Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor.”

Başını salladı. “Sadece onu en çok acıtacak yerinden vurduğundan emin ol.”

O yerin neresi olduğunu bile bilmiyordum.

Ezilen tarafta olmanın en kötü yanı buydu. Son dakikaya kadar asla kazanmak mümkün olmuyordu. Bu yüzden kazıyor, tırmalıyor, tırmanıyordum. Son perdede yükselme umuduyla mücadeleye devam ediyordum.

Hiç yükselemezsem ne olacaktı?

Bölüm 23

0 Yıl: 07 Ay

Mart

LILY CALLOWAY

Haftanın ortasında, bir öğleden sonranın yarısı en depresif zaman seçilmeliydi. Kimsenin istemediği bir yerde, tam merkezde sıkışıp kalmak... Yalnız bir şekilde. Ev boşken. İnsanlar işteyken. Öğle yemeğindeyken. *Burada* kimse yoktu. En azından benim yanımda kimse yoktu.

Y. A. L. N. I. Z. kalmıştım.

Kameramanlar bile dağılmıştı.

Okul işlerimi erteleyip durduğum için kendimi hırpaladığım bir anın içinde olabilirdim ama çevrimiçi ödevlerimi iki saat önce bitirmiştim.

Aferin bana.

Kendimi daha başarılı hissedeceğimi düşünmüştüm ancak tek

başına kutlama yapmak, diğer şeyleri yapmak kadar eğlenceli değildi. Artık yapmama izin verilmeyen şeyleri.

Uncanny X-Men'in* son baskısını alıp dikkatlice yatağa uzandım. Bu benim çizgi romanım değildi ve Lo'nun "çizgi romanları ondan önce okumamam için" katı bir kuralı vardı. Sayfaları kırıştırdığım ya da resimleri lekelediğim için koyduğu bir kuraldı. Fakat can sıkıntısı risk almayı gerektiriyordu. Ben de Cyclops uğruna onun öfkesiyle karşılaşma riskini göze almıştım.

Beş bölüm. Zihnim dağılmaya başlamadan önce en fazla bu kadar okuyabilmişim. Lo'yu gözümde canlandırdım. Karın kaslarını, gamzesini göstererek gülümsemesini ve keskin çene hatlarını düşündüm. Hayal gücüm daha kötü yerlere, çıplaklık ve kıvranan vücutlar içeren yerlere gitmeden önce kendimi durdurmalıydım.

Tekrardan çizgi romanı okumaya başladığımda yatak odamın kapısı açıldı. Lo zihnimden fırlamış bir hayalet gibi karşımda duruyordu. Belki de öyleydi.

Kendimi çimdikledim.

Ahh...

Lo bana bir bakış attı. "Gerçeğim, Lil." Kapıyı arkasından kapatıp deri evrak çantasını masaya bıraktı, babasından aldığı bir hediye. Gözlerimi çantadan ayırmak benim için çok zordu. Bir yıl önce, hayatımızda öyle bir evrak çantası yoktu. Şimdiyse odamızda durduğu belirli bir yer vardı.

Buraya ait değilmiş gibi hissettirmiyordu. Bir zamanlar düşündüğüm gibi olmamıştı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde kıpırdamadığını fark ettim. Bir fırtınayı izliyormuş gibi bana bakıyordu. Gözlerinde merak, endişe ve dikkat vardı.

* *Uncanny X-Men*, Marvel tarafından 1963'ten beri yayınlanan bir Amerikan çizgi roman serisidir.

“Eğer gerçeksen,” dedim gözlerimi kısarak. “Öyleyse neden işte değilsin?”

“Kendin için çalışmanın komik yanı da bu,” dedi alaycı bir gülümsemeye. “Saatlerimi kendim belirleyebilirim, işimi eve götürebilirim ve öğleden sonrayı bir kızla sevişerek geçirebilirim.”

Ah...

Günlerin ve haftaların ortası artık o kadar yalnız görünmüyordu. Lo yanıma yaklaşmasa bile soluklarım çoktan bana ihanet etmişti. En azından bedenim saçma bir şey yapmıyordu... *Şimdilik.*

“Sadece kızın *biri* mi?” diye sordum. “Belirli bir kız değil mi?”

Gözleri başımdan vücuduma doğru yavaşça süzülüyordu. Karşılık olarak o kadar ıslanmışım ki... *Lanet olsun ona.*

Dudağını yaladığında, yataktan fırlayıp üzerine atlamamak için çarşafı kavramak zorunda kalmışım. Azgın Loren Hale’in *beni* baştan çıkarmaya gelmesine hiç alışkın değildim. Her zaman fazla uyarılıp yozlaşan taraf olmuştum. Vücudum, *Ona git, git, git!* diye bağırsa da güzel bir değişiklikti.

“Aklımda bir kız var,” dedi Lo. “Ama şöyle bir şey de var ki...” Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında kafamda bir mantra başlattım. *Sözlerine odaklan, karın kaslarına değil, Lily. Sözlerine. Karın kaslarına değil. Sözlerine. Karın kaslarına değil. Kesinlikle alettine değil.* “En son onunla seviştiğimde, sona ulaştığımız her seferde ağlamıştı.”

Başımı kaldırıp, “Ağlamadım,” diye savundum kendimi. “Gözüm tuzlu ter kaçmıştı. Bu arada, gerçekten öyle bir şey var.”

“Ağladı,” diye devam etti hiç duraksamadan. Dudakları yukarı kıvrılmıştı. “Gözlerinde kocaman yaşlar vardı. Beni ne kadar çok sevdiğini söyleyerek hüngür hüngür ağlayan bir aşk canavarına dönüşmüştü.”

Bunu söyledikten sonra hareket etmeye başladı. Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

“Dönüşmedim.” Dudağımı ısırdım ama sonra vazgeçerek gülümsememin tüm yüzüme yayılmasına izin verdim. “Eğer doğru hatırlıyorsam, ruhunu hissedebildiğimi söylemiştim. Çok şiirseldi.”

Dizlerimiz birbirine çarptığında gömleği açıldı. Çıplak göğsü tamamen ortadaydı Fakat artık mantramı söylememe gerek yoktu. Kehribar rengi gözleri ve keskin sözcükleri tüm dikkatimi üzerine çekiyordu. Gözlerindeki eğlenceli ifade uçup giderken elini yanağına koydu. “Çok güzeldi.”

Düşünceler kafama üşüşürken çenemi tutamadım. “Eve sadece öğlen seksi yapmak için mi geldin?”

İçten içe inledim. *Aferin, Lily. Anı mahvettin.*

Utandığımı anladığında gülümsemeye başladı. “Yeterince açık değil miyim?”

“Hmm...” Zihnim bomboştu. Mavi ekran vermiştim. Beynim ölmüştü.

Elimi tutup pantolonun üzerine koydu. Tam ereksiyonunun olduğu noktaya yerleştirmişti. “Şimdi anlaştık mı?”

Evet.

Düzüşecektik.

Ya da sevişecektik.

İkisini de yapacaktık. *Belki.*

İçimden dans edip hulahop çevirmeye başladım. Lo gömleğini yere attığımda gözlerimiz buluştu. Elim bulunduğu yerden çekmedim, öylece orada kalacaktı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordum.

Gözlerini kısıp öne doğru eğilerek beni yatağa yatırdı. Parmakları kot pantolonumun düğmelerine gitmişti, daha fazla beklemeyecekti. “Bu konuda bana yardım etmen gerekecek, Lil.”

Kaşlarımı çattım. “Normal düğmeler işte.”

Lo tekrar gülümsedi. Buna alışabilirdim. “Düğmeler konusunda değil. Sorunla ilgili yardım etmen gerekiyor.”

Yüzüm kızardı. *Doğru ya.* “Şey... seks yapmak için *bana* gelen sensin. Beni soyan sensin. Resmen seni becermem için *yalvarıyorsun.*”

“Öyle mi yapıyorum?” Dudaklarını birbirine bastırmış olsa da gülümsemeye devam ediyordu. Gözlerinde bunu görebiliyordum.

Çılgınca başımı salladım. “Aynen öyle. İşler tersine döndü, Loren Hale. Bugün muazzam bir gün. Benden *önce* tahrik oldun.” Artık ona sırtıyordum.

Kot pantolonumu indirdi, iç çamaşırımın da pantolonumla birlikte gittiğini fark edemeyecek kadar mutluydum. Parmakları içime girdiğinde nefesim kesildi ve elimi pantolonundan çektim. Parmakları hafifçe hareket ederken başım yatağın üzerine devrildi. “Buradan bakınca sen de tahrik olmuş gibisin,” dedi yumuşakça.

Siktir.

“*Önce* anahtar kelimemizdi,” diye cevap verdim tekleyen nefeslerle.

Dirseklerimin üzerinde doğrulacaktım ama zamanım olmadı. Parmaklarının yerini aletiyle değiştirip içime tamamen girerken beni uyarmadı. Duyduğum inanılmaz zevkle haykırdım. Her santimim, tıpkı bir enstrüman gibi neşyle titriyordu.

Bacağımı kalçasının etrafına dolayıp daha da derine girdi. Henüz geri çekilmiyordu. Dudakları dudaklarımla birleşirken beni hararetle, duraksamadan, tereddüt etmeyerek öpüyordu. İyileşme sürecim başladığından beri onun gözlerindeki isteksizliği görüyordum. Tutkumuzu bir gece yolculuğundaymış gibi yaşıyordu. Bu konuda kendine yeterince güvendiği, bana yeterince inandığı ve ilişkimize karşı tüm tereddütleri geride bırakacak kadar umutla dolduğu bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Benimle o kadar kendini sınırlamadan sevişiyordu ki... Hiçbir hareketinde tereddüt yoktu, hepsi tamamen dürtüseldi.

Her şey sadece normal hissettiriyordu.

İçimde hareket ederken, kalçalarımı onunkilerle bulaştırabilecek şekilde kıvırmama izin verdi. Derin bir tonla inledim, ses boğazıma takılmıştı. Gülümsediğinde hareketleri daha sert ve agresif bir hal almaya başladı. Artık kalçalarımı hareket ettirmeyi kesmiştim. Hayatım pahasına, parmak boğumlarım beyazlaşana kadar onun kaslarına tutunuyorken zaten bunu yapamazdım.

Alçak inlemeleri kulaklarımı doldurdu ve bedenimi uçurumun kenarına gönderdi. Dik bir dağın zirvesine doğru tırmanıyormuşum gibi hissettiriyordu. “Lo,” dedim boğulurcasına. “Yapamam... dayanamıyorum...”

Bir anda tamamen hareket etmeyi bıraktığında gönülsüz bir şekilde inledim. En azından bana göre gönülsüzdü. Böyle bir sesi asla isteyerek çıkarmazdım.

Lo eliyle alnımdaki teni sildi. “Şimdi boşal.” Boynuma tüy kadar hafif öpücükler konduruyordu.

Şimdi mi?

“Hareket etmeyi bıraktın,” diye hatırlattım. Altında kıpırdandığımda dudaklarını üzerimden çekti. Çenesi kasılmıştı.

Ah. Bir problem olmalıydı.

Elleriyle kalçalarımı destekleyerek beni sakinleştirdi. “Lütfen şimdi boşal. Çünkü hareket etmeye başladığımda ve sen orgazm olduğunda kendimi daha fazla tutamayacağım.”

“Yani?” Kaşlarımı çattım. “Sonra tekrar yapabiliriz. Sana sakso çek...” Elini ağzıma koyarak beni susturdu.

“Zamanımız olmayacak. Ry...” Kendini tutabilmek için duraksadı. “İnsanlar yarım saat içinde spor salonundan eve dönecek.”

Elini çektiğinde istemsizce yüzümü buruşturdum. “Neredeyse onun adını söyleyecektin. Şimdi de boşalmamı mı istiyorsun?”

Kalçasını hafifçe oynattığında aletin baskısı bedenimi uyuştururken başımı döndürdü. “Ahhhhh...” Koluma karşı inledim.

“Boşal,” diye emretti biraz kaba bir sesle.

“Çok kabasın,” diyerek yastığıma doğru mırıldandım . Yanağım aldığım nefesle içe doğru çökmüştü. Dudaklarının kulağımı okşadığını hissettim. “Başta lütfen dedim. Sadece sen dinlemedin.” Saçlarını geriye doğru tarayarak yüzümü ortaya çıkardı. Bacaklarım hâlâ beline sıkıca kenetlenmiş durumdaydı. Hemen sonra elleri gömleğime indi ve bir şey söylememe fırsat bırakmadan kumaşı yırtıp attı.

Hareketlerinde hâlâ isteksizlik yoktu.

Sutyenime, ona bir saygısızlık yapmış gibi bakıyordu.

“Görünüşe göre, Hulk değilsin,” dedim gülümseyerek.

Bakışları benimle buluştu, yüzünde şakacı bir ifade yoktu. Sutyenimi çeneme kadar çektiğinde göğüslerim dışarı fırladı. *Kahretsin.* Biraz da olsa onu kızdırmak için onları zapt etmeye çalıştım ama benden önce davrandı. Bileklerimi tutup başımın üstünde birleştirdi. Bunu yaparken kalçaları hareket etmeye devam ediyordu ve onun altında parçalanıyordum.

İnlemelerim yumuşaktı. Saf zevk seslerinden çok sızlanmaya benziyorlardı. Lo yavaşça bir nefes verdi, kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi dişlerini sıkıyordu.

Şimdi boşalmak kulağa harika geliyordu. Yine de onun yardımı olmadan yapabileceğimden emin değildim. Onun da durumun farkında olduğunu düşünüyordum. Dili sertleşmiş meme ucumu sıyrıldığı anda kendimi ona doğru ittim ama geniş ve ağır bedeniyle beni yatağa sabitledi.

Beni boşaltmak için çok fazla şey gerekmiyordu.

Küçük tomurcuğu nazikçe emdi. “Sadece aletimi düşün, aşkım,” dedi başını yukarı kaldırarak. “Seni o kadar sabırsızlıkla bekliyor ki... Onu hissediyor musun?”

Evet. Kendimi tamamen dolu hissediyordum.

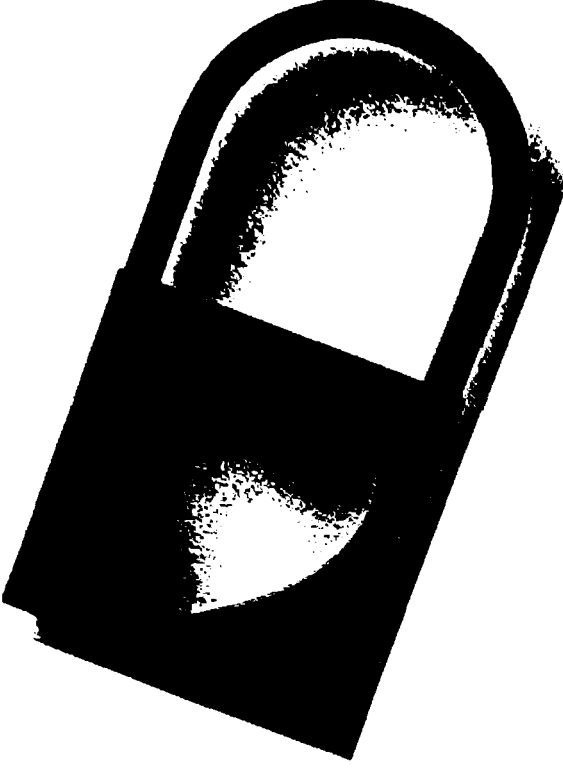
Sözlerini kafamda tekrarlayarak aletine odaklandım. Klitorisim

kasılırken bacaklarımı birbirine bastırdım. Lo bir elini bileklerimden çekip klitorisime yerleştirdi. Zevk noktamı hızla okşadığında çığlık atmaya başladım. Tüm dünya etrafımda dönerken arkama yaslandım. İçime vuran zevk dalgalarını hissedebiliyor, onun bedenine zar zor tutunabiliyordum. *Birbiri ardına. Tekrar ve tekrar.* Klitorisim dokunulamayacak kadar hassaslaştığında, parmağının hafif sürtünmesi titrememe sebep oldu.

Elini çekip boynumu öpmek için eğildi. Nefesim dudaklarımdan öpemeyeceği kadar düzensizdi. Nazikçe tenimi emerken hareketleri hızla şiddetlendi ve tekrar içime girmeye başladı. Bir kez daha uyarılmamı sağlamıştı.

Sonunda nefesimi düzene soktuğumda alnını alnıma yasladı ve içimde hareket etmeye devam etti. Birkaç saniyelik aralıklarla oksijenimi alıyor, güçlü ritmik hareketlerle içime girip çıkıyordu. Dudakları öpüşebileceğimiz kadar yakın olsa da onları birleştirmedi. Nefeslerimizin birbirine karıştığını hissedebiliyordum.

Eli başımın üstüne yerleşirken daha hızlı ve sert hareket etmeye başladı. İkimiz de aynı yoğunluğu hissedene, aynı doruğa birlikte ulaşana kadar...

Bölüm 24

0 Yıl: 07 Ay

Mart

LOREN HALE

Pantolonumu yukarı çekerken Lily'nin çenesinin altına bir yastık sıkıştırmasını izledim. Gözleriyle tıpkı ona yaptığım gibi hareketlerimi takip ediyordu. Gözlerimizi birbirimizin üzerinde tutmamızı sağlayan şeyin korku mu, yoksa sevgi mi olduğundan emin değildim. Belki de ikisinin bir karışımıydı.

Yatağın üzerindeki karmakarışık battaniyeyi çekiştirdim, tam örtüyü katlamak üzereyken bir çizgi roman aniden yere yuvarlandı. Almak için eğildim ama Lily yataktan fırlayarak çizgi romanı benden önce ele geçirdi. Kalçalarının hemen altında biten siyah düğmeli gömleğim vücudunda bir elbise gibi asılı duruyordu. Ancak belli şekillerde hareket ettiğinde göğüsleri ortaya çıkıyordu.

Gözlerim göğüs uçlarından çizgi romanı arkasında saklayan ellerine kaydı.

“O benim çizgi romanım.” Ne olduğunu sormamıştım.

Kıpkırmızı kesilen yüzü kelimelerinden önce sorumu cevaplamıştı bile. “Seks yaptığımız ve harika olduğu için daha fazlasını istemediğim zamanı hatırlıyor musun?”

“Beş dakika öncesini mi kastediyorsun?”

Başını salladı. “Evet, şey... Meğer senin çizgi romanlarından birinin *üzerinde* yapmışız. Bu da onu sadece daha da harika kılıyor!” Son kısmı ağzının içinde geveleyerek söylemişti, cümleyi anlayabilmek için yavaşça parçalara ayırmak zorunda kaldım.

“Hangisi?” Ona sertçe baktığımı şimdiden hissedebiliyordum. Bakışlarımı oldukça kötü bir şekilde bastırmaya çalıştım.

Derin derin düşünüyormuş gibi bir nefes verdi. “Biliyor musun... çizgi romanlardan hangisi olduğunu bilmiyorum sanırım.”

“Tam arkanda duruyor,” dedim ifadesiz bir şekilde.

“Ah... doğru.” Lily öne doğru bir adım atarak çizgi romanı bana uzattı. Daha başlığını okumadan, sayfalarındaki büyük kırıksıklıkları ve buruşukluğu fark ettim. Gerçekten üstünde sevişmiştik. *İsa aşkına*.

Sonra başlığa göz attım. *Uncanny X-Men*. Son baskısıydı ve henüz okumadığım bir çizgi romandı. Bir anlığına öfkeyle parladığımı hissettim ama dizginlememe fırsat kalmadan içimde sönüp gitti.

“Çok özür dilerim,” dedi Lily. Gözleri kocaman ve yuvarlaktı. “Sana yeni bir tane alacağım.”

En küçük olumsuzluklar genelde beni bir şişe *Macallan* açacak kadar sinirlendirirdi. Bugün öyle olmamıştı. “Sorun değil, Lil. Sadece bir çizgi roman.” Her zaman bir tane daha alabilirdim.

Yüzündeki şaşkınlık neredeyse gülümsememe sebep oluyordu.

Onu kollarıma almak için bir adım öne ilerledim ancak ben bunu yapamadan odamızın kapısı hızla açıldı. Kapıyı çalmamış ya da her-

hangi bir uyarı vermemişlerdi. Ryke'ın içeri dalmasını, sırrımızın ortaya çıkmasını bekliyordum.

Ama kapıda gördüğüm kişi, diğer ihtimalden çok daha kötüydü.

Scott Van Wright kapı aralığında duruyordu, göğsü öfkeli bir yoğunlukla inip kalkıyordu. Elinde kahverengi kese kâğıdına sarılmış bir şişe vardı. İçkiyi görmezden gelmeye çalıştım.

“Odamızdan defol git,” dedim hırlayarak. Damarlarımda akan kan sıvı ateşe dönüşürken Lily'nin vücudunun görünmesini engelledim. Kardeşlerimizin mahremiyetimizi ihlal etmesine alıştım ama bu adama alışmayacaktım. Bu asla kabul edebileceğim bir şey değildi.

Scott gitmek yerine kapıyı gürültüyle kapattı. “Konuşmamız gerekiyor.” Sesinde hiç alay yoktu. Cebinden telefonunu çıkardığında koyu sarı kaşları, “*Neden bahsettiğimi biliyorsun,*” dercesine havaya kalkmıştı.

Ah, evet.

Dudaklarım tatsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tabii, istediğin kadar konuş. Seni dinleyeceğim.” Alaycı bir şekilde ona el salladım. Lily de yatağın kenarına çöküp bir yastığı kucağına alarak kendine doğru bastırdı.

“Tüm rehberimi silmişsin.”

“Öyle mi yapmışım?” Yalandan aklım karışmış gibi davrandım. “Telefonunu açtığımı hatırlamıyorum.” Elimle başımı kaşıdım. “Ama şimdi düşünüyorum da... Bir kere dokunmuş olabilirim. Eldiven takıyordum. Seni böyle lanet bir şerefsizle dönüştüren hastalığa yakalanmaktan korktum.”

“Loren... Rehberimde, şu anda elimde olmayan, yöneticilerden sakladığım ve milyon tane telefon konuşması yapsam bile geri alamayacağım bir sürü numara vardı. Buradaki problemi anlayabiliyor musun?”

“Evet,” dedim. “Gerçek, sikik bir problem gibi görünüyor. Senin adına üzüldüm, dostum.” Omuz silktim.

“Rol yapmıyorum,” diye hırladı Scott. “Burada kamera falan yok. Bu ciddi bir durum.”

Ona ters ters baktım. “Her *kahrolası* gün kız arkadaşına yaklaşıp ona sürtük demen kadar ciddi mi?” Kapıya doğru bir adım attım. “Son üç aydır hayatımızı çekilmez hale getirirken etrafımızda *gülümseyerek* dolaşıyorsun.” Bir adım daha yaklaştım. “Evdeki en zayıf kişi olduğumu düşünüyorsun. Bu yüzden benim ve sevgilimin peşinden gidiyorsun. Ama şunu iyi anla, Scott. Ben uğraşmak isteyeceğin *son* kişiyim. Sikik bir kuklaymışım gibi kollarımı çekmeye çalışırsan, seninkileri yerinden koparırım.”

Burun delikleri genişledi.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden devam ettim. “Mesajlaşmak nasıl gidiyor? Berbat mı?” Otomatik düzeltmesini yeniden programlamıştım. Ne zaman “*evet*” yazsa, kelimeyi “*saksocu*” diye düzeltiyordu. Telefonunda “*hayır*” artık “*bana sakso çek*” demekti, “*yoldayım*” ifadesini de “*götünü koklamak istiyorum*” olarak değiştiriyordu. Olabildiğince incelikten uzak seçeneklerdi. Muhtemelen elli tane sık kullanılan cümle ve ifadeyi değiştirmiştim.

Öfkelendikçe teni daha da kızarıyordu. “Kedi bokunu da mı sen yaptın?” Kedinin kum kabı çamaşır odasında idi ve Scott’ın pahalı makosen ayakkabılarına bir sürpriz yapmaya karar vermişti.

“Onu yapan Sadie’ydi,” dedim. “Tebrik ederim, nefret ettiği ilk erkek sensin.” Alkışlarken yüzündeki gerginliğin saf bir öfkeye dönüşmesini izledim. *Güzel*. Tıpkı benim hissettiğim gibi görünüyordu.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattığında ellerimi indirdim.

“Hayatımızı cehenneme çeviriyorsun, ben de sana aynı şeyi yapıyorum. Bu işler böyle yürür, Scott. Beni rahat bırakırsan hiçbir sorunumuz kalmaz. Seçim sana ait,” dedim tehdit edercesine.

Scott sadece gözlerimin içine bakarak irademi kırmaya çalışıyordu ancak işe yaramayacaktı. Jonathan Hale’i daha önce defalarca ba-

kışlarımla alt etmiştim. Onunla kıyaslandığında, Scott çocuk oyuncacı sayılırdı.

“Buraya ağlamaya mı geldin?” diye sordum. Babamın yardımını kolayca kabul edip Scott’ın hayatını mahvedebilir, banka hesabını boşaltabilir, arabasını hurdaya çevirebilirdim. Yaptığım şey daha küçüktü ama yine de önemliydi. Aksi takdirde bu kadar çok sinirlenmezdi.

“İyi,” dedi sonunda. Lily’ye baktığında onu görmemesi için o tarafa doğru bir adım daha attım. “Bundan sonra uslu duracağım.” Telefonunu cebine koyup poşetlenmiş şişeyi göğsüme doğru itti. “Şeref.”

Geri çekilerek poşeti açmamı bekledi.

Açmama gerek yoktu. Boyun kısmındaki kırmızı mumlu mühür tanıyacak kadar çok *Maker’s Mark* açmıştım. Viskiye bana doğru uzatıyordu.

İçmemi ve ayıklığımı bozmamı istiyordu. Böyle bir şey olmayacak...

Lily tiz bir çığlık atarak yanımdan fırladı ve şişeyi elimden alıp Scott’a fırlattı. Hâlâ poşetin içinde olan şişe yapımcının yanındaki duvara büyük bir gürültüyle çarparak düştü. Scott şaşkınlıkla geriye sıçradı, şişe paramparça olurken duvar kağıdından aşağı viski damlamaya başladı.

O kadar şaşırmıştım ki, zar zor hareket edebiliyordum. Lily az önce... *Evet, bunu yaptı.*

“Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi ona alkol vermeye cüret etme!” dedi Lily.

Scott dişlerini gıcırdattı. Dudakları kıvrılarak acı çekiyormuş gibi görünmesine sebep olan bir gülümsemeye dönüştü. Sonra kapıyı çarparak odadan çıktı.

Konuşmadan önce bir anlığına duraksadım. “Lily Calloway,” derken inanamayacağım kadar şaşırmış bir haldeydim. Başımı ona doğru çevirdim. “Az önce bir şerefsizin kafasına mükemmel bir içkiyi fırlatarak *beni* mi savundun?”

“Evet,” dedi başını sallayarak. Ardından etkiyi arttırmak için çenesini yukarı kaldırdı.

Kalbime dokundum. “Sana evlenme teklif ederdim ama zaten bunu yaptım.”

Gülümsedi ancak ciddi kalmaya çalışarak dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Bağımlılığınla bir oyunmuş gibi oynayamaz.”

“Bunu zaten yapamaz.” Onu kendime çektim.

Lily başını salladı, benden daha çok heyecanlanmıştı. “Resmen Draco Malfoy gibi,” derken ellerini kollarıma koydu. “Sümsük, şeytani ve narsist bir soytarı.”

“Ayrıca sarı saçları var,” diye ekledim.

Gözlerimdeki mizahı yakaladı. “Hiç komik değil. Tüm bu olanlar hiç, hem de hiç komik *değil*.”

“Lil...” Yanaklarını ellerimin arasına aldım. “*Kimse* bizimle uğraşmayacak ya da sırf gülüp eğlenmek için hayatımızı zorlaştırmayacak. Tamam mı?”

Kısa bir süre sonra başıyla onayladı.

Ellerim gömlektен dışarı fırlayan kalçasına gitti ama o elimden kurtuldu. Islak kâğıt poşete doğru eğilmesini izledim.

“Bunu ben temizleyeceğim,” diye açıkladı. “*Antabus* kullandığın için alkole dokunmamalısın.”

Yüzümü buruşturdum ancak sırtı bana dönük olduğu için yüz ifademi göremedi. İlaçları almayı bıraktığımı ona tam olarak söylememiştim. *Philly'nin Prensesleri'nin* galasından sonra her şey çılgına dönmüştü. *Superheroes & Scones* sonuna kadar dolmuştu. Ofisime çok daha fazla taslak gönderiliyordu. Rose düğün konusunda *Lily'nin* başının etini yemem için *benim* başımın etini yiyordu. Bir de programın yapımcısı olan adam vardı. Tüm bunlar yüzünden tamamen tükenmişim.

Yapmak istediğim son şey, *Antabus* alıp yanlışlıkla alkolle pişi-

rilmiş bir şey yemek ve sonrasında her şeyi kusmaktı. Tüm restoran yemeklerinin içeriğini kontrol edecek enerjim yoktu. Bu yüzden, eğer bağımlılığım nüksederse beni fiziksel olarak hasta edecek olan hapların üstüne sifonu çekmiştim.

Bunu yaptığım anda üzerimden inanılmaz bir yük kalkmış gibi hissetmiştim. Şimdiyse bunu öğrendiğinde Lily'nin yüzünde oluşacak olan hayal kırıklığını görmekten korkuyordum. Daha da kötüsü, sonunda kendini suçlayacaktı. Sanki beni daha fazla motive etmek ya da daha önce fark etmemek onun suçuymuş gibi....

Ona söyleyecektim.

Sadece o gün henüz gelmemiştir.

Belki *reality* şov bittiğinde, her şey biraz yavaşladığında ve o hapları içme düşüncesini midem kaldırabildiğinde söyledim. O zaman itiraf edecektim.

Ona bir çöp sepeti uzattım. "Dikkatli ol."

Kâğıt torbanın uçlarını kirli bir bebek bezi gibi sıkıştırdı, içindeki camlar ses çıkarıyordu. Hemen sonra çöpün içine attı.

"Scott'la olanlar aramızda kalacak," diye hatırlattım. "Rose bizimle uğraştığını öğrendiği anda şovu bitirmek ister." Connor muhtemelen onu aksi yönde ikna edecekti. *Philly'nin Prensesleri* yayınlandığından beri Rose'un tekstil şirketinin satışları fazlasıyla artmıştı. Ancak yine de onun başarısını mahveden ya da sorun çıkaran taraf olmak istemiyorduk.

"Biliyorum," dedi yanımda ayağa kalkarak. "Kimseye söyleyemeyiz."

Bölüm 25

0 Yıl: 07 Ay

Mart

LOREN HALE

Sabahın beşinde şiddetli bir baş ağrısı ve durmak bilmeyen, saçma sapan düşüncelerle uyandım. Yatağın kenarına otururken, yüzüstü yatarak uyuyan Lily'yi rahatsız etmemeye dikkat ettim. Kollarını yasığına sarılmak için öne uzatmıştı.

Battaniyeleri omuzlarına kadar çektiğimde kapalı gözleriyle sessiz bir şekilde iç çekti. Keşke onun yanına dönerek tekrar uyuyabilseydim ama bu sabah beynimi kapatamıyordum.

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan nazikçe kapattım. *Duş. Kahve. Ofis.* Tam teşekküllü bir yetişkin gibiydim. Günlerin çoğunda hâlâ rol yapıyormuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi banyo kapısına diktiğimde, Connor aniden odasından çıkıp dar koridora adım attı.

Yerimde donup kaldım. Lacivert pantolonunu, benimkileri çocuk oyuncağı gibi gösteren karın kaslarını ve gömleksiz halini inceledim. Ortak banyoda duş almaya gidecekti. Rose'u sevmediğini itiraf ettiği galadan beri ondan uzak duruyor sayılırdım.

Aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi, "Günaydın, güzelim," diye şakalaştı. Banyoya doğru ilerleyip benim için kapıyı açtı. "Önden buyur."

Düşün canı cehenneme.

Gerilen kaslarım ve sert omuzlarımla birlikte merdivene doğru yürüdüm.

"Lo," diye seslendi arkamdan. Sesi kulağa tereddütlü geliyordu.

İlk basamakta durup arkama baktım. Banyo kapısında dursa da benim için fazladan tek bir kelime bile etmiyordu. Özür dilemiyor, haklı olduğumu ya da Rose'u sevdiğini söylemiyordu.

Başımı iki yana sallayarak merdivenden indim. Mutfığa girip kahve makinesini çalıştırdıktan sonra nihayet duvardaki boruların inlediğini ve duşun açıldığını duydum.

"Bu saatte ayakta ne yapıyorsun?"

Rose'un soğuk sesiyle sıçradım, mavi kahve fincanı neredeyse ellerimden düşüyordu. Derin bir nefes aldım. "Tanrı aşkına, bana böyle sinsice yaklaşma," diye fısıldadım sırtımı tezgâhla yaslayarak.

"Lütfen... Odaya girdiğimi anons etseydim bana Sürtük Kraliçe derdin. Ayrıca sana iyilik yapıyorum. Dalga geçmek için yeni bir şeylere ihtiyacın var."

Başımın yanındaki dolaptan kırmızı bir kupa çıkardı. Çoktan duş almış, üstüne siyah bir elbise giyip altın rengi bir kolye takmıştı.

"Harika," diye cevap verdim. Onunla sözlü bir savaşa girmek için çok erkendi.

Kahvenin demlenmesini sabırsızlıkla beklerken yüksek topuklu

ayakkabısı döşeme tahtalarına vurup duruyordu. “O mükemmel değil. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Çenemin sıkılmaktan ağrıdığını fark ettim. Şimdi gerçekten bu aptal makinenin acele etmesini istiyordum. “Öyle mi dersin?” diye mırıldandım. Bakışlarımız yavaşça damlayan kahveye kilitlenmiş durumdaydı.

“Connor korkunç hissediyor,” diye ekledi.

Midem gerildi. “Vay canına, Connor Cobalt bir şeyler hissedebiliyor mu?” dedim alayla. “İçinin IP adresleri ve yönlendirici kablolarından ibaret olduğunu sanıyordum.” Hemen sonra irkildim, söylediklerim beni düşündüğümünden daha fazla rahatsız etmişti.

Rose nedense bugün kuru alaycılığımın pek de etkilenmiyordu. “Sen onun en iyi arkadaşısın,” diye üstüne basarak söylediği şeyi vurgularken bana bakıyordu. Delici bakışlarından kaçındım.

“En iyi arkadaşının terapisti olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi,” dedi Rose. “Seninle tanışmadan önce. Connor’ın sende ne bulduğuna dair *hiçbir* fikrim yok. Seninle beş dakikadan fazla takılmak çivili yatağa yatmak gibi bir şey.”

“Ben de senin için aynı şekilde hissediyorum.” Sonunda ona döndüğümde yüzünün yumuşadığını; sert, savunmacı ya da tetikte olmadığını fark ettim. Bana karşı gerçekçi olmaya *çalışıyordu*. “Connor senden gelip onun için işleri düzeltmeni mi istedi? Pis işlerini sana mı yaptırıyor?”

Bana ters ters bakarak, “Ben Connor’ın sürtüğü değilim,” dedi sertçe. “Ne yapmak istiyorsam onu yaparım. Gerçeği bilmek ister misin? Seninle olan ilişkisine karışmamamı söyledi çünkü yarardan çok zarar getireceğimden korkuyor. Seni kaybetmekten çok korkuyor. Bunu göremiyorsun çünkü Connor görmene izin vermiyor.”

Söylediği şeyleri sindirmeye çalıştım. “Nedenmiş o?”

“Yenilmezmiş gibi davranmaktan hoşlanıyor. Sinir bozucu olsa da hepimizin kusurları var, onun bile.”

Onu herkesten, kendi ağabeyimden bile üstün tutmuştum. Connor Cobalt'ın beni incitmesinin *hiçbir sikik* ihtimalinin olmadığını düşünmüştüm. O hepimizin yanında olmak için tasarlanmıştı. Beni hiçbir zaman gerçekten sevmemiş olsa bile kendimi sevgiye layık hissetmemi sağlamıştı. "Tüm arkadaşlığımız bir yalanmış gibi geliyor."

"Öyle değil," dedi Rose. "Connor'ı on dört yaşından beri tanıyorum, Loren. Onun yüzeysel arkadaşlıklarını ve hayatta kendini ilerletmek için kurduğu arkadaşlıkları gördüm. Sen onlardan biri *değilsin*. Senin yanında her zaman olduğundan daha çok kendisi gibi davranıyor. Buna inanmak zorundasın."

"Neden onu savunuyorsun?" diye sordum. "O seni sevmiyor bile, Rose." Şu anda şampanyadan sarhoş olmadığı için sözlerime farklı bir tepki vereceğini düşünüyordum.

Ancak ifadesi tamamen aynı kaldı. "İnanılmaz derecede zeki biri." Devam etmeden önce duraksadı. "Ama bunun getirdiği bazı kusurlar var. Bu da benim için sorun olmayanlardan biri. Beni sevmesine ihtiyacım yok çünkü başka bir kadını da sevmeyecek. Eğer o duygunun varlığına inanıyorsa birini sevemez ki."

Başım ağrıyordu. "Bazen sizin kadar zeki olmadığım için sevinıyorum." Yakındaki bir çekmeceyi açıp bir şişe *Advil* çıkardım ve birkaç hapi su içmeden yuttum. Başta boğazıma takıldığını hissetsem de sonrasında hepsi kayıp gitti.

"Loren," dedi Rose, sesi hâlâ buz gibiydi. "Bana söylediğim *herhangi bir şeyi* anladığına dair bir işaret vermen yeterli." Connor'la barışmamı gerçekten istiyordu. Bunu söyleyen kız, altı kişilik arkadaş grubumuzda en az benden hoşlanıyordu.

Söylediği her şey giderek daha mantıklı gelmeye başlıyordu. Connor haklı olduğuna inandığı sürece özür dilemeyecek ya da hatalı olduğunu söylemeyecekti. Ancak onu bir şekilde üzmüş olmam, kendisinden başka bir şeyi de önemseydiği anlamına geliyordu.

Bu arkadaşlığımızın gerçek olduğu anlamına gelmeliydi.

Rose'a zayıf bir başparmak işareti yaptım, parmaklarım neredeyse yan dursa da bir tür onaylama gibi görünüyordu.

"Her zamanki gibi çocukça." Bunu söyledikten sonra bana doğru, "*Bunu kabul edebilirim,*" dercesine bir bakış atıp sabırsız bir şekilde çeyreği dolmuş olan demliğe yaklaştı.

Kupamı tezgâha koyup kilerin kapısını açtım.

Döşeme tahtasında ayak sesleri duyuldu. "Rose, sen..." Connor beni görünce bir anlığına duraksadı sonra yutkunarak dikkatini geri kazandı. "Pasaportumu gördün mü? Çekmecemize bıraktığımı sanıyordum."

"Seyahat programımızla birlikte onu da düzenledim."

Bir paket simit alıp tezgâhın üzerine koyduğumda Connor'ın gözleri tekrardan bana çevrildi. Hava gerginlikle dolmuştu. Çoktan üstünde beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı.

Bir simidi ağzıma atarken bir tane daha çıkardım ve paketi kapattım.

Connor sevgilisine Fransızca bir şeyler söyledi, Rose da ona aynı dilde gergin cevaplar verdi.

Fransızcaya o kadar alışmıştım ki, artık hiç rahatsız olmuyordum. Sadece kahvemi doldurup aldığım diğer simidi tost makinesine koymakla ilgileniyordum.

"Lo..." dedi Connor.

Oturma odasına doğru giderken ona dönmedim. Sadece elimle tost makinesini işaret ettim. "Senin için üstüne yağ sürmeyeceğim." Simidimden bir ısırık alırken arkaya doğru hızlı bir bakış attım. Evet, ona kahvaltı hazırlamıştım. Aramızda olanlar için küçük, *küçücük* bir barış işaretiydi.

Dudaklarının o içten gülümsemelerinden biriyle kıvrılmasını izledim. Herhangi bir kibir taşımayan gülümsemesi yüzündeydi.

“Bu sana hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmez,” diye ekledim. Bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim ama bu kavganın daha fazla süreceğini de düşünmüyordum.

“Arkadaşlarımın kızgın olmasını tercih ederim,” dedi Connor. “Bu beni daha iyi gösteriyor.”

“Henüz bunun için erken.” Elimdeki simidi yiyerek oturma odasına yürüdüm.

Arkamdan sırtışının genişlediğini resmen hissedebiliyordum. Ona karşılık olarak gülümsediğimi fark etmem bir dakikamı almıştı.

Bölüm 26

0 Yıl: 07 Ay

Mart

LILY CALLOWAY

Philly'nin Prensesleri'ni izleyenlerin sayısını hafife almıştım. Birkaç genç *latte* bardaklarından yudumlar alıp yüksek bir kitap rafının etrafından Lo ve beni gözetleyerek fısıldaşıyordu. Brett'in kamerası bize çevrildiği sürece görünmez olmamız imkânsızdı.

Kendime neden şehir evinden ayrıldığımı sorup duruyordum. Bir cevabım olmadığı için kaşlarımı çattım. Sonra yerel kitapçıdaki bilim kurgu ve fantastik kitapların bulunduğu reyonu inceleyen Lo'ya döndüm.

"Neden şehir evinden ayrıldık?" diye sordum.

"Temiz hava almak için." Küçük bir ciltsiz kitap çıkararak arka kapakını inceledi. Çoğunlukla çizgi roman okuyor olsa da bazen bu

türlere de kayıyordu. Dizisini izlemeden önce *Taht Oyunları*'nı yalayıp yutmuştu. Ona ilk kitabı bitirdiğimi söylemiştim fakat aslında her şeyi atlayıp sadece Arya'nın bölümlerini okumuştum.

En iyi karakter oydu.

Arkamızdaki raflardan kahkahalar yükseldi. Omuzlarımı öne doğru eğerek kahkahaların yaptığım bir şey yüzünden kaynaklanmadığını umdum. "Evdeki hava da oldukça temizdi."

Bana doğru, "*Korktuğun için inzivaya çekilmeni istemiyorum,*" diyen bir bakış attı. Bakışları sözlerinden daha çok şey anlatıyordu.

Güçlü bir şekilde nefes alarak onun peşinden gitmeye çalıştım. *Rahatla, Lily. Rahat ol.* Kollarımı sallarken önümdeki rafı inceledim. Ama aniden boncuk gibi gözlerin üzerime dikildiğini hissettiğimde olduğum yerde donup kaldım.

Yavaşça başımı kaldırdığımda rafın *üzerinden* bizi izleyen kahverengi saçlı birini gördüm. Göz göze geldiğimiz anda hızlıca başını eğdi.

Kahretsin.

Yapamazdım.

Bunu yapamazdım.

Lo'nun elini tutarken göğsüm paranoyak, ucube bir şekilde sıkışıyordu. Brett'in bizi takip ettiği gerçeğini görmezden gelerek onu hızla en yakın tuvalete sürükledim. Kameraman içeri giremeden kapıyı arkamızdan kapattım.

Brett itiraz ederek kapıya vurdu.

"İşiyorum!" diye bağırdım.

Kapıya vurmayı bıraktığını anladım çünkü bir anda dışarıdaki her şey sessizleşmişti.

Gözlerim her an biri içeri girecekmiş gibi kapının üzerinde geziyordu. "Herkes bize bakıyor," diye fısıldadım. Sanki gözler üzerime yapışmış gibi titriyordum. Beni *burada da* görebiliyorlarmış gibi hissediyordum.

Lo'ya döndüğümde bakışlarının yumuşadığını fark ettim. Kollarımı tuttuğunda kendimi epik bir moral konuşması için hazırladım. "Sen bir seks bağımlısı ve ben de bir alkoliğim," diye söze girdi. "Üstelik bunu tüm lanet dünya biliyor. İnsanların bakmasına alışmak zorundayız, aşkım."

Tabii ki haklıydı. Zihnim sakinleşir gibi olsa da bedenim henüz onu takip etmiyordu. Bacaklarım yapış yapış hissettiriyordu, omuzlarım gerginlikle hafifçe titriyordu.

Kelimeler onları durdurumama fırsat vermeden hızla dudaklarımdan döküldü. "Sana sakso çekebilir miyim?"

"Hayır," dedi ifadesiz bir şekilde.

Ellerimi kaldırdım. "Haklısın. Çok haklısın. Sakso resmen 89'lar-da kaldı."

"O kadar da ileri gitmeyelim." Yumuşakça gülümsediğinde bilmediğim bir neden yüzünden gözlerim doldu. Tam bir aptaldım. Lo'nun yüzündeki gülümseme gözlerimdeki yaşları fark etmesiyle kaybolup gitmişti. "Lil..."

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Sormamalıydım. Geri alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Lo. "Bir süre burada bekleyerek Brett'i kızdırıp Ryke ya da Rose için bizi terk etmesini sağlamaya ne dersin?"

"Bu fikri sevdim."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Belki de herkese bir virüs bulaşır, onları zombiye dönüştürür ve banyodan çıktığımızda kitapçı tamamen terk edilmiş olur."

"Güzel olurdu," diye cevapladı. "Ama 28 Gün Sonra filminin içine girmemeyi tercih ederim."

Vay be. Bu çok iyiydi.

"Seni seviyorum," dedim birden. Çok ciddiymdim. Başka kim sa-

dece bir süreliğine saklanmak için benimle bir kitapçı tuvaletinde kalırdı ki?

Rose kesinlikle kalmazdı. Daisy belki bunu yapardı. Ryke'ın ölmeyi tercih edeceğine emindim. Connor ise başımı ağrıtmadan herhangi bir plana dahil olamazdı.

Bu yüzden geriye sadece o kalıyordu. Sadece o vardı.

Bölüm 27

0 Yıl: 08 Ay

Nisan

LILY CALLOWAY

“Canın acıdı mı? Hoşuna gitti mi? Birden fazla kez yaptınız mı?” Sorularım kırık bir baraj gibi akıp gidiyordu. Rose’a bu soruları ilk soruşum değildi ama bana hiç detay vermiyordu. Bu yüzden konuşmak için yalnız kalana kadar beklemiştim. Ancak yapım tarafından planlanan Alp tatilinden beri doğru düzgün bir fırsat bulamamıştım. Uçakla eve dönerken biraz sohbet edebileceğimizi düşünmüştüm ama ablam tüm vaktini Connor’la oturarak geçirmişti.

Bana göre tatilin en büyük olayı, Rose’un bekâretini kaybetmesiydi.

“Sesini alçalt,” diye tısladı Rose.

Tamam, teknik olarak yalnız *değildik*. Yapım da başka bir grup bö-

lümü istemişti. Böylece *bowling* oynamak için herkes bir araya gelmişti. Rose *bowling* topunu almaya gittiğinde onu raflara kadar takip ettim.

Diğerleri platformumuzun arkasındaki plastik döner sandalyelerde toplanmışlardı, bizi duyamayacak kadar uzakta duruyorlardı. Ancak Savannah rafın yanında durup kamerasını bize doğrultmuştu. Bunu yapsa bile, Scott ablam ve sevgilisinin yattığına dair herhangi bir şey yayınlamayı reddediyordu. İlk başta televizyonda ezik gibi görünmek istemediğini düşünmüştüm ama Rose sadece reklam için “bakire” etiketini devam ettirmek istediklerini söylemişti.

“Benimle bu konuda konuşmak istemiyor musun?” diye sordum.

“Mesele o değil.” Renkli *bowling* toplarını incelerken dudağını büzdü. “Sadece Scott’ın bir röportajda *bowling*’den iğrendiğimle ilgili yaptığım öylesine bir yorumdan faydalanmasından nefret ediyorum.”

Mikroplar. Rose biz küçükken obsesif kompulsif özelliğinden kurtulmuştu. Ama kameraların yoğunluğu ve mahremiyet eksikliği eski alışkanlıklarından bazılarını yeniden ortaya çıkarmıştı. Hijyen konusunda katı bir politikası vardı ve bir zamanlar terli, tanımlanamayan eller tarafından işgal edilen üç deliğe parmaklarını geçirmesi sınırları zorluyordu.

“Daisy büyük ihtimalle topu büyükanne tarzında atacaktır,” dedim. “Sadece onun tekniğini taklit et.”

Bunu bir saniye düşündükten sonra ifadesi bir parça yumuşadı. “Connor’la yine seks yaptık.”

Ona sırtarak baktım, ablamın da sırtmamak için kendini zorladığına yemin edebilirdim. “Her şey düşündüğün gibi mi oldu?”

“Daha iyiydi... farklı ama daha iyi.” Dudaklarında bir gülümseme belirirken uzaklara daldı. Görüntüyü zihnimde canlandırmaya çalıştım. Rose’un kendinden geçmesini... Tüm ışıltısı bir anda kayboldu, yerini buzlar kapladı. “Asıl sen ne zamandan beri seks hakkında konuşmak istiyorsun?”

Bu doğru. Genelde bu konuda ağzım sıkı olurdu ve konuşulduğunda kıpırmızı kesilirdim. “Bu konuda daha iyi olmaya çalışıyorum,” diye itiraf ettim. “Ayrıca şaşırtıcı bir şekilde, başka birinin seks hayatı hakkında konuşmak daha kolay.”

“Şaşırtıcı değil,” derken orta rafta duran topu almak için bir hanımefendi gibi eğildi. Bluzu kaydığında omzundaki kırmızı ısırık izini gördüm.

“Aman Tanrım,” dedim hızla. Kelimelerim birbirine girmişti.

“Ne?” Telaş içinde aniden doğruldu. “Ne oldu?”

“Seni ısıırıyor,” diye fısıldadım. Şaşkınlığım tüm yüzümü kaplamıştı. Hemen elini ağzıma bastırarak beni susturdu. Connor’ın sert biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Onun tatlı ve nazik bir tip olduğunu düşünmüştüm... dost canlısı bir dev gibi.

“Bu kadar dramatik olma.” Sanki kendi hiç dramatik değilmiş gibi konuşmuştu. Sonra duraksayıp merakla, “Lo seni hiç ısırmadı mı?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak seks yaptığımız zamanları düşündüm. Her birini *tüm* ayrıntılarıyla hatırlayamayacağım kadar fazla olduğu kesindi. Muhtemelen daha önce boynumu ısırılmıştı.

Cevap verebilmem için ağzımdaki elini indirdi.

“Şaşırdığım şey ısırılman değil,” diye fısıldadım. “Bana garip gelen şey, seni ısıran kişinin *Connor* olması.”

“O zaman bunun hakkında düşünme,” diye çıkıştı. İyi bir noktaya değinmişti. “Aslında seks hakkında konuşma konusundaki bu yeni özgüvenini sevsem de, cinsellik hakkında bu kadar çok düşünmen gerektiğinden emin değilim.”

Rose haklıydı. Rahatlamam gerekiyordu.

“Sadece senin için heyecanlıyım,” dedim. “İlişkinizde bir dönüm noktası gibi.” Birbirinin yörüngesinde dönen inek yıldızlar sonunda çarpışmıştı.

Daisy'nin *bowling* ayakkabılarını giymeye çalışırken aynı anda halının üzerinden koşarak platforma doğru geldiğini gördüm.

"Bebğim, neler oluyor?" Bunu söyleyen kişi onun arkasındaki adamdı. Yirmi üç yaşındaydı. Koyu renk saçları ve bronz bir teni vardı. Bir modeldi, aynı zamanda da kardeşimizin erkek arkadaşıydı. "Sakin ol."

Daisy kendi etrafında dönerek çarpık bir gülümsemeyle geri geri yürümeye başladı. "Ben tamamen sakimim." Kaygan *bowling* yüzeyine adımını attığı anda ayakları kaydı ve doğruca poposunun üstüne düştü.

Ryke sandalyesinden sarkarak oturuyordu. Başını çevirip durumu inceledikten sonra tekrar kulvara baktı. "Zemin nasıl, Calloway?"

"Sert," diye dalga geçti Daisy. Yüzünde haylaz bir gülümseme vardı. "Muhtemelen iz bırakacaktır."

"Kıçın sert bir şeyle buluştuğunda genelde böyle olur, tatlım."

Tamam, bu cinsel bir imaydı. Bundan *emindim* çünkü Julian sinirli görünüyordu ve ona sırtı dönük oturan adama doğru dik dik bakıyordu. Kardeşim kendini yerden kaldırdığında Julian aniden onu öptü, elini poposuna yerleştirmişti.

Iyy. İşte bu yüzden ondan hoşlanmıyordum.

Hale kardeşler onların ani öpüşme seansını gördüklerinde hafifçe tiksinişmiş ve kesinlikle çileden çıkmış bir şekilde bakakaldılar.

Herkes Julian'la Alp tatilinde tanışmıştı ve işler pek de iyi gitmemişti. Lo ondan hoşlanmıyordu. Ryke ondan hoşlanmıyordu. *Herkesin* içinde bir parça incelik bulabilen Connor bile bu çocuğun bir maymundan farksız olduğunu iddia ediyordu.

"Çocuklara bir konuşma yaptın, değil mi?" diye sordum Rose'a. Deniz mavisi topu rafa geri koyup parlak pembe topu eline aldı. Topa dokunmak zorunda olduğu için yüzünü buruşturmuştu.

"Evet," diye cevap verdi. "Daisy'nin erkek arkadaşına kaba dav-

ranırlarsa ciddi sorunlarımız olacağını söyledim.” Sert bir şekilde nefesini verdi. “Ardından Connor aynı kuralın benim için de geçerli olduğunu söyleme cüretini gösterdi.”

Connor’a katıldığımı sesli dile getirmedi.

Rose kardeşimizin sevgilisini Lo ya da Ryke’tan çok daha fazla eleştirirdi ama küçük kardeşimiz herkesin iyi geçinmesini istiyordu. Ayrıca prodüksiyon daha fazla drama için erkek arkadaşının şovda yer almasını istiyordu. Bu yüzden hepimiz mutlu yüz ifadelerimizi takınacaktık.

Daisy için.

Böylece sağlıklı bir gün geçirebilecektik.

Bölüm 28

0 Yıl: 08 Ay

Nisan

LOREN HALE

Yıpranmış bağcıklarla uğraşıyordum, onları bağlayabilmek için fazladan bir dakika ayırmak zorunda kalmıştım. Ryke hemen yanımda oturuyordu. Çatık kaşları ve karanlık bakışları sadece on adım arkamızda Daisy'nin boğazına dilini sokmaya devam eden Julian'a yöneltilmişti.

“Ona iyi davranamam,” dedi Ryke. Bakışlarını nihayet onlardan ayırmıştı. “Bu şekilde yaratılmadım.”

“‘Yaratılmış’ kelimesini kullanarak başka birinin seni bir barbar haline getirdiğini ima ediyorsun,” diye cevap verdi Connor. Neredeyse dalgın bir şekilde bilgisayara isimlerimizi yazıyordu. Söyledikleri karşısında eğlendiğim için gülümsedim ancak ağabeyim öyle hissetmiyordu.

Ryke başını iki yana salladı. “Gerçekten kişiliğinin geçen yıl çok fazla mastürbasyon yapmaktan böyle olduğunu düşünmüştüm.” Eli ni göğsünün üstüne koydu. “Tanrı aşkına... On iki ay boyunca biriyle yatmasaydım *ben de* götün teki olurum. Ama belli ki, şerefsizlik senin içine programlanmış bir şey.”

“Hâlâ anlamıyorsun,” dedi Connor sıradan bir sesle. “Şerefsiz olmak bir seçimdir. Tıpkı senin Julian’a kaba davranmanın bir seçimden ibaret olması gibi. Eylemlerinin sorumluluğunu almak o kadar da zor bir şey değil.”

Ryke inledi. “Sadece şu lanet çeneni kapat.”

“Hey,” diye araya girip bilgisayar ekranına doğru başını salladım. “*Bowling* oynadığınızı biliyorsunuz, değil mi? Model BM^{*}’ye yazılmıyoruz. Takma isimler bulman gerekiyor.”

Connor bir sınav sorusunu yanlış cevapladığını söylemişim gibi ekrana baktı.

Ryke neredeyse gülüyordu. “İlk kez mi *bowling* oynuyorsun, Cobbalt?”

“Halka açık bir *bowling* salonunda ilk kez oynuyorum.” Hepimizin ismini silmeye başladı. “Şimdiye kadar hep birilerinin evinde oynadım.”

Ağabeyimin sırtışı ters bir bakışa dönüşürken, “Siktiğimin piçi,” diye mırıldandı. Connor kendisine öyle denmesinden hoşlanıyormuş gibi gülümsemesini genişletti.

Sonunda ayakkabılarımı bağlamayı bitirdiğimde doğruldum ve dirseğim Brett’in kamerasına çarptı. “Bana biraz yer açabilir misin?” diye patladım. Sinirlerim gerilmişti.

Connor ve Ryke’in uzun uzun bakıştığını gördüm. *Tamam, anlıyorum.* Geçen hafta prodüksiyon ekibine pek nazik davranmamıştım.

* Orijinal ismi “*Model UN*” yani “*Model Birleşmiş Milletler*” olan, öğrencilere yönelik eğitsel bir simülasyon. (ç.n.)

Brett buraya gelmeden önce araba kullanırken beni çekebilmek için ön koltuğa oturmak istemişti. Ben de ona arka koltukta oturacağını, aksi takdirde yolun yarısında onu arabadan atacağımı söylemiştim.

Kamera ekibine karşı beslediğim tüm iyi duygular üç gün önce uçakla eve dönerken yok olmuştu. Scott, Alp Dağları'ndayken gerçekten pislik yapmıştı. Lily'yle yine dalga geçmiş, ona masum bir jestmiş gibi *Magic Mike* DVD'si vermişti. Ancak hareketlerinin açık bir nedeni vardı. Burnumun dibine *Maker's Mark* uzatmasıyla aynı amacı taşıyordu.

Sonrasında da Lily'yle odamıza *gerçek* porno bırakan Ben'i yakalamıştık.

Kimseye söylememiştik. Lily dergileri kendi rızasıyla çöpe atıp büyük bir engeli aşmıştı. Her ne kadar Scott onu yeniden bir bağımlı yapmaya çalışsa da geziyi başarıyla atlattığımızı düşünüyorduk. Yamaçlarda kayak yapmıştık. Birlikte gülmüştük. Kamera merceklerinin sıcak bakışları altında bile kendimizi normal hissetmiştik.

Yapımcı herife karşı duyduğum hayal kırıklığı ve öfkenin yüzeye çıkmasına izin vermemeye çalışıyordum. Scott şehir evine döndüğü ve gezinin görüntülerini düzenlemekle vakit geçirdiği için böyle bir şey yapamazdım. Gerçi bu durum benim için sıkıntı değildi. Lanet olası suratım ne kadar az görürsem, o kadar az parçalama isteği duyacaktım.

"Yeter," diye çıkıştı Rose, Daisy ve Julian'ın arasına girerek onları ayırmıştı. "Kardeşimi oksijensiz kaldığı için hastaneye yetiştirmeyeceğim, teşekkürler."

Daisy sarı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Utanarak erkek arkadaşının kollarından kurtulduktan sonra ellerini çırpı, hissettiğinden daha neşeliymiş gibi davrandığını düşünüyordum. "Peki ilk kim oynuyor?" derken boş bir sandalyeye oturdu.

"Neden ilk Julian'ın oynamasına izin vermiyoruz?" dedim yarım

bir gülümsemeyle. Tam adını yüksek sesle söylemek bile yüzümü buruşturmama neden oluyordu. En sevdiğim X-Men olan Julian Keller'le aynı adı paylaşmasına izin verilmemeliydi. Bu lanet olası bir saygısızlıktı.

"Bana uyar," dedi Julian. Daisy'nin sandalyesinin yanında dururken ona ayağa kalkması için bir işaret yaptı. Böylece kendisi geçip oturabilecekti.

Ben aşırı öfkeli olsam da ağabeyimin kısılmış gözleri alev alevdi. Apaçık ortada olan cinayete meyilli bir ışıkla parlıyordu.

Fransa'dayken Julian bize Daisy'yle sadece seks için birlikte olduğunu açıkça itiraf etmişti. İlişkileri yasal olmadığından, Daisy'nin on sekiz yaşına girmesini bekliyordu. Bu hem ahlaki açıdan hem de genel olarak rezil bir şeydi.

Daisy isteksizce ayağa kalktı. Sonra tereddüt ederek topuklarının üzerinde sallandı. Boş sandalye kalmadığını fark etmişti.

Julian konuşurken onu görmezden geldi. "Bu haberi size vermekten nefret ediyorum ama ben harika bir *bowling* oyuncusuyum." Müthiş.

Ryke sanki söylemek üzere olduğu hakareti yutmaya çalışıyormuş gibi boğazını temizledi. "Affedersiniz," diyerek avucuna doğru öksürdü. "Gidip içecek bir şeyler alacağım. Sandalyemi alabilirsin, Dais." Ağabeyim ayağa kalktığında, Daisy onun artık müsait olan koltuğuna doğru yürüdü.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Ryke sertçe başını sallarken, Daisy de sandalyeye kendini bıraktı. Kardeşimin arkasından, "Duble olsun," diye seslendim.

Bana sert bir bakış atıp ortaparmağını göstererek ilerledi. Bizim kulvara doğru yaklaşan Lily ve Rose'un yanından geçmişti.

Rose *bowling* topunu makineye yerleştirirken ellerini *H1N1* virüsü bulaşmış gibi önünde tutuyordu.

“Neden sadece yeni bir top almadın ki?” Daisy sandalyenin üzerinde kendini döndürdü. “Zaten yeni ayakkabılar almıştın sonuçta.”

“Denedi,” diye cevap verdi Lily. “Hiçbiri parmaklarına uymadı.”

“Bu çoktan bildiğimiz bir şeyi doğruluyor,” dedim. “Rose bir cadı. Cadı parmaklarının çok ince olduğunu söylerler.”

Rose sarı-yeşil gözlerini bana çevirerek uzunca bir süre dik dik baktı. “Umarım ayak mantarı olursun.”

Lily’nin gözleri büyüdü. “Onu lanetleme, Rose.”

Sözleriyle birlikte sııttım. Lily’nin ablasına karşı benim tarafımda yer aldığı pek görülmezdi. Çoğunlukla tarafsız kalmayı severdi. Rose gücenmiş bir halde kardeşine döndü. Elleri kalçalarındaydı, ters bakışları şimdi onun üstüne çevrilmişti.

“Ben. Cadı. Değilim,” dedi yavaşça. Her kelimeyi özellikle vurgulamıştı.

Lily başını iki yana sallarken irkildi. “Özür dilerim, sadece ağzımdan kaçtı.” Komik olan şeydu ki, eğer ablası gerçekten bir cadı olsaydı Lily onu daha da çok severdi.

Rose’un elleri hâlâ kıyafetine dokunmamaya çalışıyormuş gibi önünde duruyordu.

“Bunu al, sevgilim...” Connor sandalyesinde dönüp onun avuçlarına dezenfektan sıktı.

“Bu sadece mikropların %99,99’unu öldürür, Richard. Peki ya kalan %0,01’i?”

“Buna bağışıklık sistemi deniyor, Rose.”

Rose’un gözleri öfkeyle parladı. Connor’ın sırtışı diğer tüm özelliklerini bastırıyordu. Lily kucağıma oturduğu anda Fransızca konuşmaya başladılar.

Kalçalarının yarattığı etkiyle inledim, Lily de kesik bir nefes aldı. “Canını yakmadım, değil mi?” diye fısıldadı. Gözlerine hafif bir korku yayılmıştı.

Tanrım, onu seviyorum.

Kalçalarının kemikli kısmının aletime batmaması için onu biraz yana kaydırırken, “Aletim iyi durumda,” diye açıkladım. “Kıçın nasıl?”

Gözlerini kısarak bana baktıktan sonra etrafına bakarak bize dikkat eden biri olup olmadığını kontrol etti. Herkes bağcıklarını bağlamakla meşguldü. Rose bir kutunun kapağını açmıştı, zarif bir şekilde üzerindeki kâğıdı çekerek yepyeni bir çift *bowling* ayakkabısı çıkarıyordu.

Lily kendi dünyamızda olduğumuzu anladığında tekrar bana döndü. Kulağıma doğru eğilerek eliyle ağzının görülmesini engelledi. “Daha sonrası için cinsel imalarda mı bulunuyorsun?”

Elimi sırtının altına koydum. Başparmağımı pantolonun kemer yerlerinden birine geçirmiştim. Keskin bir nefes almasına rağmen yüz ifademi incelemek için geriye doğru eğildi. Amacımı gerçekten merak ediyordu.

İki parmağımla biraz daha yaklaşması için işaret verdim. Dudakları hemen aralandı, gözleri parmaklarıma kilitlenmişti. *Evet, Lily. Sonrası için seni tahrik ediyorum.*

Bazen bunu onun için hecelemem gerektiğini düşünüyordum. Muhtemelen ilişki yaşıyormuşuz gibi davrandığımız zamanlarda söylemeliydim... O zamanlar sanki yıllar öncesinde kalmış gibi hissettiriyordu.

Sonunda bana doğru yaklaştığında, dudaklarım kulak memesindeki yumuşak deriye dokundu. Lily’nin nefesi kesilmişti. “Bu gece kıçının derinliklerinde olacağım, aşkım.” Diğer elim kurnazca bacaklarının arasına kaydı. Kot pantolonu tabii ki hâlâ üzerindeydi.

Vücudu neredeyse titriyordu.

Tahrik etme işini rehabilitasyondan döndüğümünden beri hiç doğru şekilde yapamamıştım. Çünkü bunu kaldıramaması ihtimalinden çok korkuyordum. Şimdiyse ona bin kat daha fazla güveniyordum.

“Lo...” diye fısıldadı. “Belki...”

Düşüncelerini toparlamasını bekledim.

“Belki de... bu gece iki şekilde de yapmalıyız,” dedi dudaklarıma bakarak. Aniden beni öptüğünde, geri çekilmeden önce öpücüğü derinleştirerek başının arkasını tuttum.

“O kadar ıslak mısın?” diye fısıldadım. Bu düşünce karşısında sertleşmemeye çalışıyordum.

“Evet.” Hızlıca başını sallarken kucagımda kıvrandı. “Yoksa ikisini birden yapmanın çok fazla olacağını mı düşünüyorsun?”

“Göreceğiz.” Onu tekrar öptüm. Sonra ağabeyim bizim olduğumuz platforma geri dönerek bana bir şişe su uzattı. Daisy ayağa kalkıp sandalyeyi geri vermek için harekete geçti ama Ryke ona oturmasını işaret etti. “Şu sikik oyuna başlayabilir miyiz?”

Lily kaşlarını çatarak kulvara baktı. “Kenarlıklar nerede?”

“Kenarlıklarla oynamıyoruz,” diye cevapladı Rose. Tek yaptığı şey *yepyeni bowling* ayakkabılarına dokunmak olmasına rağmen eline daha fazla dezenfektan sıkıyordu.

“Onlar en iyisidir,” diye onayladı Daisy. “Topu gerçekten sert bir şekilde fırlatıp lobutlara doğru zikzak çizmeye çalışabilirsin.”

“Kesinlikle,” diye katıldı Lily.

“O zaman ikiniz gidip şu kulvarda oynayın.” Rose yanımızdaki boş yeri işaret etti.

Lily ayağa fırladı. “Peki. Nasıl olsa daha çok eğleneceğiz.”

Daisy ayağa kalkmadan önce bir anlığına tereddüt etti ve mesajlaşan erkek arkadaşının bacağına dürttü. “Sen de gelmek ister misin?”

“Ne?”

“Kenarlıklı ya da kenarlıksız kulvar,” diye kısaca açıkladı.

“Çocuk kenarlıklarıyla oynamayacağım. Bu aptalca.”

“Hey, onlar yetişkin tamponları,” dedi Lily. “Topun boşluklara düşmesini sevmeyen yetişkinler için varlar.”

Julian ona tam bir aptalmış gibi baktı.

“Julius...” diyerek *sahip olması* gereken isimle cümleye başladım. Ancak Rose’a verdiğimiz sözü hatırladığımda kendimi durdurdum. *Medeni ol.* Dudaklarım kapandığında dişlerimi istediğimden daha sert sıktım. *Her neyse.*

“İsmim *Julian*,” dedi bininci kez.

“Rose ve Connor’a karşı takım olmaya ne dersin?” Rose’a, “*Bu senin için yeterince medeni mi?*” diyen bir bakış attım.

Rose başını onaylarcasına sallarken, Julian omuz silkerek cevap verdi. Uzattığım zeytin dalma biraz şüpheyile yaklaşıyormuş gibiydi. Numara yapmıyordum. En sonunda, “Tabii ki, dostum,” diyerek onayladı.

“Harika.”

Lily beni hızlıca dudaklarımdan öptü. Ben de kalçasını hafifçe okşadım. Kendi şeridine gittiğinde yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Kameralardan kaçmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Ryke kız kardeşlerin yanımızdan ayrılmasını izliyordu. Onların tarafına doğru adım atmadan önce bile neyi tercih edeceğini biliyordum. Yanımızdaki çocuk onunla aynı yaşta olsa da ağabeyimden on kat daha kötüydü. Julian’a bir saniye bile güvenemezdim. Güvenebileceğim bir nedenim yoktu ki.

“Ben...” diye söze başladı.

“Her neyse. Gidip kenarlıklarla oyna, *ağabey.*” Ona sıkıntı çıkarma dürtüme engel olamıyordum. Sanki beynimdeki bir fonksiyon bozulmuştu.

Ryke gözlerini devirdi ve anlık bir tereddütten sonra Daisy’nin peşinden diğer kulvara doğru yürüdü.

Connor ekrandan onları sildiğinde geriye sadece dört isim kalmıştı. Tavsiyemi dikkate aldığını fark edince güldüm. Yunan tanrılarının isimleriyle takımlarımızı oluşturmuştu.

Kalan listeyi inceledim.

Zeus/Athena

Hades/Dionysos

Julian döner vitrinden açık mavi bir top aldı. “Ben kimim?” diye sordu. “Zeus mu?” Çok akıllı olmadığı ortadaydı.

“Sen Hades olmalısın. Yeraltı dünyasının tanrısı,” dedi Connor.

“Her yönüyle harika bir adam,” dedim tatsız bir şekilde.

“Çok iyi.”

Tanrım.

Ryke uzaktan ekranı fark ederek Connor’a ters ters baktı. “Sen gerçek bir pisliksin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Anlamıyordum.

Rose elini sevgilisinin omzuna koydu. “Ah, lütfen ama. Loren içse de içmese de Dionysos olurdu.”

Ryke başını iki yana salladı ama sonra Daisy dev gibi iki tane yeşil *bowling* topunu göğüslerinde tutarak onun dikkatini dağıttı.

İçten içe yüzümü buruşturdum. *Daisy’nin anatomisinin o kısmını düşünme.* “Dionysos kim ki?” diye sordum.

“Şarabın, partilerin ve temelde hedonizmin tanrısı,” diye açıkladı Rose.

“O kaos ve zevk adamı,” diye ekledi Connor.

“Kulağa doğru geliyor,” diye cevapladım. “Teşekkürler, aşkım.”

Connor bana göz kırıp oyunumuzu başlatması için Julian’a eliyle bir işaret yaptı.

Daisy’nin erkek arkadaşı elinde topuyla kulvara doğru adım attı. Onu izlemek zorunda kaldıkça sıkılıyordum. Bir türlü hoşlanamadığım bir adama nasıl dayanabilirdim ki? Julian iki tanesi hariç tüm lobutları devirdikten sonra kolunu kaldırdı.

“İşte ben de bundan bahsediyorum.”

Birkaç tur daha oynadık, Connor ve Rose’un takımı açık ara ön-

deydi. Connor *yatılı okulunda* bir *bowling* salonu olduğunu ve iyiliğine ya da parasına karşı bahse girerek *bowling* oynadıklarını söylemeyi unutmuştu. Yani kısacası, tüm grubu kandırmıştı.

Hiç umurumda değildi. Biz kaybettikçe, Julian'ın rekabetçi doğası hareketleniyordu. Hiç sportmence davranmıyor, bağılıyor, oflayıp duruyordu. Ne zaman diğer kulvara baksam, Lily ve Daisy'nin gülme krizlerine girdiğini görüyordum. *Bowling* topunu kulvara doğru yuvarlamadan önce döndürmeye çalışıyorlardı.

Daisy kör bir şekilde oynamak zorunda kalması için ağabeyimin gözlerini bile kapatmıştı. Ryke'in yüzünde bir sırıtış vardı. Lily'ye doğru baktım. Döner sandalyelerin yanında *bowling* duruşu üzerinde çalışıyordu. Ne zaman atış yapıyormuş gibi yapsa, topun ağırlığı vücudunun yalpalamasına sebep oluyordu. Kahverengi saçları gözlerinin önüne düşüyor, o da tekrar denemeden önce saçlarını çekiyordu.

Onu seviyordum.

Lily'yi her izlediğimde dünya bomboş görünüyordu. Huzurlu bir varoluş yerine benziyordu. Fakat biliyordum ki, sadece ikimizin olduğu bir hayat ancak bir hayal olarak güzeldi. Arkadaşlarımız ve ailemiz vardı, artık onları geride bırakmak o kadar da kolay değildi.

Şeridinin yanındaki kahkahalar dikkatimi dağıttı. Ağabeyim Daisy'yi bacaklarından tutup baş aşağı sallıyordu. Daisy nefesini tutamayarak gülüyor, kahkahaları *bowling* salonunda yankılanıyordu.

"Hey!" diye bağırdı Julian. *Lanet olsun*. Hızla ağabeyime doğru yürüdü. "Sürekli kız arkadaşımın etrafında dolanmandan bıktım, dostum."

Ryke bir elini aşağı indirdi. Daisy'yi sadece tek bacağına kavrayarak mükemmel bir şekilde tutmaya devam ediyordu. Daisy havada sallanıyordu, beynine kan hücum etse de gülümsemesi kocamandı.

"O zaman belki de," dedi Ryke. "Kız arkadaşını başka sikik bir adamla bırakmamalısın."

Julian onu itmek üzereyken Lily araya girdi. *Kahretsin*. Hızla ayağa fırladım ve Lily çocuğu iki eliyle engellerken onların kulvarına doğru koştum. Julian sevgilimin ellerini kenara itti.

“Geri çekil,” diye hırladım.

Güvenli bir yöne doğru birkaç adım atarak, “Daisy...” diye seslendi. “Benimle oyna.” Bu kulağa bir emir gibi geliyordu.

Ağabeyim Daisy’yi belinden kavrayarak sağ tarafa doğru döndürdü. Vücutları birleşti ve Daisy’nin ayakları yere değmeden önce yavaşça Ryke’in göğsünden aşağı doğru kaydı. Ağır ağır nefes alırken dudakları aralanmıştı. Ryke kadınları idare etmeyi biliyordu. Bunu inkâr edemezdim.

Ryke onun karnının üstüne doğru kıvrılmış gömleğini düzeltti. “Sen ne yapmak istiyorsun?”

Daisy daha önce kimse ona böyle bir şey sormamış gibi sertçe yutkundu. Sonra da omuz silkti.

Biz onu izlerken, Ryke her birimize sırayla baktı. Artık olaylardan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Keşke insanlar basit olsaydı, böylece herkesi anlayabilirdim. Ancak o zaman gerçekten insan olmazlardı.

“Sanırım eve gitsem daha iyi olacak,” dedi Daisy. “Hepinizle yarın görüşürüz, olur mu?”

“Daisy...” diye başladı Ryke.

“Hayır, sorun yok.”

“Seni eve ben bırakırım,” dedi Julian.

“Hayır, ben götüreceğim.” Lily arkamdan gelip grubumuza yaklaştı.

Rose da oturduğu yerden kalkmıştı. “Siz oyunu bitirebilirsiniz.” Kapıya yürürken elindeki boş dezenfektan şişesini çöpe attı. Daisy ablasına ayak uydurmak için zıplayarak yürürken Lily de hızlıca yanlarına gitti.

Kızlar gittikten sonra Julian ağabeyime döndü. “Onu becermek istemen sorun değil. Sadece yoluma çıkmayı bırak.”

Ryke hızla ileri atıldı. “Seni sikik orospu ç...”

Connor aralarına girerek, “İnsan içindeyiz,” diye hatırlattı.

“O zaman dışarı çikalım,” dedi Julian. “Kavga istiyor-”

“Ağabeyimle kavga etmeyeceksin, *Julius*. Onu rahat bırak.” Ryke’ı kolundan tutup, “Gidelim,” diyerek onu çıkışa doğru sürükledim.

“Ona nasıl katlanabiliyorsun?” dedi hırlarcasına. Onlara arkasını dönerken parmak eklemleri gerilmişti.

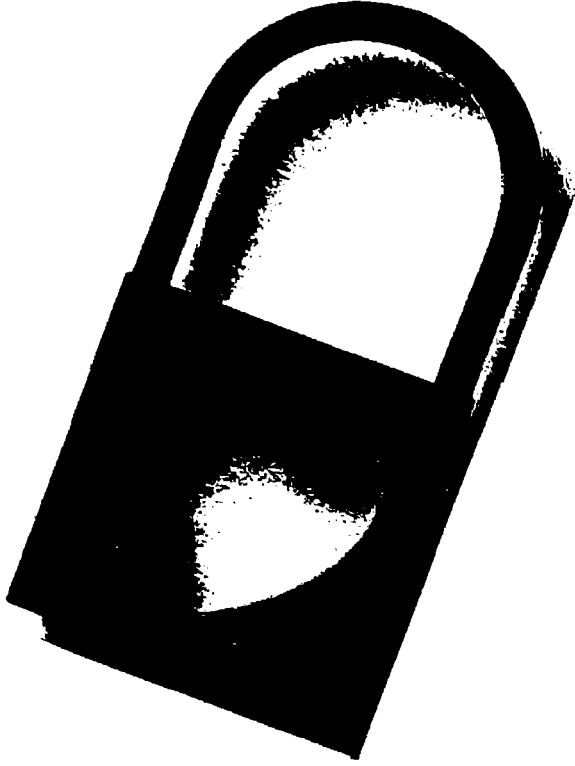
“Katlanamıyorum,” dedim. “Tam olarak bu yüzden kapıdan çıkıyorum. Ben her zaman kavgadan uzaklaşıyorum. Arada sen de demelisin.” Kapıyı iterek açtım ve karşılaştığımız güneşe gözlerimi kısarak baktım.

“Öyle mi?” Ryke elini gözlerine siper etti.

“Öyle.”

Scott ve Julian arasında vakit geçirdikçe, hoşlanmadığım insanlarla uğraşma konusunda sınıırıma ulaşmıştım.

Bu benim değil, Connor’ın oyunuydu.

Bölüm 29

0 Yıl: 08 Ay

Nisan

LILY CALLOWAY

Lo'yla birlikte koltuğa kıvrılmış bir şekilde *Avengers: The Children's Crusade*'i tekrardan okuyorduk. Çizgi romanı beşinci kez baştan okumamıza rağmen Lo sayfaları o kadar yavaşça çeviriyordu ki, düşüncelerimde kaybolmama yol açıyordu.

Bu düşünceler seks hakkında değildi.

Düğün beynimi meşgul ediyordu. Özellikle de sabah bana hangi renk nedime elbiseleri istediğimi soran ablam yüzünden bu konuyu düşünüyordum. Her zamanki gibi tercihi ona bırakmıştım.

Tek istediğim mihrapta başım dik bir şekilde yürümekti. Daha yirmi bir yaşındayken evliliğe giden yolda ilerleyen biri olduğuma

inanamıyordum. Duygusal olarak bu kadar ciddi bir şeye hazır olmak istiyordum.

Dileklerim gerçekleşmemişti.

Herkes kaçak gelin olacağımdan korkuyordu. Kimse söylemese de bunu gözlerinde görebiliyordum. Gerçi bu sadece kendi korkularını ve yansımasının bana dönüş şekli olabilirdi.

Ön kapı açıldığında, Connor her zamanki gömleği ve pantolonunu giymiş bir şekilde içeri girerek kapıyı ardından kapattı. Gözlerini merdivene diktiği anda aşağı inen ablamın topuklu ayakkabılarının sesini duydum. Connor'ın bileğine hızla yapışmıştı, gözleri yanan bir öfkeyle parlıyordu.

Rose bekâretini ona verirse ilişkilerinin daha az değişken olacağını, sözlü atışma ve beynimi allak bullak eden esprilerinin azalacağını düşünmüştüm. Yanlış bir tahmindir. Hâlâ Fransızca kavga ediyorlardı. Rose ona hâlâ hayalarını koparacakmış gibi bakıyordu.

Onları izlemek için boynumu esneterek kanepenin üstünden baktım. Fazlasıyla meraklıydım.

Connor ablamın elini nazikçe bileğinden çekti. "Sanırım yatak odasının nerede olduğunu biliyorum."

"Şimdi seks yapmayacağız." Rose sesini alçaltmaya bile çalışmıyordu.

Yani kavga seks hakkında mıydı?

"Sadece kendi kendimi yukarı çıkarabileceğimi söylemek istedim. Seks hakkında hiçbir şey söylemedim."

Ah... Boş ver gitsin.

Connor merdivenlerin ortasındaki Rose'un yanından geçerek gözden kayboldu. *Siktir.*

Rose oflayıp, "Senin egonu tatmin edecek vaktimiz yok," dedikten sonra ayaklarını yere vurarak arkasından gitti. Ne olduğunu duyamayacağım bir yerlere gitmişlerdi.

Lo çizgi romanı okumaya devam ederken dikleşerek kendimi onun vücudundan kurtardım. Telefonundan interneti kontrol edecektim. Twitter'a girdiğim sırada göz ucuyla beni izliyordu. *#LilyCalloway* etiketini arattığımda acımasız mesajlar karşıma çıkmaya başladı.

@NorthGuy77: *#LilyCalloway'in ne kadar çok hastalığı olduğunu biliyor muydunuz? Ben olsam o aptalın yanına bile yaklaşmam.*

@DaniellaESP: *#LilyCalloway'in vajinası kocaman olmalı.*

Boğazıma bir yumru oturdu. Başka bir etikete geçmeliydim.

@RealityTV89: *Lily ve Lo kesinlikle televizyondaki en şirin VE en seksi çift. Eğer #PoPhilly'i izlemiyorsanız, berbatsınız demektir.*

İnsanların beni tek başıma sevmemeleri biraz cesaret kırıcıydı ancak ilişkimiz hakkında konuştuklarında övgüler yağdırıyorlardı. Kötünün iyisini olsa bile, verdikleri desteği kabul ediyordum. O kadar da seçici biri sayılmazdım.

"Lil," dedi Lo. Ciltsiz çizgi romanını kapatmıştı. "Twitter'a girmeyi bırak. Bu sağlıklı değil."

Kapatmadan önce, "Bütün gün boyunca ilk kez baktım," diye kendimi savundum. Ardından *Ünlü Takipçisi*'ni açtım ve kalbim manşeti görünce fazladan bir pompalama yaptı.

YENİDEN ANKET: LILY CALLOWAY KİMLİNE BERABER OLMALI? LOREN HALE'LE Mİ, RYKE MEADOWS'LA MI?

Wendy Collins tarafından yazıldı.

Harika.

Tabii ki aylar önce Lo'nun üvey ağabeyine karşı kaybettiği anketi hatırlıyordum. Wendy Collins büyük ihtimalle program yayınlandıktan sonra fikirlerin değişip değişmediğini görmek istemişti. Boğazıma takılan taşları yutmaya çalışarak makaleye tıkladım.

Anketi aşağı kaydırıp Loren'a oy verdim. Adına tıkladığım anda mevcut sonuçlar ekranı doldurdu.

Ryke Meadows: %12

Loren Hale: %88

"Aman Tanrım!" Hızla geri çekildim ve neredeyse minderlerin üzerinde zıplayarak Lo'nun koluna defalarca vurdum. "Yüzde seksen sekizsin!"

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Yüzde seksen sekiz neyim?"

Nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için kaşlarımı çattım. "Kardeşine karşı yüzde seksen sekiz oy alarak kazandın?"

Karton kapak çizgi romanını sehpanın üzerine fırlatıp makaleyi okumak için bana doğru eğildi. Sonra da gülerek yüzüme baktı. "Sanırım söylentiler artık sona ermeye başlayacak."

Bu aklıma bile gelmemişti... Ama evet, hepsi bitecekti. İnsanlar görünüş ya da reklam uğruna değil, gerçekten *âşık olduğumuz* için bir çift olduğumuza inanmaya başlayacaktı. Böylece üçlü seçenek olarak Ryke'ı da unutacaklardı.

Bugün güzel bir gündü.

Merdivenlerin ucundan, "Lily! Lo!" diye seslendi Rose. Başımızı çevirip o tarafa baktık. Yüz ifadesi endişe ve saf öfke arasında gidip geliyordu.

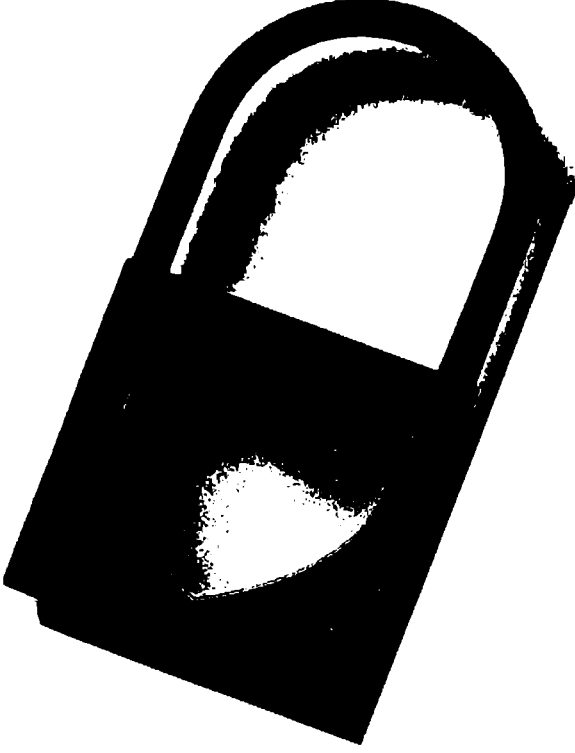
Az önce yüzümüzde oluşan gülümseme hızla yok olmuştu.

"Bir dakikalığına buraya gelebilir misiniz? İkinizle de konuşmamız gerekiyor."

Konuşmamız mı?

Lo'yla birbirimize baktık. Konunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Kim bilebilirdi ki? Bizi sürpriz bir parti için bile yukarı çağırıyor olabilirlerdi...

Böyle bir şansımız yoktu.

Bölüm 30

0 Yıl: 08 Ay

Nisan

LOREN HALE

Neler oluyor?

Lily'yle birlikte Connor ve Rose'un yatağına otururken düşünceler durmadan zihnimde dönüp duruyordu. Connor olanları anlatırken karanlık yüzümü daha da ele geçiriyor, duygularımı katran gibi örtüyordu. Bacağım sinir ve gerginlikle titrerken, Lily söyledikleri tamamen yanlışmış gibi başını iki yana salladı.

Connor ve Rose kendi içkilerini -bir şişe şarap ve tekila- kilitlemişlerdi. Tüm içkiler ortadan kaybolmuştu.

Connor, "Boş içki şişesini dolabınızın dibinde bulduk," demeden önce bile konunun nereye gittiğinin farkındaydım.

Ağabeyiminkiyle birlikte, Connor ve Rose'un gözleri benimkileri delip geçiyordu. Bakışları sorgulayıcı ve suçlayıcıydı.

Bu doğru değildi ama aksini kanıtlayacak hiçbir şeye sahip değildim. Sözüme neden inanacaklardı ki? Ben bir bağımlıydım. Güvenilmezdim. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü hepsi bir yalan olabilirdi.

Bu yüzden sessiz kaldım. Bu yüzden öfkeli bakışlarım tamamen duvara kilitlenmişti. Lily sessiz kaldığım için beni savunmaya başladı. "Eğer içseydi zaten kusardı!" diye bağırdı. "*Antabus* kullanıyor."

İrkilmemi saklamaya çalışarak dudaklarımı ovdum. Ona hapları almayı bıraktığımı söylemeliydim. *Tanrı aşkına*. Ona çoktan söylemiş olmalıyım.

Hissettiğim acıyı kafa karışıklığının altına gömerek içkiyi dolaşıma kimin koyduğunu bulmaya çalıştım. Ancak bu çözmesi zor bir problem değildi. Scott programda drama istiyordu. *İyi davranacağı*-nı söylemesine rağmen bizden fazlasıyla drama çıkarmıştı zaten.

"Hâlâ kullanıyor musun?" diye sordu Ryke.

Sözleri kesinlikle yanlış düğmeye basmıştı. Hissettiğim nefret, ciğerlerimi alevler içinde bırakıyordu. "Bunu bilmen gerekmiyor mu? Haplarımı sayıyorsun." Sert sesim kulaklarımı acıttı. Bundan nefret ediyordum.

Savunmaya geçmekten nefret ediyordum ama bu moda girmek öyle kolaydı ki.

Rose aynı şekilde karşılık vermek için neredeyse öne doğru adım atacaktı ancak Connor elini onun beline koyarak sakinleştirdi.

Ryke ensesini kaşıdı. "Sana güvenmeye çalıştığım için saymayı bıraktım."

Neden bu kadar boktan birisin, Loren? Gözlerim yanmaya başladı. "Bana neden sorduğunu anlamıyorum ki," dedim. "Zaten içtiğimi düşünüyorsun."

“Dürüst olmak gerekirse, ne sikim düşünmem gerektiğini bilmiyorum.”

Connor durumu yumuşatmak için araya girdi. “Bu konuyu çok basitçe kapatabiliriz. Seni birkaç haftadır hiç kusarken görmedik. Sadece, ilaçları içtiğini anlamamız için bize göstermen gerekiyor.”

Gösteremem. Benden nefret edeceklerdi. Onların hayal kırıklığını görebilecek bir durumda değildim. “Bu senin kahrolası vücudun değil, Connor,” dedim alaylı bir şekilde. Neden beni rahat bırakmıyorlardı ki? Çok daha kolay olurdu. “Bu durum beni ve belki de Lil’i etkilediği kadar, odadaki *hiç kimseyi* etkilemeyecek. *Sana* hiçbir bok söylemem gerekmiyor.” Tüm bunları arkamda bırakabilmek için ayağa kalktım.

Geriye dönüp Lily’ye bakamazdım. Sadece hızla kapıya doğru ilerleyebiliyordum ancak Rose önüme çıkarak kollarını iki yana açıp kapıya koydu. Fiziksel olarak geçmeme engel oluyordu. Bununla uğraşamazdım, özellikle de hareketi yapan kişi o olduğu için.

“Senin bağımlılığın, bu odadaki *herkesi* etkiliyor.” Neredeyse bağırıyordu. “Eğer bunu anlayamıyorsan...”

“Gayet iyi anlıyorum,” dedim buz gibi bir ses tonuyla. *Beni zorlama, Rose.* Çenem kasılıyordu, vücudumdaki kaslar gerilmişti. Sadece *bundan* kaçmak istiyordum. Bunu anlamıyor muydu?

“Aptallık etme.”

Aptallık etme, Loren. Kısa, tatsız bir şekilde güldüm. “Bu senin için çok kolay, değil mi?” derken ses tonum kötülükle doluydu. “Akıllı olmak.” Yüzüne doğru yaklaşarak bir adım attım. “Bayan Harika. Endişelenecek neyin var ki? Bugün saçım güzel görünüyor mu? Ayakkabılarım, elbiseme uyuyor mu?”

Connor, “Lo,” diyerek beni uyardı.

Arkamdaki sesi o kadar yumuşaktı ki, onu tamamen duymazdan geldim. Rose’un göğüs kafesinin yavaş bir şekilde yükselip alçalmasını izliyordum. Gözlerinden zehir fışkırıyordu.

Uyuştuğumu hissettim.

Arkamı dönüp onun organize ettiği kitaplığa doğru yöneldim. Dikkatle düzenlenmiş, her şey yerli yerinde olan bir kitaplıktı. “Görelim bakalım, Rose...” Ciltli bir kitabı alıp sayfalarını çevirdikten sonra sırtından tutup yere fırlattım. “Bu nasıl hissettirdi?”

Rose şiddetli bir şekilde nefes alırken köprücükkemikleri belirginleşiyordu.

Acısı içimi kesip biçiyordu ama sadece yaptığım şeye devam ettim. Her ruhsuz hareketimle birlikte daha da çok parçalanıyordum. Klasörlerle dolu olan bir rafa yöneldim ve içindeki kâğıtları ortalığa saçtım.

“Kes şunu!” diye bağırdı Rose. Dökülen her bir sayfayı toplamak için dizlerinin üzerine çökmüştü.

“Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?” dedim karnımı sıkan, kemiklerimi kavrayan bir acıyla kavrulurken. Keşke bana vursaydı, karnımın tam ortasına bir tane yumruk atsaydı. Sadece bu acının geçmesini istiyordum. “Rose Calloway için sorun olan hiçbir şey yok mu? *Ben* aptalım. Ben senin dünyanda, tekrar ve tekrar *içebilecek* kadar ahmak ve bencil olan, kahrolasınca bir aptalım.” Sikik bir haldeydim. Yozlaşmıştım. Eziğin tekiydim.

Sadece beni yalnız bırak.

Gitmeme izin ver.

“Hayır...” dedi Rose. Dehşet içinde dağılmış kâğıtlara bakıyordu.

Ne kadar delirdiğini görünce boğazım düğümlendi. O derin nefesler alıp verirken sersemlemiş bir şekilde izliyordum. Connor hızla ona yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Ardından Rose’u belinden tutup kaldırdı.

Rose histerik bir şekilde, “Hayır!” diye bağıırıyor, kâğıtlara ulaşmak için tekmeler atıyordu.

Kusacaktım. Midem ağzıma gelmişti.

Kulağına doğru, “Dur,” dedi Connor.

Rose daha önce ondan hiç duymadığım bir çaresizlikle çığlık atıyordu. Connor onu tutarken gözleri benimle buluştu.

Engel olamadan kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı. “Bekâretini kaybetmen kahrolası yirmi üç yılını aldı,” dedim zırhında bir çatlak bularak. “Hem de onu seni sadece soyadın için siken bir erkeğe verdin.”

“LOREN!” diye bağırdı Connor.

Adımı söyleme şekli yüzünden neredeyse sendeliyordum. Arkadaşımın yüzü öfkeyle kaplanmıştı. Bedenim buz keserken, suçluluk duygusunun ciğerimi sıkıldığını hissettim. *Neden sadece bana vurmu-yorsun ki? Bunu çoktan hak ettim.* Düşüncelerimi söylemek için dudaklarımı araladım ancak, “Sakin,” dedi Connor. Tüm oda sessizleşmişti, ağzımdan çıkan ismim hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. “Bana bir dakika ver.”

O sevgilisiyle ilgilenirken tavandaki kirişlere odaklandım. Bacaklarım patlamamdan dolayı güçsüzleşmişti. En başında çok daha farklı tepkiler verebilirdim. Vereceğim *herhangi bir* tepki, az öncekinden çok daha iyi olurdu.

Ryke elini omzuma koydu. Ona bakamıyordum.

“Hey, sorun yok.”

Sorun var.

“Bana bak.”

Bakamam. Nefesim boğazımda düğümlenirken gözlerim doldu. Kahrolası sorunum neydi?

Elleriyle yüzünü kavrayarak beni kendine bakmaya zorladı. “Biz senin tarafındayız, Lo. Karşında değiliz.”

Makyaj masasında oturan Rose’a zar zor bakabiliyordum, Connor başparmağıyla gözyaşlarını siliyordu. Rose neredeyse hiç ağlamazdı.

“Lo,” dedi Ryke. Ona odaklanabilmem için tekrar başımı çevirdi. “Sen iyisin.”

“Öyle miyim?” diye sordum. “Hepiniz bana acısına son verilmesi gereken bir köpekmişim gibi bakıyorsunuz. Ben de sadece içinizden birinin bunu yapmasını bekliyorum.”

Ryke’in bakışları üzüntüyle gölgelendi. “Böyle bir şey olmayacak.” Yine de durumumun böyle olduğunu inkâr etmiyordu.

“Doğru,” diye fısıldadım. Sonunda yatağın kenarında duran Lily’ye bakma hatasını yaptım. Şaşkınlık içinde donup kalmıştı, bu yüzden hiç müdahale edememişti. Sanki ona ihanet etmişim gibi kederli bir ifadeyle kalakalmıştı.

Sanırım ihanet ettim. Sertçe yutkundum.

“Kusacak mısın?”

“Bilmiyorum...” Odayı incelemeye başladım, tekrar bir kaçış yolu arıyordum. Ancak kendimden kaçamazdım ki. Ağabeyimden uzaklaşmam gerekiyordu. Lily’yle aramızdaki gerilim içimi parçalıyordu.

Bir şeyleri çözmek için onunla konuşmak zorundaydım.

Ryke kollarını göğsünde kavuştururken yatağa doğru ilerledim. Yüz hatlarına baktıkça canım daha çok yanıyordu. “Ne?” dedim Lily’ye.

“İçtin mi?” diye sordu.

Sendeleyerek geri çekildim. Gerçekten içtiğimi mi düşünüyordu?

“Sadece... bunu kanıtlamak için neden ilaçlarını getirmediğini anlamıyorum,” dedi kısık bir sesle.

“Onların tarafını mı tutacaksın?” Kelimeler boğazıma takıldı. *Savunmaya geçmeyi bırak.* Kafamda olumlu konuşan nadir seslerden biri idi.

“Taraf tutmuyorum.” Düşünürken bir yandan da ellerine bakıyordu. “Sadece gerçeği istiyorum, Lo.”

“İçmedim.”

Başımı iki yana sallamaya devam ettim. Gözlerim bulutlanmıştı. "Ama bunu kanıtlayamam. Aylar önce *Antabus* almayı bıraktım." Gerçek beni özgürleştirmemiş, göğsümdeki yükü kaldırmamıştı. O kadar ağır bir yükün altındaydım ki, yüze çıkarak gibi bir umudum yoktu.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Ryke.

"Aklımı kaçırmama sebep oluyorlardı!" Ben de bağıryordum. Artık kaçınamayacağım bir konuşmanın içindeydim. "Yediğim her şeye alkolle pişirilen bir şeyin karışma ihtimalini düşünmekten paranoyak olmuştum. Kendimi, sürekli o kahrolası yemekleri kusarken hayal ediyordum. Lanet olası hayatımın sonuna kadar buna devam edemem!" Lily'ye döndüm. "Bana inanmak zorundasın." İnanmazsa ne yapardım bilmiyordum. Bunu kaldıramazdım...

"İnanıyorum," derken sesinde hiç şüphe yoktu.

Derince bir nefes vererek yatağa yürüdüm ve sarılmak için uzandım.

Ancak o beni göğsümden ittirerek parmağını kaldırdı, beni işaret ediyordu. "Ama her şey yolunda değil. Kesinlikle değil." Ona her şeyi en başında söylemeliydim. Lily titreyen çenesine rağmen daha özgüvenli bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. Bunu yaptığı için onu daha da çok seviyordum. "Aklını kaçırmama sebep oldukları için ilaçları almayı bırakamazsın. Bunu benden... *bizden* saklaman bir sorun..."

İkimiz de ağlıyorduk. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Özür dilerim." Yanına oturduğumda bana yaklaştı. Sonra kollarımız aynı anda birbirine dolandı. Onu bırakmak istemiyordum.

"Kavgalıyız, bil diye söylüyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi Lily. "Daisy'nin odasında yatacağım."

Acıyla yüzüm buruştu. "Üç gündür seks yapmadın." Gerçek buydu. Mayıs ayında gireceği bir sınava hazırlanıyordu ve gece çok fazla ilerlememize fırsat kalmadan uyuyakalıyordu. Şu anda iyi gidiyor olsa da rutinini uzun süre devam ettiremeyecekti. Beyni bu şekilde

çalışmıyordu. “Ben de şey düşünmüştüm...” Başını iki yana sallayınca duraksadım.

“Seks umurumda değil. Ben sağlıklı olmanı ve içmemeni umursuyorum.”

Birden gururla dolup taşım. Lily’yle gurur duyuyordum. Fakat aynı zamanda kendim için korkuyordum. Geride kalmıştım. O hızla ilerlerken geriye doğru gittiğimi hissediyordum. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ryke dikkatimizi odaya çekerek, “Başka bir sorunumuz daha var,” dedi aniden.

“O konuyu şimdi açmak zorunda değiliz,” diye tersledi Rose.

Connor ve Rose karşımızda duruyorlardı, el ele tutuşmuşlardı. Özür dileyebilmek için kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım ama dudaklarım aralandığında dışarı hiçbir ses çıkmadı.

Rose özgüvenli bir şekilde çenesini kaldırdı, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Bana doğru, “*Hepsi yaşandı ve bitti, artık bunu geride bırakalım,*” der gibi başını salladı.

Ancak bu olayı unutacağımı sanmıyordum. Suçluluk duygusu sonsuza dek içimde kalacaktı.

Ryke ekibe ait olan bir kamerayı gösterdiğinde kaşlarımı çattım. Lily’yle ayağa kalkıp onun yanına gittik. “Bunu izleyin,” dedi ağabeyim.

Midem altüst oldu.

Bu hiç iyi değildi.

Bölüm 31

0 Yıl: 08 Ay

Nisan

LILY CALLOWAY

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Ryke'in elindeki kameraya bakmaya çalıştım. Lo'yla yaşadığımız olay yüzünden duygusal olarak tükenmiş haldeydim. Keşke zamanı geri alabilseydim; kanepede çizgi romanlarımızı okuduğumuz o ana dönüp, tüm bu olanlar bir kâbusmuş gibi davranabilseydik.

Onun yerine Ryke kameranın oynatma düğmesine bastı. *Aman Tanrım.* Gözlerim kocaman açıldı. Lo'yla birlikte kitapçıdaydık, genel olarak insanların beni korkutmaya başladığı gündü. Lo'yu tuvalete sürükleyip kameranın üzerine kapıyı kapatışımı izledim.

Tenim endişeyle yanmaya başladı. Videoda, "Sana sakso çekebilir miyim?" diye soruyordum.

Açıklayabilirim. Elimi havaya kaldırdım, şaşırtıcı derecede gerçek olan tüm bahaneleri ortaya dökmek üzereydim. “Kötü bir gün geçiriyordum,” diye başladım.

“Şşt,” dedi Lo. Kameraya gözlerini kısarak *ters ters* bakıyordu. O bakışa Scott’m sebep olduğundan emindim. Biz videodaki kapıyı izlerken, birden ses efektleri başladı... kadın ve erkek inlemeleri duyuluyordu. Lo’nun isteğimi nasıl reddettiğini göstermemişler miydi? Ya da kendi isteğimi nasıl geri çektiğimi? Kaşlarım iyice çatıldı.

“Bu da ne?” diye sordu Lo. Tırnaklarımı ısırma fırsat vermeden anında elimi tutmuştu. “Boktan bir şaka mı?”

“Siz söyleyin,” diye karşılık verdi Ryke. “Günün ortasında sıkık bir umumi tuvalette düzüşen sizdiniz.”

“Hayır,” dedi Lo. Kelimeyi oldukça yavaş söylemişti. “Tuvalette düzüşmedik. Yatak odamız dışında hiçbir yerde düzüşmüyoruz.” Sesimi çıkarmıyordum çünkü ondan daha kötü bir yalancıydım. Bu bir gerçektir. “Biri kayıtlarla oynamış olmalı.”

“Yani Loren’a sakso çekmek istediğini söylemedin mi?” diye sorguladı Rose. Ellerini beline yerleştirmişti.

“Ben...” Dirseklerim kızarmıştı. “Onu söyledim...” diye mırıldandım.

“Ben de ona hayır dedim,” diye ekledi Lo. Garip olan taraf, bu konuyla ilgili yalan söylemiyor olmamızdı.

Connor sıradan bir şekilde, “O zaman tuvalette otuz dakika boyunca ne yaptınız?” diye sordu.

Biraz rahatladığımı hissettim. Connor’a karşı o kadar da kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum.

“Lily’ye moral konuşması yapıyordum,” diye açıkladı Lo.

“İhtiyacım vardı,” dedim. Lo’ya bakıp gülümsediğimde sırtımı okşadı. Sonra birkaç dakika önceki kararımı hatırladım. Rehabilitasyondan sonra bana yalan söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim.

Geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştığımda ellerimiz ayrıldı. “Hâlâ kavgalıyız.”

Lo yutkundu. “Tekrar *Antabus* almaya başlayacağım, Lil.”

“Güzel,” dedim başımla onaylayarak. Kollarına girmek için yanıp tutuşuyordum. Ona sarılmak için, onun da bana sarılması için. Dünyadaki hiçbir yer, onun kolları kadar güvenli hissettirmiyordu. Fakat onun için en iyisini yapmalıydım. Bağımlılığını yaşaması için ona fırsat tanımak yoktu. Bu yüzden bir gün de olsa, daha fazlası da olsa tavrımı korumak zorundaydım. “Sona sar. Tuvaletten çıktığımızda hayal kırıklığına uğramış gibi göründüğüme eminim.”

Ryke görüntüyü hızlandırdı. Sonunda tekrar oynatma tuşuna bastığında, Lo’yla el ele tutuşarak tuvaletten çıkan halimi izledim. Saçlarım mükemmel bir şekilde düz görünüyordu, dudaklarım hafifçe aşağı doğru kıvrılmıştı. “A-ha!” diyerek kamerayı işaret ettim. “Çok üzgün görünüyorum.”

Rose şüpheyile ekrana yaklaştı. İfadesinin farkındalıkla dolmasını bekliyordum ancak değişmedi.

“Hayal kırıklığına uğramış halin bu mu?” diye sordu Ryke. “Terlisin ve yüzün kızarık.”

“Tuvalet sıcaktı,” diye kendimi savundum.

“Öyleydi,” diye kabul etti Lo. Sesi daha yumuşaktı. Kendimizi savunacağımız hiçbir kanıt olmadığını biliyordu. Sadece sözümüze güvenmek zorundalardı. Belki de güvenmemeleri gerekirdi. Onlara bir konuda gerçekten de yalan söylüyorduk.

“Bunu yayınlayacaklar mı?” diye sordum.

“Muhtemelen,” dedi Connor. “Ancak bu düğününüzün reklamına fayda sağlar.” *Düğün*. İçten içe titredim. “Kötü bir şekilde düzenleyecek olsalar, başka bir herifle tuvalete giriyormuşsun gibi gösterirlerdi.”

“Sadece sağlığın için endişeliyiz,” diye ekledi Rose.

Sadece iyi olduğuma inanmalarını o kadar çok istiyordum ki. Ancak ne kadar ilerlediğimi gerçekten gören tek kişi Lo'ydu. Seks bağımlılığım ile bu derece yakından bağlantılı olan tek kişi oydu. Diğerleri arada sırada ufak tefek şeyler görüyordu ve kötü olan şeyler her zaman iyilerden daha çok gözlerine çarpıyordu.

"Seks yapmadım, Rose," dedim. Çaresizce bu gerçeği kabul etmesini umuyordum. "İyiye gidiyorum. Lo'ya onu... o soruyu sormam gerekirdi. Bunun haricinde daha iyiye gidiyorum."

Seks yapmadan bir gün geçirebiliyordum. Sekse bağlı olarak bir endişe ya da korku duymadan o günü atlatabiliyordum. Bazen Lo'ya olması gerekenden fazla yapışıyordum ama bu her gün verdiğim bir savaştı.

Ne hissettiğimi onlara nasıl göstereceğimi bilmiyordum.

Lo aşağı uzanarak parmaklarını benimkilere sürttü. Sessizce elimi tutmak için izin istiyordu.

Pişmanlığın bin türlü tonuyla boyanmış olan kehribar rengi gözlerine baktım. Haplar yüzünden kendini benim ona yapabileceğimden çok daha fazla hırpalıyordu. Video kimsenin suçu değildi... Şey, *Scott Van Wright hariç.*

Parmaklarını sıktım, o da parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Kavga ettiğinizi sanıyordum," dedi Ryke.

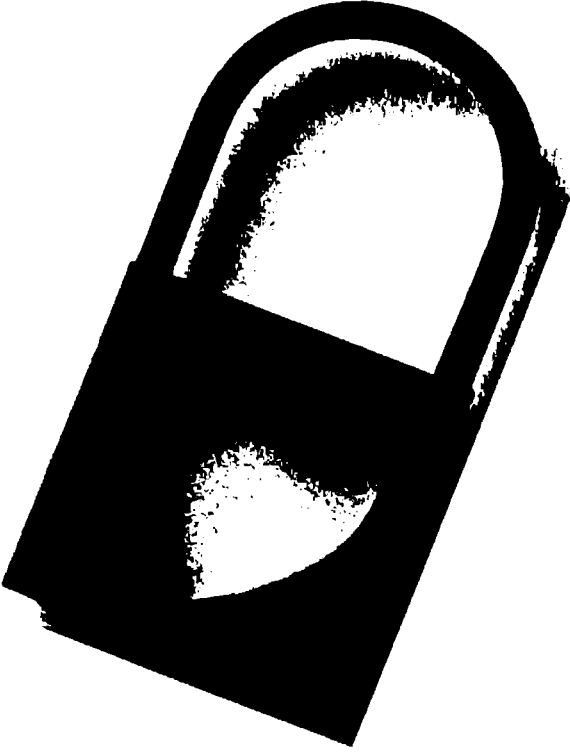
"Ediyoruz," dedim usulca. Lo'nun gözlerinden ayrılmamıştım. *Kimse bize zarar veremez, diyordu bakışları. Kimse bizi ayıramaz.*

Ne Scott.

Ne ablam.

Ne de ağabeyi.

Eğer bir gün dibe batarsak, sebebi kesinlikle kendimiz olurduk. Bundan emindim.

Bölüm 32

0 Yıl: 08 Ay

Nisan

LOREN HALE

Merdivenin dibinde dururken kaskatı kesildim. Oturma odasındaki televizyon açıldı ve *Philly'nin Prensesleri*'nin tekrarı oynuyordu. Alp Dağları'ndayken parti oyunları oynadığımız ve Julian'ın yanında Scott'a da katlanmak zorunda kaldığımız gezinin olduğu bölümdü.

Rose kanepede oturuyordu, bilgisayarı kucağında ve gözleri ekrandaydı. Orada olduğumu fark etmemişti.

"Bu bölümü daha önce izlemedin mi?" diye sordum. Varlığımın farkında olduğunu göstermek için arkasını bile dönmemişti. Bu daha fazla vicdan azabı çekmeme sebep oluyordu. Beni içki içmekle suçlamalarından sonra yaptıklarım konusunda onunla yüzleşmemiştim. Kafamın içinde nasıl özür dileyebileceğim kısmı sürekli dönüp

duruyordu ancak “özür dileme” kavramını hep affedilmek için yalvarmakla bağdaştırıyordum. Onun beni affetmesini isteyip istemediğimden emin değildim.

Ortam sessizliğe bürünürken derin bir nefes verdim. Belki de öylece söylemeliydim çünkü gerçekten üzgündüm. Öylesine söylemiyordum, dile getireceğim her kelimenin arkasındaydım.

Ben ağzımı tekrardan açmadan, Rose önceki soruma cevap verdi. “Calloway Modaevi’ndeki her bir parçanın ekranda ne kadar gözüktüğünün ve kimin neler giydiğinin listesini çıkarıyorum. Sonra da rakamlarla satış oranlarını karşılaştırıyorum.”

“Nasıl gidiyor?” diye sordum merakla.

“Şaşırtıcı bir şekilde en çok satılan kıyafetler Lily’nin giydikleri ama aynı zamanda da ekranda en uzun gözüken kişi o. Yani muhtemelen bu da bir etken sayılır.”

Gözlerim ekrana kaydığında Julian’ın gözlerini devirip birasından bir yudum aldığını gördüm. Onun sanal varlığı bile sinirlerimi bozuyor, tüylerimin diken diken olmasını sağlıyordu. Yine de bir şekilde ona katlanıyordum. Bu değer verdiğimiz insanlar için yaptığımız bir şey miydi?

“Benim etrafımda olmaya nasıl dayanabiliyorsun?” Aklımı kuralayan soru birden dudaklarımdan kaçıp gitti.

Rose koltuğunda dikleştiğinde, bakışlarımız kanepenin üstünden buluştu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Benden nefret ediyorsun,” dedim. “Ama Lily için bana katlanıyorsun. Bu zor olmalı, değil mi?” Etrafımda olmak, Julian’ın yanında bulunmaktan daha kolay değildi. İçimi parçalayan acı gerçek de tam olarak buydu.

Sözlerimin altındaki tüm anlamları okuduktan sonra gözleri ekrana ve tekrardan bana kaydı. “Sen Julian değilsin,” dedi sanki bir aptalmışım gibi. “Yanına bile yaklaşamazsın.”

“Seni ağlattım,” derken sesim uzaklardan geliyormuş gibiydi. Onun yatak odasında bilerek sınırlarını zorlamıştım.

“Seni affediyorum,” dedi basitçe.

“Nasıl?”

Rose hiç yumuşamamıştı. Etrafındaki yüzlerce metre uzunluğundaki bariyerlerle öylece oturuyordu. “Çünkü kendini asla affetmeyeceğini biliyorum,” diye cevap verdi. “Suçluluk duygun yeterli bir ceza, sence de öyle değil mi?”

Belki de öyleydi. Bilmiyordum. Fakat onun beni çok iyi tanıdığını biliyordum.

“Her neyse, küçük kardeşim Julian’dan hoşlanmıyor bile. Sadece onu terk etmekten ve duygularını incitmekten korktuğu için onunla birlikteliğini sürdürüyor. Eğer ilişkinin sonunun geldiğini biliyorsak, ondan hoşlanmamaya hakkımız var.” Devam etmeden önce duraksadı. “Lily ve sana gelince... Siz birbirinizi seviyorsunuz. Onu ne kadar mutlu ettiğini gördüğümde kendi duygularımı bir kenara atmam o kadar da zor olmuyor.”

Dürüstlüğü beni şaşırtmıştı ve şu anda aynı şekilde karşılık vermem gerektiğini biliyordum. En azından bu kadarını hak ediyordu.

“Ne olursa olsun...” dedim. *Özür dilerim, Rose.* Kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

Buna rağmen anlayışla başını salladı. “Kardeşimi güvende tuttuğun sürece ödeşmiş olacağız.”

Bu ödenecek adil bir bedel bile değildi çünkü ne olursa olsun sevgilimi güvende tutardım. Yine de teklifini kabul ettim.

Arkamı dönüp merdivenlerden yukarı çıkmak üzereyken, “Umarım sana erkek olduğun için kötü davranmadığımı biliyorsundur...” dedi Rose. Derin ve gergin bir nefes vermişti.

Dün Connor’ın internetteki yorumlarla ilgili onu teselli etmeye çalıştığını duymuştum. Ona erkek düşmanı dedikleri yorumlarla il-

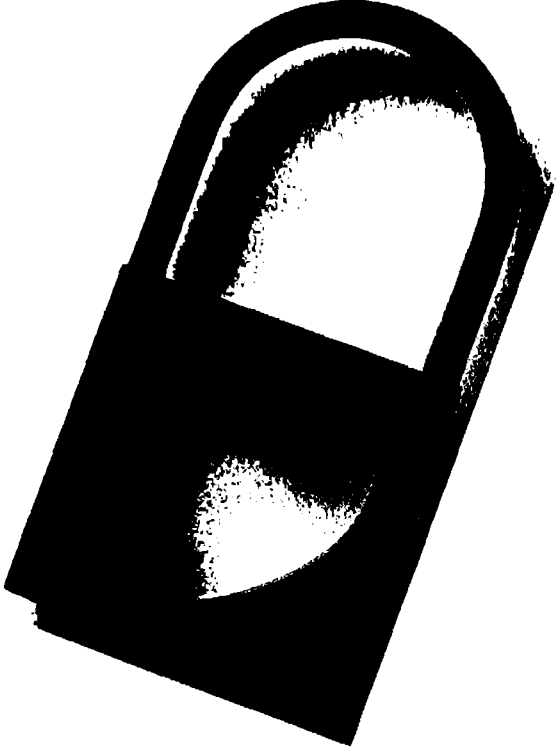
gili konuşuyorlardı, Rose ise ağlıyordu. Onun hiçbir şeye alınacağını düşünmezdim ama bu yorumlar etrafına ördüğü demirden duvarı çatlatmıştı. Bu konunun son zamanlarda aklından çıkmadığını o zaman anlamıştım.

“Sadece...” diyerek tekrar denedi. “Erkeklerden nefret etmiyorum.” Omuzları gerilmişti, muhtemelen bu konuda onunla alay edeceğimi düşünüyordu.

Rose her zaman dramatik biri olmuştu. Erkekleri hadım etmekle, hayalarını kesmekle tehdit ederdi. Bu onun mizahının bir parçasıydı ama program yayınlandığında tamamen yanlış anlaşılmıştı.

“Bence sen bazı insan tiplerini sevmiyorsun,” dedim. “Bu erkek veya kadın olabilir. Televizyon sadece bazı yanlarımızı insanlara gösteriyor. Ben olsam kafama takmazdım.”

Rose başıyla onayladı ve kısa bir süre sonra tekrar televizyona odaklandı. Nadir gerçekleşen dürüst konuşmamız bu şekilde sona ermişti.

Bölüm 33

0 YIL: 08 Ay

Nisan

LILY CALLOWAY

Lo prodüksiyonu cezalandırmanın en iyi yolunu bulmuştu. Kendimizi yatak odamıza kapatıyorduk. Scott bizim görüntülerimizi istiyordu ancak şu anda elinde hiçbir şey yoktu.

Protestomuzun üzerinden yedi gün geçmişti ve duvarlar üstüme üstüme gelmeye başlıyordu. Bir *eve* kapanmaya alışkındım ama bir *odaya* kapanmak oldukça farklıydı. Lo'yla sadece tuvalet molaları için gizlice dışarı çıkmaya karar vermiştik.

Scott'ın söylediği tüm kötü şeyler ve *ayrıca* görüntülerimizi değiştirdiği için özür dilemesini bekliyorduk. Bu seferki olay, bana porno vermesinden ya da Lo'ya bir şişe içki uzatmasından daha farklı

bir şeydi. Resmen arkadaşlarımızı ve ailemizi bize karşı kıskırtmaya çalışıyordu. Bu yeni seviye bir alçaklıktı.

Ancak bana göre, burada açlıktan ölmemiz daha olasıydı. Tek yiyecek kaynağımız ne zaman evde olsa bize simit ve kurabiye getiren en küçük kız kardeşimdi. Bu da pek sık gerçekleşen bir olay değildi.

On dakikaya orada olurum. Taksi yolu bulamadı. - Daisy

Lo yerde şınav çekerken inledim. Bu hafta içkiyi kafasından atmasına ve stresini azaltmasına yardımcı olan spor salonu günlerini birkaç kez atlamak zorunda kalmıştı. “Açlıktan öleceğiz,” dedim. “Belki Connor’ı bana bir *Pop-Tart* getirmesi için ikna edebilirim.”

Göğsünü yere yaklaştıırken, “Hiç şansın yok,” dedi Lo. “Bana bir *Fizz* getirmesi için ona mesaj attığımda insan anatomisi ve iki ayak üzerinde nasıl yürüdüğümüz hakkında ders vermeye başladı. Hepsi de tek bir lanet mesajla yaptı. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, gerçekten bundan etkilenirdim.”

“Evet ama Rose benim ablam. Bana karşı nazik olmak zorunda.”

Çabucak bir mesaj yazdım. *Connor, yemeğe ihtiyacım var. Ölüyorum. SOS!* Gönder tuşuna bastım.

Rose ve Ryke protestomuzu kınamak için bir araya gelip bağ kurmuşlardı. Bir odada saklanıp dünyadan soyutlanmamızın kötüleşmemize sebep olacağını düşünüyorlardı. Ama normal düzenimizden daha fazla seks yapmıyorduk. Çoğunlukla vaktimizi Netflix izleyerek ve internetten çizgi roman okuyarak geçiriyorduk.

Bilgisayarımın kapağını açtığım sırada telefonuma bir bildirim geldi.

Buzdolabı dolu. Eğer yürüme kabiliyetini kaybettiysen Loren seni aşağı taşıyabilir. Bir şeyleri abartmak konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. - Connor

Offf. Telefonumu kapattım. “O da RoRy takımında. Görev iptal edildi.” Yatağın kenarına oturup dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdım, Lo da mekik çekmek için sırtüstü döndü.

“RoRy?” diye sordu homurdanarak.

“Aynı zamanda kötü kardeşler olarak da biliniyorlar, Rose ve Ryke,” dedim. “Bir isme ihtiyaçları vardı.” Tumblr’m #PoPhilly akışında gezinmeye başladım. Yorumların çoğu şovu ne kadar sevdiklerini anlatan uzun paragraflardan oluşuyordu.

Aslında yalnızca gizliden gizliye hareketli resimlere bakmayı seviyordum. Birçok kişi bunları Lo’nun beni öptüğü ve benimle flört ettiği videolardan oluşturmuştu. O kadar çok kişi OTP -yani favori çiftleri- olduğumuzdan bahsetmişti ki, mutluluk gözyaşları dökmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bunu bir hayran kitlesi haline *getirebileceğimizi* hiç düşünmemiştim. Bu sahip olmaya çalıştığım bir şey değildi ancak şu anda var olması, gerçek bir şey değilmiş gibi hissettiriyordu. İtiraf etmeliydim ki, popüler kültürün bu yönünü paparazzilerden çok daha fazla seviyordum. Belki de bunun sebebi Lo’yla kalpten birer hayran olarak doğmuş olmamız olabilirdi.

#Coballoway etiketine tıkladım. Connor’ın kalkmış kaşının ve karşılığında Rose’un attığı acımasız bakışların hareketli resimlerini buldum. Anında yüzümde bir gülümseme oluştu.

Lo derin bir nefes verirken, “Twitter’da mısın?” diye sordu. Sırtını yere yaklaştırıyor ve yere değmeden hemen önce duruyordu. Ayağa kalktıktan sonra bana, “*Twitter hakkında konuşmuştuk,*” der gibi bir bakış attı. Gerçekten de konuşmuştuk, o platform benim için sağlıklı bir yer değildi.

“Tumblr,” dedim kısık bir sesle.

Oturduğu yerde donakaldı. “*Lily,*” dedi uyarırcasına. Tumblr benim için daha da kötüydü.

“Masum hareketli resimlere bakıyorum,” diye geveledim. “İkimi-
zin öpüştüğü türden.”

“Televizyondaki öpüşmelerimizi bile ıslanmadan izleyemiyorsun,”
diye hatırlatarak egzersizine devam etti. “Hareketli resimlere de bak-
mamalısın.”

“Bu konuda gittikçe iyileşiyorum,” diye kabul ettim dürüstçe.

“Tamam,” dedi Lo. “Peki ya çıplak erkek ve penis resimleriyle
karşılaşırsan ne olacak? Uzun zamandır pornodan uzak duruyorsun,
Lil. Bunu kazayla mahvetmek istemezsin.”

Çok haklıydı. Bilgisayar ekranına tekrar baktım. Connor’ın kol-
larını ablamın beline doladığı; gözlerinin arzu, sahiplenme ve aşkla
parladığı bir hareketli resim gördüm. Hepimiz bir hayran kitlesinin
parçası olduğumuz için çok duygulanmıştım. Bunu terk etmek çok
üzücü olacaktı. Bir daha asla görememek de...

“Lil.” Lo karşımda oturur pozisyona geldi, bükerek kendine çekti-
ği dizinin üzerine kolunu yerleştirmişti. “Bana on dakika ver. Yanına
geldiğimde onlara birlikte bakalım. Eğer penis görürsem gözlerini
kapatırım. Olur mu?”

Ona gülümsedim. “Ya karşımıza meme çıkarsa? Ben de senin
gözlerini kapatabilir miyim?”

“Tabii ki,” dedi gülerek. Ardından sırtını tekrar yere yaklaştırdı.
O antrenmanına devam ederken, güvenli bir yer olan Marvel’in in-
ternet sitesine tıkladım.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Daisy kaykayının üzerinde giz-
lice içeri süzüldü... Tamam, o kadar da gizlice değildi ama oldukça
havalı bir girişti.

Noel sabahı gibi hissettiren umut dolu bir duyguyu tetiklemişti.
Fazla uzaklaşmasına fırsat vermeden ona doğru koştum. “Ne getirdin?”

Daisy sırtırken bir ayağını yere koyup diğerini kaykayın üzerinde
tuttu. “En sevdiğini.” Kahverengi bir *Lucky’s* çantasını salladı.

“Sen en iyisisin.” Sırrımızı saklayıp yiyecek kaçıran kardeşim, LiLo Takımı’na -artık internette bize böyle diyorlardı- olan sadakatini göstermişti.

Lo yerden zıplayarak kalktı ve Daisy’den paketi aldı. “Teşekkürler, Dais.”

“Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım,” diye cevapladı Daisy. Kaykayının üzerinde duruyor, odanın içinde sürüyordu. “Seni uyarmam gerekiyor. Rose bana pis pis bakıyor. Sanırım gizlice yemek getirdiğimi fark etti.”

Lo bana bir kutu patates kızartması uzatırken, “Güçlü kal,” diye onu cesaretlendirdim.

“Malum bakışlarından atıyor, biliyorsun,” dedi Daisy. “Biraz korkutucu.”

“Taşa dönüşmek de böyle hissettiriyor,” dedi Lo. Masaya oturmuştu, elindeki hamburgerin dışındaki paketi açıyordu.

Ryke aşağıdan, “LILY! LO!” diye bağırdı. “Yukarı geliyorum! İkiniz de giyinik olsanız iyi olur!”

Kahretsin. Siktir. Lanet olsun.

“Saklan,” diye tısladım Daisy’ye. Rose ya da Ryke yüzünden başının ciddi ciddi belaya girmesini istemiyordum. İkimiz de aynı anda yatağa baktık ve kardeşim kaykayının üzerine yatıp yatağın altına yuvarlanarak gözden kayboldu.

Ağızma bir kızartma tıktırıp komodinin yanındaki *Nerf* silahını elime aldım.

Lo bana doğru parmaklarını şıklattı. “Hayır.” Başını onaylamazcasına iki yana salladı.

Kızartmamı yutarken, “O bizim düşmanımız, Lo,” dedim.

O cevap veremedi kapı açıldı. Ben de *Nerf* toplarını Ryke’in göğsüne fırlatmaya başladım. Beşinci top göğsüne çarparken irkilmemişti bile. “Ne halt ediyorsun, Lily?” diye homurdandı ve hızla yanıma gelip plastik oyuncağı elimden aldı.

Lo'ya döndüğümde yüzünde, “*Sana söylemiştim,*” der gibi bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Hasar verilememişti. *Anlaşıldı.*

Yatağa yığıldım ve karyolanın altına saklanmış kardeşimi hatırlayınca biraz gerildim.

Ryke gözlerini *Nerf* silahına dikti. “Nereden aldın bunu?”

“Zaten bizde vardı,” diye yalan söyledim hızlıca.

“Eğer buna sahip olsaydın beni haftalar önce vurmuş olurdun.”

Çok doğru.

“Bir anda odamıza cisimlendi.”

Kaşları çatıldı. “*Ne?*” Lo'ya döndü. “İngilizce konuştuğuna emin miyiz?”

Lo ağzını peçeteyle sildi, hâlâ yemeğine odaklanmış bir haldeydi. “Bu bir *Harry Potter* terimi.”

“Tanrı aşkına, ikiniz de saçmalıyorsunuz. Bu sikik protestoyu bırakın ve aşağı gelin...” Lo'nun *ne* yediğini gördüğünde sesi gittikçe alçaldı. *Lucky's* paketi masum lambanın yanında suçlulukla duruyordu. Ryke'in yüzü karanlığa büründü. “*Calloway!*”

“Evet?” dedim.

Gözlerini devirdi. “Sen değil.” Başını çevirerek odanın etrafını inceledi. “*Daisy!*” Dolabın kapağını açıp benim tişörtlerim ve Lo'nun gömlekleri arasında onu aradı.

“Öfkeni Scott'a yöneltmelisin,” diye çıkıştı Lo. *Fizz* kutusundan bir yudum almakla meşguldü. “Özür dilediği anda kameraların olduğu yere, aşağıya döneceğiz.”

Ryke onu dinlemiyordu. Tüm dikkatini neşeli, sarışın kız kardeşimi bulmaya vermişti. “*Daisy!*” Sonra elini yatağın üzerine koydu ve aşağı doğru eğildi.

“Bekle!” diye çığlık attım. Fakat artık çok geçti.

Ayak bileğinden tutup kardeşimi dışarıya sürükledi.

Daisy'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. Sarı saçları bir-

birine karışıp yüzünün yarısına dağılmış durumdaydı. “Merhaba,” dedi Ryke’a bakarak.

Ryke ona gözden kaçırılmayacak kadar uzun süre baktı. “Onlara yemek ve... *oyuncak* vermeyi kes.” *Nerf* silahını yatağın üzerine fırlattı.

Daisy sırtını kaykayına yaslayarak arkasını döndü. “Sıkılıyorlardı.” Sanki çok şey fark ediyormuş gibi ona itiraz etmişti. Gerçekten çok şey fark ediyordu.

“Güzel.”

Daisy bir havuzda sırtüstü yüzüyormuş gibi elleriyle itip güç alarak ondan uzaklaştı.

Ryke ayağını onun bacaklarının arasına koydu ve kaykayın ilerlemesini engelledi. Kardeşimin aldığı nefes az öncekinden biraz daha derindi. Bu fazlasıyla seksi görünüyordu, değil mi? Lo’ya baktığımda bakışları ağabeyinin alnını delip geçebilecekmiş gibi görünüyordu.

Ryke asla geri adım atmadı ve Daisy’nin konuşmasını bekledi.

“Bir teorim var,” dedi Daisy. “Birbirlerinden *gerçekten* ama *gerçekten* etkilenen iki insanı yapacakları hiçbir şey olmadan bir odada yalnız bırakırsan seks yaparlar. Çok ama çok *fazla* seks.”

Bizim hakkımızda mı, yoksa Ryke ve kardeşim hakkında mı konuştuğunu merak ederek kızardım.

Ryke’in cevap vermesini rahatsız edici bir sessizlik içinde bekledik.

“Eğer bu teori doğruysa, sikik erkek arkadaşının gerçekten de çirkin olduğunu düşünüyor olmalısın,” dedi Daisy’ye.

“Onunla çok fazla seks yapmadığımı kim söyledi?”

Ryke’in bakışları birini öldürebilecek seviyeye gelmişti. “O yirmi üç yaşında, Dais. Eğer onu beceriyorsan hapsi boylaması yakındır.”

Daisy kendini savunmak için ellerini havaya kaldırdı ve kaykayındaki oturuşunu dikleştirdi. Bu hareketiyle Ryke’in bacağının onun kasıklarına daha çok yaklaşmasına sebep olmuştu. Sonra Ryke’in ayak bileğini tutup hareket etmesini de engelledi. “Ben böyle bir

şeyi... Kimseye böyle bir şey yapmam.” Destek isteyerek bana doğru bir bakış attı.

“Sadece bize karşı kibar davranıyor,” diye açıkladım. “Onun boğazına sarılma, Ryke.” Gözlerimi kaçırdım. “O anlamda söylemedim.”

Lo arkamda inledi. “İştahım kaçtı, Lil.”

Evet, ben de Ryke’ın *bir yerlerinin* Daisy’nin boğazına yaklaştığını düşünmek istemiyordum.

Daisy derin bir nefes alarak, “Sadece sıkılırlarsa muhtemelen seks yapmak isteyebileceklerini düşündüm,” dedi açıkça.

Lo kısık sesle öksürdüğünde sırtını sıvazlamak için yanına gittim. “Lütfen seks hayatım hakkında konuşma, Daisy,” demeden önce so-dasından büyük bir yudum aldı.

Daisy iç çekti ve hayal kırıklığı içinde alnını hâlâ tepesinde dikilen Ryke’ın bacağına yasladı. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Ryke kaba bir şekilde, “Hiçbir sike yardımcı olmuyorsun,” dedi ancak elini onun başına koymuştu. Onları daha önce yan yana gördüğüm zamanlardan çok daha yakınlardı. Arkadaşlıklarının birkaç adım daha ilerlediği açıkça görülüyordu. *Umarım çok ilerlememiştir.*

“Hey,” diye araya girdim. “Fazlasıyla yardımcı oluyor. *Nerf* silahım olmasaydı muhtemelen çoktan Lo’nun üzerine atlamış olur-dum. Seks krizi önlendi.”

Ryke kardeşimden uzaklaşıp bana döndü. “Kendini kontrol et-mekte sorun yaşıyorsan, belki de erkek arkadaşınla bir odada kilitli kalmamalısın.” Yatağın üzerindeki oyuncak tabancayı işaret etti. “Si-kik çözümün bu mu? Gerçekten mi?”

Yamuk bir gülümsemeyle, “Köpek pozisyonunda sevişmekten daha eğlenceli gibi görünüyor,” dedi Daisy.

Ryke buna karşı çıkmak için sadece tek bir kelime kullandı. “Değil.”

Ona katılmak zorundaydım. *Nerf* silahları köpek pozisyonu ka-dar eğlenceli değildi.

Lo burnunun kemerini sıkarak masadan kalktı. “Tamam.” Yataktan silahı alıp ağabeyinin göğsüne bastırdı. “Silahı al. Daisy’yi de al.” Daisy’yi bileğinden tutup ayağa kaldırdı ve kaykayı ona verdi. Sonra tekrar odanın ortasına doğru yürüyerek benim yanıma geldi. “Protestomuzu özel olarak yapacağız.”

Ryke memnun görünmüyordu.

“Sana söylemiştim,” diye mırıldandı Daisy. “Onların seks yapmasını engellemeye çalış-”

Ryke onu hızla göğsüne çekerek eliyle ağzını kapattı. Avucunun altında gülümsediğini görebiliyordum.

“Scott özür dilerse gerçekten de buradan çıkacak mısınız?” diye sordu.

“Evet,” dedi Lo.

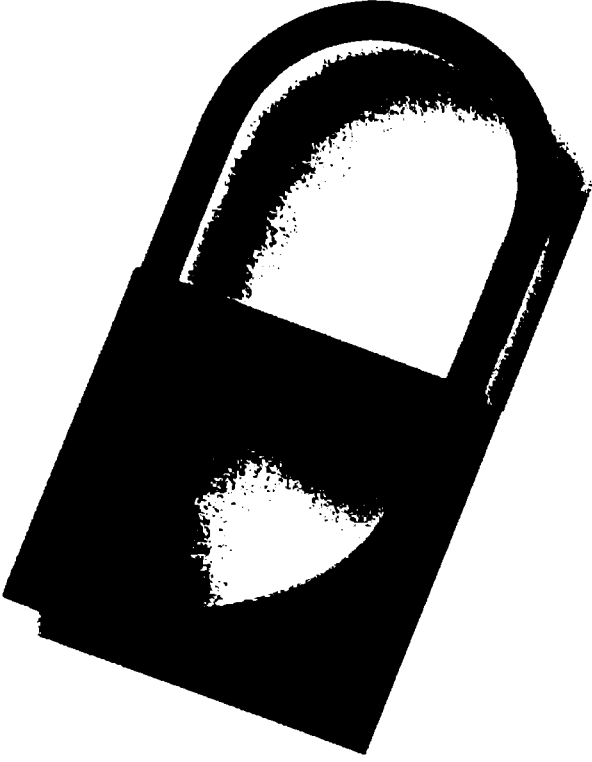
Söz veriyormuş gibi, “Bir saat içinde onu buraya getireceğim,” dedi Ryke. “Yaptığınız boktan şey bu gece bitecek.” Daisy’yi serbest bırakırken gözleri onun yüz hatlarında geziniyordu. “Ne tür bir köpek pozisyonu yapıyorsun bilmiyorum ama belli ki yanlış yapıyorsun.” Çıkmadan önce onun başına hafifçe vurdu.

“Bu uygunsuzdu, ağabey!” diye bağırdı Lo.

Daisy yanıma sokulup kalçamı dürtmeden önce Ryke’in uzaklaşmasını izledi. “Üzgünüm.”

Başımı iki yana sallayıp ona sarıldım. “Sen cesur bir askerdin. En iyisiydin.”

Gülümsediğinde yüzü parladı, çok güzel görünüyordu. Bunca yıl onunla bir ilişki kurmaktan nasıl kaçındığımı merak ediyordum. Daisy bu dünyada tanıdığım en duygusal ve hassas kişilerden biriydi. Belki ona karşı kendimi biraz daha erken açabilseydim, şimdi hissettiğim neşeyi ilk günden beri yakalayabilirdim.

Bölüm 34

0 Yıl: 09 Ay

Mayıs

LILY CALLOWAY

Karşımdaki görüntüyü zihnime kazımamaya çalışarak sırtımı bir dizi satılık hap şişesinin bulunduğu rafa yasladım. Lo ve Ryke yan yana prezervatiflerle dolu kocaman bir duvara bakıyorlardı. Ryke onu fiziksel olarak zorla odamıza getirdikten sonra, Scott bizden özür dilemişti. Özü pek samimi sayılmazdı ama ikimiz de olanları geride bırakmaya hazırдық. Sadece daha önce hiç burada olacağımı düşünmemiştim. Öğle yemeğinden eve dönerken üçümüz prezervatif almak için eczanede mola vermiştik.

Çok komikti. Lo'dan önce prezervatifler benim vazgeçilmezimdi. Şimdiyse onlardan nefret ediyordum.

Her şey nasıl da değişiyordu.

Lo'ya üçüncü kez, "Neden prezervatif takmak zorundasın?" diye sordum.

Bana cevap vermedi. Son bir dakikadır karanlıkta parlayan *Magnum XL* prezervatiflerle dalga geçiyorlardı. Bunun sebebi prezervatif boyutları değildi. Kafam bu kadar karışık olmasaydı şakalaşmalarına katılırdım.

"Ryke'in neden takması gerektiğini anlıyorum," diye devam ettim. Sanki beni dinliyorlarmış gibi konuşuyordum. "Ya fetihlerinden biri, Ryke'in bir bebeği olduğunu iddia ederse? Bu korkutucu bir düşünce, değil mi?"

Ryke dönüp bana baktı. *Sonunda!* "Yattığım kızlara *fetih* demesen olmaz mı? Beni hayattaki amacım kadınları becermekmiş gibi gösteriyorsun. Onları birer ganimet gibi görmüyorum."

"Tabii ki. Peki sen kardeşine neden prezervatif takmak zorunda olduğunu sorabilir misin?"

Ryke bana, "*Ciddi misin?*" der gibi baktı. "Buna planlanmamış bir hamilelikten korunma deniyor."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum zaten," diye kısık sesle bağırdım. İnsanlar bizim durduğumuz koridordan geçtiği için sesimi alçaltmıştım. Kim olduğumuzu fark etmemiş ya da umursamamışlardı. Ryke ve Lo şehirdeki bir eczane yerine ara sokaklardan bir tanesine gelmeyi seçmişlerdi. Beni ve paranoyamı yatıştırmaya çalışıyorlardı. Tatlı bir hareketti.

"Bu sadece kısa bir süre için, Lil," dedi Lo. Eline raftan bir kutu aldı. Ablam ve ağabeyi tarafından daha dikkatli olması konusunda sıkıştırılıyordu. *Reality* şov stresi ve kameralar için yaptığı hamleler (diğer bir deyişle beni aşırı derecede tahrik etmesi) yüzünden bir hata yapacağımızdan endişeleniyorlardı.

"Prezervatif takınca olması gerektiği kadar iyi hissettirmiyor." Bir saniyeliğine duraksadım. "Her iki taraf için de." Sonra parmağımla Ryke'ı işaret ettim. "İnkâr etmeyi deneme."

Ellerini havaya kaldırdı. “Zaten inkâr etmeyecektim ama bazı şeyler feda edilmeye değer, Calloway.”

İyi. “Peki kaç kutu alacaksın? Üç mü? Beş mi?” On bir kutuya falan ihtiyacı vardı. Ryke’in tek gecelik ilişkileri neredeyse geçmişteki halimle yarışabilirdi.

“Bir,” diye cevapladı. “Senin de tampon alman gerekmiyor muydu?”

Eğer tamamen ciddi olmasaydı, yaptığı yorum kaba sayılabilirdi. “Onlara ihtiyacım yok. Doğum kontrolüyle reglimi geciktiriyorum,” dedim hiç kızarmadan. İçimden gururla kendi sırtımı sıvazladım.

“Dur tahmin edeyim,” dedi bakışları kararırken. “Böylece daha fazla seks yapabiliyorsun.” Yanaklarım kızardı. *Lanet olsun.* Vücudum bana karşı isyan etmeden prezervatif ve seks hakkında konuşmaya bu kadar uzun süre dayanabildiğim için kendimi takdir ediyordum. Ryke başını çevirdiğinde, omzuma tebrik edercesine gibi dokundum. *Aferin bana.*

Lo elini ağabeyinin omzuna koyup, “Hey,” diye araya girdi. “Ona zorluk çıkarmayı bırak.”

Buna alışkındım ve eminim ki ben de Ryke’ı aynı derecede sinir ediyordum. Bir paket prezervatifi çekip almadan önce rafa doğru düzgün bakmadı bile. Bu da her zaman kullandığı belirli bir marka ve boyut olduğu anlamına geliyordu. Prezervatiflerle göz teması kurmaktan kaçınarak kasaya odaklandım, onun hangi boy aldığını bilmek tuhaf hissetmeme sebep olacaktı.

Tezgâhın yanma dizilmiş gazete ve magazin dergilerini fark ettiğim anda beynim bir an için duraksadı. Okuduğum manşet kalbimi durdurmuştu.

LILY CALLOWAY BİR NEMFOMAN* VE SÖYLENTİLERE GÖRE KARDEŞLERLE YATILYOR.

* Psikolojide aşırı cinsel arzu gösteren kişi anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Bunu daha önce birçok kez görmüştüm. Zaten sorun da buydu.

Ünlü *Takipçisi*'nin yaptığı yeni oylamadan ve *reality* şovun olumlu etkisinden sonra bu söylentilerin sona ereceğini düşünmüştüm. Medyanın hâlâ bu söylentilere inandığını bilsem *asla* Lo ve Ryke'a prezervatif almak için mola vermezdim.

"Bu sizin mi?" diye sordu kasiyer. Prezervatliflere ve yanımdaki iki adama dönmüştü. Bana da bakıyordu. *Kahretsin*. Bütün kötü fikirler arasında, gerçekten bu *korkunç* bir fikirdi.

"Hayır," diye Lo'nun yanına sıkışarak araya girdim. "Artık onları istemiyoruz. Sadece bunların hepsini satın almak istiyoruz." Bütün magazin dergilerini tezgâhın üzerine yığmaya başladım.

"Yine mi bu?" diye inledi Ryke.

"Lily..." diye başladı Lo.

"Anlamıyorsun," diye patladım. "Yüzde seksen sekiz oy almıştın, Lo. Bu olmamalıydı."

"Yani prezervatifleri istemiyor musunuz?" diye sordu kasiyer. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Evet, istiyoruz," dedi Ryke.

"Hayır, istemiyoruz," diye karşı çıktım. "Sadece dergileri alacağız." Rafları boşalttıktan sonra kartımı kasaya bıraktım.

"Tanrı aşkına, Lily," diye çıktı Ryke. "Siktiğimin magazin dergilerini almana izin vereceğim ama sen de en azından prezervatiflerimi almama izin ver. Tekrar dışarı çıkmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Peki," diye teslim oldum. "Prezervatifleri de alacağız." Boynum ısınmıştı. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, üçümüz birlikte *yatmıyoruz*. Bunlar tamamen yalan." Dergi yığınının üzerinde vurdum. "Prezervatliflere başka kızlar için ihtiyacı var."

"Seni anlıyor, aşkım," dedi Lo.

Kasiyer kız makineye kartımı okuturken ürkmüş gibi görünüyordu. Umurumda değildi. Tek istediğim insanların gerçekleri dinlemesiydi. Çok fazla şey mi istiyordum?

Lo arkamdan yaklaşıp kollarını omuzlarıma doladı. "Bana karşı çok korumacı," dedi kasiyere. "Aslında çok tatlı bir huy, yani böyle delirmedeği zamanlarda."

Görevli sıcak bir şekilde gülümserken sevgilimin koluna yumruk attım. "Ben deli değilim."

Gözleri özür dilercesine yumuşadı. "Biliyorum."

Koca dergi yığınıni ellerimle taşıırken Lo ve Ryke prensip olarak yardım etmeyi reddetmişlerdi. Eve dönüş yolumuz garip bir gerilimle doluydu. Yazılanları okumaya başladığımda öfkem daha da arttı. *Nemfoman* kelimesi beni geriyordu. Kendimi her zaman bir *bağımlı* olmakla özdeşleştirmiştim ve nemfoman olduğumun söylenmesi, seks bağımlılığının gerçekliğini savunmamı zorlaştırıyordu. Pek çok insan, seks bağımlılığı kavramının insanların çapkınlıklarını makul göstermek için kullanıldığını iddia ediyordu. Üstelik bu hiç de öyle hissettirmiyordu.

Lo garaj yoluna girdiğinde öfkeden çılgına dönmüştüm.

Hareket etmeyi kesmeden bir saniye öncesinde arabadan atladım. "Bekle, Lily!" diye bağırdı Lo. Ancak bir görevim vardı.

Brett ve Savannah bir anda ortaya çıkmıştı. Eve dönmemizi beklediklerinden emindim. Kameralar önce bana, ardından da Lo ve Ryke'a yöneldi. Aceleyle yanlarından geçip gittim.

Ryke arkamdan, "Fazla dramatik davranıyorsun!" diye bağırdı.

Kapıyı açtım. "Fazla dramatik davranmıyorum!" Ben de bağıryordum. Tamam, bu *biraz* dramatik olmuştu. Hızla mutfığa girerken dergilerin düşmemesi için tutuşumu düzelttim.

Lavaboya ilerleyip dergileri içine attım. *Mükemmel*. Lo'nun dışarıdaki ızgara için çakmak gazı koyduğu dolabın altına eğildim ve çakmak gazını alarak dergi yığınına fışkırtmaya başladım.

Lo ve Ryke aynı anda, "Hop!" diye bağırdı. Bana doğru geldiklerinde birinin plastik şişeyi elimden aldığını hissettim.

Connor.

Hangi cehennemden çıkmıştı o?

Lo beni göğsüne çekti. Rahatlatmaya çalışarak ellerini belime sardı ama hiçbir şekilde sakinleşememiştim. Tek istediğim beni inciten şeyi yok etmekti. Muhabirlere ve yorumlara cevap veremiyordum ama hırsımı gerçek dergilerden çıkarabilirdim.

Ablam aniden ortaya çıkarak kirlenmiş dergileri büyük bir çöp torbasına attı. *Lanet olsun.* Lo'nun kollarında çırpındım. En azından tek bir magazin dergisine ulaşip onu ateşe vermeyi umuyordum.

Fakat sıkı tutuşundan beni bırakmayacağı anlaşıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Connor. Sakin sesi bana pek de huzur aşılamıyordu. Gözyaşlarım beni akıp gitmekle tehdit ediyordu. Çok çaresiz ve öfkeliydim. İçimdeki kötü duyguları ortaya çıkaran zehirli bir karışım vardı sanki.

"İnsanlar berbat!" diye bağırdım.

Connor ablamın çöp torbasına henüz atmadığı bir magazin dergisine uzandı. Kapağını bile açmamıştı. Gerçi istese de açamazdı zaten. Islanmış sayfalar birbirine yapışmıştı.

"Sikik söylentileri umursamıyorum." Ryke kollarını iki yana doğru uzattı. "Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Ben kimseyi aldatmıyorum! Aldattığımın iddia edilmesi bile hoşuma gitmiyor," derken kalbim şiddetle atıyordu. Her an göğsümden fırlayabilirdi. Bu dedikodular, Lo'ya ve bana yapılan bir haksızlıktı. Loren Hale "bacaklarını kapatamayan bir kızla" birlikte olmayı hak etmiyordu.

Parmağımla dergileri işaret ettim. "Ayrıca bana nemfoman denmesinden *nefret* ediyorum!"

Lo dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Bu konuda ne yapmak istiyorsun, Lil?" diye sordu. "Kameralarının önünde sinir krizi geçirmek mi? Bunu yaptın. Tüm tepkini kayda aldılar."

Tamamen hareketsiz kaldım. İstediğim şey bu değildi.

Connor boğazını temizledi. “Ya da bunu ateşe verebilirsin.” Dergiyi ablamın çöp torbasına attı. “Bir katarsis olur.”

Bu düşünceyle omuzlarım dikleşti.

Rose ona onaylamayan bir bakış attı. “Onu cesaretlendirme.” Poşeti yere bıraktı ve çakmak gazıyla ıslanmış ellerini giysilerinden uzakta tuttu. Benim pisliğimi temizlemesini istememiştim. Bunu kendi başıma yapabilirdim. Suçluluk duygusu üzerime çökmüştü ama özür dilememe fırsat kalmadan oturma odasından bir ses yükseldi.

“Sikeyim, ciddi misin sen?” Julian bağıırıyordu.

Daisy’nin erkek arkadaşı onu duvara yaslamış, burnunu yüzüne dayamış ve ellerini başının iki yanına koymuştu. Onu sıkıştırıyordu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu ancak bu sefer nedeni dergiler değildi. *Daisy...*

“Senin için ne *boklarla* başa çıktığımı biliyor musun sen?”

Aman Tanrım.

“HEY!” diye bağırdı Ryke. Ben daha gözümü kırpamadan koşmaya başlamıştı. Tüm tavrı bir anda değişerek öfkeli ve karanlık Ryke Meadows’a dönüşmüştü. Brett de onun peşinden fırladı, kavga ihtimaline karşı kamerasını oturma odasına çevirmişti. Öne doğru bir adım atmaya çalıştım ama Lo beni serbest bırakmadı.

“Yardım etmem gerekiyor,” diye fısıldadım.

“Sana zarar gelmesini istemiyorum.”

Connor hızlı ve kararlı adımlarla Ryke’ı takip etti. Rose aceleyle ellerini yıkıyordu. Bence elindeki çakmak gazı olmasaydı her şeyi boş verip içgüdüsel olarak kardeşimizin yardımı koşacaktı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Avucuna fazlaca sabun sıktıktan sonra hızlı bir şekilde konuştu. “Daisy adına Julian’dan ayrılmanın tam ortasındaydık.” Gözleri tekrar oturma odasına kaydı. “*Siktir.*”

Lo sertçe, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Evet, nasıl yani?” Nabzım hızlanmıştı. Julian yumruğunu Daisy’nin başının yanındaki duvara vurduğunda irkildim. Korku göğsüme yayılmıştı. Daisy’nin, Connor ve Ryke’in yardımıyla iyi olacağını biliyordum.

Rose’un endişeli bakışları kavgaya kilitlenmişti. Daha sert ve hızlı şekilde ellerini ovaladı. “Daisy onu terk etmek istedi ama duygularını incitmek istemiyordu. Ben de ayrılma konuşmasını onun için Connor’la birlikte yaparsak, Daisy’yi de biraz utandırırsak bir sonraki sefer bunu kendi yapacak kadar akıllanacağını düşündüm,” dedikten sonra soğuk bir şekilde ekledi. “Eğer o sırada küçük bir kriz geçireceğini bilseydim ayrılığı başka zamana ayarlardım.”

Ah... “Üzgünüm.”

“Bu olmasaydı da kötü gidebilirdi.”

En azından benim krizimi *küçük* olarak nitelendirmişti.

Ryke’in çocuğu omuzlarından kavramasını izledik. Çenesine hak ettiği bir yumruk attıktan sonra Julian yumruğun şiddetiyle birkaç adım geriye savruldu. Sonra dengesini kazanarak Ryke’in üzerine atıldı ve onu yere düşürmeye çalıştı. Connor omzundan kavrayarak onun dik durmasına yardımcı oluyordu.

Rose aceleyle musluğu kapattığı sırada, Ryke bir kez daha Julian’ın suratının ortasına yumruk attı.

Daisy duvarın dibinde taş kesilmiş bir halde duruyordu. Keşke yanına koşup onu güvenli bir yere götürebilseydim. Eski erkek arkadaşından çok uzaklara...

Rose yanıma gelirken, “Onu oradan çıkar,” diye mırıldandı. Fakat benimle konuştuğunu sanmıyordum.

Julian küfrederken şişmiş gözüne dokunmak için durdu. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu. Keşke Ryke onun hayalarını tekmeleseydi.

Julian gözlerini küçük kardeşime çevirdi, yüzü öfkeyle sertleşmişti. Rose’la birlikte içgüdüsel olarak ileri atıldık ama Lo kollarımızı

tutarak gitmemize engel oldu. Ablam devam eden kavgaya bu kadar odaklanmış olmasaydı muhtemelen ona küfrederdi.

“Kahrolası öylece dikilip duracak mısın?” diye bağırdı Julian kız kardeşimize.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu Daisy.

“Seninle harcadığım *aylarımı* geri vermeni istiyorum, seni aptal amcık.”

Yok artık. Her şey çok hızlı gelişmişti. Connor onu omuzlarından tutarken Ryke bir dizi küfür savurdu. Bazılarını daha önce hiç duymamıştım. Lo yardım etmek için araya girmek istediğinden bizi serbest bırakmak zorunda kaldı.

Ancak o beni ne kadar kavganın içinde görmek istiyorsa, ben de onu o kadar görmek istiyordum.

Yerinde kalması için sırtına tırmandım.

“Gidip gerçekten senden hoşlanan birini becer, Julius!” diye bağırdı Lo. “Ah, bekle. Dünyada öyle *kimse* yok ki. Sen en iyisi gidip Mars’tan birini bul, orospu çocuğu!”

Yaratıcılığı için ona fazladan bir puan verdim.

Lo onun saldırmasını engellemeden önce ablam mutfakta kayboldu. Çekmecelerden bir biber gazı almıştı. *Ah, evet.* Savaşçı bir kraliçe gibi oturma odasına hücum ederken şişeyi Julian’ın morarmış yüzüne doğrulttu.

“Defol,” dedi onu küçümseyerek. Julian’ın kolunu uzağa ittirdi. “Yoksa sadece gözlerini yakmam.”

Kollarımı sevgilimin boynuna doladım Lo da rahatlatarak elini bacağıma koydu. Her şey ablamın kontrolü altındaydı.

Julian ellerini kaldırıp evden çıkmadan önce odaya son kez uzun, işe yaramaz bir bakış attı.

“Bir dangalak gitti,” diye mırıldandı Lo.

Geriye bir tane kaldı.

Bölüm 35

0 Yıl: 9 Ay

Mayıs

LOREN HALE

Connor odamızdaki şifonyeye yaslanarak, “Size bir şey sorabilir miyim?” diye sordu. Sabahın dördü olmasına rağmen, sanki bir toplantıdan çıkmış gibi tamamen giyinik bir şekilde orada duruyordu.

Lily’yle yatak başlığına yaslanarak oturmak ve gözlerimizi ovmak için birkaç dakikamız olmuştu. Ağırlığını bana bırakmıştı, vücudumu yastık olarak kullanıyordu. Uyuşuk beynim bu konuşmanın hangi durumla ilgili olabileceğini anlamakta zorlanıyordu.

“Eğer soracağın şey Scott’la ya da prodüksiyonla ilgiliyse, uyumaya geri döneceğim.” Sabahın dördünde bununla uğraşacak enerjim yoktu.

Lily kısık bir esneme sesi çıkardı, gözleri kısmen kapalıydı. Bir saatte uzun süre boyunca seks yapmıştık. Biraz dürtüseldi... Rose’un

herhangi bir değişiklik gerekip gerekmediğini görmek için Lily'den gelinliği denemesini istemesiyle ilgili olduğunu düşünüyordum.

“Onunla ilgili değil,” dedi Connor. Gecenin karanlığında sesi oldukça kısıktı. “Bir ay sonraki d ğ n n zle ilgili duygularınızı bilmek istiyorum.”

Tekrar gözlerimi ovuşturdum. “Biliyor musun... Geç saatte konuşmak istemediğim konulardan biri de d ğ n m z, Connor.”

“Benim de...” diye esnedi Lily. Sonra yorganın altına girmeye başladı.

Bir adım  ne çıkararak, “Bekle,” dedi Connor. “Bana cevap vermenizi istiyorum, lütfen.”

Lütfen dediği için tereddüt ettim. Connor nadiren bir şey rica ederdi. Konuyla ilgili duygularımı toparlamaya çalışırken başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum...” *Biliyorum*. “Yani... dört gözle beklediğimiz bir şey değil.”

“Neden?” diye sordu merakla.

“Nedenini biliyorsun,” diye  ıkışırken sinirli ve yorgundum. “En iyi bu saatlerde düşündüğün için mi geldin bilmiyorum ama geri kalanımız, yani normal insanlar günün bu zamanında uyuyorlar.”

Connor ellerini cebine soktu. “Rose’un uyanık olmadığı ve bizi duyamayacağı bir zamana ihtiyacım vardı.”

Lily uykulu bir şekilde, “Bu bir bilmece mi?” diye sordu.

Cevabını ben bile bilmiyordum.

“Size evlenmek zorunda olmadığınızı söyleseydim?”

şimdi dikkatimizi çekmişti. Lily’nin gözleri tamamen açılırken sırtım tahta gibi dikleşti. “Ne?” diye sorduk aynı anda.

“Evlenmek zorunda değilsiniz,” diye tekrarladı Connor. “Bir ay içinde değil. Altı ya da yedi ay içinde de değil. Zamanı, tarihi, yeri, her şeyi siz seçeceksiniz. Başka birinin kararı olmayacak.”

“Rüya görüyoruz,” diye mırıldandı Lily.

Connor, “ yle değil,” der gibi başını salladı.

Lily'ye baktığımda gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm.

"Rüya görüyoruz..." diye tekrarladı. Sanki bunun gerçek olamayacağına kendini ikna etmek istiyordu.

Yüzümden aşağı ıslak bir şeyin kaydığını hissettim. İyi şeyler kötü insanların başına gelmezdi. Lily hep böyle söylerdi. Bu teklif, bizim başımıza gelemeyecek kadar iyi görünüyordu.

"Babam..." diye başlasam da cümlemi bitiremedim. Dizlerimi kaldırıp dirseğimi birinin üzerine koyarak gözlerimi ovdu.

"Lily'nin ailesiyle ve Jonathan'la kısaca konuştum. Herkes *reality* şovun itibarınızın düzelmesinde yardımcı olduğu konusunda hemfikir. Herhangi bir medya kuruluşunun âşık olduğunuzu inkâr etmesi çok zor. Bu yüzden düğün şu anda eskisi kadar önemli değil. Lily mirasını geri kazanacak çünkü artık şartlar arasında evlenmeniz yok."

Para ikimizin de umurunda değildi. Elimi aşağı indirdim. "Düğünü aniden iptal edersek bu şüpheli görünmez mi?"

Derin bir nefes aldı. "Eğer izin verirsiniz, o gün Rose'la evlenmek istiyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ne?"

Lily tekrar tekrar başını salladı. O kadar fazla duyguyla dolup taşmıştı ki, dayanamayıp ellerinin içine hıçkırmaya başladı. Ona sarılarak vücudunu kendime doğru çektim.

Sanki biri sonunda bizi rahat bırakmıştı. Belki de çok daha fazlasını yaparak karanlık bir fırtınayı parlak, mavi bir gökyüzüne dönüştürmüştü.

Rose'u sevip sevmediğini sormak üzereydim ancak yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Bakışları şimdiden o geleceği hayal edencesine uzaklara dalmıştı, tamamen insani bir şeyle parlıyorlardı. Connor düşünürken gülümsüyordu.

Umarım bir gün ne kadar yoğun bir sevgi hissettiğini kabul edebilirdi.

Tekrardan bana baktığında başımı salladım. “Eğer ciddiysen...”

“Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım,” diye cevap verdi. Connor nadiren abartı cümleler kurardı. Bu yüzden bir kez daha sözlerinin gücüyle dolup taşıdığını hissettim.

“Evet,” dedim. “Rose’la evlen.” Kısa, şaşkın bir kahkaha atıp başımı iki yana salladım. Bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. “Eğer düğün gününden sağ çıkabilirsen tabii.” Rose kendi düğününde kontrol sahibi olmayacaktı... Bu iş nasıl sona erecekti? “Her şeyi düzeltmek için sadece bir ayı olduğu için çok kızacak.”

Lily biraz sakinleşerek battaniyeyle gözlerini sildi. “Çok detaycı biri.”

“Bu yüzden ona söylemeyeceğim. Bu onun için sürpriz olacak,” dedikten sonra ekledi. “Onu seveceği bir düğün planlayabilecek kadar iyi tanıyorum.” Kapıya doğru yürüdü. Bu gece gerçekten de hayatım boyunca hatırlayacağım bir anı olarak kalacaktı. Hem de durumun bağımlılıklarımızla hiçbir ilgisi yoktu.

“Ayrıca, sevgilim,” dedi bana. Sırıtişıyla dudaklarının uçları yukarı kalkmıştı. “Harika bir sağdıç olacaksın.” Ahşap kapıya hafifçe vurduktan sonra yavaşça arkasından kapattı.

Lily burnunu çekip, “Connor Cobalt ne zamandan beri gecenin bir yarısı dilekleri gerçekleştiren bir diş perisi oldu?” diye sordu. Connor Cobalt’ın bir çeşit sihre sahip olduğunu uzun zamandır biliyorduk zaten.

Gülümserken onu tutup yatağa yatırdım. Yüzünün her yanına öpücükler konduruyordum, Lily kahkahalar atarken tekrar ağlamaya başladı. Ben de yeniden ağlamaya başladığımı fark ettim.

Kendi hayatlarımızın kontrolünün elimizde olduğunu hissetmeye başlıyorduk.

O kadar güçlü duygular hissediyorduk ki, verebildiğimiz tek tepki gülmek ve ağlamaktı. Sonunda da huzurlu, sessiz bir uykuya daldık.

Bölüm 36

0 Yıl: 10 Ay

Haziran

LILY CALLOWAY

Ryke koltukta otururken, “Tüm derslerini geçtin mi?” diye sordu üçüncü defa. Şaşkınlığı biraz aşağılayıcı hissettirmeye başlamıştı.

“Evet, yani... Sonuçta bu dönem sadece üç ders alıyordum ama hepsini geçtim.”

Princeton’dan tek seçeneğin *kalmak* ya da *geçmek* olduğu çevrimiçi dersler almıştım. Ancak ne olursa olsun *Princeton’dan* bahsediyorduk. Omzumun ve sırtımın az da olsa sıvazlanmasını hak ediyordum. Bileği bile kabul edebilirdim.

“Bir ders kitabının kapağını açtığını bile görmedim.” Bana olan güvensizliğini içselleştirmiyordum.

“Göremezdin ki. Ödevlerimin çoğunu odamda yaptım.”

Lo yanımda ekşi jelibonlardan atıştırıyordu. “Sen de kayalara tırmanmakla meşgul değil miydin?” diye çıkıştı ağabeyine. Ryke ve Daisy’yle film maratonumuza daha yeni başlamıştık. Üstelik şimdiden *Yüzük Kardeşliği*’ni *hobbit* ya da seksi elflerle alakası olmayan gereksiz itirazlardan dolayı beş kere durdurmak zorunda kalmıştık. İkisinin de *Yüzüklerin Efendisi* filmlerini hiç izlemediğini öğrendiğimizde, Lo’yla birlikte anında bu yanlış düzeltmek istemiştik. Tabii bu hızda ilerlediğimiz sürece, tüm filmleri izlemeyi sonraki yaza kadar ancak bitirirdik.

“Her zaman değildim,” diye karşı çıktı Ryke. Elindeki patlamış mısır torbasını kardeşimin çenesinin altında salladı. Daisy onunla aramızda sıkışmış durumdaydı.

Dalgınca bir avuç dolusu patlamış mısır aldı. Dev mankenlik anlaşımlarından biri sona erdiğinden beri daha çok yemeye başlamıştı.

“Hadi izleyelim,” dedim kumandanın düğmesine basarken. Frodo elflerin krallığına vardığında aklım kutlamalara gitti. Hepimizin katılacağı en yakın kutlamaya sadece dört gün kalmıştı. Connor ve Rose’un düğünü için Fransa’da olacaktık. Hepimiz bu değişikliği Rose’dan saklamıştık. Connor her şeyi kontrol altında tuttuğunu söylese de sürpriz yüzünden ruhsal bir çöküş yaşamasından endişeleniyordum.

Rose küçük bir kızken düğününün her ayrıntısını hayal edip planlayan tiplerden değildi. Tam aksine, evleneceğini hiç düşünmemişti. Fakat aynı zamanda da biraz OKB’si vardı ve hayatının en büyük gününü bir başkasının kontrol etmesi onu üzebilirdi.

Gerçi tüm bunlar, Connor tüm detayları kusursuz bir şekilde halletmezse olabilecek şeylerdi.

Düğün aynı zamanda *reality* şovun da sonu olacaktı. Artık kamera olmayacaktı. Ortak duşlar yoktu. Philadelphia’daki şehir evi geride kalacaktı.

Daisy battaniyenin üzerindeki tüyleri topluyordu. Filmi doğru düzgün izlemiyordu. Princeton'daki evimize dönmemiz en çok onu zorlayacaktı çünkü bu durum eve, annemiz ve babamızla yaşamaya geri dönmesi anlamına geliyordu. Bu altı ay uzatılmış bir yaz kampı gibiydi. Muhtemelen ilk kez grubumuza dahil olduğunu hissetmişti.

Reality şovdan önce de peşimize takıldığı ve bize katılmak istediği oluyordu. Ancak geçtiğimiz altı ay boyunca, planladığımız herhangi bir etkinliğe ait olup olmadığı hiç konuşulmamıştı. Hep oradaydı, bizimle birlikteydi. Her şeyin eski haline dönmesini istemiyordum. Daisy'nin bizimle olmasını istiyordum ama o sadece on yedi yaşındaydı.

Hazırlık okulu vardı.

Lo'nun telefonunda Twitter'da meraklı meraklı geziniyordum. Lo kolumun üstünden telefona doğru bir bakış attıktan sonra Tumblr'a *girmediyimi* fark ederek televizyona geri döndü.

Anasayfası çizgi roman çizerlerinin ve *Taht Oyunları* gibi dizilerin hayranlarının paylaşımlarıyla doluydu. Gözlerim fazla telefona bakmaktan yandığı sırada uygulamadan çıkmak üzereydim. Ancak bir etikete denk geldiğimde duraksadım.

#CoballowaySeksKaseti

Ne? Kaşlarım çatılırken etikete tıkladım. En üstteki ilk *tweet* güvenilir bir haber kanalına aitti.

@GBANews: Connor Cobalt & Rose Calloway seks kasetlerini çok büyük bir dağıtıcıya sattı. Klipler şimdiden internette yayınlanmaya başladı.

Kalp atışlarım hızlanırken midemin bulandığını hissettim. Bu doğru olamazdı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Rose seks hayatının küçük detaylarını bile arkadaşlarıyla zar zor paylaşan biriydi,

internete hayatta dağıtmazdı. Lo'ya kemikli vücudumla neredeyse saldırarak kişisel alanına girdim.

"Lil?" Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Telefonu ona uzatırken aynı zamanda da televizyonu diğer uydu girişine getirip kablolu yayını açtım.

"Neler oluyor?" diye sordu Ryke. Kanepenin arkasına uzanarak kolunu esnetiyordu.

Cevabımı haberleri açarak verdim. En alttaki başlığı defalarca kez okurken, "*1 Nisan Şakası!*" demelerini bekliyordum. Fakat nisan ayında değildik. Şu anda yaşanan şeyin şakayla hiçbir alakası yoktu.

ROSE CALLOWAY VE CONNOR COBALT'IN SEKS KASETİ 25 MİLYON\$ KARŞILIĞINDA BİR PORNO SİTESİNE SATILDI.

"Siktir oradan," diye mırıldandı Ryke.

"Bu doğru olamaz," diyerek kafamda uçuşan kelimeleri sesli söyledim. *Hayır, hayır, hayır.* Benim seks hayatımın videoları hiçbir zaman tüm dünyada yayınlanmamıştı. Bu olay, benim yaşadıklarımın da ötesinde bir şeydi. Birinin hayatını değiştirecek, dünyasını sarsacak kadar kötüydü.

Çok üzgünüm, Rose.

Lo dalgınlıkla başını iki yana salladı. "Scott yapmış olmalı. Anlaşılan yatak odalarında bile kamera koymuşlar."

"Ne?" diye cıykladım. "*Bizim* yatak odalarımızda da mı?"

"Hayır, Lil," dedi hemen. "Ellerinde bizim seks kasetimiz olsaydı, Connor ve Rose'un görüntülerinden önce televizyonda olurdu." Bu doğrudu, medyada daha uzun süredir gözüktüğümüz için daha fazla "haber değeri" taşıyordum.

Ancak bu gerçek durumun büyüklüğünü azaltmıyordu. Ablam...

Haber spikerinin konuşması, dağılan düşüncelerimi bölerek dikkatimi televizyona çekti. “Bizimle dünyaya dönecek olursanız, Fortune 500’ şirketlerinden birinin vârisi olan Connor Cobalt’ın ve kız arkadaşı Rose Calloway’in seks kasetlerini sattığı haberi geldi. Bir Calloway kızı skandalı daha,” dedi spiker. “Bu sefer, onaylanmış bir kanıt var.”

“Ah, siktir,” diye küfretti Ryke.

Kanepenin üzerinden bakışlarını takip ettiğimde merdivenlerden inen ablamı gördüm. Lo anında kumandaya uzanarak televizyonu kapattı. Ekran bir anda siyaha büründü.

Rose arkamızda belirdi, yanakları çukurlaşmış ve sarı-yeşil gözleri korkutucu bir şekilde odaklanmıştı. Bir antilobu yutmaya hazırlanan dişi bir aslan gibiydi.

Ellerini kalçalarına koydu ve Lo’yu hedef olarak belirledi. “Beş yaşında değilim, Loren. Haberleri açabilirsin.”

Yutkunamıyordum. Yoksa çoktan biliyor muydu? Yüzümdeki acı dolu ifadeyi gizleyemiyordum.

“Hayır,” dedi Lo. Sesi gerginlikle keskinleşmişti. “Açmamayı tercih ederim.”

Daisy elini ağzına götürerek bana doğru fısıldadı. “Ona söylemeli miyiz?”

Rose’un dudaklarımızı okuyamaması için Daisy’nin el hareketini taklit ettim. “Connor da aşağı inene kadar olmaz.” O tüm krizleri çözerdi. Her şeyi daha iyi hale getirebilirdi, değil mi?

Rose daha fazla beklemeyi reddetti. Odanın yarısını çoktan geçmiş, sırtını sanki savunmasını inşa ediyormuş gibi dikleştirmişti. Kumandayı çalmaya çalıştı ama Lo elinden bırakmadı. Kendilerini bir halat çekme oyununun içinde bulmuşlardı.

“Bırak, Loren. Yoksa kolunu çıkartırım.”

* ABD’deki en yüksek net ciroya sahip 500 kurumu sıralayan bir iş dünyası dergisidir. (ç.n.)

“Tüm bu boş tehditlerden sıkılmadın mı?”

Lo’nun ön kolunu büktüğünde, sevgilim acıyla yüzünü buruşturarak irkildi. Rose ise onun gevşeyen eli sayesinde kumandayı hemen aldı.

Kolunu ovuştururken, “Sürtük,” dedi Lo.

Hiç hoş değil.

“Evet ama *gerçek* tehditleri olan bir sürtüğüm.” Televizyonu açtığında haberler bir kez daha ekranda patladı.

“Eminim şimdi kendini daha çok sürtük gibi hissediyorsundur,” diye ekledi Lo.

“Kes sesini, Lo,” diye çıkıştım. *Şimdi* ablama saldırmanın hiç sırası değildi. “Rose...” Ablam odanın ortasında donup kalmıştı. Seksle ilgili kirli çamaşırların medyaya saçıldığını görmenin ne kadar dehşet verici ve iç burkucu bir his olduğunu herkesten iyi biliyordum.

Beni başından savarak televizyonun sesini rahatsız edici bir seviyeye yükseltti. “Yapımcısı Rose’un eski sevgilisi olan Scott Van Wright’tan başkası değil.”

Hâlâ eski erkek arkadaş yalanını sürdürüyorlar mıydı? Rose ekrana kilitlenmiş durumdaydı. Gergin duruşundan saf sıcaklık yayıyordu.

Rose...

Gözyaşlarım beni akmakla tehdit ediyordu. Hayatlarımızın böyle olmaması gerekiyordu. Rose’un mükemmel bir adamla, mükemmel bir düğün yapması ve sonsuza dek mutlu yaşaması gerekiyordu. Kariyerini güçlendirmek için yaptığı şeyin ondan faydalanılmasıyla sonuçlanması hiç adil değildi. Bu o kadar yanıltıcı ki...

İnsanlar berbattı.

Lo ayağa kalkarak Rose’un elindeki kumandayı almaya çalıştı ancak ablam geri çekilerek başka bir düğmeye bastı.

Televizyon resmen bağırırken tiz sestten dolayı irkildim.

“İzliyorum,” dedi Rose. Gürültünün arasında sesini duyurmayı başarmıştı. Spiker gerçek seks kasetinden kesitler oynatıyordu. Ek-randa kolları bir kemerle yatak başlığına bağlanmış olan hali görünüyordu, boynunda ışıltılı bir elmas tasma vardı. Tüm müstehcen kısımlar siyah şeritlerle sansürlenmişti ancak açık seçik gösterilen görüntüler internette bir yerlerde yayınlanıyordu.

“Rose,” diye şikâyet etti Lo. Ellerini kulaklarına bastırmıştı.

Ayağa kalkarak koluna uzandım. “Rose.”

Geri çekildi. “Bana dokunma.”

Rose beni her zamankinden daha fazla korkutuyordu. Patlama-ya ihtiyacı vardı ama içindeki öfkeli ateşi bastırmaya çalışıyormuş gibiydi.

Haber kanalının sesi kulaklarıma çarpıyordu. “Scott Van Wright, multi milyon dolarlık bir anlaşmayla seks kasetini, *Hot Fire Productions*’a sattı. Henüz Connor Cobalt ya da Rose Calloway’den bir açıklama yok ama belli ki dört taraf arasında hukuki bir anlaşma söz konusu.”

Bu nasıl doğru olabilirdi?

“Bir saatlik film, eğer özetleyecek olursak sert ve yalnızca yetişkin izleyicilere uygun.”

Rose sesi en yüksek seviyeye çıkardı. Neden böyle dinlemekte ısrarcı oluyordu ki?

Ryke elini kulağına götürerek, “Ne bok yiyorsun sen?” diye sordu.

“Belki... sinir krizi geçiriyordur...” dedi Daisy.

Rose mutfağa doğru geri çekildi. Daha önce hiç olmadığı kadar *saldırı* modundaydı. Alt dolaplardan birini karıştırırken gözden kaybolmuştu.

“Cidden, Rose!” diye bağırdım. “İyi misin sen?”

Elinde bir şişe viskiyle ortaya çıktı. Brett’in içkisini bulaşık makinesi sabunlarının arasına sakladığını unutmuştum. Topuklarında dönerek dolaptan bir şarap kadehi alıp ağzına kadar viskiyle doldurdu.

Taştan yapılmış bir insanın ortadan ikiye çatlamasını izlemek gıbiydi.

Bundan hoşlanmıyordum.

“Rose, hayatının böyle hassas bir döneminde sana nutuk çekmek istemem,” dedi Lo. “Ama viski öyle içilmez. İçkide bir uzman olarak, yaptığın şeyi görmek beni rahatsız ediyor.”

Rose öylesine bir alevle parladı ki, nefesimin göğsümde öldüğünü hissettim. “Sen içkide uzman değilsin. Bir alkoliksin.” Viski şişesini masaya bıraktı ve şarap kadehinden *kocaman* bir yudum aldı.

İrkilmemişti bile.

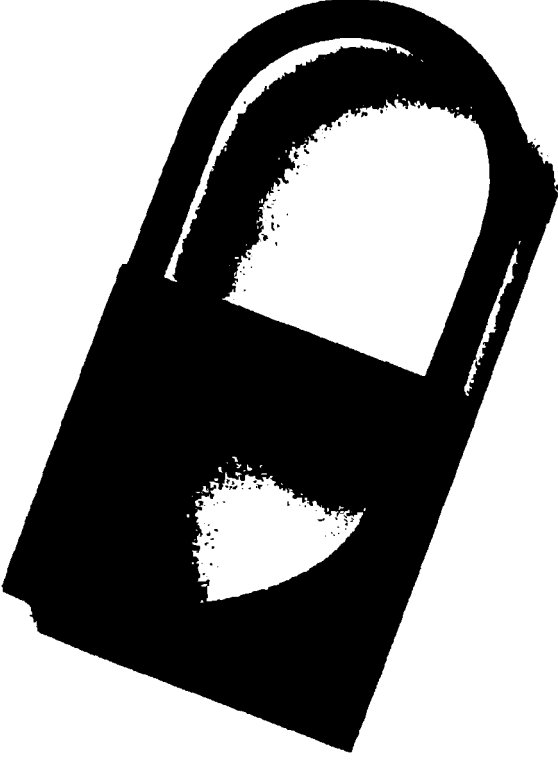
“Bu da beni bir uzman yapıyor,” diye karşı çıktı Loren. Rose ise ona bir hayvan kovuyormuş gibi elini savurarak karşılık verdi.

“Neler oluyor?” Merdivenlerin oradan Connor’ın sesi geliyordu. Bakışları tüm gürültünün kaynağı olan televizyona yönelmişti. *Hayır...*

Bu yüzden mi televizyonun sesini bu kadar açmıştı? Onu aşağıya çağırabilmek için herkesi sağır etmeye mi karar vermişti?

“Bak, tatlım,” dedi Rose. “Birlikte seks kasetimiz var.”

Ablam aklımı kaçırmıştı. Resmi olarak.

Bölüm 37

0 Yıl: 10 Ay

Haziran

LOREN HALE

Aklımdaki en acınası ve kalpsiz düşünce ne miydi?

Haberlerdeki kişi Lily olmadığı için o kadar rahatlamış hissediyordum ki... En iyi arkadaşım olan Connor ya da Lily'nin ablası için empati kuramıyordum. Derinlerde bir yerde, *sonunda* bu olayın bizim başımıza gelmediğini ya da *nihayet* dünyanın başkasının ağzına sıçmaya karar verdiğini düşünüyordum.

Kanımı donduran bir düşünceydi. Kollarımı dizlerime koyarak koltukta otururken suçluluk duygusunun beni ezip geçmesini bekledim. Keşke ben de ağabeyim gibi olabilseydim. Ryke karşısındaki Rose'a öyle bir endişeyle bakıyordu ki, dışardan bakan biri sevgili olduklarını zannedirdi.

Connor'ın elindeki telefonunun hoparlöründen, "Kendimin ve Cobalt'ın avukatlarıyla telefondayım," dedi Greg Calloway. "İmzaladığınız sözleşmeleri gözden geçiriyoruz. Neler olduğunu net bir şekilde anlayana kadar kızlarımı o şehir evinden çıkartman gerekiyor. Artık kamera yok."

Elveda, Scott Van Wright. Scott'ın artık dayanamayacağımız bir noktaya gelene kadar üzerimize gelip bizi zorlayacağını düşünmüştüm. Connor ve Rose'un seks kasetini sızdırması aklımın ucundan bile geçmemişti.

Connor yaşadığı tüm olay boyunca şaşırtıcı derecede sabırlı davranmıştı. Bazen tek istediğim şey, onun geri kalanımız gibi bağırması oluyordu. Ancak çoğu zaman bunu görmek istemiyordum. Connor gibi biri bile o raddeye gelebiliyorsa, tüm dünya cehenneme dönmüş olurdu.

Elini sevgilisinin omzuna koymuştu ama Rose sakinleşmiyordu. Sonra telefondaki Greg'e, "Bugün toplanıp çıkıyoruz," dedi Connor.

"Güvenli bir şekilde Princeton'a döndüğünüzde bize haber verin. Evin etrafında çok fazla basın olursa hepiniz Villanova'da, bizde kalmalısınız."

Greg'in, "*Seninle ciddi bir konuşma yapmam gerek, Connor,*" demesini beklerken kaşlarım çatıldı. Az önce sansürlü de olsa Connor'ın kızını ulusal televizyonda becerdiğini görmüştü. Ayrıca olaylar sadece bununla bitmiyordu. Greg'in babalık damarına basıp bir saatlik bir konuşma yapmasına neden olacağını düşündüğüm, bağlamalı fantezi eşyaları da kullanmışlardı.

Fakat beklediğim cümle hiç gelmedi.

"Scott'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Connor.

Nefes alırken kaburgalarım yanıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Greg. "Ama Loren'in babası onun canına okuyacak." *Güzel.* "Dürüst olmak gerekirse, bunu görmeyi çok istiyorum." Sonra duraksadı. "Rose orada mı?"

“Hoparlördesin.”

“Rose... Tatlım, sen imzalamadan önce sözleşmeye kaç avukat baktı?”

Sanırım imzalamadan önce Rose’un incelemesine güvendiğimiz *reality* şov sözleşmesinden bahsediyordu. Ne halt etmişti o? Ruhumdaki her şeyle karşımdaki kadına ters ters baktım. *Ne yaptın sen?*

Rose’un kucağında sevgilisinin turuncu tekir kedisi vardı, genelde onu tırmalayıp dururdu. Ancak bu sefer ona doğru mırılıyordu. Bugün dünya tersine dönmüş durumdaydı.

“Sadece ben,” dedi aniden.

“Ne... sikik iş bu?” dedi Ryke. Ağzı açık kalmıştı.

İnlerken ellerimi başımın üzerine koyarak kanepede arkama yaslandım. “Neden sana güvendik?” diye çıktım. Gerçek bir avukat tutmayacak kadar kibirli olduğunu tahmin etmeliydim.

“*Princeton*’dayken birkaç tane hukuk dersi aldım,” diye karşı çıktı. “O sözleşmenin her bir cümlesini anlamıştım.” *Tabii. Bu yüzden şimdi halka açık bir seks kasetin var, Rose.*

Başımı tekrar tekrar iki yana salladım. Yatak odalarında çekim yapma izinleri var mıydı yani? Göğsüme bir ağırlık çökerken nefesim kesildi. Eğer bizi çekebildilerse, Lily’yle bir seks kasetimiz vardı.

Scott onları yayınlamak için neyi bekliyordu ki?

Lily yanımda kesik kesik, düzensiz nefesler alıyordu. Uzanıp elini tutarken, “Sorun yok,” diye fısıldadım. *Sorun yok.* Yüz hatlarımdan tedirginliğimi okuyabilmişti, gözleri gittikçe büyüyordu. “Her şey yolunda, Lil.” Tekrarlamak işe yaramıyordu. *Her şey yoluna girecek.*

“Toplantıya avukatımı götürdüğünü, adamın sözleşmeleri okuduğunu sanıyordum,” dedi Connor. Greg’le çoktan telefonu kapatmışlardı.

“Onu yanıma almadığımı sana söylediğimi sanıyordum,” dedi Rose.

Connor başını iki yana sallayarak kaşlarını çattı. “Bundan başka birine bahsetmiş olmalısın, sevgilim.” Rose’un viski dolu şarap bardağını aldı ve kalanını tek hamlede kafasına dikti.

Connor’a odaklandım. Zihnimi gerçekten de sonumuz olabilecek olaydan uzaklaştırıyordu. “Bu da ne sikimdi böyle?” diye sordum. “Greg, skandalımızdan sonra ayık kalmamla ilgili bana iki saatlik bir nutuk çekti ve sizinkine tek bir şey söylemedi bile.”

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi Connor. “Bağımlı olduğunuzla ilgili Greg ve Samantha’ya yalan söylediniz. Bu seks kasetinden daha sarsıcı...”

Neden öyle olduğunu anlamıyordum.

Connor’ın dikkati odanın diğer ucuna kayarken sesi kesildi. Herkesle birlikte bakışlarını takip ettim ve tüm oksijen bir anda ciğerlerimde donup kaldı.

Scott merdivenin yanında, ellerini haki pantolonunun özel dikim ceplerine sokmuş halde duruyordu. Az önce bir sürü insanı tuzağa düşürdüğü hiç belli olmuyordu. Hayatı boyunca hiç yanlış yapmamış gibiydi. Pişmanlık ya da suçluluk duygusu hissedemiyormuş gibi görünüyordu.

Bu yüzden onu kıskanıyordum. Tüm *o şeylerle* uğraşmasaydım hayat ne kadar kolay olurdu.

“Bir şeyi mi kaçırdım?” diye sordu gevşek bir sırıtışla.

Connor okunamaz bir yüz ifadesiyle ona doğru ilerledi. Şu anda hareket eden, hatta nefes alan tek kişi oydu. Şov sırasında ona tuzak kuran adama daha fazla şey yapmasını bekliyordum. Sonuçta her şeyi bir kenara bıraksak bile, geçtiğimiz altı ay bana savaş tercihlerimizin çok farklı olduğunu öğretmişti.

Connor yapımcının tam önünde durdu ve elini sıkmak için elini uzattı. “Tebrikler,” dedi Connor. “Beni zekânla yendin. Pek fazla insan bunu yapamaz. İtiraf etmeliyim... Bunu hiç beklemiyordum.” Sesi mizahsız, duygusuz ve korkutucu derecede ölüydü.

Scott'ın bakışları onun eliyle yüzü arasında gidip geldi. Ardından uzanıp elini sıktı.

Aralarındaki bu şeyi bitirmek için ne lanet olası tuhaf bir sondu...

Connor aniden boştaki eliyle yapımcının çenesine yumruk attı. Scott'ın vücudu sertçe duvara çarptığında dudaklarını yukarı kıvrıldı.

"Teşekkür ederim," dedi Ryke. Yanımda derin bir nefes vermişti, hepimiz bunun olacağı anı bekliyorduk.

Alay edercesine, "Bu benim için," dedi Connor. Gözleri daha önce hiç görmediğim, bu zamana kadar hep kendine sakladığı acımasız bir öfkeyle parlıyordu.

Scott karşılık vermeye çalıştı fakat Connor saldırıyı kolaylıkla savuşturdu. Ardından dizini adamın aletine geçirdi. Darbenin sesi resmen odada yankılanmıştı. Scott inlerken elleri içgüdüsel olarak kasıklarına uzandı. Bunun ne kadar acı verici olduğunu düşünüp ürperdim. Rose ise futbol stadyumundaki bir taraftar gibi kutlama yapıyordu. Yumruklarını havaya kaldırıp etrafında dönmemesi şaşırtıcıydı.

Connor kısık, zehirli bir sesle tekrar konuştu. "Bu da Rose için."

Scott yere doğru çömeldi, neredeyse cenin pozisyonunu almıştı. Gözleri yaşlarla doluydu ve tekrar ayağa kalkması birkaç dakikasını almıştı. Sonunda doğrulduğunda, devrilmemek için duvardan destek alıyordu.

Connor asla geri adım atmadı. Kendinden emin ve sinirliydi. Dövüşmek isteyeceğim türden bir adam olmadığını fark etmiştim. Bu şekilde olmazdı.

Scott yumruğuna doğru öksürdü. "...neye imza attığını fark ettiğinde yüzünü görmek isterdim," dedi.

Göğsümde bir şey patladı. Ona bağırmak için ağzımı açtığımda ağabeyim eliyle ağzımı kapattı. Herhangi bir şey söylememi ve gelecekte pişman olacağım bir şeyi yapmamı engelliyordu.

Connor sakince, "Şimdi görüyorsun," diye cevap verdi. Nasıl olur

da daha fazla üzülmeydi? Lily'nin seks kasetimizin çıkmasıyla kudurmuş medyanın içinde sürüklendiğini düşünmek bile içten içte beni öldürüyordu. O karanlığın içinde bize yol gösterecek bir ışık göremiyordum. Böyle bir şey olması bizim için son nokta olurdu. Felaket gibi hissettiriyordu.

“Çekilen tüm kayıtlarımızın bütün haklarının sende olduğunu düşünüyorum,” dedi Connor. “Bu da sana, yazılı rızamız olmadan seks kasetini bir porno sitesine satma izni veriyor. Sözleşme elimde olmasa bile, yatak odalarımızda bizi çekmeye iznin olmadığını yazdığı bölümde bir aldatmaca olduğundan eminim.”

Rose yeri işaret ederek, “O cümleyi doğru okudum. Bunu biliyorum,” diye araya girdi.

Scott hâlâ aldığı iki darbe yüzünden kıvranıyordu. “Yatak odalarında çekilen hiçbir şeyi *televizyonda* yayınlayamayacağımı söylüyordu. Yayınlamadık da. Sözleşmede filmlerle ilgili bir şey yoktu. Yatak odaları ve tuvaletlerdeki kayıtlar sadece filmler ve internet içerikleri için kullanılabilir. Televizyon yayınlarında değil.”

Banyo. Lily soluk ve donmuş bir şekilde dizlerine bakarken ona kısa bir bakış attım. Çenemi başının üstüne koyup onu kendime daha çok çekerek sırtını okşadım. Altı ay boyunca hep mayo giyerek duş almıştı. Durumdan çok rahatsız oluyordu ama yaptığı şey şu anda bir umut ışığı sayılırdı.

“Lily neredeyse hep odasındaydı,” dedi Scott. Bir anlığına duraksadı. “Odalarını çekebilecek bir kamera yerleştirme fırsatımız olmadı.”

Gözlerimi kapattım. Dayanılmaz ağırlık sonunda üzerimizden kalkarken omuzlarımız gevşemişti. *Tanrıya şükürler olsun.* İçime çektiğim hüznü sert bir nefesle bastırdım ve Lily'nin dudağının kenarına bir öpücük kondurdum. Hızla yüzümü tutarak öpücüğü içime işleyen bir şekilde derinleştirdi.

“Reşit olmayanların pornografik görüntüsünü almak yasadışı,” dedi Connor.

Bu sözler üzerine birbirimizden ayrıldık. Daisy'den bahsediyor olmalıydı. *Daisy...* Daisy gerçekten yatak odasında biriyle yatmış mıydı? Bir sürü duygu üzerime hücum ederek yüzümü buruşturma-
ma sebep oldu. En uzun süren şey şaşkınlıktı.

Daisy'nin yüzü kızardı ve odadaki onca insan arasında benimle göz göze geldi. Belki de Ryke'a bakamayacak kadar utanıyordu. Başımı, "Sorun yok," dercesine salladım.

Daisy, "Hayır, var," dercesine başını iki yana salladı.

Lily kucağımdan kayarak indi ve yeniden kız kardeşinin yanına oturup ince kollarını onun boynuna doladı.

"Almadık," diye yanıtladı Scott. "Tüm kayıtlar silindi."

Daisy'nin odasında... Başka bir adamla çekilmiş görüntüleri gerçekten var mıydı? Julian'la bir şeyler yaptığını tahmin ediyordum ama onu yaptıklarını düşünmemiştim. Kelimeyi söyleyemiyordum bile. Ensemi ovdum.

"İğrençsin!" diye çığlık attı Rose.

Omzumun üzerinden bakınca ağabeyimin ayağa kalktığını ve Rose'u omuzlarından tutarak diğer iki adamdan uzaklaştırdığını gördüm.

Scott konuşmaya devam ederek yapımla birlikte planladığı her şeyi anlatırken zihnim altüst olmuştu.

"Lily ve Lo tuvaletteyken çıkan o şapırtı sesleri?" diye sordu Connor.

"Düzenlenirken eklendi," dedi Scott. "Önden hazırlayıp bulmanız için kameraya yükledik." En azından şimdi herkes bize inanacaktı.

"Lo'nun dolabındaki içki?"

"Ayarlandı. Lily şekerleme yaparken Savannah ve Ben içkiyi dolaba yerleştirdi. Bir kamera da yerleştirmeleri gerekiyordu ama bunun için vakitleri yoktu."

Gerçekten bu tür olaylar arasında kaç tuzaktan kurtulmuştuk?

Onlara yardım etmek ya da başka bir küfür savurmak için koltuk-

tan kalkamıyordum. Ryke söylenebilecek bütün küfürleri kullanmıştı zaten. Herkesin yeni öğrendiği şeyi, ben çoktan biliyordum. Aslında bir süredir tüm bu saçmalıkların arkasında prodüksiyonun olduğunu biliyordum. Sanırım diğerleri bu gerçeğe hiçbir zaman yüzde yüz inanmamıştı çünkü başka seçenekleri de vardı. *Bizim gibi*. Lily'yle ben, bağımlılıklarımız konusunda onlara yalan söylemiş olabilirdik.

Connor'ın, "Bu evden defolmazsan Ryke'ı serbest bırakacağım," dediğini duydum. "Onun yumrukları benimkilerden bin kat daha fazla acıtır. Yani uğraşmayı bırak ve *defol*."

Bu sözün üzerinden çok zaman geçmemişti ki dış kapı çarparak kapandı.

Bunun hayatımızdaki son problem olacağını umuyordum. Eğer babam burada olsaydı bana sikik, küçük bir aptal gibi davrandığımı söylerdi. Böyle imkânsız bir şeye inandığım için beni azarlardı. Bizim kadar parası olanlardan para koparabilmek için onları gömmeye hazırlanan insanlar her zaman var olacaktı.

Dünya böyle işliyordu.

Bölüm 38

0 Yıl: 10 Ay

Haziran

LILY CALLOWAY

Connor devasa boyutlardaki planını uygularken bir kez bile tereddüt etmedi. Üzerine ikinci kez bile düşünmedi. Ortada bir seks kaseti ve Scott'a karşı açılmış bir dava olsa bile resmen, "Bugünden daha iyi bir zaman yok," demişti.

Lo ve ben kesinlikle aynı fikirde değildik. Rose düğünü değiştirdiğimiz anda onun yüzünü tirmalayacaktı.

Ancak şüphelerim, kraliçelere layık bir Fransız sarayı olan *Château de Fontainebleau*'ya adım attığımız anda yok olmuştu.

Etraftaki her bir detay ablamdan bir iz taşıyordu. Bale kıyafetleri gibi sade ve soluk pembe olan nedime elbiseleri, ona iltifatlar yağdıran yüzlerce katılımcı vardı. Her bir detaydaki cömert antikliği etraf-

taki pırlantalar, güller, kırmızı kadife düğün pastası ve klasik müzik tamamlıyordu.

Şu ana kadar hiç hayal etmediği ama onun için rüya gibi olacak bir düğündü.

Ablam adına daha mutlu olamazdım, özellikle de *evet* dediği için.

Bir tarih kitabındaki kraliyet şatosunu andıran büyük bir balo salonunun ortasında, Lo'nun yanında duruyordum. Bütün duvarlar altın süslü çerçeveli tablolarla çevrelenmişti. Tavan da duvarlar kadar gösterişliydi ve bir sürü avize tepemizde parılıyordu. Dev kırmızı gül buketleri odayı kaplıyor, tıpkı ablam gibi şık ve zarif görünüyorlardı.

Akşam yemeğinin ardından bir grup insan balo salonuna girdi. Ryke kardeşinin yanına gelirken kemancılar, çellistler ve bir piyanistten oluşan sahne kuruluyordu.

“Evleneceğiniz zaman için kendimi böyle bir şeye hazırlamalı mıyım?” diye sordu Ryke. İki saniye içinde su dolu şampanya kadehini kafaya dikmişti. O daha arkasını dönmeden görevlilerden biri ortalığı toplamaya başladı.

“Asla,” dedi Lo. “Belirli sayıda insan olacak.”

“Ayrıca basın olmayacak,” diye ekledim. Connor etkinlik hakkında blog yazabilmeleri için medyanın içeriden bilgi almasına izin vermişti. *Fizzle* ve Cobalt Şirketi'nin “iyi” bir reklama ihtiyacı olduğuyla ilgili bir şeylerden bahsetmişti.

“Aynen öyle.” Lo kolunu omzuma dolamadan önce ağabeyine yarım bir gülümseme gönderdi. Rose ve Connor'ın karı koca olarak ilk dansları için boş piste çıkmalarını beklerken Lo'ya daha çok sokuşuldum.

“Size baskı yapmaya çalışmıyorum,” dedi Ryke. “Düğün için bir tarih belirleyecek misiniz?”

Bu konuyu hiç konuşmamıştık. Nişanlanmıştık çünkü ailelerimiz öyle emretmiş ve evlenmemiz gereken günün de *bugün* olduğunu

söylemişlerdi. Bütün bunlar değiştiğinde zaman çizelgesi de diğerleriyle birlikte yok olmuştu.

“Hayır,” diye yanıtladı Lo. “Medya sakinleşene kadar bekleyeceğiz.”

Ryke’in çenesi kasıldı ve birkaç kez başını salladı. “Peki ya sıkık medya asla sakinleşmezse? O zaman ne olacak?” Ses tonundan hiç hoşlanmamıştım. Bunun *asla* gerçekleşmeyeceğine inanıyormuş gibiydi. Bunun yeni normalimiz olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum. Israrcı kameralar, özel hayatımıza yapılan istilalar, hiç bitmeyen sorular ve dedikodular. *Reality* şov bittiği için artık her şey eski haline dönmeliydi, değil mi?

Lo’nun elmacıkkemikleri normalden daha keskin bir hale gelmişti, ağabeyinin sorusundan rahatsız olmuştu. Dudaklarını yalayıp omzunu silkti. “Bilmiyorum. Belki de kendi müstakbel karın için endişelenmelisin. Ah, bekle. Doğru ya, öyle biri yoktu.”

Ryke kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. “Siktiğimin mesajı alındı. Bu işe karışmayacağım.”

Lo küçük bir kahkaha attı. “Ne zaman birinin işine karışmadan durabildin ki?”

Ryke başıyla onayladı. “İyi bir noktaya değindin.”

Sevgilimin koluna vurarak, “Şşşt,” diye fısıldadım. Kemanlar susmuştu ve Connor açık alana doğru ilerliyordu. Ortada durduğunda masmavi gözleri ablama kilitlenmişti.

Kocaman gülümsüyordum. Connor’ın ona bakış şeklinde... sihirli olmanın da ötesinde bir şeyler vardı.

“Herkesin bilmesini istiyorum ki,” diye fısıldadım tekrar. “Onları birlikte gördüğüm anda bunun olacağını tahmin etmiştim.”

Erkek kardeşler daha çok alaycı bir şekilde olsa da beni alkışladılar. *Aynen, aynen*. Bana karşı istedikleri kadar birlik olabilirlerdi ama söylediklerimde haklıydım. Bu çok sık olmazdı, o yüzden küçük zaferimin tadını çıkardım.

Connor elini uzattığında, ablam ona gözlerini kısarak tutkulu bir şekilde bakıp elini tuttu. Üzerinde hâlâ köprücükkemiklerini saran, şeffaf kumaştan yapılmış beyaz gelinliği vardı. Bacağı boyunca uzanan yırtmacının üzerinde o kadar çok tül vardı ki, yürümediği sürece yırtmacı görmek zordu. Seksi ve şıktı.

Elbiseyi o tasarlamış ve benim için dikmişti ama daha çok onun tarzı sayılırdı. Her bir ilmeğine kadar sevdiği bir elbiseydi. Daisy onun nedime elbisesini kendisi için çalmış ve göğüs kısmını ölçülerine uyması için değiştirmişti. Böylece üzerine tam oturmuştu.

Müziğin başlamasını beklerken Rose'un bakışları Connor'ın şarkı seçimine karşı duyduğu merakla titreşiyordu. Enstrümanlar tatlı, ipeksi bir ses çıkardığı anda ablamın eli ağzına gitti ve gözleri dolmaya başladı.

Connor onu göğsüne doğru çekerken gülümsemesi ıslıl ıslıldı. Rose'un elleri titriyordu. Şu anda dizginleyemediği bir şaşkınlığın etkisiyle ellerini dudaklarının üstüne kapatmıştı.

Rose başını iki yana sallarken yanaklarından *mutluluk* gözyaşları akmaya başladı. Aynı anda kendime hâkim olamayıp ağlamaya başladım. Fransızca sözler şarkıcının ağzından bal gibi dökülüyordu.

Tek bir kelimesini bile anlayamasam da müzik muhteşemdi.

“Hangi şarkı bu?” diye mırıldandım hızlıca gözlerimi silerken.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Lo. Odanın ortasındaki Connor ve Rose'u izledikçe dudakları yukarı kıvrılıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, etrafta ağlamayan pek fazla kişi yoktu.

Connor ablamı alnından öptükten sonra dudaklarını okudum. *Seni seviyorum.*

Yeniden gözyaşlarına boğulmamak için yanaklarımın içini ısırdım. Rose'un düğününün her anı bir sürprizdi. Bu sürprizlerin her birinde, Connor'ın onu ne kadar iyi tanıdığını ve ablamı gerçekten ama gerçekten ne kadar çok sevdiğini anladığımızı düşünüyordum.

Ryke birden Fransız aksanıyla konuştu. “*La Vie En Rose*.”

“Ne?” Kaşlarım çatıldı.

“Şarkının adı,” diye açıkladı. “*La Vie En Rose*.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum. Ablam bir anda dikkatimi dağıttığı için sesim kısık çıkmıştı. Rose şarkı seçiminin şaşkınlığını atlattıktan sonra sakinleşmişti ve yavaşça birlikte dans etmeye başlamışlardı.

“Popüler bir şarkı,” dedi geriye doğru yürümeden önce. “Gidip bir içecek daha alacağım. Siz ikiniz bir şey ister misiniz?”

“Bir kadeh *burbon*, içinde buz olmasın,” diye alay etti Lo.

Ryke hiç eğlenmeyerek, “Çok komik,” diye karşılık verdi. Ardından başını bana doğru salladı. “Ya sen?”

La Vie En Rose’u nasıl telaffuz ettiğini hâlâ anlayamamıştım. Fransızcadaki her hecenin nasıl telaffuz edileceğini tam olarak biliyormuş gibi söylemişti. Şarkının adını ben söyleseydim kelimeler kulağa Amerikan aksam altında eziliyormuş gibi gelirdi. “Sözlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordum.

“Sözleri Fransızca,” derken omzunun üzerinden bara doğru uzayan kuyruğa baktı. “Son şansın, Lily.”

“*Fizz Life*,” diyerek şüphelerimin de onunla birlikte gitmesine izin verdim. Ryke konukların arasında kaybolurken dikkatimi başka bir yere çevirmiştim. “Sence iyi olacaklar mı?” diye sordum Lo’ya, Connor’ın duruşu ve erkeksiliğiyle Rose’u döndürmesini izliyordum. İnternette dolaşan bir seks kasetine sahip olmanın etkileriyle henüz ciddi anlamda yüzleşmemişlerdi.

Kendilerini Google’da aratmaya başlayıp üzerlerine yağın nefret ve eleştirileri gördüklerinde gerçek acıyı hissedeceklerdi. Üstelik bu hiç eğlenceli olmayacaktı.

“Evet,” dedi Lo. “Onlar Connor ve Rose.” İsimlerini sanki çelikten bir kaleye aitmiş gibi söylemişti. Ona bazı noktalarda katılsam

da magazin dünyasından gelecek negatif tepkilerin savunmalarını kolayca yıkıp geçebileceğini hesaba katmıyordu.

“Evet ama bize ihtiyaçları olacak,” dedim başımı sallayarak. “Bunu daha önce de yaşadık.” Rose’un bana yaptığı gibi, biz de onlara ağlayabilecekleri dostça bir omuz olacaktık. Gerçi ablam yılda birkaç damla gözyaşından fazlasını dökmezdi.

Lo bu konuda yorumsuz kaldı ve gözleri neredeyse herkesin elinde bulunan alkollü içeceklere kaydı. Burası açık bir bardı. Erkek arkadaşım da üniversitede, mutlu insanlar onun önünde coşkularını sergilerken takındığı hafif sinirli ifadeye sahipti.

İlk şarkı bittiğinde konuklar dans pistindeki Rose ve Connor’a katılmaya başladı. Bir yığın insan ortaya doğru koşuşturmak yerine bize doğru yaklaşmıştı. Ne yazık ki, kulak misafiri olmak istercesine etrafımızda oyalanıyorlardı. Connor onlara soru sormamalarını emrettiği için tek bir muhabir bile bizi soru yağmuruna tutmamıştı ama uzaktan hareketlerimizi inceliyorlardı... Net olmak gerekirse, yaklaşık beş adım uzakta duruyorlardı.

Lo’nun sert ve uzun vücuduna doğru sokuldum. Bacaklarımın arasındaki nokta titrerken kolum beline dolandı. Biraz daha yaklaşırsam sertliğini hissedebilirdim.

Başını eğerek bana baktı. “Lily,” dedi kısık sesle. Uçuşan saçlarımın bir tutamını düzeltti. “Eğer bana daha fazla sürtünürsen sertleşeceğim.”

Aman Tanrım. Kesik bir nefes aldım. “Olay da bu zaten...” Yoksa olay bu değil miydi? Ablamın düğününde seks yapmamıza izin yoktu, değil mi? Bunu yapacak olan kişi eski ve kötü Lily’di.

Şu anki halim Lily’nin 2.0 versiyonuydu. Hatta Lily 3.0’dı, bir şaplak etkisi yaratacak kadar yeniydi.

Lo hafifçe inledi. “Lil...” Parmaklarımı kalçasından uzaklaştırdı. *Ah, Tanrım. Kızarmıştım.* “Şaplak” çok tehlikeli bir kelimeydi. Keh-

rihar rengi gözlerindeki yoğunluk beni delip geçerken daha da artıyordu. Solukları öncesine göre daha yavaştı.

Ama benden uzaklaşmadı. Biraz bile. Bunun yerine aramızdaki mesafeyi kapatarak beni çok özlediğim bir şekilde aceleyle öptü.

Elleri başımın arkasını, saçlarımı kavrarken dili ustaca benimkine kaydı. İçimin titrediğini hissedebiliyordum. Soluklanabilmek için birbirimizden ayrıldık.

“Lo...” *İnsanlarla dolu bir odadayız.* Bu zihnimin arkasında kaybolmaya başlayan bir düşünceydi.

“Lil...” Alnını benimkine yasladı. Sonra yanağıma bir öpücük kondurdu ve hızla elimi kavrayıp beni insanların arasından sıyrarak başka bir yöne doğru götürmeye başladı. Bir koridora ya da tuvalete gitmeye çalıştığını fark ettim. Dönüp bir kez daha bana baktı. Dudakları muhteşem, sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Seks yapacaktık!

Evet. Evet. Evet.

Vücudum zafer hissiyle titriyordu. Bu yanlış bir şey değildi. Çok doğrudu. Ayrılıp onu kaybetmekten korkarcasına tek elini iki elimle birden kavradım.

Ardından siyah *Ray-Ban* güneş gözlükleriyle sarhoş bir adam gelişigüzel şekilde önümüzü kesti ve ellerimizin ayrılmasına sebep oldu. Beyaz düğmeli bir başka adam da aynı boşluktan hızla geçti ve arkasından, “Bekle, Luke!” diye bağırdı.

Onun hızıyla geriye doğru savruldu. Neredeyse büyük mücevherleri olan yaşlı bir kadına çarpacaktım.

Üç, dört... beş kişi daha kurt sürüsü gibi bu iki adamı takip ediyordu.

Luke, Lo’yla aramızda bir mesafe açmıştı.

Daha kötüsü ise artık onu göremiyordum. Sanki binanın içinde yok olmuş ve ceset denizinin içinde kaybolmuştu. Etrafımda dönerken kalbim çarpıyor, ona duyduğum *ihitiyaç* yüzünden kalbim hızla

atıyordu. Nereye gitmişti? Etrafımda bir kez daha döndüm ve bordo elbiseli bir kadınla göz göze geldim. Dikkatim doğrudan kadının bal rengi kıvrırcık saçlarına yöneldi. Çok hacimli olmalarına rağmen garip bir şekilde kontrol altına alınmışlardı.

Elinde beyaz şaraplarla başka bir kadınla ettiği sohbetin ortasında duraksadı. Beni gördüğü anda yüzü aydınlanmıştı. Kısa bir an için bu kadını şahsen tanıyıp tanımadığımı merak ettim. Sanki henüz evime davet etmediğim bir vampirmiş gibi bana doğru birkaç çekingen adım attı.

“Merhaba, Lily. Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum. Seni burada yakaladığıma sevindim.” Sıkmam için elini uzattı.

Tereddütle elini sıkarken, içimde kötü bir şey olacağına dair bir his vardı. Koyu kırmızı rujunu, esmer tenini, birbiriyle mükemmel derecede uyumlu topuklu ayakkabılarını, mücevherlerini ve elbiselerini dikkatle inceledim. Çok şık görünüyordu. “Rose’un arkadaşı olmalısın,” dedim. “Princeton’dan mı?” Ama üniversiteden Rose’la birlikte mezun olmak için biraz yaşlı görünüyordu, muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı.

Bana doğru, “*Ciddi misin?*” der gibi hafif, zayıf bir kahkaha attı. “*Kim olduğumu bilmiyor musun?*” diyordu sanki. *Aman Tanrım.* Tanınmış biri miydi? Ünlü müydü?

Kahretsin.

Bu konuda berbattım. Keşke Lo burada....

“Ben Wendy Collins, *Ünlü Takipçisi*’nde çalışan bir yazarım.”

Yüzüm düştü. *Wendy Collins.* Gönderdiğim e-postayı tüm dünyanın görmesi için internette yayınlayan kişiydi. Loren ve ağabeyiyle aynı anda yattığıma dair her türlü dedikoduyu etrafa yayan dergi yazarıydı.

Wendy Collins. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Dilimin ucuna kadar gelen her türlü sert, korkunç hakaret olduğu yerde kalmalıydı.

Yanımda bu konuşmayı yönlendirmeme yardım edecek reklam uzmanlarımızdan biri yoktu. Eğer yanlış bir şey söylersem, iyi bir manşet atabilmek için sözlerimi çarpıtacaktı.

Bunu artık biliyordum.

Belki de yüzümdeki dehşeti okumuştı, vakit kaybetmeden sözlerine devam etti. “Sadece işimi yaptığımın farkına varmış olmalısın. Eğer o hikâyeleri ben yazmasaydım, bir başkası yazacaktı ve New York’ta kira ödeyecek kadar bile maaş alamayacaktım. Hepimiz zengin bir aileden gelmiyoruz.”

Bu doğru. Evlerinin kirasını karşılayabilmeleri için insanların beni internette rezil etmesine izin vermek vatandaşlık görevlerim arasında mıydı bilmiyordum. Belki de öyleydi. Belki de lüks içinde büyümenin bedeli buydu.

“Gitmeliyim,” derken arkamı dönmek üzereydim. “En yakın arkadaşımı bulmam lazım.” *Yanlış terim, Lily.* Yüzümün kızardığını hissettim. “Erkek arkadaşımı,” diye düzelttikten sonra irkildim. *Hâlâ doğru değildi.* “Nişanlımı. Ayrıca evet, hepsi aynı kişi.” *İşte böyle.*

“Biz de tam ablan hakkında konuşuyorduk,” diyerek donup kalmama sebep oldu.

Kolayca yemi yutarak geri döndüm. Wendy yanındaki kısa sarı saçlı, yaşlı ve çenesi bir cadınmki gibi sivri olan başka bir kadını işaret etti. “Bu Andrea DelaCorte, *Ünlü Takipçisi*’nin Genel Yayın Yönetmeni.”

Şarabını yudumlarken, “Memnun oldum,” dedi Andrea. Beni baştan aşağı süzerken iğneleyici kahverengi gözlerinden eleştiri akıyordu. Muhtemelen bugüne kadar kaç bedenin bana dokunduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

Wendy onun kadar kötü görünmüyordu.

“Ablama ne olmuş?” diye sordum biraz savunmacı bir tavırla. Adının çok yakında manşetlerini süsleyeceğini biliyordum. Sebebi sadece düğün değişikliği değildi.

“Andrea’yla birlikte Rose gibi birinin toplumun gözü önünde olmasının ne kadar harika olduğundan bahsediyorduk. Rose, pek çok kadının örnek alabileceğine inandığımız bir kadın figürü.”

Ne...?

Ben kaşlarımı çatarken, “Bir yılı aşkın süredir Connor Cobalt’la birlikte ve her şeye rağmen ona sadık kaldı,” dedi Andrea.

Wendy başını sallayarak onayladı. “Özellikle de eski erkek arkadaşı onları ayırmaya çalıştıktan sonra. Rose gibi bağımsız, azimli ve cinselliğe açık birinin var olduğunu görmek insana güç veriyor. Kadınlar ondan ilişki tavsiyesi istemeye başlarsa hiç şaşırmam.”

Rose mu? İlişki tavsiyesi mi? Bu sözleri duyacağımı hiç düşünmezdim. Bir seks kasetinin olumlu yönde yorumlanabileceğini de tahmin etmezdim.

Olayları anlamıyordum. Ablam da benim gibi iftiraya uğrayıp dışlanmayacak mıydı? Göğsüme bir ağırlık çöktü.

“Aslında bu harika bir fikir,” dedi Andrea. “Sence ablan dergiye kısa bir köşe yazısı vermeyi kabul eder mi? Seks hakkında ipuçları, flört rehberi ya da bu konuyla ilgili herhangi bir şey olabilir.” *Seks hakkında ipuçları mı?*

“Bilmiyorum,” dedim kısık bir sesle. Rose bir yıldan uzun süredir erkek arkadaşı olduğu ve sadece onunla yattığı için övülüyordu. Ben-se çok fazla isimsiz erkeklerle birlikte olmuşum. Ablam başkalarının taklit edebileceği bir modelken ben kirliydim, öyle değil mi? Kimse beni kendine örnek almamalıydı.

Hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Onun övüleceğini ve benim kınanmaya devam edeceğimi hiç düşünmemiştim.

Bu hiç adil değil.

Hayatım boyunca Loren Hale’e bağlı olsaydım, insanlar beni daha mı çok sevecekti?

Muhtemelen.

Andrea ve Wendy, verdiğim tüm tepkileri makalede kullanacakmış gibi incelliyorlardı. Bir veda mırıldanarak sersemlemiş bir şekilde onlardan uzaklaştım. Tamdık bir ses duyana kadar belki de aradan dakikalar geçip gitmişti.

“Lily.” Lo’nun endişeli sesi çok uzaktan geliyordu. “Ben de seni arıyordum... Lil?” Yüzümü ellerinin arasına aldı, hâlâ balo salonundaydım ve süslü duvarın dibinde duruyordum.

“Haklıydın,” diyerek nefes verdim. Çok haklıydı.

“Hangi konuda haklıydım?” Sesi alçaktı, boş bir mağaranın içinden geliyormuş gibiydi.

“Connor ve Rose’un bize ihtiyacı yok.” Bize hiçbir zaman onlara duyduğumuz kadar çok ihtiyaçları olmayacaktı. Öyleyse biz birer parazit miydik? Arkadaşlarımızın hayatını emiyorduk ve asla onlara karşılığını verebilecek kadar güçlü olamayacaktık.

Aklımdaki şeyi sormadan onun kolları tarafından sarıldım. Beni kucağına almıştı. Bacaklarım beline dolanmışken seks yapma fikri gittikçe daha güzel görünüyordu. En azından beni heyecanlandırıp kötü şeyleri bastıracak iyi bir zaman geçirmemi sağlayabiliyordu.

Fakat bunun nasıl biteceğini biliyordum.

Bu arzuyu asla tatmin edemeyecektim.

“Seks yapamayız,” dedim yumuşak bir sesle. Kelimelerin kalbime bir çivi gibi saplandığını hissedebiliyordum. Reddedilmek, kendi isteğimle olsa bile canımı acıtırıyordu. Çünkü ihtiyacım olan tek şey buymuş gibi hissediyordum.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Lo. Beni tepesinde küreler ve daha fazla resim olan boş bir koridora getirmişti. Bir banka oturmanı sağladıktan sonra bacaklarımın arasında dizlerinin üstüne çöktü.

Nefesim kesilirken onu öpmek, gömleğini avuçlamak ve daha da yakınımaya gelmesini sağlamak için öne doğru eğildim.

Parmaklarım kumaşı kavrarken ellerini dizlerime koydu. Ardından bacaklarımı sıkıca kapattı ve avuçlarından birini yakama geçirerek sırtımı duvara bastırdı. Reddedilmek canımı yakmıştı. “Lo,” dedim tek bir nefeste. Yüz hatları keskin, sert ve güçlü görünüyordu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Bu konuda geri adım atmadı. Düğün başladığı andan itibaren bunun olacağını tahmin etmiş gibiydi. Sanki bütün gün benim düşüşüm için hazırlık yapmıştı.

İşte o an gelmişti.

Kendimden utanıyordum ve mahcuptum. İğrenç hissediyordum.

“Dünya bizi asla anlamayacak,” dedi Lo. Gözleri o kadar fazla duyguyla doluydu ki, ondan bakışlarımı kaçıramadım. “Ama bunun bir önemi yok, Lil. Birbirimize sahibiz. Ben acmı anlıyorum, ne kadar kötü incindiğini anlıyorum. Bu yüzden bugün diğer insanları görmezden gelmeni istiyorum, tamam mı? Onlar bizim dünyamızda yoklar.”

Bizim dünyamızda.

Sadece Loren Hale’in olduğu bir hayatta geriye dönmek yoktu. Gerçek arkadaşlara ve diğer insanlarla kurulan gerçek bağlara sahip olmak daha zor olsa da yapılacak doğru şey buydu. İçimizdeki bu şiddetli acıya neden olan şey de buydu. Her gün onların etrafında, olmamız gereken kişilerin yansımasına bakıyorduk. Asla o kişiler olamayacağımızı bilerek izliyorduk.

Omuzlarım gevşerken, “Bizim dünyamızda süper güçler var mı?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi Lo. “Ama seninki görünmezlik değil.”

Lanet olsun.

“O zaman ne yapabiliyorum?”

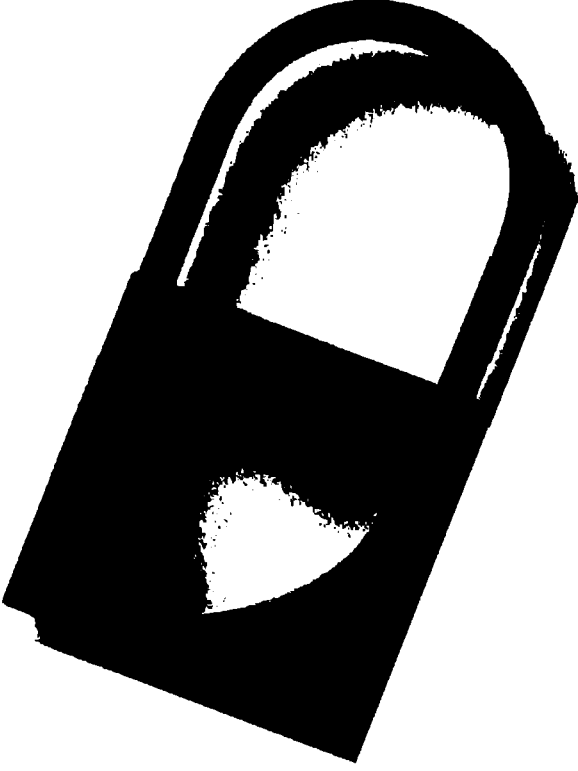
“Benimle uçabiliyorsun.” Her zaman yaptığımız gibi beni sırtına alıp hızla kaldırdı. Lo kapıya doğru koşarken saçlarım arkamda uçuşuyordu. Dudaklarım zayıf bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

“Benimle bir şatonun içinde kaybolmak ister misin?” diye sordu.

Çenemi omzuna yasladım. Gözümden birkaç damla yaş aktı ancak bunlar kalbimin daha iyi taraflarından geliyordu. “Evet.”

Bu iyi türden bir evetti. *En iyi türden.*

Binlerce sevgi sözcüğüyle dolu olan bir onaylamaydı. Duyduğum sevgi, bir insanı uçurabilecek türden bir sevgiydi.

Bölüm 39

1 Yıl: 00 Ay

Ağustos

LOREN HALE

Lily'nin dudakları benimkilerin baskısı altında gittikçe şişiyor, parmakları açık kahverengi saçlarımı sertçe çekiştiriyordu. Onu yatak odasının duvarına yapıştırmıştım. *Bizim* yatak odamızdaki, *bizim* duvarımıza yaslanıyordu.

Dengesini sağlamak elini uzatarak şifoniyerimizin ahşap kenarına tutundu. Aletim bacaklarının arasında büyürken keskin, hırıltılı bir nefes aldı ve bir zevk çılgılığı attı. İçinde hareket ederek onu güçlü bir şekilde öptüğümde vücudu zevkle kasıldı. Kayan eli yüzünden bir lamba yere düşmüştü.

Lambanın çarpma sesi zar zor duyulmuştu.

Vücudu, çıkardığı sesler ve birleşmiş dudaklarımızla birbirimize

aktardığımız duygular yüzünden başım döntüyordu. Onu bu şekilde öpmeyi asla bırakmak istemiyordum. Onun içini tamamen doldururken, kalp atışlarımız senkronize olmuşken ve çaresiz ihtiyaç damarlarımızda pompalanırken durmak istemiyordum.

Bu yüzden durmadım. Yoğunluk bana sertçe çarptı, görüş alanımda siyah ve beyaz noktalar dans ediyordu. Vücudumda var olduğunu bile bilmediğim bütün sinirler harekete geçmişti. Darbelerim daha aç ve sert bir hale geliyordu, Lily'den geriye kalan bütün enerjiyi söküp almaya başlamıştı.

Başının arkasını tutup içini tekrar doldurdum. Dudaklarımız o kadar yakındı ki, burunlarımız birbirine değiyordu.

“Lo,” diye haykırdı. Yeniden şifoniyere tutunmaya çalışıyordu ancak terden kayganlaşan eli, onun destek almasına fırsat vermeden kayıp gitmişti.

“Yukarı,” dedim yoğun bir hırlamayla. Her iki bacağına da belimin üzerine doğru kaldırdım ve bir elimi duvara yaslayarak onu vücudumla duvar arasında sabitledim.

Bacakları gevşekçe tekrar yere doğru kaydı. “Ben...” Sesi giderek kısılmıştı. Konuşamayacak kadar yorgun olsa da gözleri açlıkla, arzuyla ve şehvetle parlıyordu.

Bu sefer sadece bir bacağına kaldırıp kalçamın üzerinde tuttum. Durduğu aç nefesinin kesilmesine sebep olurken başını yana yatırdı.

Hareketlerimi yavaşlattığımda dudaklarından bir inleme kaçtı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Aynı duyguları hissederken hızlandım. O tehlikeli tırmanışa başlamıştım ve zirveye giderek daha çok yaklaşıyordum.

Dikkatimi küçük göğüslerine çevirerek birini okşamaya başladım. Vücudu bana doğru yay gibi kıvrıldığında sertleşmiş memesini parmaklarımla arasında sıkıştırdım. Tekrar nefesi kesildi.

“Lo,” diye yalvardı. “Lütfen, lütfen.”

“Az kaldı, aşkım.” Dudaklarımdan bir hırlama çıkarken kendimi tutmadım. Lily Calloway’le seks yapmak algılarımı çarpıtan, yaşadığım en zehirli deneyim olabilirdi.

Neredeyse her akşam ve sabah bunu yapıyor olmamıza rağmen zevkin başka bir boyutuna geçmeyi başarabiliyorduk. Aletimin etrafını sıkıca sardığı noktada her şey bitiyordu. Nefesim kesildiğinde hareketlerim daha da sertleşerek kararlı bir hal aldı.

Lily elleriyle yorgun bir şekilde kollarımı kavradı, gerçekten tutunmaya bile çalışmıyordu.

Bu noktada onu ayakta tutan tek şey bendim.

Boşaldıktan sonra dikkatlice içinden çıktım. Ayakta duramama ihtimaline karşı ellerimi belinde tutmaya devam ediyordum. Göz kapakları yorgunlukla titrerken onu kucağıma aldım.

Üzerine çöken uykuyla mücadele etmeye çalışıyordu. “Lo, ben...” diye esnedi. “Gerçekten üzgünüm.”

Onun içten özrü karşısında kaskatı kesildim. Gözlerinin üzerindeki ıslak saç tellerini yüzünden çektim. “Üzülme, Lil. Bu benim de tercihimdi. Ama sadece bu gecelikti, tamam mı?”

“Hmm.” Başını zar zor salladı. Arada birkaç mola vererek dört saatten uzun bir süredir sevişiyorduk. Lily’yi zihinsel ve fiziksel olarak yormak için bu yola başvurmuştuk. Ona uyku hapi vermek daha kolay olurdu ama terapisti haplara bağımlı olmasından endişeleniyordu.

Bu alternatifi onaylayacağından şüpheliydim ancak bu sadece bir gecelik çılgınlık seksiydi. Lily’nin buna alışmasına ve yeni bir rutin haline getirmesine izin vermeyecektim.

Onu yatağıma yatırdım. Bacaklarını aralayıp kısılmış gri gözlerimle yapabileceğim kadar temizledim. Ardından siyah beyaz örtüyü çenesine kadar çektim. Gözleri açık kalmak için savaşıyordu.

“Büyük kaşığım nerede?” Eliyle yanındaki boşluğa vurdu.

Onu alnından öptüm. “Duş alacağım.” Ben yokken mastürbasyon yapmayacağına güveniyordum. Lily’yi aklında sadece uyku olacak kadar doyurmuş olmalıydım. Yorganın kenarlarını ince bedeninin etrafına doladım. “Seni seviyorum, Lil.”

“Ben de...” Gözleri kapanırken cümlenin devamını fısıldadı. “... Seni seviyorum.”

Birkaç saniye onun uykuya dalışını izledikten sonra aynı yorgunluğa karşı savaşıarak banyoya doğru döndüm. Ancak banyoya ulaşmama fırsat kalmadan biri oda kapısını çaldı. Hemen cevap vermek konusunda tereddüt ettim.

“Lo?” Connor’ın sakin ve kontrollü sesini duydum. “Sadece benim.”

Son söylediği şey sayesinde vücudumun yeniden harekete geçmesini sağlamıştı. Yavaşça düşük belli bir eşofman giydim ve kapıyı aralık bırakarak dışarı çıktım.

Princeton’daki evimiz ürkütücü derecede sessizdi. Lily sonunda uykuya daldığı için böyle hissettiriyordu.

Connor bir hastayı muayene ediyormuş gibi beni uzun süre inceledi. Islak, terli saçlarımı ellerimle geriye doğru taradım ve omzumu duvara yasladım. “Lily lambayı düşürdü,” diye açıkladım. Yatak odası ana katta olduğu için çarpma sesini duyduğunu düşünüyordum.

“Dört saattir seks yapıyorsunuz.” Bunu bir gerçekmiş gibi dile getirmişti.

“Evet,” diye cevap verdim. “Süre mi tutuyordun?”

“Tutmamak zordu.” Gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. İçlerinde bir yargılama yoktu, zaten bu yüzden en iyi arkadaş olmuştuk.

“Çünkü Rose onun için endişeleniyor.”

“Çünkü ben çoğu insandan daha iyi duyabiliyorum,” dedi Connor. “Ayrıca kendinizi dizginlemeden sevişiyorsunuz.”

Çarpık bir şekilde gülümsedim. “Hepimiz ağız tıkacı ve kelepçe kullanamayız.” Lily’yi daha önce bağladığım olmuştu. Bu benim için

yeni bir şey değildi. Ancak Connor ve Rose'un seks kasetlerindeki benim yaptığım her şeyin ötesindeydi. Aslında kasetleri izlememiştım, bunu yapmak da istemiyordum ama internette hâlâ konuşuluyordu.

"Evet, kullanamayız," dedi yumuşak bir sesle. "Yapılış amaçlarını takdir etsem de hiçbir zaman ağız tıkaçlarının bir hayranı olmadım." Sonra duraksadı. "Seninle mutfakta konuşabilir miyiz?" Gözleri koridorun karşısına, kapısı aralık olan ofise kaydı. Gölgelemin içinde, kapının arkasında hareket eden bir vücudun olduğu belli oluyordu. Rose. Onun varlığı bile midemin kasılması için yeterliydi.

Son birkaç haftadır Lily ve Rose birkaç kelimedenden fazla konuşmamıştı. Rose ve Connor, Bora Bora'da yaptıkları balayından döndüklerinden beri ortam... gergindi.

Dönüp yatak odamıza baktım. Kapı aralıktı ve Lily hâlâ yorganın altında uyuyordu.

"Sana zaman kazandırayım," dedim konuşmayı hızlandırarak. "Bu tek seferlik bir şeydi. Ona kolaylık sağlamıyorum ve ne yaptığımı biliyorum. *Nokta*. Eğer bundan daha fazla bilgi almak istiyorsan, kendi seks hayatınla ilgili detayları anlatman gerekecek." Magazinden öğrendiğim bilgilerden *daha fazlasını* istiyor değildim ama durumu adil hale getirecek lanet olası şey buydu. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip cevabını bekledim.

"Ben Ryke ya da Rose değilim," diye hatırlattı. "Lily'ye ya da kendine imkân tanımayacağına güveniyorum."

Öyleyse bu olanlar ne? Kaşlarımı çattım.

Beni ikna edebilmek için, "Sadece birkaç dakika aşağıda konuşalım," dedi Connor.

"Eğer kokumdan rahatsız olmayacaksan."

"Gayet güzel kokuyorsun, sevgilim." Çoktan merdivenlere yönelmişti. "Tam da hayal ettiğim gibi."

Gülümseyerek homurdandım ve onu takip ettim. "Pekâlâ."

Oturma odasından ilerleyerek kemerli kapıdan geçtikten sonra kahve makinesini çalıştırdı. Fırının üzerindeki saati gördüm. Sabahın dördüydü. Connor için sabahtı, benim içinse gecenin bir yarısı sayılırdı. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı, en azından bu açıdan aynı durumdaydık.

Kendimi kaldırarak alçak tezgâhın üzerine oturdum ve arkamdaki dolaplara yaslandım. “Bu konuşmanın oldukça inatçı davranan iki Calloway kızıyla bir ilgisi var mı?”

“Evet.” Başımın yanındaki dolabı açtı. O kadar uzundu ki, tezgâhta oturmama rağmen gözlerimiz aynı hizaya geliyordu. “Bu gerçekten de çok saçma bir konu.” Siyah bir kupa çıkardı. “Oturup konuşmayı deneseler, aynı tarafta olduklarını fark edecekler. Ama bunun yerine kız arkadaşın hiç uyumamayı tercih ediyor, benim karım da öyle.”

“Lily’nin uyumadığını nereden biliyorsun?” Gecenin bu saatinde çıkan sesimin sertliği kulaklarımı acıtmıştı.

“Az önce dört saat boyunca seks yaptınız.” Ben ona söylemeden bile her şeyi biliyordu. Gerçi şu anda bu duruma düşündüğüm kadar sinirim bozulmamıştı. “Ayrıca Lily’yi birkaç kez gecenin ikisinde oturma odasında uyanık halde gördüm.”

Dudaklarım aşağı doğru bükülürken yüzüm endişeyle doldu. “Ne yapıyordu?” Ben çoktan uykuya dalmışken sessizce yataktan çıkmış olmalıydı.

“*Kafka* okuyordu,” dedi Connor. “Okuduklarının canını sıkıp uykusunu getirmesini umuyordu.”

Derin bir nefes verdim. Rose ve Connor balayına çıktıklarında, medyanın hiçbir yerinde onlardan bahsederken “sürtük” ya da “fa-hişe” ve “iğrenç” gibi kelimeler kullanılmamıştı. Manşetler Rose’u tek eşli, güçlü ve yatakta itaatkâr olma hakkını savunacak kadar açık olduğu için övüyordu.

Lily'nin başına gelen şey bunun tam tersiydi. Aşağılanmış, küçük düşürülmüş ve bir bataklığın içinde sürüklenmişti. Durum hâlâ aynıydı. Her sikik günü o şekilde geçiyordu.

Uyuyamıyordu ve arada sırada yemek yemeyi unutuyordu. Gelecek dönem için çoktan profesörleriyle konuşmuştum. Dersleri internetten izleyebilmesi ve sadece sınavlarda okula gitmesi için derslerini ayarlamıştım. Kız arkadaşım dünyanın ikiyüzlülüğünün ağırlığı altında ezilirken kimsenin anlamadığı, tarif edilemez bir suçluluğu taşıyordu.

Benden başka hiç kimsenin anlamadığı bir noktadaydı.

İçten içe, ablasının da kendisiyle aynı şeyleri yaşamasını diliyordu. Böylece en azından daha az dışlanmış, kendinden daha az iğrenmiş olacaktı ve dünya üzerindeki temizlenmesi gereken bir lekeymiş gibi hissetmeyecekti. Bu duyguları yok edemiyor ya da açıklamaya çalışamıyordu çünkü kulağa oldukça berbat geliyorlardı.

Fakat içinde birbiriyle savaşılan duygulara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bu kadar soğuk ve duygusuz bir şeyi sadece kendine değer verdiğini hissetmek için istemenin nasıl bir şey olduğunun da farkındaydım.

Anlıyordum.

Kahretsin ki anlıyordum.

Rose ona duygularını çözmesi ve olanları kabullenmesi için zaman tanımaya çalışıyordu. Bu da onları bir çıkmaza sürüklüyordu. Aynı odaya girdiklerinde konuşmuyor, neredeyse göz göze bile gelmiyorlardı.

Connor kupasına kahve doldurdu. "Rose'la konuşmayı denedim ama Lily'nin bunu kendi başına çözmesi gerektiğine inanıyor." Bir şey söylememi bekliyormuş gibi duraksadı. Beni buraya sevgilimin ne düşündüğünü öğrenmek için getirdiğini fark ettim. Belki de bu gerginliğin ne kadar süreceğini ölçmek istiyordu.

“Lil’in biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.” Bu zamanın *miktarından* pek emin değildim. “Terapistine artık iki günde bir gidiyor.”

Connor kahvesini yudumlarken sol elindeki yüzüğü fark ettim. Düşünlerinden sonra Rose ve Connor’la durumumuz hakkında konuşmuştuk. Bu konuşma yaklaşık iki dakika sürmüştü. Philly’ye daha yakın olmaları gerektiği halde buradan taşınma konusunda rahat hissetmiyorlardı. Çalıştıkları yerler bile oradaydı. *Cobalt Şirketi gibi.*

Connor şirketin CEO’luğunu devralabilmek için yüksek lisans yapmayı bırakmıştı. Princeton’la olan tek bağları, üniversite okumaya devam eden Lily’ydi.

Reality şovdan ve Rose’un seks skandalından sonra paparazziler katlanarak arttığı için, “Dördümüzün birlikte yaşamaya devam etmesi en iyi seçenek,” demişlerdi. Birleşmiş bir kale gibi bir şey olacağımızı düşünüyorlardı. Buna karşı çıkmamıştım. Onların etrafta olması işleri zorlaştırsa bile, Connor’ın tavsiye alabilmem için yanımda olması hoşuma gidiyordu. Lily’nin de ablasına ihtiyacı vardı.

Connor bana dönük şekilde ortadaki adaya yaslandı. Kupasına kaybolmuş bir ifadeyle bakıyordu, onda pek sık görmediğim bir durumdu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Annem ölüyor,” dedi yüksek sesle. “Bir hafta içinde ölmüş olacak. Meme kanseri.”

Ağzım yavaşça açılırken şok içindeydim. Annesinden bahsettiği zamanları tek elimle sayabilirdim. Birkaç gün önce annesi, Cobalt Şirketi’ndeki CEO’luk görevini bırakmıştı. Şimdi sebebini anlıyordum. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken onun adına incinmiş bir haldeydim. “Üzgünüm.”

İfadesini okuyamıyordum. Ne hissettiğini anlayabilmem için herhangi bir duygu belirtisi göstermesine izin vermiyordu. Tek gördüğüm şey, boş bir yüz ifadesi ve bana geri dönen kendi duygularımdı.

"Üzülme," dedi Connor. "Annem üzülmeni istemezdi."

"O biraz..."

"Soğuk biri," diye tamamladı.

"Alınma ama Rose gibi diyecektim."

Derin mavi gözlerini benimkilere dikti. "Birbirlerine hiç benze-miyorlar. Katarina'nın kendinden başka birini sevebilmek gibi bir yeteneği yok. Eğer birine benzemesi gerekiyorsa, daha çok bana ben-ziyordur."

"Eski sana..." dedim. Rose'u sevdiğini sonunda itiraf etmişti.

Connor gülümsedi. "Aşk bana hâlâ mantıksız bir kavram gibi ge-liyor." Sonra duraksadı. "Ama sonunda ona inandım ve ben de her-kes gibi oldum."

"Bundan memnun musun?"

"Memnundan da öteyim," diye itiraf etti.

Başımı onaylarcasına salladım, herkes tarafından açıkça görülen bu konuyla alay etmediği için mutluydum. "Cenazeye gidecek mi-sin?" Ensemi kaşıdım. "Yani, şey olduğunda..." Sonra yüzümü bu-ruşturdum. Her şey kulağa yanlış geliyordu. Birinin annesinin ölü-mü hakkında konuşmanın doğru bir yolu var mıydı ki?

"Bir cenaze istemiyor."

Nedenini sormak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Cobalt Şirketi'ndeki insanların çalışarak geçirebilecekleri za-manı bir cesedin başında ağlayarak harcamalarını istemiyor. Onun sözleri."

Off. Omuzlarının gerilmesine sebep olan stresi görür görmez ko-nuyu değiştirdim. "Dava nasıl gidiyor?" Haftalardır Scott Van Wri-ght'ı mahkemeye çıkarmaya ya da en azından mahkeme dışında bir anlaşmaya varmaya çalışıyorlardı. Onlar balayındayken avukatlar-dan oluşan bir ekip kanıt toplamıştı.

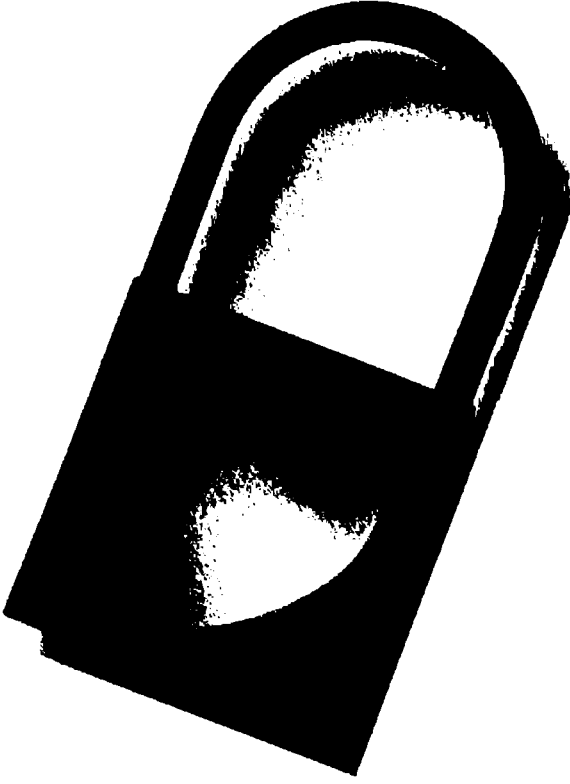
"Durum biraz karışık," dedi Connor. "Videolar zaten internette. Da-

vayı kazanmak bize mahremiyetimizi geri kazandırmayacak. Scott'ı yok edebilir ama bana hiçbir şey kazandırmaz.” Kupasını tezgâhın üzerine koydu. “Bana doğrudan faydası olmayan bir sonuç için daha önce hiç bu kadar enerji harcamak zorunda kalmamıştım.”

Kaşlarımı çattım. “Faydası o pisliğin tutuşmasını izlemek.”

Kısa bir kahkaha atıp parmaklarını dudaklarında gezdirdi. Elini aşağı indirdiğinde, “İntikam bir fayda değildir, Lo. Bu kendini tatmin etmektir. Mantığı çok azdır ve ondan da az ödülü olan duygusal bir tepkidir,” diye açıkladı. Sonra nefes vererek başını salladı. Onu hiç bu kadar çelişkili görmemiştim. “Bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum.” Kusursuz görünen gülümsemesiyle bana tek bir saniyede ne kadar farklı olduğumuzu hatırlattı.

Onun gibi bir dostum ve ev arkadaşım olduğu için ne kadar minnettar olduğumu da hatırlamıştım.

Bölüm 40

1 Yıl: 01 Ay

Eylül

LILY CALLOWAY

“Yürüyelim mi?” Bunu mamut gibi vücuduyla kanepedeki *iki* minder kaplayan korumama sormuştum. Kişisel korumam Garth, *Superheroes & Scones*’un dinlenme odasında bir bahçe dergisi okuyordu. Bu kısmı hiç sorgulamıyordum. “Belki de arabayla gitmeliyiz? Dışarıdaki kalabalığı gördün mü? Çok kişi var mı?”

Kırmızı yastıklı mavi kanepenin üzerinden uzanarak perdeyi çektim ve dışarıya baktım. Kaldırım boyunca uzanan bir insan kalabalığı oluşmuştu, siyah kadife ipler bekleyenlerle cadde arasında bir bariyer görevi görüyordu. Kapanışa otuz dakika kalana kadar kuyruk hiç azalmamıştı.

“Nasıl istersen, Lily,” dedi Garth.

"Caddenin hemen karşısında," dedim. "Arabayla gılmek biraz aptalca olur, değil mi?"

Sadece omuz silkti, cevap vermiyordu.

Sinirlerim zaten gergindi ve ayna karşısında özür dileme provasını milyonlarca kez yapmıştım. Yine de bir ödlele gibi davranmak istemiyordum. Dün ve ondan önceki günkü gibi olmak istemiyordum.

Ablamla olan ilişkiye bu şekilde devam edemeyecek kadar değer veriyordum. "Tamam." Kanepeden aşağı atladım. "Hızlıca yürüyeceğiz. Hiçbir kamerayla göz teması kurmayacağız." Paparazziler bir görüntümü yakalayabilmek için her zaman mağazanın dışında oyalanıyordılar.

"Pekâlâ." Mağaza müdürü dinlenme odasına girdiği sırada korumam dergiyi kapatıp ayağa kalktı. Kıvrımlı hatlara sahip olan Michelle'in üzerinde, "İçinizdeki süper kahramanı ortaya çıkarın!" diye sloganımızla süslenmiş bir *Superheroes & Scones* tişörtü vardı.

"Hey, gidiyor musun?" diye sordu. Kahverengi perçemleri neredeyse gözlerini tamamen kapatıyordu ama onu kanepedeki yerinden nadiren kalkan Garth'a bakarken yakalamıştım.

"Evet, gidiyorum. Günün kalanını evimde geçireceğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"*Guardians of the Galaxy, Volume 1: Cosmic Avengers*'ın tüm ciltlerini az önce sattık ama envanter listesine not düşebilirim."

Michelle eskiden Washington'daki küçük, bağımsız bir çizgi roman mağazasının işletilmesine yardımcı oluyordu. Diğer potansiyel mağaza müdürleriyle yapılan pek çok görüşmeden ve birkaç kişiyi işten çıkarmak zorunda kaldıktan sonra Michelle'i tam zamanlı olarak işe almıştık.

Ona el sallayarak vedalaştım. Michelle'in en iyi özelliği, asla özel hayatım hakkında soru sormamasıydı. İlişkimiz tamamen profesyonel ve çizgi roman temelliydi. Bundan hoşlanıyordum. "Yarın görü-

şürüz.” Kapıyı ittiğim sırada Garth hızlı adımlarıma ayak uydurarak beni takip etti.

Kalabalık beni fark ettiğinde, tanıdık sevinç çığlıkları ve kameraların *klik, klik* sesleri tüm duyularımı ele geçirdi. *Yere odaklan, Lily. Yerdeki çakıllar senin dostun.*

Trafiğin az olduğu caddede karşıdan karşıya geçerken kaldırıma odaklandım ve yeni bir mağaza vitrinine ulaştım. Elimi cebime sokarak tıngırdayan anahtarlığımdaki doğru anahtarı bulmaya çalıştım.

Geçen hafta ablam mağaza anahtarını bir notla birlikte tezgâhın üzerine bırakmıştı.

*Lily,
Belki uğramak istersin diye bu anahtarı senin için bırakıyorum.
Seni seviyorum, Rose*

İlişkimiz, anahtarı bana şahsen teslim edeceği ya da bu sözleri yüzüme söyleyeceği kadar düzelmemişti. Bugün ise her şeyin değişeceği gündü, öyle olmak zorundaydı.

Tuğla dükkânın üstünde yeni boyanmış harflerle *Calloway Modaevi* yazıyordu. Birden fazla olan seks kasetlerinden sonra -bir porno sitesi çoktan *iki* tane yayınlamıştı- Rose binlerce mağazalı bir moda zincirine sahip olma hayalinden vazgeçmişti. Philly’de bir butik açma kararı bu şekilde ortaya çıkmıştı.

Ön camında “*Yakında!*” tabelası asılı olan kapıyı açmak için uğraşırken ellerim terliyordu.

Bir kameraman, “Lily! Lo nerede?” diye bağırdı arkamdan.

“Lily! Rose’un seks kasetlerini izledin mi?”

Hayır. Asla. Herkesin onları izlediğine dair aptalca bir teorisi vardı. Sanki porno izlemeye *o kadar* bağımlıydım ki, kendi ablamı kocasıyla sevişirken bile izleyebilirdim. Çok kötü bir durumda olsam bile bunu asla izlemek istemezdim. Biz *akrabaydık*.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Garth.

Kilitten bir *klik* sesi geldi. “A-ha!” Gülümsedim. “Hallettim.” Anlık başarı neredeyse dikkatimi dağıtarak görevimi unutmama sebep olacaktı. Hafif bir endişeyle, derin bir nefes alarak mağazaya girdim.

Etrafta koşuşturan, kıyafet asan ve mankenleri düzelten çalışanları görmeyi umuyordum ama beyaz mermer zemin neredeyse bomboştı, aceleci ayakların patırtısı yoktu. *Acaba eskisinden daha sakın, daha az hareketli bir iş mi istiyor?* diye düşündüm.

Boş dükkân sadece tavandan sarkan avizelerle aydınlanıyordu.

Garth kapıyı kapatırken kapıdaki ziller birbirine çarptı.

“Eğer sen geldiysen, mankenler hakkında fikrine ihtiyacım var, Poppy!” Rose’un sesi mağazanın daha uzak kısımlarından geliyordu, kâğıt buruşturma ve topuklu ayakkabı seslerini duyabiliyordum. “Başsız ve yüz­süz olanları mı, yoksa gerçekçi olanları mı seviyorsun?”

Midem biraz bulanırken bahsettiği üç mankeni fark ettim. Ortadaki­nin pürüzsüz bir kafası vardı. “Yüz­süz olan gerçekten ürkütücü.” Sesim çok tiz çıkmıştı.

Odayı bir ölüm sessizliği kapladı. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Ben daha bir karar veremedem, Rose kenarlarından kâğıt mendil ve plastik sarkan yarı açık bir koliyle içeri girdi. Ortamdaki gerginlik arttı ve sessizlik ancak Garth’ın boğazını temizleyip, “Ben bir yere oturacağım,” demesiyle bozuldu.

Soyunma odalarının yanındaki şampanya rengi koltuklara doğru ilerledi.

O gözden kaybolduğunda, yerinden fırlamak isteyen kalbimle birlikte ablama odaklanmaya çalıştım. “Buraya özür dilemeye geldim, yapacağım konuşmayı planlamıştım. Ama şimdi buradayım ve söyleyeceklerimin hepsini unutmuş gibiyim. Beşinci sınıftayken *Alice Harikalar Diyarında* oyununda çaydanlığı oynadığım zamanki gibi. Sadece iki repliğim vardı ama yine de unutmayı başarmıştım.

Bunu hatırlıyor musun? Bence okul oyunları küçük çocukları utandırmak için yapılıyor.” Utançla başımı iki yana salladım. “Saçmalıyorum. Özür dilerim.”

Buz gibi sesiyle, “Sadece derin bir nefes al ve yavaşla,” diyerek beni yönlendirdi. Ancak yumuşamış yüzü farklı bir şey söylüyordu.

Pekâlâ. Yeniden toparlandım ve haftalardır kaçındığım, ölümcül derecede zehirli sarı-yeşil gözlerine tekrar baktım. İçim aniden yoğun duygularla kaplanmış, gözlerim dolmuştu. “Seni özledim,” dedim bir anda. “Beni asla affetmeyebileceğini biliyorum. Sana soğuk davrandım ve...”

“Soğuk davranmalıydın,” diye çıkışarak öne doğru birkaç adım attı. Sonra tereddütle duraksadı, aramızda hâlâ birkaç metre vardı. “Olanlar gerçekten berbattı.”

Başımı iki yana salladım. “İnsanlar sana hayran olduğu için mutlu olmalıydım,” derken sözler boğazıma takıldı. “Sen benim ablam-sın ve seni seviyorum.” Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. “Benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmadığın için çok ama çok mutlu olmalıyım.” Buna rağmen içten içe farklı bir sonuç olmasını dilemişim. Ablamın canının yanmasını istiyor olmak, içimde baş edilemeyecek kadar büyük bir suçluluk duygusu yaratmıştı. Her gün içimi kemiriyor, tüm iyi yanlarımı parçalıyordu.

Rose’la hiç konuşamamıştım. Duygularıma hak verecek ve bana sorun olmadığını söyleyecekti. Bunun bir sorun olmamasını istemiyordum.

“Lily,” dedi sertçe. “Medya seni en başından utandırmamalıydı. Bunu yaptıklarında da bana farklı *davranmamalıydılar*. Eğer roller tam tersi şekilde olsaydı çok öfkelenirdim. Şimdiye kadar yirmi haber kuruluşunu basmış ve boyunlarını kırmış olurdum.” Saçlarını omzundan arkaya doğru attı. “Sana yalan söylemeyeceğim, yedi tanesini arayıp şikâyet ettim ve durmamın tek nedeni, Connor’ın bana

manşetleri daha da kötüleştirdiğimi söylemesiydi.” Gergin bir nefes aldı. “Bu doğru değil ve biliyorsun... Sana benim gibi ve bana da senin gibi davranılmasını her şeyden çok isterdim.”

Çenem titredi. Rose da ağlamaya başlamak için gözlerini kaçırıyordu. Gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken yüksek sesle burnumu çektim.

“Dur,” dedi gözlerinin altını silerek. “Su geçirmez maskaramı sürmemiştim.”

Zayıfça gülümseyip ona yaklaştım, aramızda sadece birkaç adım vardı. “Özür dilerim...” Ağlamam biraz daha arttı. “Bunun bizi ayırmasını istemiyorum. Seni kaybedemem. Bu yüzden gerçekten ama gerçekten böyle davrandığım için özür dilerim. Şey gibi...”

“İnsan,” dedi başını yana eğerek bana bakarken. “Başkaları için kaç kez kötülük dilediğimi sana anlatamam. Bu tamamen normal, Lily.”

“Ama sen benim ablamsın ve...”

“Yani? On beş yaşındayken Connor’ın yüzüstü düşüp burnunu kırmasını ve Model BM’yi kaybetmesini dilediğimi biliyorum. Kıskançlık ve haset... Bu hisleri muhtemelen senden daha iyi biliyorum.” Bir adım daha yaklaştım. Sarılma mesafesine gelmiştik. “Ayrıca tahmin et ne oldu, küçük kardeşim? *Sen* benden daha iyisin. Ben bu duygular yüzünden nadiren kendimi suçlu hissederim ama sen kendini hırpalıyorsun. Söyle bakalım, gerçek bir zalim kaltak olan hangimiz?”

Rose’u asla başka bir kız kardeşe değişmezdim. *Hiçbir şey için.* Kolumla burnumu sildim. “Sana sarılabilir miyim?”

Burnunu kırıştırdı. “Artık böyle mi yapıyoruz?”

“Evet,” diye başımı salladım.

Bir iç geçirip koluyu yere bıraktı. “Çok uzun sürmesin.”

Gülümseyip kollarımı sert, katı ablamın etrafına sardım. Yalandan okşuyormuş gibi sırtıma hafifçe vurdu.

Ayrıldığımızda, üç mankeni işaret etti. "Yüzsüz olanın çocukları korkutacağını mı düşünüyorsun?" Bu düşünceyle gözleri parladı.

"Ya da onları dükkânın içindeyken ağlatır."

Şimdi yüzünü buruşturuyordu. "Keşke dışarıya 'Bebek arabası giremez. Bebeklerin girmesi yasaktır. Beş kilodan fazla köpeklerin girmesi yasaktır,' diyen bir tabela asabilseydim."

"Peki ya kediler?"

"Kedini alışverişe götüren birinin ciddi bir problemin vardır," derken mankenleri bir kez daha değerlendirdi. "Ancak haklısın, yüzsüz olan ürkütücü."

Gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı sildim. "Gerçekten Poppy olduğumu mu düşündün?" Rose aile meseleleri söz konusu olduğunda temel iletişim kurma aracımdı. Karşılıklı sessizliğimiz bu döngünün dışına, daha karanlık bir deliğe savrulmama sebep olmuştu. Şimdi sürünerek dışarı çıktığım için her şeyin daha farklı olmasından korkuyordum.

"Bazen uğruyor." Rose koliyi alıp tezgâhın üzerine koydu. "Annem de uğruyor ama sadece paparazzilerin ilgisinden hoşlandığı için yaptığını düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?" İşin bu kısmını fark etmemiştim. Ancak belki de bunun nedeni annemle özellikle göz teması kurmuyor olmamdı.

"Bu işin bitmesini istemiyor," dedi Rose. "Gündemde kalmamız için medyaya hikâyeler bile veriyor."

Dudaklarım aralandı. "Ne?"

Rose iç geçirdi. "Onlara ne anlattığınızı tam bilmiyorum. Fotoğraf çekebilmeleri için gün boyunca nerede yemek yediğini kesinlikle sızdırıyor. İlginin Fizzle için iyi olduğunu söylese de aslında statüyü seviyor. Şu anda ona yalakalık yapan çok fazla sahte arkadaşı var."

Annemiz bizi kasıtlı olarak ortaya attığı sürece asla kendimizi

spot ışıklarından uzaklaştıramayacağımızı fark ettim. Hepsi ailenin “iyiliği” içindi. Üzerime bir ağırlık çöktüğünde, öylece içime yerleşmesine izin verdim.

“O zaman çok şey kaçırmışım,” dedim yumuşakça.

Bana, “*Bu konuyu fazla düşünme,*” der gibi sert bir bakış attı. Sonra dikkatimi daha da dağıtmak için, “Maria aralık ayında *Fındıkkıran*’da oynayacak. Tüm aile destek olmak için gidiyor,” diye açıkladı.

“Orada olacağım.” Verdiği mesajı almıştım. “Şey...” Yarı süslenmiş dükkânı inceledim. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Her şey kontrolüm altında,” dedi hızla. Sözleri neredeyse bir refleks gibiydi. Gitmek için harekete geçtiğimde topuklarının üzerinde geri dönerek duraksadı. “Bekle.”

Tekrar ona döndüm.

“Açlıktan ölüyorum.” Tezgâhtan anahtarlarını ve çantasını aldı. “Hadi gidip öğlen yemeği yiyelim.”

Yumuşakça gülümsedim, bunun bir soru olmaması hoşuma gitmişti. Rose’un biriyle birlikte olmayı istemesi, bunu talep etmesinden daha çok hoşuma gidiyordu. “Tamam.”

Midemdeki düğümler yavaş yavaş çözülmeye başlamıştı.

Bölüm 41

1 Yıl: 04 Ay

Aralık

LILY CALLOWAY

Limuzin şoförümüz üçüncü kez frene bastığında deri koltukta geriye doğru düştüm. O kadar çok gülmüştüm ki, göğsüm ağrımaya başlamıştı. Lo yavaşça nefes alıp koltuğumun başlığını kavradı. Bana üstten bakarken başını iki yana sallıyordu. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılmış, gamzeleri yanaklarında çukurlar oluşturmuştu.

“Sence bunu bilerek mi yapıyor?” diye sordu. Kehribar gözleri vücudumda gezinerek ardında sıcak izler bırakıyordu.

“Sevişmemize fena halde engel oluyor,” dedim.

“Hmm... Bu gece engelleri *reddediyorum*.” Bakışlarındaki yorgunluk ve arzu beni limuzinin yapabileceğinden çok daha büyük, daha iyi bir yolculuğa sürüklüyordu. “Hazır mısın?”

Lo konuşurken araba bir kez daha öne savruldu. Neredeyse arka koltuktan aşağı kayacaktı. Omzumu kavradığında vücudu benimki-
ne yaslandı. Boştağı elini de başımın üstündeki kapıya koyarak ken-
dini sabitledi.

Daha fazla güldüm. Özellikle de alnını boynumun kıvrımına gö-
müp uzun, acı verici bir inilti çıkardığı için gülüyordum.

Benden daha azgın olmasını seviyordum.

Seks sırasında gülebilmeyi seviyordum.

En çok da bir arabanın arka koltuğunda birbirimize dokunma-
mızın artık yanlış olmamasını seviyordum. Artık bunun gibi bir şey
beni takıntılı bir canavara dönüştürmüyordu. Ulaşacağımı asla dü-
şünmediğim bir kontrol seviyesiydi.

Ama ulaşmıştım işte.

Normal hissetmeye başlıyordum. En azından *bizim* normalimiz
olduğunu hissediyordum.

Lo'nun inlemeleri boynuma kondurduğu öpücöklere dönüştü. İç
çamaşırımı ıslatan ve pek çok hassas noktayı uyandıran öpücöklere
konduruyordu. Kahkaham silikleşerek yerini derin nefeslere bıraktı.

Kadife siyah elbisemi karnıma kadar çekip parmağını iç çamaşırı-
ma geçirerek kenara çekti. Dudaklarımız buluştuğu anda içime girdi,
sertliği yavaşça sinirlerimi hayata döndürüyordu. Nefesim kesilirken
çenemi yukarı kaldırdım.

Beni derince öptü, bedenlerimiz birbirine bağlanırken hislerimiz
giderek artıyordu. Sanki hiç ayrılmamak için yaratılmıştık.

Limuzin bir dönüşü kaçırmış gibi sola savruldu ama Lo kendini
bana bastırmıştı. Bu savruluşu kalçalarımın arasında daha da derine
girmek için kullandığında vücudum elektriklendi. Dudaklarımdan
hırıltılı bir inleme kaçtı. Her yerim kasılıyor ve bacaklarımı titriyor-
du. Beni sıkıca tutarken içimde daha önceden var olduğunu bilmedi-
ğim bir doygunluk yaratıyordu.

Lo'nun gülümsemesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Sırtışını yok etmeyi amaçlayarak öpücüğüne karşılık verdim. Başımın arkasını kavradı. Ben agresifleşip dudaklarının şişmesine sebep oldukça siki içime daha da sert giriyordu.

İkinci boşalmam daha kısa ve düzensizdi. Beni tamamen nefessiz bırakmıştı.

Lo derin inlemeleri arasında güldü. İçimde hareket ederken kendi doruk noktasına ilerliyor ve derinlerimde yeni bir zevk dalgasının uyanmasını sağlıyordu. "Erkek olsaydın berbat sevişirdin," diyerek gülme sebebini açıkladı.

"Ha?"

Beni öperek, "Bu kadar uzun süre dayanamazdın," diye açıkladı.

Bu doğru. "Bir kız olarak nasılım...?" Kollarını kavradım ama hareketleri yavaşlayıp derinleştğinde dikkatim dağıldı. *Ah, Tanrım.* Sırtımı dikleştirirken dudaklarım ihtiyaçla aralandı.

Kehribar rengi gözleri şimdiye kadar gördüğü en kırılmış ve güzel şeymişim gibi beni süzdü. "Mükemmelsin."

Bu bir yalandı ama o kadar doğruymuş gibi söylüyordu ki... Başka bir hassas noktaya ulaştığında çığlık attım. İçime her girişinde daha da gerilen kalçalarına uzanmıştım.

Bileğimi yakalayıp saate baktı. "Kahretsın."

"Geç mi kaldık?" derken gözlerimi kapatıp başka bir dünyaya daldım. "Bu o kadar da... umurumda değil..." *Ah, Tanrım.* Ayak parmaklarım kıvrılıyordu.

"Henüz değil," dedi Lo. Bunu geç kalışımız hakkında söylediğini varsaymıştım. Orgazmımdan bahsettiğini sanmıyordum çünkü ben kendimi onun gibi tutamazdım.

Hızını arttırmadan önce beni hiçbir şekilde uyarmadı. Tüm sinirlerimi altüst olurken nefesim kesildi. Tamamen ona aittim.

Gözlerim kapalıyken onun ilkel ve ihtiyaç dolu inlemelerine

odaklandım. İçim derin bir çekimle uğulduyordu. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak... Loren Hale, her şeyime sahipti.

“Aç,” diye fısıldadı sertçe.

Ah. Gözlerimi açtım.

Ardından kehribar rengi gözlerinin altında boğuldum.

Limuzinden indiğimizde rüzgâr omuz hizasındaki saçlarımı savurdu. Kar taneleri siyah paltomun üzerine düşüyordu. Maria'nın balesine on beş dakika erken gelmiştik. Bu bir rekor olmalıydı.

Lo kapıyı kapatıp kaldırımda yanıma doğru gelirken nefesleri buhara dönüşüyordu. Etrafta hiç kamera yoktu. Calloway ailesinin ne yaptığını kimsenin önemsemediği nadir gecelerden biriydi. Diğer aileler heyecanla tiyatroya giriyordu. Lo kolumu tuttuğunda insanların peşinden gitmek üzereydim.

“Bekle,” dedi.

Arkamı döndüm. Elektrik direklerinde çelenkler asılıydı ve loş ışık sokağa haleler saçıyordu. Anılar zihnimde aniden canlanırken karı ve çelenkleri hatırladım. Loren Hale, Noel arifesinde rehabilitasyona gittiğinde yirmi bir yaşındaydı. Şimdi ise yirmi üç olmuştu.

Yüzümdeki uzak ifadeyi anlamış olmalıydı. “Bu kadar uzun süredir ayık olduğuma inanabiliyor musun?”

“Evet,” dedim kesin bir ifadeyle. Açık kahverengi saçları kar taneleriyle kaplanmıştı, bazıları ise titreşerek kirpiklerine konuyordu. Yüzü soğuğa çıkmadan çok daha önce kızarmıştı. Çok güzeldi, hatta baştan çıkarıcıydı. Onu tekrar öpebilirdim.

“İyi gidiyoruz, değil mi?” diye sordu. “Bu...” Eliyle ikimizi işaret etti. “İşe yarıyor.” Yeni rutinimizden, günde neredeyse üç kez ve istediğimiz yerde seks yapmaktan o kadar emindi ki, şu anda bunu sorguladığını duymak şaşırtıcıydı.

“Sanırım öyle,” dedim. “Doğru hissettiriyor.” Her seferinde kolay

olmuyordu, bazen biraz dürtüsel ve açgözlü olabiliyordum. Ancak zaten hayatımızın geri kalan her gününün iyi geçmesini beklediğimizi de sanmıyordum.

Her zaman kötü günler olacaktı. Önemli olan o kötü günleri nasıl atlatacağımızdı.

"Dürtülerinin çoğunu kontrol etmeyi öğrendiğine inanabiliyor musun?" diye sordu. Dans edecekmişiz gibi kollarını omuzlarıma koymuştu.

"Hâlâ rüya gibi geliyor," diye fısıldadım.

"Benim için gerçek," dedi Lo. "Yıllarını aldı. Bir gecede olan bir şey değildi ki, Lil." Bakışları dudaklarıma kaydı ve uzun bir süre sonra sessizliği bozdu. "Seninle evlenmek istiyorum."

Sözleriyle sarsıldığımda omuzlarımı daha sıkı tuttu.

"Yakında," diye devam etti. "Belki gelecek yıl içinde?" Gözleri benimkileri incelerken aynı şeyi düşündüğümüzden emin olmak için bir kanıt arıyordu.

"Gelecek yıl," derken gülümseyip heyecanla koluna vurdum. "16 Haziran'da evlensek nasıl olur?"

Lo sırtarak karşılık verdi. Belirgin çenesi ve elmacikkemikleri göz kamaştırıcıydı. "Sen nasıl istersen."

Sonra eğilip beni öptü. Noel ışıkları üstümüzde parılıyordu. Yağan karla da birleşince mükemmel hissettirmişti.

Keşke fotoğrafını çekip gelecek için saklayabilseydim. Belki de bunu istememın sebebi içimde bir his olmasıydı. Beni göğsüne çekip sarıldığında anlık hissettiğim bir duygu vardı. Hayatımızın ilerisindeki bir şeye heyecanlanmak için kendimize hiç izin vermemiştik. Birlikte bir gelecek inşa eden iki bağımlıydık. Böyle düşündüğümde her şey hayal gibi gelmeye başlıyordu.

Gerçekleşemeyecek türden bir hayal gibiydi.

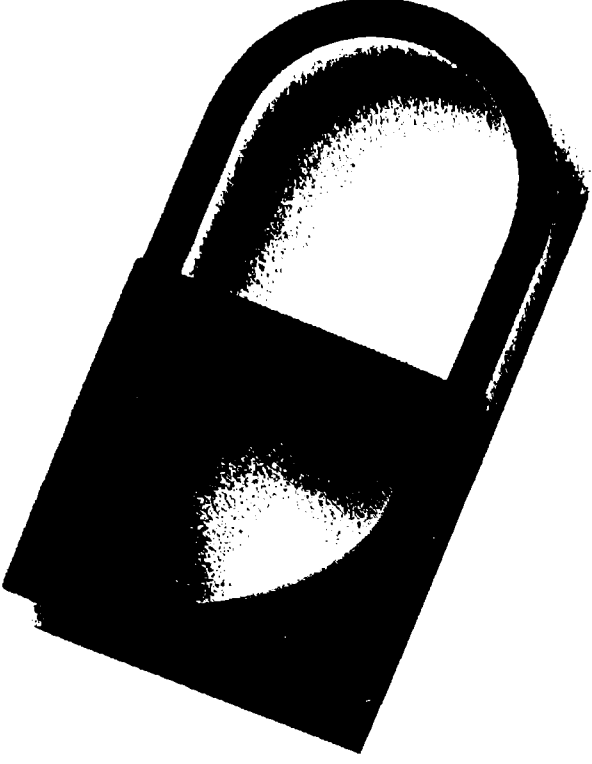
* Yılın altıncı ayının on altıncı günüyle (6-16), X-Men evrenindeki Dünya 616'ya gönderme yapıyor. (ç.n.)

Kısım Üç

"Aşk ruhlar içindir, bedenler için değil."

*-Scarlet Witch, Giant-Size Avengers
Vol 1 #4*

Bölüm 42

1 Yıl: 06 Ay

Şubat

LOREN HALE

Daisy sinsi bir gülümsemeyle trampolinin üzerinde zıplarken gözlerini ağabeyime dikmişti. Ryke benimle birlikte üzerinde hamburger ve patates kızartması tabakları olan siyah, demir bir veranda masasında oturuyordu.

“Sırf on sekiz yaşında olduğu için...” Sözcükleri ağzımdan çıkaramıyordum bile.

“Lanet olsun, biliyorum,” dedi Ryke.

Daisy duvarın kenarına yakın bir yerde havuza bombalama atlayarak ayaklarımıza su sıçrattı. Babamın kapalı havuzu, Daisy’nin on sekizinci yaş gününü kutlamak için sarı flamalarla süslenmişti.

Lily'ye göre kardeşinin ilk planı Delaware Nehri'ne tüple dal maktı ama hava bunun için çok soğuk olduğundan babam kendi havuzunu teklif etmişti. Daisy'nin sadece ailesi ve yakın arkadaşlarıyla küçük bir parti yapması fikrine annelerini ikna etmek için Rose tam olarak yedi gün harcamıştı.

"Sadece ona göz kulak oluyorum," dedim gergin bir şekilde. Daisy ağabeyimi *bu şekilde* tanımıyordu. Onun kaç kızla yattığını bilmesi mümkün değildi. Ryke'ın sözlüğünde "uzun sürekli ilişki" gibi bir kavram olduğunu bile sanmıyordum.

Konuyu hemen değiştirdi. "Babamın kapalı havuzu olduğundan hiç bahsetmemiştin." Bir patatesi barbekü sosuna batırdı. Babamızdan o kadar çok nefret ediyordu ki, çoğunlukla bu evden metrelerce uzakta dururdu. Şu anda fiziksel olarak burada olsa da Greg Calloway'le birlikte barın yanında duran babamızla hiç göz teması kurmuyordu.

"Ayrıca dışarıda bir golf sahası, bir ev sineması ve *spa* var." Çarpık bir şekilde gülümsedim.

İğneleyici ses tonumu artık umursamıyordu. "Burada çok yüzer miydin?" diye sordu merakla. Kaybettiği zamanı telafi etmek istiyormuş gibiydi.

"Küçükken Lily'yle gizlice buraya geldiğimiz birkaç gece olmuştu," diyerek ona küçüklüğümünden bir parça sundum.

Sert yüz hatları karardı. "Eğer *seks yapmak için* diyeceksen..."

"Yedi yaşında falandık." Kaşlarımı çattım. "Amacımız oldukça masumdu." Tüm ışıklar kapalıyken, karanlık zeminli ve kasvetli havuza atlamak için birbirimize meydan okurduk. Her seferinde onu iterdim, Lily de çılgık atarak bana karşılık vermeye çalışırdı. "Bir gece çalışanları uyandırdık ve kâhya babama yüzdüğümüzü söyledi."

"O ne yaptı?" diye sordu Ryke. Dirseklerini masaya yaslayarak bana odaklanmıştı. Ne zaman babamızdan bahsetsek, bahsi geçen

anılar hep *benimle* ilgili oluyordu. Onun babamızla olan geçmişi bir uçurum, göremediğim puslu bir resim gibiydi. Jonathan Hale'le benim orada olmadığım zamanlarda, hakkında *hiçbir şey* bilmediğim konuşmalar yapmış olması hâlâ garip hissettiriyordu.

“Öğrendikten sonra mı?” dedim. “Havuzu kilitledi.” Buruşmuş peçetemi masaya fırlattım.

“Boğulacağından mı endişeleniyordu?”

“Hayır,” dedim sertçe. Bu konuyu tartışıkça sinirim bozuluyordu. “Bana yüzme yarışmalarına katılmak isteyip istemediğini sordu. Ona istemediğini söyledim. O da havuzun henüz hak ettiğim bir ayrıcalık olmadığını söyledi.” Ryke bir şey söyleyemeden, “Sana da böyle mi davranıyordu?” diye sordum.

Avlu tarafındaki camdan dışarı bakarken belli belirsiz bir şekilde, “Sayılır,” diye cevapladı. Yağmur damlaları camlara vuruyordu.

“Annen nasıl?” diyerek biraz üstüne gittim.

“Bilmiyorum. İyidir sanırım.” Onunla çok uzun zamandır konuşmamıştı. Lily'nin seks bağımlılığını basına sızdırdığından beri anne-siyle iletişimde değildi.

“Vay canına. Seninle konuşmak güzeldi, *ağabey*. Bunu bir ara yeniden yapalım. Gerçekten çok keyif alıyorum.”

Bana bir bakış attı. Defalarca kez yanımda olmuştu, tarif edemeyeceğim kadar çok kez desteğini bana sunmuştu. “Annemle konuşmuyorum, babamla da kesinlikle konuşmuyorum. O yüzden anlatacak bir şey göremiyorum.”

“Babamı hiç sevmiş miydin?” diye sordum. “Büyürken?” Bunu bilmek istiyordum.

“Elbette,” diye cevap verdi. “Başlangıçta.” Fizz kutusunu kafasına diktikten sonra bana doğru başını salladı. “Scott'tan hiç haber aldın mı?”

Konuyu böyle değiştirmesine izin verdim çünkü bunun hakkında söyleyecek bir şeyim *vardı*. “Bana iki kez mesaj attı, birinde, “Barba-

dos'tayım, sürtük," yazmıştı. Diğerinde ise lanet bir yatta bronzlaşırken çekilmiş bir fotoğrafı vardı." Bu mesajdan sonra numarasını engellemiştim. Connor ve Rose'un seks kasetlerinden kazandığı parayı hatırlamaya ihtiyaç duymuyordum.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Ryke. "Connor'ın davayı geri çekmiş olmasından nefret ettim. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama *bana* siktir olup gitmemi söyledi."

Kahkaha attım.

Ryke kollarını iki yana açtı. "Bunun neresi komik?"

"Çünkü bana 'insan gibi tartışmaya çalışan bir mağara adamı' gibi ona bağırıldığını söylemişti. Benzetmesi gerçekten komikti."

"Çok komik," dedi kuru bir sesle. "Gerçekten onunla aynı fikirde olduğunu söyleme."

"Kesinlikle değilim," dedim. "Medyanın ilgisini elmas şirketini büyütme için kullanması umurumda değil. Scott bir *yatta* güneşlenip para havuzlarında yüzüyor. O hasta piçin hak ettiği şey hapiste olmak."

"En azından iflas etmeli," dedi Ryke. Kasları gergin görünüyordu.

Lily cıyıkladığında başımızı havuza çevirdik. Deve güreşi yapıyorlardı. Lily küçük kardeşinin üstüne çıkmıştı, Connor'ın omuzlarında duran Rose'u devirmeye çalışıyordu.

"Bikini askısını aç!" diye bağırды Daisy.

Lily ablasının siyah bikinisini açmak için edepsiz bir hamle yaptı ama Rose onun elini savuşturdu.

"Bu hile!" diye suçladı Rose. "Ben kazandım."

Connor sırtıttı ve Fransızca bir şeyler söyledi.

Daisy gülererek, "Hayatta olmaz," diye cevap verdi. "Oldukça yasal bir hamleydi."

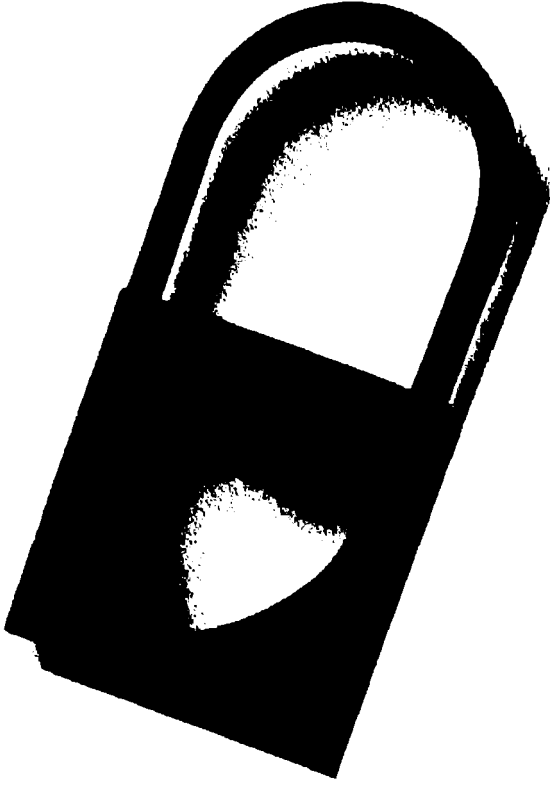
Lily tek parça mayo giydiği için Rose ona aynı şekilde karşılık verememişti.

“Scott Van Wright’ı öylece Connor’a mı bırakacağız?” diye sordu Ryke.

“Her zaman bunu yapmıyor musun?” Tekrar ağabeyime döndüm.

Ryke başıyla onayladı. “Evet, sanırım öyle. Savaşlarımızı seçmek zorundayız, değil mi?”

“Evet.” Connor da zaten söz konusu olan savaşın yanına yaklaşmamızı hiç istemezdi.

Bölüm 43

1 Yıl: 06 Ay

Şubat

LILY CALLOWAY

Havuzdan çıkarken taş zeminin her yerine su sıçrattım. Kaymamaya çalışarak beyaz havlu yığınının doğru dikkatlice yürürken beş yaşındaki yeğenim bir anda fırlayıp önümden geçti.

“Koşmak yok!” diye bağırdı Sam. Poppy’nin yanındaki hasır kanepelelerden birinde oturuyordu ve yanakları garsonların servis ettiği *mojito* kadehleri yüzünden biraz kızarmıştı. Ahududu aromalı *mojito* fikri oldukça cazipti ama Lo ve Ryke gibi ben de içmemiştim.

Maria elinde pastel ve mum boyalarla boyanmış bir kâğıt tutarken adımlarını yavaşlatmaya çalıştı. Havuzun kenarındaki küçük kardeşimin yanında durmuştu.

Daisy gülümseyerek, “Yaa... Bu benim için mi?” diye sordu.

Maria başını salladıktan sonra kulağına bir şeyler fısıldadı.

Neyse ki, havluların yanına tek parça halinde gelebilmişim. Hiç bir yerim kırılmamıştı. Yumuşak pamuğu belime sardıktan sonra demir masada oturan kardeşlerin yanına gittim. Ben yaklaşırken ikisi de sessizleşmişti.

Lo kollarını açtığı anda kucağına oturdum.

“Deve güreşini kim kazandı?” diye sordu Ryke.

Lo’nun tabağından bir patates kızartması çaldım. “Kesinlikle biz kazandık. Ama Rose ve Connor aksini iddia edecektir.”

Daisy yeğenimizden aldığı kâğıtla havuzdan çıkarken beni duydu. “Evet, kazandık. Birinin göğsüne dirsek atmayı engelleyen bir kural yok.” Ryke’la göz göze geldiğinde yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. “Lily’nin dirseği. Rose’un göğsü.” Genişleyen gülümsemesiyle kaşlarını oynattı.

Ryke ona sert ve eğlenmeyen, yani her zamanki yüz ifadesiyle bakıyordu. “En azından artık hepimiz hangi Calloway kızının kirli oynadığını biliyoruz.” Anında kelimelerin arkasında cinsel bir ima sezmişim.

“Senden daha kirli oynamıyorum,” dedi Daisy yanımdan geçerken.

Ryke gerildi, yaptıkları konuşmanın aşağılara... muhtemelen aletine kastettiğinden daha çok yaklaştığını fark etmişti. Belki de *gerçekten* öyle söylemek istemişti. Daisy’nin sürgülü cam kapıyı açmasını izliyordu.

Öne eğilip keskin bir fısıltıyla, “Kız kardeşimin poposuna mı bakıyorsun?” diye sordum.

“Ne?” Sanki deli olan *benmişim* gibi yüzünü buruşturdu.

Daisy içeride kaybolmuştu.

Lo başını ağabeyine doğru salladı. “Sadece... yapma.”

Ryke iç geçirirken gözlerini devirdi. Gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti.

Aklımdaki bir konuyu tartışmak için en uygun zamanın şu an

olduğunu fark ederek boğazımı temizledim. “Kirli şeylerden bahsetmişken,” dedim Ryke’a. Lo’nun kucagında doğrulup ellerimi masanın üzerinde birleştirirken ciddiyetimi koruyordum.

Ryke kaşlarını kaldırdı. “Odadan çıkmam gerekiyor mu?” Bakışları kardeşiyle aramızda gidip geldi.

“Hayır, bu *seninle* ilgili,” dedim.

Lo’ya doğru baktı. “Burada ne sikim dönüyor?”

Sevgilim ellerini havaya kaldırdı. “Şüphelerine katılmıyorum.”

“Bunlar gerçekler,” diyerek tekrar Ryke’a döndüm. “Seni gözetliyordum...” Bu kulağa çok yanlış gelmişti. “Yani, seni izliyordum.” Hayır, daha iyi olmamıştı. Bana kanatlarım çıkmış gibi baktıklarında yüzüm kızardı. *Yüce Tanrım, bana biraz yardım et.* “Ne demek istediğimi anladın.”

“Bir sik anlamadım,” dedi basitçe.

Konuşma kötü gidiyordu. *Fizz Life*’tan bir yudum alıp öğürdüm. *Iyy.* Bunun gazı kaçmıştı. Ayrıca benim değildi.

Ryke sabırsızca, “Lily,” diye homurdandı. Ardından suyunu eline aldı.

“Konuşmamız gerekiyor,” dedim. “Seks bağımlılığın hakkında.”

Suyunu yudumlarken neredeyse boğuluyordu. Boğuk bir sesle öksürdü.

Lo’yla aynı anda onun sırtına vurduk. “Gerçekten ama gerçekten kontrolden çıktı,” dedim.

Ryke koluyla ağzını sildi. “Ciddi olamazsın.”

“Michelle’le yollarımızı ayırmak zorunda kaldık. Bu yattığın *üçüncü* mağaza müdürü. Ayrıca o kızdan *gerçekten* hoşlanmıştım.” Onu yanımda tutabilirdim ama bu durum işleri karıştırabilirdi. “Seni tamamen anlıyorum. Kendini kontrol edemiyorsun ancak bağımlılığını düzgünce saklamak istiyorsan, tanıdığımız insanlarla yatmaman gerekiyor. Bahsettiğim şey, Seks Bağımlılığına Giriş 101 dersinin konusu.”

Ryke sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bu beni sikik bir seks bağımlısı yapmaz.”

“Sorun değil,” dedim. “Kabul etmenin zor olduğunu biliyorum, özellikle de *bu kadar* çok kadınla yattığın için. Ama artık senin için buradayız. Bunu kontrol altına alabilirsin.” Elimi rahatlatmak için koluna koydum.

Dudakları hafifçe aralandı. Sanırım sonunda inkâr etme aşamasından çıkmıştı. “Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum,” diyerek kardeşine baktı. “Şu anda ciddi mi?”

Bu işe yaramış olmalıydı. Ciddi insanların yaptığı tüm ciddi şeyleri yapmıştım. Rahat bir yüz ifadesi, ortada birleştirilmiş eller, dik bir oturuş. Sırayla yanlarına bir tik işareti attım, sonuncusunda iki tane vardı. “Artık korkmana gerek yok,” diye ekledim.

“Lily...” Ryke’ın gözleri karardı. “Ben sikik bir seks bağımlısı değilim. Öyle olmamı ve senin anonim olmayan küçük seks bağımlıları kulübüne katılmamı istediğini biliyorum ama böyle bir şey gerçekleştirmeyecek.”

Bu sefer ağzımdan laf alacağımı düşünmüştüm.

Kahretsin.

Hemen tekrardan kambur halime döndüm. *Dik oturmayı sikiyim.* “En azından ortalama bir erkekten daha fazla seks yaptığım kabul eder misin?” Dışarıda yemek yediğimizde hep garson kızların numaralarını alıyordu ve onu pek çok kez tuvalete kızlarla girerken görmüştüm. Hiç utanmadan tek gecelik ilişkiler yaşıyordu. Sadece girip çıkıyordu. *Seks, seks, seks.*

Vay canına.

Aynı benim gibiydi. Bunlardan hiç utanç duymaması kısmı dışındayken benziyor sayılırdık.

“Hayır,” diyerek Lo’yu işaret etti. “Erkek arkadaşın ortalama bir erkekten ve benden *çok daha fazla* seks yapıyor. İkiniz her gece bir kez sevişiyorsunuz.”

İki kez. Bazen üç ya da dört kez.

“Onun bir bahanesi var,” diye savundum. “İyileşmekte olan bir seks bağımlısıyla birlikte.”

Ryke gülerken, “Kendini kandırma,” dedi biraz acımasızca. Gözleri omzumun üzerinden kardeşine kaydı. Bana karşı birlik oldukları sırada gülümsediğini hissedebiliyordum. “O da en az senin kadar istiyor.”

Aylar önce, Lo’nun kendi ihtiyaçlarıyla beni uçurumun kenarına itmekten korktuğu zamanlarda olsaydık ona hak vermezdim. Fakat artık Lo da istediği şeyleri daha fazla belli ediyordu. Bu yüzden söyledikleri doğru olabiliirdi.

Ryke kaşlarını çatarak, “Yani o da bir seks bağımlısı mı?” diye sordu.

Hayır, öyle değildi. İkisi de sadece azgındı. “Tamam,” diyerek teslim oldum. “Yine de bir sonraki mağaza müdürümüzle yatmasan olur mu? Bu iş için doğru kızı bulmak çok zor.”

“O zaman bir erkeği işe al.”

Erkek arkadaşım, “Bunu konuştuk zaten,” derken başıma dokundu. “Seks bağımlısı.” Ardından Ryke’ı işaret etti. “Seks bağımlısı değil.”

“Buna ne dersin?” diye karşı çıktı Ryke. Bana doğru elini salladı. “Bir ilişkisi var.” Elleriyle kendi göğsünü gösterdi. “İlişkisi yok.”

“Haklı,” diye mırıldandım.

“Hayatta olmaz,” dedi Lo. “Onun yüzünden erkek birini işe almayacağız.” Bakışlarını ağabeyine çevirmişti. “Aletini pantolonunun içinde tut ya da bir kız arkadaş bul, dostum.”

“Ya da...” Aklıma bir fikir gelmişti. “Ne tür bir kızdan etkilenmezsin?” Ryke’ın asla yatmayacağı birini işe alabilirdik. Sorun çözülmüş olurdu.

“Ben bütün kadınlardan hoşlanırım,” diye ilan etti.

Sorun çözülmemişti.

“Bu tam da bir seks bağımlısının söyleyeceği bir şey,” diye karşılık verdim.

Yüzüme bir patates fırlattı.

Ben de yedim. *İşte o kadar.*

Kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinin iki ayağı üzerinde geriye doğru sallanırken, “Sana neden seks bağımlısı olmadığımı açıkça söyleyebilirim,” dedi Ryke. “Bir kez boşaldıktan sonra bunu tekrar yapmak *zorunda* hissetmiyorum.”

“Asıl problem,” dedi Lo. “Lily’nin mağaza müdürleriyle sürekli olarak yatman.” Sonra elleri belime indi, yavaşça kalçalarımın doğru kayacakken onları durdurdum.

“Gerçekten de sürekli olarak...” Sözü yarıda kesilirken bakışları sandalyemizin arkasındaki bir yere kaydı.

Dikkatini dağıtan şeyi anlamak için başımızı çevirmemize gerek yoktu. Daisy ahududu ve elma dilimleriyle dolu tabağıyla Lo’nun yanındaki sandalyeyi gıcırdatarak çekmişti. Ortamdaki tuhaf gerginliği anında hissettiği için meyvelerine uzanmakta tereddüt ediyordu. “Ben... istenilmiyor muyum?”

“Evet,” dedikten sonra kızardım. “Yani... *Hayır*. Bugün senin doğum günün.”

Ryke elini saçlarında gezdirirken oldukça rahatsız görünüyordu.

Lo ağabeyini, “Ne diyordun?” diyerek dürttü.

Ryke’in bakışları iki saniyeliğine kardeşiminkilerle buluştu ancak gözlerindeki duygunun ne olduğunu okuyamıyordum. “...Gözüm onun üzerinde değildi.”

Daisy elmasından bir ısırık aldı, yaptığımız konuşmayla ilgilenmiyordu.

“Peki nasıl oldu bu?” diye sordu Lo.

“Böyle bir şey ne sikim gibi olabilir?” dedi Ryke. “Göz teması kurduk. Birkaç dakika konuştuk. Numaralarımızı aldık ve seviştik. Siktiğimin sonu.”

“Hey... Bu kadar saldırgan olma.”

Ryke derin bir nefes aldı. Daisy’ye bir iki kez baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Kızları bu yüzden kovduğunu fark etmemiştim. Öyle olduğunu bilseydim, yanlarına bile yaklaşmazdım.”

“Kiminle yattın?” diye sordu Daisy. Bu sanki her gün yapılan bir sohbetmiş gibi dahil olmuştu.

“Mağaza müdürleriyle.” Ryke ona yalan bile söylememişti?

Lo’yla kardeşlerimize doğru birer bakış attık. Ne tür bir ilişkileri vardı?

“Kötü bir karar,” dedi Daisy.

“Hadi ya?”

Hemen ardından tüm masaya bir kasvet çöktü. Yukarı baktım ve işte.... annem tam oradaydı. Bir süredir konuşmadığımızı fark ettiğimde kanım dondu. Aslında çok uzun süredir konuşmuyorduk. Yine de gün içinde beni çok fazla umursamıyordu. Dikkati kardeşimin üzerindeydi.

“Onun içinde çok fazla şeker var, Daisy. Sadece sebze yiyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Ben düşündüm ki-”

“Sorun değil. Sana yeni bir tabak getireyim.” Annem meyveleri onun önünden aldı ve tekrar içeri girdi.

Daisy hasta olmuş gibi görünüyordu. Yarısı ısırılmış elmasını masaya bıraktığında üzerimize bir sessizlik çöktü. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Annem ne yaptığının bilincinde değildi. Bilinçli olsaydı, onu ne kadar boğduğunu... ve beni ne kadar görmezden geldiğini fark ederdi.

Belki de tüm bunları bilinçli yapıyordu. Sadece umursamıyor olabiliirdi.

Yine de ona iyimser bir şüpheyle yaklaşmak istiyordum. Beni aileden dışlamamıştı. Sadece... başa çıkmaya çalışıyordu. Oldukça pasif agresif bir şekilde.

Daisy sessizliği bozdu. "Annem haklı. Menajerim dört buçuk kilo vermeme gerektiğini söyledi."

"Zaten çok zayıfsın," dedi Ryke. Yüz hatları dışarıdaki fırtına gibi hiddetliydi.

"Sana göre belki," dedi kardeşim usulca. "Önemli olan insanlar için ben şişmanım."

"Benim sıkık bir önemim yok mu?" diye sordu Ryke. Sesindeki incinmişliği fark etmiştim.

"Öyle demek istemedim."

"Onu rahat bırak," diye araya girdi Lo. Ağabeyine ters ters bakıyordu. "Bugün onun doğum günü."

"Ona *sataşmaya* çalışmıyorum," dedi Ryke. "Mayıs ayında mezun olup benim siteme taşınacağını farkında mısın?" *Ah, evet.* Ryke bu fikri kardeşim üniversiteye gitmek istemediği için ortaya atmıştı. Annemiz onun evde kalış süresini iki ya da üç yıl daha uzatma planları yapıyordu. Daisy'nin önünden daha fazla tabak alacağı ve etrafında dolanacağı süre uzayacaktı.

Lo, şaşırtıcı bir şekilde, bu fikir konusunda ağabeyine güveniyordu ancak bazı şüpheleri de vardı. Ryke yaptıklarının ne kadarını Daisy'yi arkadaş olarak önemseydiği için yapıyordu? Ne kadarı artık yasal olduğu için onunla seks yapmak istemesinden kaynaklanıyordu?

Ryke hakkında daha iyi şeyler düşünmek istesem de kadınlarla olan geçmişi büyük neon oklarla ikinci seçeneği işaret ediyordu.

"Yani?" dedi Lo. "Bu ona karşı pislik gibi davranabileceğin anlamına mı geliyor?"

Ryke kollarını tekrar arkasına uzatırken, "Ben herkese karşı bir pislik gibi davranıyorum," diye cevap verdi.

"Loren!" Jonathan Hale'in sert sesi cam tavan ve duvarlarda yankılandı. Bir eli kömür rengi pantolonundayken diğeriyle ağzına kadar dolu kristal bir viski kadehini tutuyordu. "Buraya gel, evlat."

İçkisinin neredeyse dörtte üçünü kafasına dikerek asılmış eğrelti otu ve bardo barının yanında gergin bir şekilde onu bekledi.

Kısık bir sesle, "Gitme," dedi Ryke.

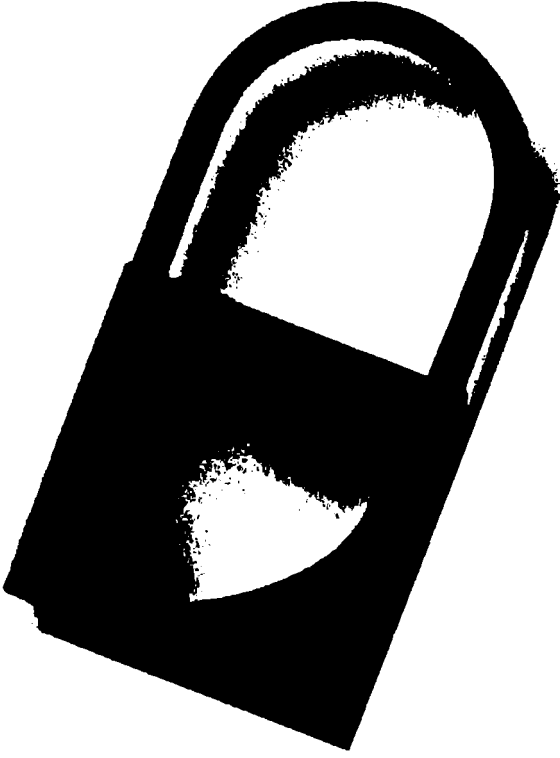
Jonathan'ın gözleri tanıdık bir şeyle, insanlık dışı ve ruhsuz bir şeyle titreşiyordu. Peşinden gelen herhangi bir adamı katletmeye ya da oğlunu sözlü olarak paramparça etmeye hazırmış gibi görünüyordu. Kalbimin panik içinde şiddetle attığını hissettim.

"Sorun yok." Lo beni kucğıından indirdi, ikimiz aynı anda ayağı kalkarken sandalye gıcırdadı. Ardından zorla sandalyeye oturmamı sağladı ve bana, "*Beni takip etme,*" diyen ölümcül bir bakış attı.

"Lo..." diye başladım.

"Muhtemelen sadece Halway Çizgi Romanları'yla ilgilidir," diye sözümü kesti. "Bir süredir onunla şirket hakkında konuşmadım. Hemen döneceğim."

Çağırılma sebebi bundan çok daha büyük bir şeymiş gibi görünüyordu.

Bölüm 44

1 Yıl: 06 Ay

Şubat

LOREN HALE

Babama doğru ilerlediğim kısa yolda bir kez dönüp ağabeyime bak-
tum. Yanlış yöne gidiyormuşum ve yanlış adamla karşı karşıya geli-
yormuşum gibi başını salladı. Ancak ben cesaret gösterisi yapmıyor-
dum. Karşımda *hayatım boyunca* yüzleştiğim kişi vardı.

Eğer dikkatli olmazsam, gelecekte dönüşeceğim adamdı.

Ryke'in ise derinlere gömdüğü en büyük şeytandı.

Herkesin duyabileceği bir sesle konuşmaya başlamadan önce ba-
bama bir metre bile yaklaşmamıştım. "Ne kadar sert birisin?"

Yüzüm öldürücü bir öfkeyle buruştu. Beni buraya bu boktan şey
için çağırmış olmasa iyi ederdi. "*Sana karşı* gözlerimi devirmeyecek
kadar sertim." Tatsızca gülümsemeye bile fırsatım olmadı.

Aramızdaki bir adımlık mesafe kaldığında eliyle omzumu sıktı ve parmaklarını etime batırdı. “*Bok parçası,*” diye mırıldandığını duydum ancak bu hakareti de içkisiyle birlikte yuttu. “Ne kadar *sertsin,* Loren?” diye sordu. Bar tam arkasında duruyordu.

Dişlerimi sıktım. “Bunun sikik bir seviyesi mi var? Birden ona kadar mı? Sayısal olarak mı? Benden ne *istiyorsun?*”

Ağır ağır nefes alırken burnu genişledi. “Birkaç hafta içinde, gerçekte nasıl bir adam olduğunu göreceğiz. Beni sırtımdan vurabilirsin, evlat.” Bardağını çok sert bir şekilde barın üzerine koyduğunda kristalin üzerinde bir çatlak oluştu.

“Sen neyden bahsediyorsun?” Nabzım hızlanmıştı.

“Yakında bazı şeyler duyacaksın,” dedi dudağını bükerek. Sarhoştı. Ayakta duramayacak kadar sarhoştı. Bunu donuk ve acılı gözlerinden anlayabiliyordum. “Belki de bu benim için bir cezadır. Bir piçi, olduğu kişiden daha fazlası olarak yetiştirebileceğime inandığım için.” Dili tiksintiyle dişlerinin üzerinde gezindi. Suçluluk duygusu yoktu. Sikik bir vicdan azabı hissetmiyordu.

Sözleri doğrudan içime işlemişti. Çenem kilitlenirken kaslarım gittikçe geriliyordu. Öyleyse *ben sadece bir piçim.* “Bana neler olduğunu anlat,” dedim. “Lily’yle mi ilgili?” Sesimdeki çaresizlikten nefret etmiştim.

“Küçük bir kız gibi *mızmızlanma,*” dedi yüzünü buruşturarak. Elini omzumdan çekip yüzümün yan tarafını kavradı. Ryke’in sandalyesinden ayağa kalktığını görebiliyordum.

Şu anda bu işe karışamazdı. Lanet olası cevaplara ihtiyacım vardı. Ağabeyime, “*Yanıma gelme!*” der gibi bakmaya çalıştım. Babam tekrar yüzümü ona çevirmem için beni zorladı.

“*Bana bak,*” diye homurdandı.

Başka seçeneğim yoktu. O kadar yakındık ki, alınlarımız neredeyse birbirine değecekti. Nefesindeki alkolün kokusu midemi yeni

ve dehşet verici şekillerde etkisi altına alıyordu. Eli başımın arkasına doğru kaydı. “Sert misin, evlat?” diye tekrarladı. Tamamen sarhoştu ve duyduğu bir şey canını sıkıyordu.

“Sadece söyle bana,” dedim alçak sesle. “Neden siktiğimin şeyini söyleyemiyorsun?” Tüm cevaplar ondaydı. Cevaplara her zaman sahipti ve onları benden *saklamıştı*. Her zaman saklıyordu.

Söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama hissettiği öfke, sert ve kaba yüz hatlarını ele geçirdi. “Yanacağız, sen ve ben.”

Gözlerine baktım ama tek gördüğüm zifiri karanlıktı. Benimkiler ise şüpheyle dolmaya başlıyordu. “Yaşadıklarımın daha kötü ne olabilir ki?”

“Tahmin bile edemezsin.”

Boğazıma ulaşmaya çalışan bir çığlığı bastırdım. “Cevapları duymayı hak ediyorum.”

“*Hiçbir şeyi* hak etmiyorsun,” dedi babam. “Sana *her şeyi* verdim, Loren. Hayatın da dahil. Bunun farkındasın, değil mi?”

Göğsüme bir acı saplandı. Kuru dudaklarımı yalayarak, “Evet,” diye onayladım. “Beni isteyen tek kişi olduğunun farkındayım. Bunu anladık. Ben sadece bir piçim. Çok sağ ol.” Beni bırakmasını bekledim. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Bir içkiye ihtiyacım vardı. *Tanrım.*

Elimi dudaklarımda gezdirdim.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Babam hiçbir şey söylemeyecekti. Asla söylemezdi. Kafamı duvara çarpmış gibi hissediyordum.

Ağır bir nefes aldım. “Lily...” Onu görmek için dönmeye çalıştım ama babam başımın arkasını daha sert kavradı.

Sana her şeyi verdim, Loren.

İkimiz de *bu kadar* sarhoş değilken onunla karşı karşıya gelmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Uyuşmuş durumdayken daha kolay oluyordu. Aynı boktan kara deliğe battığımızda her şey daha

kolaydı. Fakat o beni aşağı çekiyordu ve açtığı her acımasız kesik içimi parçalıyordu. Her kelimenin ağırlığı suratıma yumruk yemişim gibi hissettiriyordu.

Hepsinin altında batıyordum.

Sanki batmadan önce fark etmem gereken bir bataklığın içindeydim.

"Büyü artık," diye alay etti. "Kendini güçsüz hissettiğinde lanet olası kız arkadaşını aramak zorunda kalmamalısın." Elini başımdan çekip yanağıma iki kez sertçe vurdu. İkinci temasta başım geriye doğru savruldu. Babamın gözlerinde tiksinti belirdi. Yüzüme inen lanet tokatlara dayanacak kadar güçlü olmadığım için benden iğreniyordu.

"Hey!" diye bağırdı Ryke.

Hemen ardından Lily'nin elimi tuttuğunu hissettim. Arkamı döndüm, tüm bu saçmalıkla işim bitmişti. Her şeyle işim bitmişti.

"Lo..." dedi aceleyle yanıma gelerek. Ellerimizi birleştirirken parmaklarımı onunkilerden geçirdim.

"Beni bırakma," diye fısıldadım. Kendimden korktuğumu fark ettim. *İçmek istemiyorum.*

Hayır, istiyordum.

Hem de çok fena istiyordum.

Babama doğru birkaç adım atmak üzereyken, "Lo," dedi ağabeyim sertçe. Boştaki elimi onun göğsüne koydum.

"Onunla kavga etme."

"O lanet olası sana vurdu!"

Havuzda ölüm sessizliği vardı.

Sam kızını kucağına alıp avluya getirirken babamız yeni bir bardak viskiyle içeri gitti. Yağmur durmuştu.

Ryke omzumu tutup beni kendine çevirerek, "Lo!" diye bağırdı.

"Anlamıyorsun!" Lily'nin elini sıkarken karşılık verdim. "Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?" diye hırladı. "Bu saçmalığa nasıl katlanıp sonrasında onu savunabiliyorsun?"

"Çünkü o da benim gibi," diye sertçe cevapladım.

"Senin hiçbir şeyine benzemiyor."

"Acı çekiyor!" diye bağırdım. *Sana hayatını verdim, Loren.* "Onu incitmeme fırsat vermeden o beni incitiyor." *Beni sırtımdan vura bilirsin, evlat.* Onun neyi vardı, ne duymuştu da bu kadar acımasız ve kinle dolmuştu hiçbir fikrim yoktu. Neden ona ihanet edeceğimi düşünüyordu? Bana söyleyememesinden nefret ediyordum. *Herkesin* hayatımın bir kısmını benden saklamasından nefret ediyordum.

"Böyle düşünüyorsan sen bir aptalsın."

"O zaman ben sikik bir aptalım," dedim sertçe. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Yüzünü buruşturarak ellerini başının üzerine koydu. "Öyle demek istemedim."

"Bence gitmeliyiz," dedi Lily. Kolunu belime sarmıştı, aşağıya baktığımda elinin tutuşum yüzünden morardığını fark ettim. Parmaklarımı hızla gevşettim.

"İçmek istiyor musun?" diye sordu Ryke.

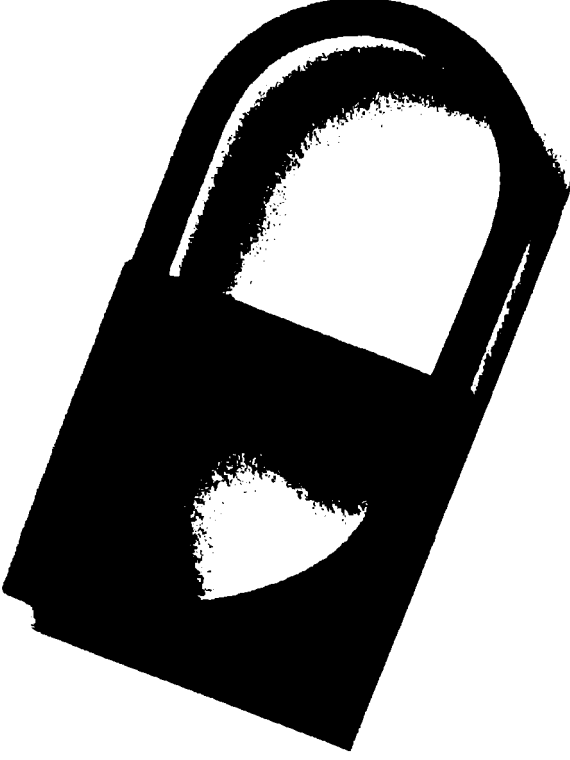
Beni öldürüyordu. "Lütfen *dur*," diye alayla güldüm. Sesim kulaklarımı tırmalıyordu. "Sadece... hava almaya ihtiyacım var." Hızla nefes alırken birkaç hafta içinde olacakları ve babamın sikik uyarı tarzını düşünmemeye çalıştım.

Lily'yle birlikte Maria ve Sam'den uzaklaşıp avludaki terasa çıktık. *Antabus* almayı yaklaşık dört ay önce bırakmıştım. Bu sefer herkesi karşıma alıp yapmadan önce onlara söylemiştim. Haplar olmadan kendimi test etmek istiyordum. Yenebileceğimden emin olduğum bir meydan okumanın içindeydin. Hapları bırakacak kadar uzun süredir ayık olduğum konusunda herkes hemfikir. Bunu denemek için yeterli bir süre olduğunu düşünüyorlardı.

Kafamın içinde, *Bir yudum bile içki içersen kusacaksın. Hasta olacaksın. Buna değmez*, diyen bir ses yoktu.

Bu yıllardır geçirdiğim en zor gündü.

Babama göre, sadece daha da kötüleşecekti.

Bölüm 45

1 Yıl: 07 Ay

Mart

LOREN HALE

Saat sabahın ikisiydi ve telefonum çalıp duruyordu.

Lily yatakta uzanırken çizgi romanımızı almıştı, hızla içini karıştırıyordu. “Cevap verecek misin?” Parmağını yalayarak sonraki sayfayı çevirdi.

“Sayfaları yalama konusunu konuştuğumuzu sanıyordum.” Pannelerin her yeri parmak izi oluyordu.

“Sayfaları yalamıyorum,” diye karşı çıktı. “*Parmağımı* yalıyorum. Akıllı insanlar böyle yapar.”

“Kim mesela?”

“Connor Cobalt,” diye belirtti.

“Öyle mi? Eh, o garip/zeki bir insan. Bu yüzden sayılmaz.” Tele-

fonum *tekrar* çaldı. İçimden homurdanarak numarayı tanımadığım için aramayı meşgule attım.

“Böyle dediğini ona söyleyeceğim.”

“Büyük ihtimalle iltifat olarak algılayacaktır,” dedim ona yaklaşılarak. Sonra telefonum *tekrar* çaldı. “Tanrı aşkına. Kim numaramı bir pazarlamacıya verdi?”

“Ben vermedim,” dedi hemen. “Belki biri internete koymuştur. Ryke’in başına da gelmişti, biliyorsun.”

“Ama ben numaramı dünyayla paylaşmaya karar veren rasgele kızlarla yatmıyorum,” dedim sinirli bir şekilde. Her şeyden çok telefonun numarasının yayılmasına sinirlenmiştim. Ryke böyle şeylere karşı daha dikkatli olmalıydı. Gerçi onun umurunda değildi. Kimse-nin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

Ben öyle olamazdım... en azından tamamen.

Zil sesini tekrar duyduğumda yüksek sesle inledim. Meşgule atmak üzereyken son anda fikrimi değiştirerek telefonu açtım. Gözlerimi kısarak yorgana bakarken telefonun soğukluğunu kulağım-da hissediyordum. “Kimsiniz?” diye çıkıştım.

“Ben *GBA News*’tan Mark Johnson. Bugün nasılsın, Loren?”

Ensemde bir ürperti hissettim. Daisy’nin havuz partisinden bu yana yaklaşık üç hafta geçmişti. Babamın ortada hiçbir lanet olası sebep yokken patladığı gündü. *Demek bu yüzdendi*. İki saniye içinde bana ulaşmaya çalışanların bir sürü muhabir olduğunu anlamıştım.

Bunu burada, Lily’nin önünde yapamazdım. Telefona doğru, “Bir dakika bekle,” derken dudaklarımı yaladım. Göğsüm daralıyordu ve kendimi gevşetmeye çalışsam da kaslarım gerilmeye devam ediyordu.

Lily kaşlarını çattı. “Telefondaki kim?”

“Çizgi romanda kaldığım yeri aklında tutar mısın?” diye sordum. “Sayfanın ucunu falan kıvrırma, sadece hatırlaman yeterli.”

“Tamam,” dedi sessizce. Bacaklarımı yatağın üzerinden sarkıtıp

adadan çıkmak için hızla harekete geçmiştim. Kapıyı arkamdan kapatıp hızla aşağı kattaki mutfığa indim. Lily'nin duyamayacağı bir yere gitmeye çalışıyordum. Eğer durum onunla ilgiliyse önce cevapları almalıyım. Böylece ona nazikçe durumu anlatabilirdim.

Derin bir nefes almaya çalıştım ancak göğüs kafesimdeki baskı bana sadece acı veriyordu.

Mutfak adasıyla lavabo arasında durarak, "Evet," dedim Mark'a. "Bu aramayı neye borçluyum?"

Arka planda insan sesleri duyuluyordu. Onun tarafından geliyordu, benim çevrem sessizdi. "Özür dilerim," derken başka bir yere yürüyormuş gibi ağır bir nefes verdi. Duyduğum insan sesleri birden kesilmişti. Bir kapının kapandığını duydum. "Telefona cevap verdiğinde haber merkezi çılgına döndü. Diğer kanalların da seninle teması geçmeye çalıştığını biliyoruz." İlk açtığım kişi oydu.

"Üstüne alınma," dedim soğuk bir şekilde. "Telefonu tesadüfen açtım."

"Yüzde yüz minnettarım," dedi hızlıca. Beni hatta tutmak istiyormuş gibiydi. "Bunun senin ve ailen için zor bir dönem olduğunu biliyorum, Loren. Ama hikâyeyi bir de senden dinlemek isteriz. Bir açıklaman ya da söylemek istediğin bir şey var mı? Eğer vaktin yoksa, söyleyeceğin kısa bir cümle de bizi çok mutlu edecektir."

Lanet olası bir açıklama için yalvaracak *kadar* haber değeri taşıyan ne yaşanmış olabilirdi ki? Lily'nin seks bağımlılığı ortaya çıktığında bile gazeteciler bu şekilde peşime düşmemişlerdi. "Bana neler olduğunu anlatarak başlamaya ne dersin?"

Yaşadığı şok aramızdaki ağır sessizliği daha da güçlendirdi ve dayanılmaz bir gerilim yarattı. Nefes almaya çalıştım ama her yanımda jiletlerle kesiliyormuş gibi hissediyordum.

"Gece birde son dakika haberi olarak geldi..." Mark duraksadı. "Şimdiye kadar duymuş olacağınızı düşünmüştüm."

Lavabo tezgâhını kavrayarak eğildim. Telefonu yüzüne kapatıp internetteki haberleri okuyabilirdim. Manşetleri kontrol edebilirdim. Televizyonu açabilirdim. Hemen şimdi yapabilirdim. Fakat düşündüğüm hiçbir şey beni telefonu kapatmaya ikna edememişti. Eğer konuşmayı bırakırsam, kendimi kaybedebilirdim. “Sadece söyle bana.” Sesim acı verecek kadar derindi.

Boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. “Baban seni istismar etmekle suçlanıyor,” dedikten sonra konuşmaya devam etti. Ancak beynim kelimelerini algılamıyordu. Boş gözlerle beyaz lavaboya baktım. *Baban seni istismar etmekle suçlanıyor.*

İçimde çok derinlere gömülmüş bir acı vardı. Bugüne kadar ona hiç dokunmamıştım. Hiç hissetmemiştim bile. “Bu doğru değil,” diye cevapladım. İçinden çıkamadığım duygularla titriyordum. “Bu doğru değil. İşte küçük bir açıklama.” Telefonu kapatıp hemen babamın numarasını çevirdim. Dudaklarımı ovuştururken elim titriyordu. Telefonu açtı. “Baba?” dediğim anda içimdeki her şey dökülmeye başladı. “Bu doğru değil. Hangi hasta herif böyle bir şey söyler ki?” Neredeyse *çığlık atacaktım*. Haykırma dürtüsü boğazıma kadar yükseldi ve sessiz bir *çığlığa dönüşerek* tamamen kayboldu. Gözkapaklarıma baskı yapan sıcak sıvıyı hissederken dolaplara yaslanarak yere çöktüm.

“Loren Hale” ismi her zaman “başarısız, berbat, piç, alkolik ve Lily Calloway’in erkek arkadaşı” gibi kavramlarla eş anlamlı olmuştu. Bunlar dünya tarafından bana verilen unvanlardı. Hayatım boyunca böyle bir şeyin benim adımın ya da babamın adının yanına eklenebileceği hiç aklımdan geçmemişti.

“Aile dostlarımızdan biri yaptı,” diyerek söze girdi babam. “Benim itibarımı, şirketimin adını lekelemek için bu iddiaları ortaya attı.” Sonra zayıf, sinirli bir kahkaha attı. “Hale Co. bebek ürünleri üretiyor ve muhtemelen bu yalana inanan herkes tarafından boykot edileceğiz.” Sesli söylemese de kastettiği şey ortadaydı. *Çünkü kim*

pedofilin teki tarafından yapılmış bir bebek arabasını ister ki? Kelimeleri telaffuz edemiyordu.

Başımı tahtaya yaslarken havuzun orada bana neden söyleyemediğini anlamıştım. Çünkü midesi kaldırmıyordu, anlatmayı denemişti ama başaramamıştı.

“Kimse buna inanmayacak,” diye mırıldandım. “Ben zaten bir açıklama yaptım. Böyle bir şey olmadığını söyledim.” Diğer söylentiler gibi, bu olay da eninde sonunda geçip gidecekti.

“Soruşturma açtılar, Loren.”

“Ne?” Burun deliklerim genişledi, gözlerimdeki sıcaklık artmıştı.

“Dalton Akademisi’ndeki öğretmenlerinle konuşacaklar. Belki de Penn’dan atılmadan önce ders aldığın bazı profesörlerinle. Herhangi bir arkadaşınla.”

Koca bir dalganın altında kalırken yüzümü ellerime gömdüm. Dalga beni bütünüyle yutmuştu.

“Hiçbir şeyi yumuşatarak anlatmayacağım,” dedi sert bir sesle. “Lanet olası gerçeği duyacak yaştasın.” Yüksek sesle nefes aldıktan sonra sertçe geri verdi. “Zaten bir hakaret davası açtım ama ailemizin yaşadığı onca şeyden sonra... özellikle *reality* şovdan bahsediyorum.” Bardağındaki buzun şingirtılarını duyabiliyordum. “Neredeyse hiç mahremiyeti olmayan ünlüler haline geldik ve bir hakaret davasını kazanmak için bin beş yüz tane engelden atlamamız gerekecek.”

“Peki ne yapacağız?” diye sorarken öfkem artıyordu. “Öylece bekleyecek miyiz? Sadece iddiaların ortadan kalkacağını mı *umacağız*? Muhabire *asla böyle bir şey olmadığını* ve konunun *benimle ilgili olduğunu* söyledim. Dava kapanmıştır.”

“Hayır, evlat,” dedi babam. “Hayır.”

Bu sefer içimden çıkmak isteyen çığlık neredeyse boğazımı parçalayacaktı. Zorlukla bastırabildim, acı midemde toplanmıştı. “Neden olmasın ki?”

“Yirmi üç yaşındasın. Rehabilitasyona gittin. Sözünün kimse için bir anlamı yok çünkü seni manipüle etmiş olabilirim.” Durak-sadığında daha fazla buz bardağa çarpıyordu. “Bu ikimizi de aşılıyor, Loren. Baba oğul ilişkimize kefil olabilecek çevremizdeki insanlarla ilgili bir şey haline geldi.”

Her şeyin bittiğini söylüyordu. Kimse bizi anlamıyordu. O harika bir baba değildi ama bana hiç o şekilde dokunmamıştı. Beni hiç istismar etmemişti, en azından bahsettikleri şekilde. Nefret ediyordum... Bunun hayatımın geri kalanı boyunca benim bir parçam haline gelecek olmasından nefret ediyordum.

Her gün aynı kelimeleri tekrar tekrar söylemek zorunda kalacaktım. *Babam beni istismar etmedi.*

Daha önce hiç hissetmediğim duygularla yanarak sulanan gözlerimi ovuşturdum. Keşke ben de ağabeyim gibi olabilseydim. Keşke başkalarının beni nasıl gördüğü umurumda olmasaydı. Bir insan nasıl böyle bir güce sahip olabilirdi?

Bir umut kırıntısına tutundum. “Bize yakın insanlar kefil olacaktır...”

Beni susturarak, “Hayır,” dedi sertçe. “Hayal dünyasında yaşamayı kes. İki kişiden cevap bekliyorlar. En çok onların sözünün önemi var. Sen, ben, Greg Calloway ya da kız arkadaşını umursamıyorlar.”

Sertçe yutkundum. “Kim o zaman?”

“Kaltak eski karım ve diğer oğlum.”

Sara Hale.

Ve Ryke Meadows.

Jonathan’dan nefret ediyorlardı. Ona bakmaya bile katlanamıyorlardı. Neden onun *lehine* tanıklık etsinlerdi ki? Her şey bitmişti. Bu haberle yaşamaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

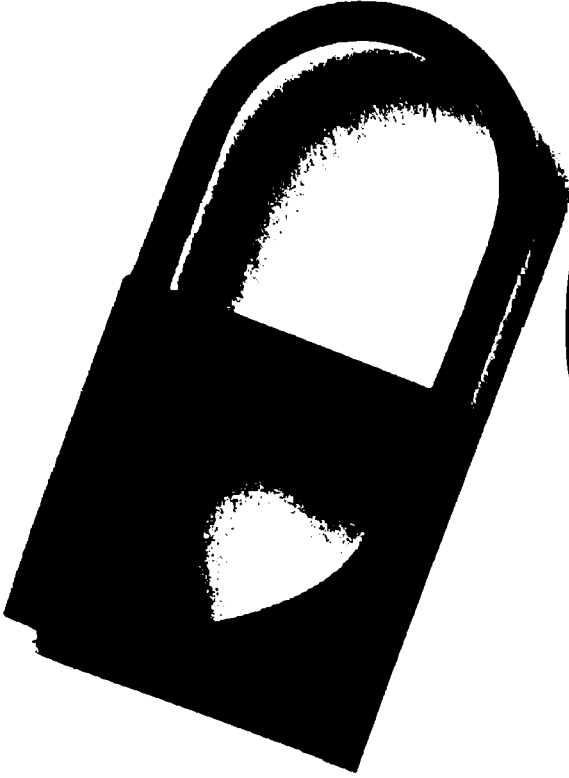
“Anladım,” dedim sonunda. Sadece boğulmak istiyordum. Bu gerçekliğe dayanamayan yanlarımı uyuşturmak istiyordum. Tek istediğim geri dönmek üzere yok olmaktı.

Belki uyandığımda hayatım farklı olurdu. Etrafımdaki herkes mutlu olurdu. Artık acı olmazdı. Yakıcı bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Telefonum elimden kayıp yere düşmüştü. Arkamdaki dolaba uzanıp içinde bir şişe *Glenfiddich** buldum. Dörtte üçü doluydu.

Kristal tıpayı çıkarıp şişeyi dudaklarıma götürdüm.

Keskin sıvı boğazımdan aşağı kaymadan önce, sadece bir saniye tereddüt etmiştim.

* Bir viski markası. (ç.n.)

Bölüm 46

1 Yıl: 07 Ay

Mart

LILY CALLOWAY

Göğsümde açık kalmış bir çizgi romanla uyuyakalmıştım. Yarı uykulu bir halde irkilerek kalktım. “Uyanığım,” diye homurdanırken hızla gözlerimi kırptırdım. Kahretsin, kaçınıcı sayfada kalmıştım? Kırk yedi miydi? Kırk dokuz? Kırklarda bir yerde olduğu kesindi, değil mi?

Aceleyle çizgi romana göz attım. “Nerede kaldığını hatırlıyorum,” diye yalan söyledim. *Bulacağım.* “Sen gittikten sonra çok okuyamadım zaten...” Lo’nun yattığı tarafı gördüğümde konuşmayı kestim. Yatak boştu. Sürünerek çıktığı için çarşaf hâlâ buruşuktu. Sehpanın üzerindeki saate baktım.

Sabahın beşiydi.

Belki de kanepede uyuyakalmıştır, diye düşündüm. Ancak bunu daha önce hiç yapmamıştı. Kalbim hızla atarken üzerimde siyah pamuklu külotum ve beyaz atletimle yataktan çıktım. Connor işe gitmek için erken kalktığından onunla karşılaşma ihtimalim yüzde elliydi ama pijamalarımı giymekle vakit kaybetmedim.

Kapıdan hızlı adımlarla çıktım. Merdivenlerden inerken çıplak ayaklarım soğuk döşeme tahtalarına çarpıyordu. Oturma odası zifiri karanlıktı. Tepe lambasını açarak mobilyaların üzerini inceledim. Yastıklar kabarmıştı ama minderlerin üstünde oturma izi yoktu.

Peki. Kenardan dolanarak mutfığa girdim, mikrodalganın ışığı açıktı. “Lo?” diye fısıldadım yürümeye devam ederken.

Gördüğüm şeyle gözlerim kocaman açılırken donup kaldım. “Lo?” Gevşek eli mutfak adasının arkasından uzanıyordu. Saf bir panikle bedenimdeki her bir sinirin uyandığını hissettim. Kalbim uçurumdan düşüyordu sanki. “Lo!” Lavaboyla boşluk arasına koştuğumda onu hafifçe dolaba yaslanırken buldum. Başı yana düşmüş, vücudu aşağı doğru bükülmüştü.

Dizlerimin üzerine çökerek yüzüne dokundum, gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı. Yavaşça atan nabzını hissedebiliyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu. “Lo, Lo...” *Ne yaptın sen? Ne yaptın?* Gözlerim yanındaki viski şişesine kaydı. Neredeyse hepsi bitmişti. “LO!” diye çığlık attım. Bayılmıştı. Ancak bu seferki diğerleri gibi değildi. Uzun zamandır alkol almamıştı. “Uyan!” gözlerini açması umuduyla hafifçe omuzlarını sarstım. Ölmemişti. Ölmemişti. Koltuk altlarından tutarak kollarını kaldırdım. *Hastaneye gidiyoruz, Loren Hale. Dayan sadece.* “Beni bekle, tamam mı?” Ağlayarak vücudunu kendiminkiyle birlikte kaldırmaya çalışıyordum.

Yeterince güçlü değildim.

Kaslarının ağırlığı ince kollarımın gücünü aştığında tekrar yere düştüm.

“Lily!” Rose siyah bir sabahlık giymiş halde mutfığa koştu. “Ne...” Sesi kesildi.

Loren Hale tamamen, tehlikeli bir şekilde tepkisizken kollarımız ve bacaklarımız birbirine karışmış durumdaydık.

“Connor!” diye bağırdı Rose. Hissettiği korku sesini bastırıyordu.

Bu beni on kat daha fazla korkutmuştu. “Onu arabaya götürmeye çalışıyorum,” derken titriyordum. “Onu... hastaneye götüreceğim.”

“CONNOR!” Ablam bu defa çığlık atmıştı.

Connor koşarak mutfığa geldi. Saçları ıslaktı, lacivert pijama altı giyiyordu ve üstsüzdü. Duştan fırlamış gibiydi. Rose’dan daha hızlı bir şekilde harekete geçti. “Gidip arabayı çalıştır, Rose,” diye emrederken sesi bomboştu. Ancak gözlerinin ardında hiç hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı.

“Gitmemiz lazım,” dedim gözyaşlarımın arasından. Lo’yu tekrar kaldırmaya çalıştığımda, Connor küçük alana sıkışarak aramıza girdi.

“Lo’yu ben halledeceğim, Lily. Rose’la gidebilir misin?” Kocaman açılmış gözleriyle Lo’ya bakan ablama döndü. “Rose.”

Ablam tek nefeste, “Bu kimin içkisi?” diye sordu.

Connor arkadaşını kolayca kollarının arasına aldı. Lo’nun başı şey gibi görünüyordu... O görüntünün gitmesi için boynunu tuttum. Connor onun vücudunu düzeltti. Bu kez Lo’nun başı onun çıplak göğsüne yaslanmıştı. Çok daha iyiydi. Rose’un kolundan tutarak yola koyuldum.

Loren Hale’in sayamayacağım kadar çok kez sarhoş halde sızdığını görmüştüm. Rose onu hiç böyle görmemişti. Vücudumdaki her siniri dehşete düşüren acımasız hisler içinde olsam da aklımda sadece tek bir şey vardı. *Yardıma ihtiyacı var.*

Yarın uyanıp onun için doğru olan şeyi yapmadığımın farkına varmak istemiyordum. Daha hızlı hareket etmediğim için pişman olmak istemiyordum. Gözlerimi açtığımda onun sonsuza kadar gitti-

ğini görmek istemiyordum. Bu yüzden acımı içime atarak ilerlemeye devam ettim. Evin garajına, ablamın *Escalade*'ine doğru yöneldim.

“Connor,” diye mırıldandı Rose. Connor erkek arkadaşımı taşıyarak iki adım gerimizden geliyordu. Lo’nun hâlâ orada olduğundan emin olmak için arkama baktım.

“Arabayı senin kullanman gerek,” dedi Connor. Araba kullanacak durumda olmadığını itiraf etmişti.

Rose hızla başını sallarken derin bir nefes aldı. Kararlı ifadesi yüzüne geri dönüyordu. Arabanın kilidini açıp ön koltuğa geçti.

Arka kapıyı açarak önce ben bindim. Connor nazikçe Lo’yu yanıma uzatıp başını kucağıma koydu. Göğsünün yükselip alçalmasına odaklandım. O kadar yavaş ki, zar zor görüyordum. *Sadece nefes almaya devam et, Lo.* Saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırdım. Connor da ön koltuğa yerleştiğinde hastaneye doğru hızla yola çıktık.

Biri sonunda konuşmaya başlamadan önce aradan dakikalar geçmişti. Araba sessizlik içindeydi.

“Benimdi,” dedi Connor. Arka koltuktan yüz ifadesini göremiyordum ama eliyle gözlerini kapatmıştı. Neredeyse hiç yapmadığı bir hareketti. “Benim içkimdi.”

Rose uzanarak koltuklarının arasından onun elini tuttu.

Lo’nun alnını öptüm. *Beni bekleyeceksin, Loren Hale.* “Söz ver bana,” diye fısıldadım gözyaşlarımı geride tutmaya çalışarak. Onu elimden geldiğince sıkı tuttum ancak günün sonunda her an avuçlarımdan kayıp gidebilirdi. Bensiz uzaklara sürüklenebilirdi.

Lütfen. Bugün olmaz.

Bölüm 47

1 Yıl: 07 Ay

Mart

LILY CALLOWAY

Üzerimde sadece külot ve transparan bir atlet olduğunu unutmuştum. Gerçekten umurumda bile değildi. Ama hastane personeli mavi önlük giymemi sağlamıştı. Lo'nun yatağına sandalyemi olabildiğince yaklaştırıp elini tuttum. Sıvı dolu bir serum torbasından çıkan tüpler derisine saplanmıştı.

Midesini yıkamışlardı. Artık sadece uyanması gerekiyordu.

"Bu sıkık evin hiçbir yerinde alkol tutmamalıydın!" diye bağırdı Ryke.

"Şirket partisinden sonra eve getirmiştım. Aklıma gelmedi..."

"Bir alkolikle birlikte yaşıyorsun, Connor! Onu hiç mi umursamıyorsun?" Kanepeli ve banyolu güzel bir hastane odasının gri per-

delerinin ardında konuşurken gölgeleri dimdik duruyordu. Odanın kapısı kapalıydı. Koridordaki kimsenin onları duymadığını umdum.

“Üzgün olduğunu biliyorum...”

“*Sen* üzgün olmalısın!” Konuşurken sesi titriyordu. Connor olduğu yerde sabit kalırken, Ryke odada sürekli ileri geri yürüyordu. “Ne yaptığının farkında mısın?” Ryke gözlerini dikmiş halde ona baktığında, duraksamalar tarihindeki en uzun duraksama yaşandı.

Sonra birden silüetleri çarpıştı. Ryke onu sertçe itmişti. Connor savunmaya geçerek Ryke’ı geri ittiğinde yere düşen bir şeylerin sesi duyuldu. Bir kol ya da dirsek perdeye çarptığında kalp atışlarım hızlandı. Gerçekten hiçbir şey göremiyordum.

Connor’ın onu konuşarak sakinleştirmemesine çok şaşırmıştım. Lo’nun ağabeyinin bu seferlik kendine saldırmasına izin veriyordu. Daha agresif olan gölge diğerini duvara yapıştırmıştı. İkisi de ağır ağır nefesler alıyordu.

“Ona güvenmiştim,” dedi Connor kısık bir sesle.

“Lanet olası bir alkoliğe güvenemezsin,” diye hırladı Ryke.

“*Arkadaşıma* güvendim,” diye karşılık verdi Connor. “Onu her gün görüyorum, Ryke. Söylentilerden haberim olsaydı, onu asla gözümün önünden ayırmazdım.”

“Lanet olası ne düşünüyorum biliyor musun?” Ryke’in sesi o kadar öfkeliydi ki... “Bence kardeşimin süper kahramanı olmaktan zevk alıyorsun. Bence onun sana asla zarar göremezmişsin gibi bakması hoşuna gidiyor. O senin seviyenin altında zayıf bir şekilde, yol gösterici birini arayarak duruyor ve sen de tüm bunlardan faydalanıyorsun...”

“*Dur*,” dedi Connor güçlkle. Göğsünün yükseldiğini görebiliyordum.

“Bana yanıldığımı söyle,” dedi Ryke. “Bana onu *mahvetmediğini* söyle.”

“Onu seviyorum,” dedi Connor yoğun bir inançla. “Lo’ya asla isteyerek zarar vermem.”

Kapı aniden açıldığında hızla birbirlerinden ayrıldılar.

Topuklu ayakkabı sesleri duydum. Rose odanın ortasında durdu. “Bir şeyleri böldüysem, belki de kız kardeşimin önünde kavga ettiğinizin farkına varmanız gerekiyordur. Onun sikik kulakları var. Bunu biliyorsunuz, değil mi?” Rose bugün hiç olmadığı kadar fazla küfretmişti. Neredeyse Ryke’in onu etkilediğini düşünmeye başlamıştım. Perdeyi hızla çektiğinde herkes bakışlarını bana çevirdi.

Gözyaşlarım yüzümde kurumuştı, elim sıkıca Lo’nunkini kavıyordu. Tek yaptığım beklemektir. Hepsi bu kadardı.

Rose’un elindeki karton tepside dört kahve vardı. Bir tanesini bana uzatarak yanıma geldi. “Dr. Banning hiç seks hakkında düşünüp düşünmediğini sormamı istedi.”

Terapistim. Az önce onunla biraz konuşmuştum. Yanaklarım kızarıırken yatağın ayak ucunda kıpırdamadan duran Connor ve Ryke’a doğru baktım.

“Hayır,” diye fısıldadım. Şu anda üzgündüm ve hislerle genellikle seksi kullanarak başa çıkardım. Bu sefer öyle olmamıştı. Orgazm olmakla, beni buradan alıp götürecek o heyecanla ilgili çoğu düşüncüyü bastırmıştım. “Lo onca aydır yanımda ve bana destek oluyor.” Kelimeleri yüksek sesle söylemek onları dayanılmaz derecede gerçek kılıyordu. “Onun için güçlü olmak istiyorum.” Şimdi sıra bende idi. Buna hazırdım.

“Seninle gurur duyuyorum, Lily,” dedi Rose. Hatta bunu söylerken gülümsemişti. Ryke ve Connor’a döndüğünde ikisi de kahvelerini almak için ona doğru uzandı. Fakat ablam karton tepsiyi göğsüne doğru çekti. “İkinize de kahve yok. *Kimsenin* suçu olmayan bir şey yüzünden kavga etmeyi bırakacağınız ana kadar da olmayacak.”

“Rose haklı,” dedim sessizce. “Lo bu konuda tartışmanızı istemezdi.” Uyandığında tartıştıklarını duyarsa kendini suçlayacaktı.

Hepsi bana söylenen iddiaların doğru olup olmadığını sormuştu. Olanları doktorlar Lo'nun midesini yıkamaya başladığı sırada duymuştuk. Söylentileri reddetmiştim, doğru olduklarına bir an için bile inanmıyordum. Öyle bir şey olsaydı, Lo bana söylerdi.

Rose ve Ryke şüpheli görünüyordu. Kendi arkadaşlarımızın ve kardeşlerimizin gerçeğe asla inanmayacağını düşünmek beni incitiyordu. İkimiz de adı çıkmış yalancılardık. Söylediğimiz şey önemli değildi, diğerleri tarafından bir gerçek olarak kabul edilmesi zordu. O yüzden anlıyordum ama bu gerçek, canımı daha az acıttığı anlamına gelmiyordu.

Herkes işinden izin alarak odada kalırken tüm üniversite ödevlerimi bir kenara bırakmışım. Kanepeye, onların yanına gitmiyordum, uyuyan sevgilimin elini tutuyordum.

Sonunda kıpırdadığında aradan bir saat geçmişti. Göz kapakları yavaşça açıldı ve kendine gelmeye çalışırken birkaç kez gözlerini kırptı. Diğerleri o tam olarak uyanmadan varlıklarının onu bunaltacağından korkarak odadan ayrılmıştı.

Sadece biz kalmıştık.

Sonunda beni görebilmek için başını çevirdiğinde, o kehribar rengi girdaplarda son derece yürek parçalayıcı bir şey vardı. Burada daha önce de bulunmuştuk. O hastane yatağındaydı. Ben de sandalyedeydim. Ergenlikte yaptığım şeyi tekrarlayarak ona bir bardak su uzattım.

Yavaşça başını iki yana salladı. "Yanıma uzan."

Suyu küçük tepsi masanın üzerine koydum ve geniş yatağa tırmandım. Lo kollarını bana sardı, benimkiler de birkaç kabloya karıştıktan sonra göğsüne dolandı.

Etraf oldukça sessizdi. Birkaç dakika boyunca sadece birbirimizin nefeslerini dinledik.

"Lo," diye fısıldadım. Parmaklarım siyah gömleğinin üzerinde

daireler çiziyordu. "Bilmeni istiyorum ki... Eğer bu dünyayı terk edersen, ben de çok uzun süre burada kalmayacağım." O benim bir parçamdı. Onu kesip atmak, ciğerlerim olmadan yaşamaya çalışmak gibi hissettirirdi.

İşte aşkımız bu kadar derinlere uzanıyordu.

"Lil... Öyle bir şey yapmadım..." Yüzümü kavradı, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı. "Niyetim bu değildi. Bunu sana asla yapmam."

Gözyaşlarını yanaklarından aşağı düşmeden sildim. "Ne kadar içtim?" diye sorarken yüzü buruştu. Sınırının üzerinde içmediğini düşündüğünü fark ettim. Başlangıçta tıpkı onun gibi düşünmüştüm.

"Şişenin çoğunu," dedim.

"Sadece kendimden geçmeliydim." Sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyordum.

"Çok hızlı içtin ve *yıllardır* alkol almıyorsun, Lo. Bu önemli." Doktorlar tolerans durumunun artık farklı olduğunu söylemişti. Eskiden tükettiği aşırı miktarda içkiyi şu anda vücudu kaldıramazdı.

Gözlerini kapattı. "Üzgünüm."

Ona daha sıkı sarıldım. "Ben de üzülmüştüm," diye fısıldadım. "Ama düşündüğünden daha kolay olacak."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle."

Gözlerini açtı ama bakışları uzaktı, orman yangını gibi yayılan söylentileri düşünüyordu. "Doğru değiller. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Onu öptüğümde, vücudumu kendisine doğru çekerek çok daha güçlü bir şekilde karşılık verdi. Öpücüğü, ruhumu parçalayan istekli bir çaresizlikle doluydu. Bacaklarım belinin etrafına dolanmıştı. İlk geri çekilme hamlesi benden geldi. "Lo..."

Nefesleri derinleşmişti. "Belki de... bir süre yanımda olmamalısın."

"Hayır," dedim. "İstesen de beni etkileyemezsin."

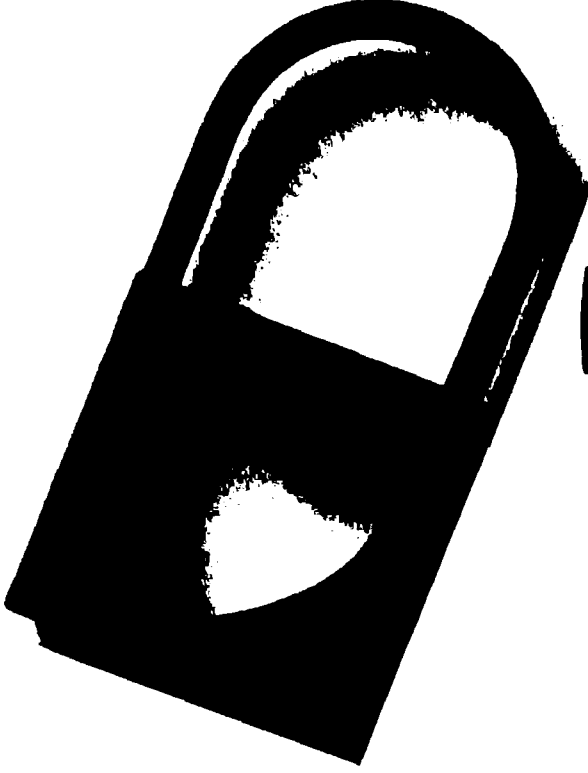
“Nedenmiş o?” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Çünkü senin cazibene dayanabilirim, Loren Hale.” *Tabii cazibesini arttırmazsa.* Öyle bir şey yaparsa kendimi toparlamak için arkamı dönmem gerekebilirdi.

Zayıf, acı dolu bir şekilde gülüp başını iki yana salladı. Yüz ifadesi parçalanıyordu. “Zayıf taraf olmak istemiyorum.”

Söylediği en insancıl şeydi.

Alnını öptüğümde, aynı hızla burnumu öperek karşılık verdi. Gözyaşları, umut ve söylenmemiş sözlerle dolu bir şekilde gülümse-dim. “Olmayacaksın. Uzun sürmeyecek.”

Bölüm 48

1 Yıl: 11 Ay

Temmuz

LOREN HALE

16 Haziran geçmişti. Lily'nin düğün tarihimizi seçtiği günü bir rüya gibi hatırlıyordum. Lily takvimimizde o günü yıldızlarla işaretlememiş olsaydı, gerçek olmadığını düşünürdüm. Ben içmeden önce kısa bir süreliğine sahildeki bir yer hakkında konuşmuştuk ancak ben ayıklığımı bozduktan sonra unutulup gitmişti.

Enerjimiz başka yerlere odaklanmıştı. Keşke o geceden sonra hiç alkol almadığımı söyleyebilseydim ama bir kez yaptıktan sonra ayıklığımı tekrar bozmak çok daha kolaydı.

Bir süredir, yani mart ayından beri iyi değildim. Bazı günler beni rahatlatacak bir şey olmadan yeni bir sabaha başlama düşüncesini bile zor sindirebiliyordum. *Antabus* almak için kendimi zorlayamaz-

dım. Beni burada tutan tek şey Lily'ydi. Her günün bir anlamı olması için uğraşıyordum. Onun için bir anlamı olmasını sağlamaya çalışıyordum. İşleri berbat ettiğimde, dünyanın sonu gelmiş gibi davranmıyordu. Bana ertesi günün daha iyi olacağını söylüyordu.

Yine de bazen babamın haklı olduğunu düşünüyordum. Asla bir piçten fazlası olamayacaktım.

Bölüm 49

2 Yıl: 01 Ay

Eylül

LOREN HALE

Princeton, New Jersey'deki banliyö caddesinde ağabeyimin peşinden koşuyordum. Hiç yavaşlamayı denemiyordu bile. Tendonlarım durmak için çılgık attığında bile yavaşlamıyordu. Tek bir mola için bile duraksamıyordu. Göğsüm sanki içimden bir hayvan çıkmak istiyormuş gibi alev alev yanıyordu. Ryke ise sadece, "Kaldır kıcını!" dercesine arada bir geriye doğru bakıyordu.

Onun kadar hızlı koşamıyordum. Bacaklarım koşmaktan yanarken bile ayak uyduramıyordum. Her biri kurşun kadar ağır olan bacaklarımı hızla birbirinin önüne atsam bile ona yetişemiyordum.

Elbette ki sokağın sonundaki meşe ağacına ilk ulaşan kişi ağabeyimdi. Yavaşlayarak dururken ellerimi başımın üstüne koydum.

Öfkeli bir şekilde ona dik dik bakarken çenem kilitlenmişti ama öfke-
min çoğu kendime karşıydı. Tam olarak onun yanında koşamadığımı
için kızgındım. Bunu yapmak istiyordum.

Tanrım, o kadar istiyordum ki...

“Bana bir kez olsun kıyak geçemez misin?” Nemli saçlarımı al-
nımdan uzaklaştırdım.

“Eğer yavaşlarsam *yürüyüş* yapıyor oluruz,” diye karşılık verdi.
Nefesi bile kesilmemişti, kolunu omzunun üzerinden geçirerek esne-
tiyordu. Şimdi ona yüz tane sınav çekmesini söylesem bile terleyece-
ğinden şüpheliydim.

Gözlerimi devirip kaşlarımı çattım. Her şeyi geride bırakmak is-
tiyordum. Söylentileri, internetteki aptalca şeyleri, sokakta yürürken
insanların bana *bakışlarını* unutmak istiyordum ama yapamıyor-
dum. Vücudumdaki bu gerginliği nasıl atacağımı bilmiyordum. *Asla*
geçmiyordu. Alkol dışında hiçbir şey geçirmiyordu.

Düzgün nefes almaya çalışırken yere çömeldim. Sonra da gözle-
rimi ovuşturdum.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordu Ryke.

“Sikik bir kadeh viskiye. Bir buz küpüne. Sence benim için bunu
yapabilir misin, *ağabey?*”

Aynı şekilde bana ters ters baktı. “Bir kadeh viski mi istiyorsun?
Neden seni sikik bir yük treninin önüne atmıyorum? Aynı şey sayılır.”

Ayağa kalkıp kısa bir kahkaha attım. “Bunun nasıl bir his olduğu-
nu biliyor musun ki?” Kollarımı uzatırken gözlerim sanki öfke nöbeti
geçirmeme ve ağlamama çok az kalmış gibi *alev* almıştı. “Lanet olası
aklımı kaçıracakmışım gibi *hissediyorum*, Ryke. Bana ne yapacağımı
mı söyleyeceksin? Ha? Koşmak ya da sevdiğim kızı becermek, *hiçbir*
şey bu acıyı alamaz.”

Kolay bir çıkış yolu bulabilmeyi o kadar diliyordum ki. Kolay bir
çözüm yolu, alkol dışında herhangi bir şey arıyordum. Gözümü kırp-

madan harekete geçerdim. Ancak bu bokla başa çıkmak dışında yapabileceğimi hiçbir şey yoktu. Hayatıma devam etmeye çalışıyordum. Sadece bu süreç düşündüğümünden çok daha uzun sürüyordu.

“Birkaç kez yolundan saptın,” dedi Ryke. “Ama önceden olduğun noktaya geri dönebilirsin.”

Refleks olarak başımı iki yana salladım.

“Bu ne demek? Bir bira mı içeceksin? Bir viski şişesini kafana mı dikeceksin? Sonra ne olacak?” Konuşmaya devam ederken gözleri parlıyordu. “Lily’yle ilişkini mahvedeceksin. Sabah uyanınca kendini *bok* gibi hissedeceksin. Sikeyim, ölmüş olmayı dileyecek-”

“Şimdi ne dilediğimi sanıyorsun?” diye bağırdım lanet olasıca yeri işaret ederken. “Ayıklığımı bozduğum için kendimden *nefret* ediyorum. Hayatımda tekrar o noktada olmaktan *nefret* ediyorum.” Keşke ayıklığımı bozduğum günü milyon kez tekrar yaşayıp, o gün verdiğim kararı geri alabilseydim. Keşke o telefona hiç cevap vermeseydim. Keşke yukarı çıkıp yatağa kıvrılsaydım. Keşke sadece Lily’ye sarılsaydım ve onunla bu dünyadan kaybolsaydım.

Keşke.

Keşke.

Keşke... Dileklerimin hiçbirisi gerçekleşmiyordu.

Geri çekilirken, “*Sakin ol,*” dercesine elini kaldırdı. “Çok fazla irdelendin.”

“Sen de aynı şekilde irdelendin,” diye karşılık verdim. Medya neredeyse her gün ondan iddialarla ilgili bir açıklama istiyordu. “Ama hiç ayıklığımı bozduğunu görmedim.” Ağabeyim asla kırılmazdı. Tıpkı turmandığı o kayalar gibi yıkılmazdı. Hiçbir şey onu deviremezdi.

Kıskançlığın ve içerlemenin tadı korkunçtu.

“Bu farklı,” dedi Ryke. Sesindeki düşmanlık ve agresiflik azalmıştı. “Medya oldukça boktan şeyler söylüyordu, Lo. Bununla bildiğin ilk yöntemle başa çıktın. Kimse seni suçlamıyor. Sikeyim, sadece sana yardım etmek istiyoruz.”

Ensemde ter birikti. Sabah koşusu yüzünden terlememiştim. “Onlara inanmıyorsun, değil mi?” diye sordum. Taciz söylentileri hakkında konuştuğumuz neredeyse her seferde cevabı gözlerinde görebiliyordum.

“Kime?” diye sordu.

“Haberlere, tüm o muhabirlere... *Babamızın* gerçekten de bana o tür şeyler yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?” *Hayır de. Sadece hayır de.* Bana inanmasına ihtiyacım vardı.

Acı çektiği resmen her yanından okunuyordu. Cevabı açıkça ortadaydı.

“Bu sikik şey doğru değil!” diye bağırdım. Neden öz ağabeyim bana inanmıyordu? Onu üç yıldır tanıyordum. *Üç yıl.* Bunun bir anlamı olmalıydı.

“Tamam, tamam.” Tekrar ellerini kaldırdı. “Sadece önündeki sikik yolda ilerlemelisin. İnsanların ne düşündüğü hakkında endişelenme.”

İçimden bir kahkaha attım, gerginlikle dolu bir kahkahaydı. *İnsanların ne düşündüğü hakkında endişelenme.* Derin bir nefes alarak sahip olduğum en karanlık bakışla gökyüzüne odaklandım. “Bunu sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi söylüyorsun, Ryke. Ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?” Başımı çevirip gözlerine baktım.

“O zaman sadece senin sikik canını sıkmak için söylemeye devam edeceğim.”

Derin bir nefes daha verdim. *Peki.*

Başımın arkasına dokunup sokağın aşağısındaki eve doğru başını salladı. Onun temposunu biraz takip ettim ve kaslarının belli kısımlarda nasıl gözüktüğünü izledim. Bana bir atlet olduğunu hatırlatıyordu. Farklı türden bir insandı. Dokuzdan beşe kadar çalıştığı bir işi olmayabilirdi ama hedefleri vardı.

Benim yanımda olmak için askıya aldığı hedeflere sahipti. Sırf ben kendi hayatımda frene basmak zorunda kaldığım için kimsenin hayatını durdurmasını istemiyordum.

Sabahın sessizliğinde yolun ortasında durdum. Hiç kamera yoktu, koşmak için en iyi zamandı. Dudaklarımı yaladım. “Kaliforniya seyahatin için... Aylardır bunu sormadığımı biliyorum. Çok bencilce davrandım...”

“Bunu kafana takma.” Başıyla evi işaret etti. “Hadi gidip kızlara kahvaltı hazırlayalım.”

“Bekle... Bunu söylemem gerekiyor.” Güçlkle yutkundum. “Gitmen gerekiyor.” Sözümü kesmeye çalıştı ancak ben devam ettim. “Aptalca sıkık cümlelerini tahmin edebiliyorum. Ve sana *gitmeni* söylüyorum. Kayalara tırman. Ne yapman gerekiyorsa yap. Bunu çok uzun zamandır planlıyordun ve mahveden ben olmayacağım.”

Başka kimseye zarar veremezdim.

“Başka zamana ayarlayabilirim. O kayalar siktiğimin yerinden hareket etmiyor, Lo.”

Ellerimi tekrar başımın üzerine koydum. Aylardır, belki de daha uzun süredir Kaliforniya’daki bu kayalıklara serbest solo tırmanış yapmak istiyordu. “Eğer gitmezsen kendimi *bok* gibi hissedeceğim,” dedim. “Ayrıca içeceğim. Sana bunun sözünü verebilirim.”

Bana ters ters baktı.

Neden anlamıyordu? *Bırak beni.* “Sana ihtiyacım yok,” dedim sert bir şekilde. Bu tamamen bir yalandı. Ama ona bir can yeleğiymiş gibi tutunup duramazdım. Ağabeyimin bensiz bir hayatı olmasına izin vermeliydim. “Sikeyim, elimi tutman için *sana* ihtiyaç duymuyorum. Hayatında bir kere olsun benim gibi lanet olası bir bencil olmanı istiyorum. Böylece ben de seninle kıyaslanınca kendimi boktan biriymiş gibi hissetmeyeceğim, tamam mı?”

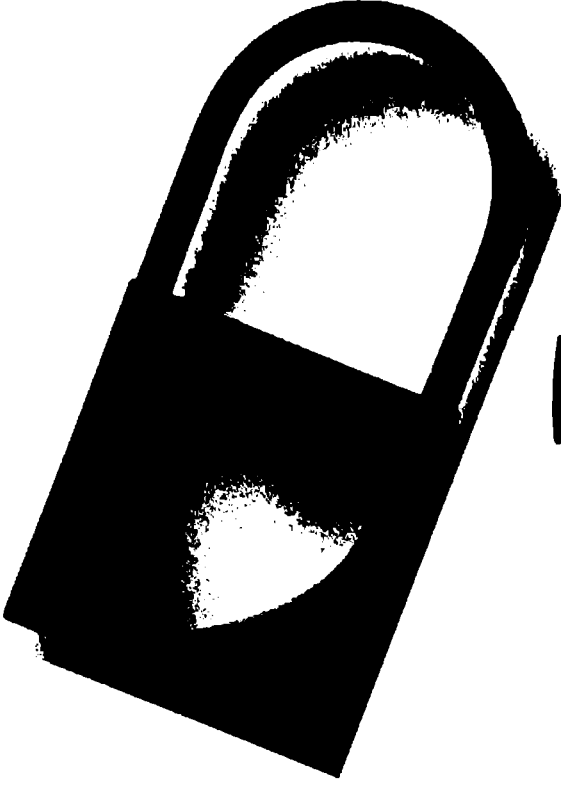
Her dakika daha da koyulaşan sert ifadesiyle uzunca bir süre bana

haktı. *Lütfen. Vazgeç benden. Sadece bu seferlik.* Ardından, “Tamam, gideceğim,” diye cevap verdi.

Nefesimi serbest bırakırken üzerimden bir baskının kalktığını hissettim. Suçluluk duygusunu bu kadar uzun süredir taşıdığımın farkında değildim.

Ryke kolunu omzuma attı. “Belki bir gün beni geçebilirsin.”

Evet. Belki bir gün.

Bölüm 50

2 Yıl: 01 Ay

Eylül

LILY CALLOWAY

“Ne yaptım ben?” diye sordum omuzlarımı öne doğru kıvrırken. Ablam sanki iri Spartalı savaşçıları ezip geçiyormuş gibi beni alt kat-taki banyoya sürüklemişti. Ben büyük ihtimalle kılıçlarına karşı kıp-kırmızı kesilip teslim olacakken, Rose görev başındaki bir kadın gibi hepsini yere sermişti. Hiçbir adam onu durduramazdı. *Üç yüz tane olsalar bile.*

“Bu seninle ilgili değil,” dedi Rose. Saçlarını şık bir atkuyruğu ola-rak bağlamakla meşguldü.

Kaşlarımı çattım. “Tuvaletin tıkanıklığını düzeltmek için mi ha-zırlanıyorsun?”

Bana bir bakış attı.

"Ne? Saçını düzeltiyorsun. Elimdeki tek şey bu." Bana hiçbir bilgi vermemişti ki!

Ağzını açtığı anda biri kapıyı çaldı. "Siz ikiniz birlikte orada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Lo. Sesi oldukça şüpheli geliyordu. Durumun *zaten* şüphe uyandırıcı olduğunu kabul ediyordum. Ortak banyo seansları sadece içeride birden fazla kabin olduğunda gerçekleşirdi. Tabii... seks dışında. Fakat aklımdan geçenlerden biri bu olamazdı çünkü öyle bir şey, ensest ilişki anlamına gelirdi.

Anında kızardım. Zihnim için biraz çamaşır suyuna ihtiyacım vardı.

Lo'nun duvara yaslandığını, kollarını göğsünde birleştirerek beklediğini gözümde canlandırırdığımda neredeyse onu içeri davet edecek gibi oluyordum. Ancak ablam avucuyla ağzımı kapatıp çılgın gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Bu hem korkutmuş hem de ablamın tarafında olmamı sağlamıştı. Sarı-yeşil gözleri çok ikna ediciydi. Ayrıca oldukça dramatik bir insan olmasına rağmen, şu anda yaşanan şey ciddi bir olay gibi görünüyordu.

Rose sessiz kalacağıma güvenerek elini çekti. Sonra kapıyı hafifçe aralayıp kafasını dışarı uzattı. "İki kelime, Loren. *Kadın menstürasyonu*." Ardından kapıyı suratının ortasına çarparak kapattı.

"Harika," diye bağırdı Lo. Ablamın sözlerine sinir olmuştu. "Regl dönemin bittiğinde benimle tekrar konuş derdim ama sen her zaman bir sürtüksün." Bu cevap karşısında irkildim. Bağımlılığı nüksettiğinden beri daha acımasız davranmaya başlamıştı. Bu durum, daha da fazla suçluluğu beraberinde getiriyordu. Söylediği şey karşısında yüzünü buruşturduğunu düşündüğümde midemin bulandığını hissettim.

Ayak sesleri döşeme parkelerde yankılandı. Uzaklaşıyordu.

"Kadın menstürasyonu mu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Bu da ne demek oluyor, Rose?"

Gözleri alev alev yanarken yanımdan geçip lavabonun altındaki dolabın önünde diz çöktü. Sessizliği beni geriyordu.

Tırnaklarımı yiyecek gibi oldum ama sonra elimi hızla ağzımdan çektim. "Daisy'yi getirmemi ister misin?" diye sordum. "Eğer bu bir kardeş meselesiyse onu da dahil etmeliyiz, değil mi?" Onu erkeklerle yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum. Hepimiz Paris seyahatini kutlamak için bir araya gelmiştik. Birkaç gün içinde Moda Haftası vardı ve Daisy ilk kez yanında annemiz olmadan katılacaktı. Bu onun için büyük bir olaydı. Rose da parti vermeyi seviyordu, tek katılımcıları yakın arkadaşları olsa bile.

Ablam ayağa kalkıp bir kutu tamponu elinde salladı.

Gözlerimi kısıtım. "Yani bu gerçekten de reglinle ilgili?" Ortada bir gizem varmış gibi hissediyordum. Çözmek için programlanmadığım bir sorun vardı sanki.

"Hayır," dedi aptalmışım gibi. Bu durumda nasıl aptal olan tarafta olduğumu anlamıyordum. Rose kutuyu aniden açıp içinden tanıdık bir çubuk çıkarmıştı.

Hızlı düşüncelerim dudaklarımdan döküldü. "Hamilelik testini tampon kutusuna kim koymuş?"

Rose dudaklarını büzerek, "Testi buraya koydum," dedi ifadesiz bir şekilde.

Hmm.

Hmmmmmmmm. Gözlerim şokla kocaman açıldı. Böyle bir şeyin gerçekten olabileceğini hiç tahmin edememiştim ya da inanmamıştım. Rose hamilelik testini iki parmağının arasına sıkıştırdı. "Sen hamile..."

"Reglim gecikti."

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyordu.

Bunu neden bu kadar gizli tuttuğumu anlamıyordum. Yüksek sesle, hatta kendi içimde bile itiraf etmek istediğimden daha çok kez

gizlice hamilelik testi yapmak zorunda kalmıştım. Geçmişimde o kadar geri gidersem stresten kurdeşen dökmeye başlayabilirdim. Fakat bunu söyleyen kişi ablamdı. Kasaya gelince çok fazla kızardığım için benim yerime tampon satın alan kişiydi.

“Neden testi gizlice yapıyorsun?” diye sordum başımı eğerek.

Manikürlü tırnağıyla tuvaleti işaret etti. “Otur.”

Nc? “Rose,” dedim tereddütle. “*Senin* tuvalete oturman gerekiyor, hamile olabilecek kızın kardeşi bunu yapamaz. Hamilelik testleri yapırken...”

Gözlerinde beni parçalamak istiyormuş gibi görünen bakışlar vardı. Onun tek can düşmanı Loren Hale’mişim gibi yüzüme bakıyordu.

“Rose Takımı’ndayım.” Göğsümü işaret ettim. Aynada kemikli kollarımı ve kızarmış tenimi görebiliyordum. Güneş yanığı olmuşum gibi duruyordu.

“Önce senin test yapmanı istiyorum,” diyerek çubuğu elime tutuşturdu.

Bembeyaz oldum, tüm kan bedenimi terk etmişti. “Neden?”

“Denemeden önce işe yaradıklarını bilmek için,” diye cevapladı. “Bir dayanak noktasına ihtiyacım var.”

Bu kulağa... aşırı saçma geliyordu ama ablam giderek sabırsızlaşıyordu. Öyle olduğunu görmek endişelenmeme sebep olmuştu. Gözleri gelecek hakkında çok fazla düşünüyormuş gibi odanın içinde geziniyordu. Rose’un çocuklardan hoşlanmaması bir sır değildi. Beklerden çok daha az hoşlanıyordu.

“Connor’la çocuk yapmak hakkında konuştuğunuzu sanıyordum,” dedim sesimi yumuşatarak. Bu konu hakkında konuşurken elimden geldiğince dikkatli olmaya çalışıyordum.

“Otuz beş,” dedi Rose. “Otuz beş yaşındayken çocuk yapacağımızı konuşmuştuk. Bu planın bir parçası değil.”

Daha yirmi beş yaşındaydı.

“Biliyor musun?” diye sordum. “Senin yaşındaki bir sürü kadın bebek sahibi oluyor.” Onu desteklemek için elimden geleni yapıyordum ama bana yeniden ters ters bakmaya başlamıştı.

“Çubuğun üstüne işe.” Her sözcüğü kulağa bir tehdit gibi geliyordu.

Derin bir nefes aldım. Rose benim için çok daha fazlasını yapmıştı. En azından böyle bir şey yapabilirdim. “Lo’ya hamilelik testi yaptığımı söyleyemezsin. Yoldaşlık için olsa bile. Duyarsa aklını kaçıırır.”

“Bu konu hiç gündeme gelmeyecek,” diye söz verdi.

Tuvalete yaklaşarak taytımı indirip soğuk klozete oturdum. Parmaklarıma işememeye dikkat etmeye çalışarak -ki en zor kısmı buydu- yaptığım şeye odaklandım. İşim bittiğinde taytımı yukarı çektim, çubuğu tezgahın üzerine koydum ve sonuçları beklerken ellerimi yıkamaya başladım.

“Sıra sende,” derken düşündüğü kadar korkutucu olmadığını göstermek için gülümsedim.

Keskin bir nefes aldı. “Seninki belli olana kadar bekleyeceğim.”

“Bir an önce yapıp bitirmen daha iyi hissetmeni sağlayacak.” Volta atmayı bir an önce bırakmazsa on santimlik topukluları beş santime inecekti. Nazıkçe tampon kutusunu ona doğru uzattım. Her şeye rağmen durumun o kadar da kötü olmadığını göstermeye çalışıyordum. “Muhtemelen negatif çıkacak zaten. Doğum kontrol hapi kullanıyorsun sonuçta, değil mi?”

“Daha önce bir gün bile gecikmemiştim. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun.”

“Hamile olman imkânsız demek.” Onun için nefesimi serbest bırakırken gülümsedim. Boşuna dramatik davranıyordu.

“Şanssızım demek. Çok ama çok şanssızım, Lily. Doğum kontrol hapi yüzde doksan dokuz etkili. Connor’ın insanüstü spermi bir

şekilde vücudumun savunmasını aştı. Connor *kazandı*. Spermi yu-murtama ulaştı ve dokuz ay boyunca içimde büyüyen bu şeyi taşımak zorundayım. Connor ise tüm o süre boyunca kontrol edilmesi mümkün olmayan bir kadını hamile bıraktığı gerçeğiyle hava atacak.” Heyecanlı konuşmasından sonra derin bir nefes verdi.

Gözlerim irice açılırken destek verebilmek için demir gibi sertleşmiş omzunu okşadım. Connor’ın spermini ya da süper kahraman pelerini giymiş spermleri düşünmemeye çalışıyordum. “Bir bebeğin olursa, onu giydirebileceğin şirin kıyafetleri düşün.” Aklıma gelen tek *olumlu yön* bundan ibaretti.

Soğuk bir ses tonuyla, “Bebekler oyuncak değildir,” diye karşı çıktı. Öne atılarak elimin omzundan düşmesini sağlamıştı. Zaten pek rahatlatıcı olduğunu düşünmüyordum. İsteksizce tampon kutusundan başka bir hamilelik testi çıkardı.

“Tamam,” dedim kendimi toparlayarak. “O zaman bana çocukları neden sevmediğin hakkında bir sebep söyle. Öfke nöbetleri ve kirli bezlerle ilgisi olmayacak.”

Siyah iç çamaşırını elbisesinden indirdi ve testi yapmadan önce çubuğa baktı. “Garip bir şekilde Connor ve benim melezi-me ben-zeyeceği gerçeğini bir kenara bırakırsak,” diye açıkladı. “Çocuklar ebeveynlerinin yansımasıdır. Söyleyecekleri ya da yapacakları her şey benim ebeveynlik tercihlerimin bir sonucu olarak görülecektir.” Başını iki yana salladı. Yüzü bilinmeyenin korkusuyla kararmıştı. “Bu sıkık bir matematik sınavında işleri batırmaya benzemez, Lily.”

Sonra gözlerini devirdi, duvarlarını tekrar yükseltiyordu. “Senin ki ne diyor?” diye sordu testin üstüne işerken.

“Negatif,” dedim daha çubuğu elime almadan. O sifonu çekerken çubuğumu alıp baktım. “İki çizgi var...” Talimatları alıp okumaya başladım, kalbim boğazımda atıyordu. *Hayır...*

Ellerini sabunla ovalayıp durularken yanıma geldi ve omzumun üstünden teste baktı. “*Lily.*” Kaşları suçlamaya kalkmıştı.

“Bozuk bu!” Bana ihanet etmiş gibi çubuğu gösterdim. Hızlıca lavaboya fırlattım. Hamile olmama *imkân* yoktu. *Evet. Bu imkânsız, değil mi?*

Rose omuzlarımdan tutarak beni kendine çevirdi. “*Sakin ol,*” dedi anlayışsız bir sesle.

Sanki bir doğum kursundaymışım gibi uzunca bir nefes aldım. *Aman Tanrım.* Çoktan hamilelik şeyleri yapmaya başlamıştım bile. Kızarmış yanaklarıma dokundum. “Yanıyor muyum? Yedinci derece yanık olmuşum gibi hissediyorum.”

“Öyle bir şey yok,” dedi Rose.

“Seninki ne diyor?” diye sordum tezgâha bakmak için hamle yaparken.

Omzumu daha sıkı kavradı. “Konsantre ol. Her seferinde bir tane sorunla uğraşalım.”

Tamam. Ancak tavrındaki değişikliği fark etmiştim. Asık suratlı, paniklemiş ablam normalden biraz daha heyecanlı bir şekilde problem çözme tavrına bürünmüştü. Benim sorunlarıma odaklanarak kendininkilerden kaçıyordu.

“Lo korunuyor mu?”

“Hayır,” dedim. “Peki ya Connor?”

Bakışları buz kesti. “Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bunu zaten konuşmuştuk.”

Ah, evet. Doğru.

“Nefes al,” dedi Rose.

Nefes alıp verdim. Hamile olabilirdim. “Aman Tanrım.”

“Reglin ne kadar gecikti?” derken beni sorgulamaya devam ediyordu. Beynim aynı anda beş yoldan geçmeye çalışıyordu sanki.

“Şey...” Gözlerimi kırpıştırdım. “Şey...” Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Doğum kontrolüyle reglimi atlıyorum.” Ne kadar geciktiğimi bilmiyordum. Ben onun gibi

değildim, telefonunda bir sonraki regl dönemi için ayarladığı uyarılar olduğuna emindim.

“Tüm doğum kontrol haplarını aldın mı? Her gün? Bir tanesini bile kaçırmadan?”

“Bu konuda iyiyim,” diye cevap verdim. “Hep dikkatli ol...” Yüzümü buruşturdum. *Kahretsin*. Cevaplar için beynimi zorlamaktan başım ağrıyordu. Lo’nun bağımlılığı nüksettiğinde, istismar söylentilerinin sönmek yerine alevlendiği dönemde her şey gerçekten kafa karıştırıcı ve stresli bir hale gelmişti. O zaman dikkatim dağılmış ve ilacı almayı unutmuş olmalıydım.

Farkındalıkla birkaç adım geriye savruldum. Rose omuzlarımı tutmaya devam ediyordu. Sabah mimozamı fazla kaçırmış gibi sallanıyordum. Bu doğru olamazdı. “Bu yanlış.” Ortaya çıkan sonuca inanamıyordum.

Eğer hamileysem... Lo mahvolacaktı. Alkolizm kalıtsal olduğu için çocuk istemediğini daha önce söylemişti. Ayrıca bebek sahibi olabilecek bir durumda değildik. Bir noktada olup olamayacağımızı bile bilmiyordum.

“Yanlış olmak zorunda,” dedim yeniden. Bu kez ablamın kısık gözlerine baktım.

Onun, “*Muhtemelen öyledir,*” ya da “*Hamile olmana imkân yok,*” demesini bekliyordum. Ancak belki de gerçekçi görünmüyordu. Ben bir seks bağımlısıydım. Uzun zaman önce böyle bir kaza başıma gelmeliydi, değil mi? “Anal seks yapıyoruz,” dedim aniden. Sanki açıklamam her şeyi çözecekmiş gibi elimi bile kaldırmıştım.

“Yani?”

“Yani çok ama çok fazla anal seks yapıyoruz ve o pozisyondayken sperm doğru yere gidemez.” Konuşurken “vajina” ve “yumurta” kelimelerinden kaçınmaya çalışarak içime kapanıyordum.

“Tek gereken şey *vajinal yoldan* bir kere sevişmek,” dedi Rose.

“Ayrıca neden *çok ama çok fazla* anal seks yapıyorsun? *Hiçbir* türden seksi *çok ama çok fazla* kez yapıyor olmaman gerekiyor. Daha dikkatli olduğunuzu sanıyordum.”

Dikkatli olmuyorduk.

Terapistimin kara listesine uymayı bıraktığımızdan beri dikkatli değildik. Gün ortasında sevişiyorduk. Halka açık yerlerde sevişiyorduk. Bu yeni rutinimiz haline gelmişti. İkimizi de neşe ve normallik duygusuyla dolduran bir rutindi.

“Sana söylemem gereken bir şey var. Lütfen çılgılık atma.” Saçımdan önüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Yirmi birinci yaş gününden bir süre önce, Lo’yla aramız pek iyi değildi. Seks hakkında büyük bir kavga ettik...” Boğazıma takılan taşları yutarak konuşmaya çalıştım. “Onu seksten uzak tuttuğum için kendimi suçlu hissediyordum. Benim etrafımdayken kendini hep tutuyordu.” Duraksayarak tepkisini ölçtüm.

Öfke yüzünü çoktan şeytani bir şekle sokmuştu. Yanakları içe çökmüştü, kollarını göğsünde kavuşturuyordu.

Siktir. Sadece anlatmaya devam ettim. “Yani birlikte olduğum adamın benden korkmasını istemedim. Ancak böyle hissetmeye başlamıştım. Bu yüzden...”

“Çok ama çok fazla seks yapmaya başladınız,” diye cümlemi tamamlayarak olayı açıklığa kavuşturdu.

“Ayrıca terapistimin önerdiği kuralları da bir kenara bıraktık.”

Ağzı açık kaldı. “Bırakmadınız.”

“Onlar öneriydi sonuçta,” diye vurguladım.

“Peki bunu Dr. Banning’e söylediniz mi? Ne yaptığınızı anlattınız mı, yoksa Loren’la bunu *herkesten* sakladınız mı?” *Eh, Daisy biliyor...* Ama en küçük kardeşimi otobüsün önüne atacak değildim. Sadakati ödüllendirilmeliydi.

“Bu bizim özel hayatımız,” dedim sessizce. “Kontrol altında tuttuğumuzu sanıyorduk.”

“Şimdiyse hamilesin,” diye tersledi. “Sence bu *kontrol altında tutmak* mı?”

Gözyaşlarını akmaya başladığında hızlıca onları sildim. “Testin sonucu yanlış olabilir...”

Ağladığını gördüğünde gözlerini devirse de cephaneliğindeki tüm silahlarla saldırmayı bıraktı. “Ne kadar çok?” diye sordu ellerini kollarına koyarak.

“Bilmiyorum...” Miktarı hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. “Belki iki ya da üç kez. Bazen dört.”

“Her gün mü?” Kelimeleri asitle doluydu.

Cevabım nazik duygular ve neşe uyandırmayacaktı. Bu yüzden dudaklarım kapalı kaldı, yanıt olarak sadece başımı salladım.

“İki yıl boyunca mı, Lily?” Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Belki de bu konuda ona güvenmediğim için üzülmüştü.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “İşe yarıyordu...” Şimdiye kadar. Karnıma dokunamıyordum. Orada gerçekten bir şey var mıydı?

“Bu zamana kadar çoktan on kere hamile kalmamış olman şaşırtıcı.”

“Test yanlış çıkabilir,” diye bağırdım. Aklımdaki tek umut kırınına tutunmuştum. Lo’ya nasıl söyleyecektim? Bu durum, onu aylardır uzaklaştırmaya çalıştığım uçurumdan aşağı atlamasına sebep olurdu.

“Emin olmak adına senin için bir randevu alacağım.”

Onu başımla onayladım. Bakışlarım diğer hamilelik testinin durduğu tezgâhın üzerine kaydı. Ablamın bakışları yere sabitlenmişti. Kendi kaderiyle yüzleşmekten çok korkuyordu. Onun yerine harekete geçerek çubuğa yaklaştım.

İki çizgi vardı.

Tıpkı benimki gibi.

Tekrar başımı iki yana salladım. Aklımda tek bir düşünce var-

dı ve göğsümdeki ağırlığı kaldırıyordu. "Testler bozuk olmalı, Rose. İkimizin de aynı anda hamile kalma olasılığı kaç ki?" Hepsi tamamen yanlıştı. Biz iyiydik.

"İmkânsız değil tabii ki," diye cevapladı. Vücudu tahta gibi kaskatı kesilmişti. "Kendim için de randevu alacağım."

Başka bir nefes daha verirken çenem titriyordu. "Lo'ya söyleyemem," dedim farkındalıkla. Test doğruysa bile ona öğrendiğim anda söyleyemezdim. Paramparça olurdu. Ona hiçbir şekilde acı çektirmek istemiyordum.

"Biliyorum," dedi Rose. "Ben de Connor'a söylemeyeceğim."

Ağzım açık kaldı. "Neden?" Connor çocuk *istiyordu*. Bir yılı aşkın süredir evlilerdi ve birlikte birçok engeli aşmışlardı. Hiçbir ayrılık belirtisi de göstermemişlerdi. Evrenden gelen, sadece inek yıldızların erişebileceği bir gücü paylaşıyorlardı. Böyle olduğundan emindim.

Galaksi onların tarafındaydı.

"Mutlu olacak." Kelimeyi iğrenç bir şeymiş gibi söylüyordu. "O etrafımda sırtıp böbürlenmeye başlamadan önce durumun korkunçluğunu sindirmek için alabileceğim kadar çok zamana ihtiyacım var." Bu bir ilanmış gibi çenesini kaldırdı. "Zaten iddia ettiği kadar zekiyse kendi kendine anlayacaktır."

Gerçekten bir süreliğine böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmak isteyip istemediğini merak ettim. Garipti ama muhtemelen bu meydan okuma Connor'ın hoşuna gidecekti. Düşününce... belki çok da garip değildi. Bahsettiğimiz kişi Connor Cobalt'tı.

Bir an için zihinsel durumumu değerlendirdi, endişelerinin tekrar bana yöneldiğini hissedebiliyordum. "Birbirimize yardım edeceğiz," diye açıkladı. "Sen Lo'ya söylemeye hazır olana kadar başka kimseye bundan bahsetmeyeceğiz."

"Eğer hamileysem," dedim ama gözyaşı şelalelerim çoktan tekrar akmaya başlamıştı. Rose genelde haklı olurdu, zeki olan kişi oydu.

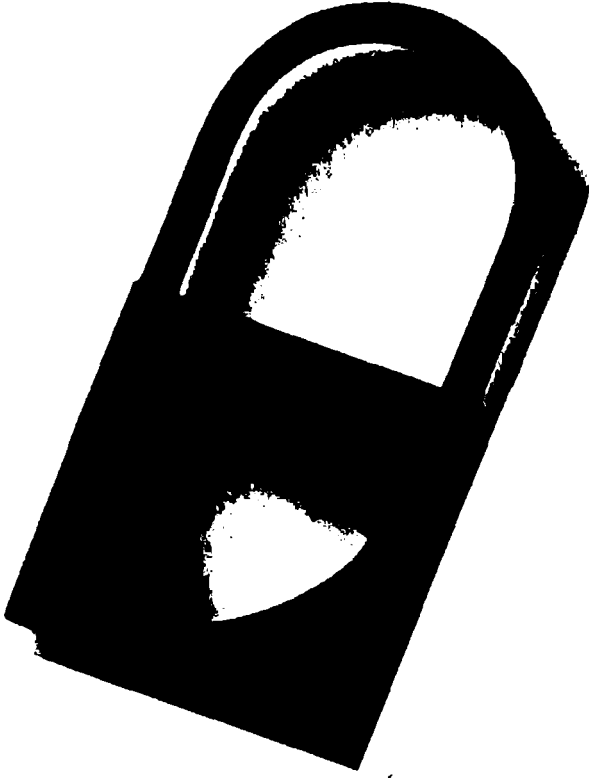
Testte yanlışlık olabileceği ihtimalini dikkate bile almaması, bu durumu olmasını istediğimden daha gerçek kılıyordu.

Bir parça tuvalet kâğıdı koparıp bana uzattı.

Gözlerimin etrafını kuruladım. Durumumuzu saklamak için herhangi bir şansımız olmasını istiyorsam banyodan sıkıntılı ve üzgün bir şekilde çıkamayacağımı fark etmiştim. Burnumu çektim.

Buz gibi Rose Calloway sesiyle, “Senin için buradayım,” diye açıkladı ablam. Belki tuhaftı ama bu durum rahatlatıcı olmanın da ötesindeydi. “Birbirimizi yüzüstü bırakmayacağız.”

Başımla onayladım. Günün sonunda, Lo için en iyi olan şeyi yapmak zorundaydım. Canımı yaksa bile.

Bölüm 51

2 Yıl: 01 Ay

Eylül

LOREN HALE

“Daisy nerede?” diye sordu Rose. Lily’yle birlikte mutfağa girmişti. On beş dakikadan uzun süredir banyoda vakit geçiriyorlardı. Connor haklıydı, bu tür şeyleri sorgulamamalıyım. Rose’dan bahsediyorduk. Lily’ye seks hakkında sorular yöneltiliyor olabilirdi. Sadece aşırı endişeliydi.

Connor pastirmaları bir kâseye boşalttı. Akşam yemeğinde kahvaltı yapacaktık. Daisy’nin veda partisi için istediği menü buydu. “Garajda,” diye cevap verdi. “Ryke onu kontrol etmeye gitti.”

Lily’nin bana yaklaşmasını izledim. Bakışları yavaşça üzerimden geçip kasıklarına doğru indi. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile düşünmüyordum. Gülümsememi sağlamıştı ama birkaç adım uzağında dururken tereddüt ediyordu.

Siktir et. Parmaklarımı tayıtının beline geçirip onu göğsüme çektim. Doğruca bana çarptığında dudaklarından şaşkın bir nefes kaçtı. Avuçlarını karın kaslarımın üzerine yerleştirdi ve burnunu öptüğümde kızardı. “Lo,” diye fısıldarken göğsüme karşı duran kalbi hızla atıyordu. Benimki de hızına uyum sağladığında yanağından öptüm. Lily derin nefesler alıp veriyordu, gözleri ihtiyaçla ve... başka bir şeyle parlıyordu.

Gözlerini kaçırarak aralarında bir metre kadar mesafe olan Connor ve Rose’a dikkatini verdi.

Rose kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Gülümsemenden nefret ediyorum.”

“Gülümsememe bayılıyorsun. Bu yüzden seni rahatsız ediyor, sevgilim.”

“Bu ters mantığınla Quiz Bowl Turnuvası’nın* ilk turunu bile geçemezsin.”

Connor ona doğru bir adım attı. “Quiz Bowl Turnuvası’nı asıl kazandıran şey mantığımdı. Dört yıl boyunca. Peş peşe.”

Rose ona dik dik bakarken, “Umarım kedin bu gece yüzünü tırmalar,” dedi ruhsuz bir şekilde. Eliyle tırmalama hareketi bile yapmıştı.

Connor en iyi iltifatı almış gibi sırtıyordu.

Lily’ye doğru döndüm. “Lil?”

“Ryke’la, randevuya çıkma konusunu konuştun mu?” diye sordu. Sanki onu öpmüyormuşum gibi flörtümü görmezden gelmişti. Genelde en azından hareketim karşısında gülümserdi.

“Evet... kardeşinle birlikte olmadığını söylüyor.” Daisy, onun apartmanına taşındığından beri *hepimiz* aralarında bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştık. Ryke o zamandan beri tek bir kızla bile

* *Quiz bowl*, oyuncular çok çeşitli akademik konularda test eden soru tabanlı yarışmalara verilen isimdir. (ç.n.)

randevuya çıkmamıştı. Hatta onunla flört etmeye çalışan, numarasını vermeyi teklif eden kızları bile *reddediyordu*. Bu gerçekten çok garipti.

“Belki de Daisy *olmayan*, gizli bir kız arkadaşı vardır,” diye bir teori ortaya attı. Ancak neredeyse her gün birlikte vakit geçiriyorlardı. Connor başka biri olmasının mümkün olduğunu hiç düşünmüyordu.

“Bilmiyorum...”

Lily endişeyle kolunu ovmaya başladı, bacağı kalçama doğru yükseliyordu. Dürtüsüne engel olamıyordu, kötü bir dürtüydü. Artık aralarındaki farkı anlayabiliyordum.

“İyi misin, Lil?” diye sordum.

“Evet.” Yaptığı hareketin farkına vararak bacağına çekti.

“Seni çok zorlasaydım bana söylerdin, değil mi?”

Hızlıca başını salladı. “İyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece biraz...” Yaklaşarak fısıldadı. “*Tahrik oldum.*” Tekrar kızardı ama en sonunda gergin bir şekilde gülümsedi.

“Hiç fark etmemiştim,” dedim dudaklarım kıvrılırken. “Daha sonra bu konuyla ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek.” Dudağının köşesini öptüğümde vücudu bana doğru kıvrıldı. Elim sırtına doğru indi, tişörtünün altında doğru kayd ve...

“Loren,” diye çıkıştı Rose. Aramızdakileri tamamen mahvetmişti.

Zihnimden sessiz bir iç geçirerek aramıza biraz mesafe koydum.

“Efendim?”

“Ben odadayken kardeşimi ellememeye ne dersin?”

İçimdeki öfke fırtınası geri döndü. “Peki ben odadayken kocanı sözlü olarak *becermemeye* ne dersin?” Ona gülümsedim.

Bana delirmişim gibi baktı. “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Connor genişleyen gülümsemeyişle tezgâha yaslanarak ağzına bir üzüm attı. Meyveyi yerken bile yüzündeki zengin sırıtışı bozulmamıştı.

“Gülümsemenden nefret ediyorum!” diyerek onun tiz sesini taklit ettim. “Bu ters mantığınla... Her neyse işte.” Onu doğru düzgün taklit bile edemiyordum. Zaten ağabeyim ve Daisy’yi içeri çağırmam gerekiyordu. Kutlama yemeği hazırды.

Rose’un sesi arkamda duyulurken kapıyı açtım. “Seninle flört etmiyordum, Richard.”

Connor’ın sırtışının tüm yüzünü kapladığını hissedebiliyordum.

“Hey,” diye seslenirken garaja girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. “Yemek...” Gördüklerimle yüzüm düşerken bir sürü duygunun üzerime akın ettiğini hissettim.

Ryke ve Daisy park halindeki bir motosikletin üzerindeydi. Daisy’nin bacakları onun beline dolanmıştı, gidonun yanındaki benzin tankına neredeyse düz bir şekilde uzanıyordu. Ryke’in vücudu onunkine yaslanmıştı, aralarında hiç boşluk yoktu. Gördüğüm şey masumiyetten kilometrelerce uzaktı.

En kötüsü ise, daha birkaç dakika önce konuştuğumuzda ağabeyimin aralarında *hiçbir şey* olmadığını söylemiş olmasıydı. Anlayamıyordum. Neden bana yalan söylediğini anlayamıyordum. Daisy’ye karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini sormuştum. Hissetmediğini söylemişti. Sevişip sevişmediklerini sormuştum. Olumsuz yanıt vermişti. Ona *her şeyi* sorup duruyordum ve bana duymak istediğimi düşündüğü cevapları vermekten başka bir şey yapmıyordu. Benim için ince bir buzun üstünde yürüyordu ancak ihtiyacım olan tek şey lanet olası doğrulardı.

Her geçen gün kahrolası aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum.

Öfkeyle dolup taştım. Hislerimi kontrol edemiyordum. Ryke motosikletten inerken yaşananlar konusunda hiçbir suçu yokmuş gibi davranıyordu. Daisy de onun hareketlerini takip etmişti. Sonunda beton zeminin üzerinde durduklarında yanlarına gittim.

“Bir şeyi mi bölüyorum?” diye sordum ağabeyime.

“Hayır,” dedi Ryke. “Sadece konuşuyorduk.”

Birkaç kere başımla onayladım. O kadar derin korkularım vardı ki, onlara neredeyse hiç dokunamıyordum bile. Daisy’yi kullanıp atabilir, onun kalbini kırabilirdi. Bana ihanet edebilirdi. Benim de kalbimi kırabilirdi. Sadece bana *bir şeyler* vermesine ihtiyacım vardı. Onu sevdiğini söylemesine, gördüğüm şeylerin düşündüğümünden daha fazlasını ifade ettiğini söylemesine ihtiyaç duyuyordum. Tüm bu şüpheleri aklımdan atabileceğim *herhangi* bir şey olmalıydı...

“Eğer *sadece* konuşuyorduysanız, neden onun bacakları senin beline dolanmıştı?” diye sordum.

“Lo,” diye araya girdi Daisy. Fakat ağabeyim elini kaldırarak sessizce konunun dışında kalmasını söyledi.

“Biz arkadaşız,” dedi bana dönerek.

Söylediği tek şey buydu. *Biz arkadaşız*. Başımı iki yana salladım. “Arkadaşlar öyle boklar yemez.” Az önce birlikte oturdukları motosikleti işaret ettim.

Ryke burun kemerini sıktı, çenesi sertleşmişti.

“Ne sikim söylememi istiyorsun?”

Herhangi bir şey. “Az önce gördüğüm şeyin bir hata olduğunu!” diye bağırdım.

Dudakları gerilirken sadece bana bakıyordu. Şu anda ona vurmak istiyordum. Belki o zaman gerçeği söylerdi.

“Bir hataydı,” dedi Daisy. “Tersten motosiklet sürmenin nasıl olacağını görmek istedim. Onun yardımı gerekti.”

İkisi arasında göz gezdirdim. “Uydurabileceğin en iyi yalan bu mu?”

Daisy gülümsedi. “Aslında bu gerçek.”

“Bu kahrolası bir şaka değil, Daisy. Senden yedi yaş büyük. Muhtemelen farkında olmadığın kadar çok kızla birlikte olmuştur.” Daisy’nin hayatına onu sadece becerip terk edecek birini dahil etmek istemiyordum. Böyle bir şeyi kaldıramazdım.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Ne kadar çok kadınla yattığının farkındayım ama ben de muhtemelen bu sayıya yirmi beşime kadar yaklaşmış olurum.”

Yüzümü buruşturdum. Bazen tüm o “çok büyük ve tecrübeliyim” rolünü sadece ağabeyim için takındığını düşünüyordum. “Şu an alternatif bir evrendeyim.”

“Öyle mi?” Daisy’nin dudaklarında çarpık, tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme belirdi. Bana hâlâ genç olduğunu ve tüm bunlardan kaçabileceğini hatırlatıyordu. Onun için ağabeyimden daha iyisini istiyordum. Philly’yi geride bırakma fırsatı vardı ve oldukça az yükü olan bir adamla birlikte olabilir. Lanet olsun, özgür olabilirdi. “Havalıymış.” Başını onaylarcasına salladı. “Buradan daha mı eğlenceli? Sanırım öyle.” Ryke’a doğru döndü. “Ne düşünüyorsun?”

Ryke’ın gözleri üzerimden hiç ayrılmıyordu. “Üslubunu yumuşat,” dedi Daisy’ye. “Lo...”

“Onun için yeterince iyi değilsin,” diyerek sözünü kestim. “Bunun farkındasın, değil mi?”

Ryke’ın çenesi kasıldı, en az benim kadar gergindi. “Daisy’yi senden fazla olmasa da senin kadar önemsiyorum. Yani bu aşırı korumacı saçmalıklarını bana yöneltmene gerek yok.”

Buna inanmak istiyordum. Çok fena şekilde istiyordum ama en çok nefret ettiğim tarafım ona asla inanmayacaktı. “Onunla düzüşürsen bu saçmalık değil demektir.”

“Düzüşmüyoruz!” diye bağırdı Ryke.

Kapı açıldığında Connor, Rose ve Lily garaja doluştu.

Lily kaşlarını çatarak yanımda durdu. “Neler oluyor?” diye fısıldadı.

“Onları motosikletin üzerinde düzüşürken yakaladım.” Bu cümleleri kelimenin tam anlamıyla kabalık olması için söylemiştim.

Ryke inledi. “Hadi be! İkimiz de tamamen siktiğimin kıyafetleri

üstümüzdeyken motordaydık. *Hiç seks yapmadık!* Başını iki yana salladı. “Bunu kaç kere daha söylemem gerekiyor?” Cevabı bilmiyordum. *Nadiren huzurlu olan bir insanken sana nasıl huzur verebileceğimi bilmiyorum.* Bu ruhumun en zalim tarafıydı. “Ne var, biliyor musun?” dedi Ryke. “Hepiniz çoktan binlerce kez düzüştüğümüzü düşündüğünüze göre, bunu yapalım gitsin.”

“Hey, hey.” Yüzümü buruşturup ellerimi havaya aldurdım. “Bir kere yaptığınızı duymayı bile midem kaldırmıyor. Lütfen bin kez yaptığınız fikrini benden uzak tutun.”

“İkiniz de,” diye araya girdi Connor. Garajın girişindeki kısa merdivenlerden iniyordu. “Bir dakikalığına durun.” Ağabeyimle aramızda durdu. “Fazla tepki veriyorsunuz.”

Muhtemelen. Yine de ağabeyimin gözlerinde parlayan öfkeyle ilgili iyi hissettiren bir şeyler vardı. Eşit sahalarda oynuyormuş gibiydik. Bu düşüncenin iğrenç bir şey olduğunun farkındaydım.

“Yapmadığım sikik şeyler yüzünden suçlanmak hoşuma gitmiyor,” diye homurdandı Ryke.

İşte bu neredeyse beni öldürüyordu. “Öyle mi? Sence babam nasıl hissediyordur?” Kelimeler kendimi durduramadan ağzımdan fırlamıştı. Düşmanca sesim içeride yankılanırken garaj sessizliğe büründü. Daha önce *bir kere* bile açıklama yapması için ona baskı uygulamamıştım. Uygulamayacaktım da.

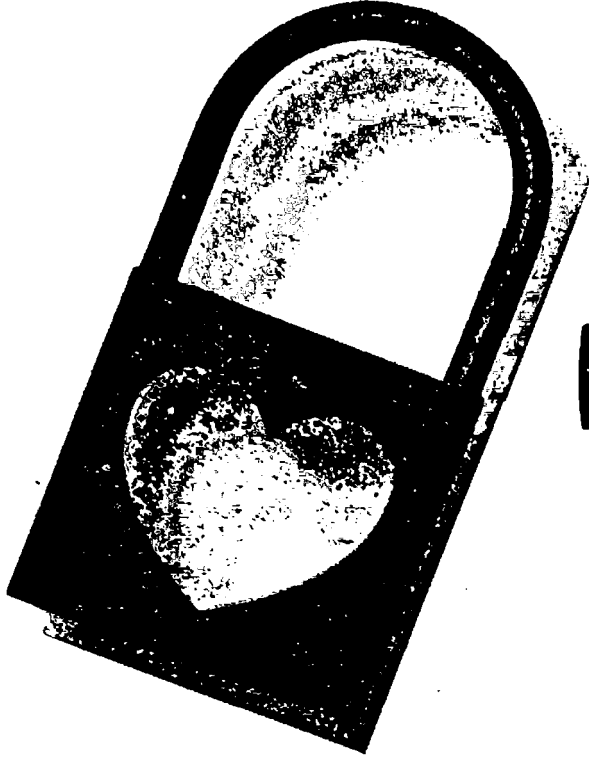
Fakat sessiz kaldığı her an, tek başıma mücadele ettiğim başka bir gün haline geliyordu. Tek yapması gereken şey medyaya gitmekti. Hepsi bu kadardı. Babam için kefil olamamasını anlıyordum. Peki neden en azından *benim* için kefil olmuyordu? Etrafında olunması harika hissettiren biri olmadığımı biliyordum ama lanet olası üç yıldır benim yanımdaydı. Bunun bir anlam ifade etmesi gerekiyordu.

Hiçbir şey söylemeyeceğini fark ederek yutkundum. Konuşması için onu zorlayamazdım. Bu çok büyük bir meseleydi. “Daisy on sekiz yaşında,” dedim asıl konuya dönerek.

“Yine başladık,” dedi Ryke. Kollarını havaya doğru kaldırmıştı. “Hadi anlat dinleyelim, Lo. Daisy on sekiz yaşında. Küçük kardeşin gibi. Annesi benden nefret ediyor. Biliyorum. Biliyorum. Siktiğimin şeylerini *biliyorum*.”

Acı beni delip geçiyordu sanki. *Üzgünüm*. Gerçekten üzgün müydüm ki? Sadece bok gibi hissediyordum. Lily kolunu belime sardığında omuzlarım rahatlamaya başladı. Nefesimi serbest bıraktım.

Tüm bunlara rağmen bitmemişti. Her zaman bir taramalı tüfek gibi olmuştum. Tetiği çektikten sonra kurşun ardına kurşun geliyor-
du. Çoğu zaman sadece sekmelerini bekliyordum. Sonunda da bana çarpmalarını...

Bölüm 52

2 Yıl: 01 Ay

Eylül

LILY CALLOWAY

Mutfağın önünden geçip oturma odasına ilerlerken odağım kumandadaydı. Loren Hale elindeki su şişesiyle buzdolabının kapağını kapatıyordu. Muhteşem vücut yapısına, bıçak gibi keskin elmacık kemiklerine ya da dik dik baktığında seksi bir şekilde bükülen pembe dudaklarına *bakmayacaktım* bile. Her zaman *doğruca* bana bakan yoğun kehribar gözlerine dönmeyecektim.

Sadece kendime ve kumandaya odaklanmıştım.

Kanepenin minderindeydi.

“Selam,” diye seslendi arkamdan.

“Sana da selam,” dedim hızımı yavaşlatmadan. *Merhaba, uzaktan kumanda*. Kanepeye yanaştım ve oturmama fırsat kalmadan, Lo beni

yakalamak için koştı. Bir anda kolumu kavrayarak bedenimi durdurdu. Şaşkınlığın yüzüme yansımalarına izin verdim. “Sende Peter Parker refleksleri falan mı var? Neden bana radyoaktif bir örümcek tarafından ısırıldığını söylemedin?”

Lo şakama gülmedi, anladığını bile belli etmedi. “Neden bu kadar garip davranıyorsun?”

“Nasıl garip davranıyorum?” Midem altüst oldu. Bu sadece ortaokul öğrencilerinin anlayabileceği türden bir gerginlikti.

“Benden kaçırıyorsun.”

Tamam. Bu konuda haklıydı. Rose’la doktora giderken arabanın lastiği patlamıştı ve bu kötüye işaretti, daha en başından lanetlenmiştik. Doktor ikimize de hamile olduğumuzu söylediğinde, ciddi anlamda bir evrensel adaletsizlik yaşadığımız gerçeğini kabullenmiştim.

Ayrıca bu haberin sevdiğim adamı yıkmaması için kendimi toparlamalıydım. Rose’un hamileliği benden iki hafta daha erken başlamıştı, o yüzden hamileliğini daha önce açıklamak zorunda kalabilirdi. Ben sadece Lo’nun daha iyi bir durumda olduğu, o mükemmel zamanı beklemek zorundaydım. Umarım o zaman karnım belli olmaya başlamadan önce gelirdi. Gelmek zorundaydı.

Elini yüzümün önünde sallayarak, “Lily,” dedi sertçe. “Beni duyuyor musun?”

Bunu ondan saklamak, ne zaman patlayacağını bilmediğim bir el bombasını yanımda taşımak gibiydi. “Senden kaçmıyorum,” dedim hızlıca.

“Az önce yanımdan geçip gittin,” diye çıkıştı, “Dün benimle duş almak için bile beklemedin.” Duş seksi. Duş seksini pas geçmiştim. Bu büyük bir tehlike işareti olmalıydı. Kaşları çatılırken yüzü acıyla buruştu. “Bir şey mi yaptım? Bana kızgın mısın?”

“Hayır.” Göğüs kafesime bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum. “Sadece o kadar sık seks yapmadan daha uzun bir süre geçirmek iste-

dim. Bilirsin ya, bunu yapıp yapamayacağımı görmek için. Kişisel bir hedef gibi bir şey belirledim.”

Kasları bir anda gevşedi. “Bu kişisel hedefleri planlarken bana da bildirir misin?”

Başımla onayladım. “İyi haber şu ki,” dedim parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna dolayarak. “Hedefi tamamladım.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve elleri kalçama indi. Kalçalarımı sıkarak vücudumu güçlü bir cinsel büyü etkisine alıyormuş gibiydi. Beni kanepeye geri götürdüğünde minderlere doğru yaslandım. Uzaktan kumanda kürek kemiğime batıyordu. Kumandayı yere attığımda kaslı vücudunun ağırlığını üzerimde hissettim.

Bir ses boğazımda düğümlenirken kalbim hızla attı, tamamen dudaklarına odaklanmış durumdaydım. Onlara ulaşabilmek için uzandım ama avucunu göğsüme koyarak beni kanepeye bastırdı.

“Bu oyundan hoşlanmıyorum,” dedim.

Dizlerini kalçalarımın her iki yanında sabitleyerek ata biniyormuş gibi üzerime oturdu. Koltuktan yuvarlanarak kalkmamı ya da uzun, boğucu bir öpücük çalmamı neredeyse imkânsız hale getirmişti.

“Hoşlanmıyor musun?” Kaşlarını kaldırırken elleri ince pamuklu tişörtümün altında kayboldu. Tenimin üzerinde alay eder gibi geziyordu. Beni ihtiyaçla dolduran bir saldırıydı.

“*Evet!*” diye soludum. *Evet mi?* Doğru cevap bu muydu?

“Görünüşe göre burada sıkışıp kaldın,” dedi Lo.

Evet. Odaklanmaya çalıştım ama eli karnımda öyle yavaş, öyle sarhoş edici bir hızla ilerliyordu ki... “Öpüşmek yok mu?” diye fısıldadım.

Eğilip dudaklarını enseme sürttü, sonra hafifçe burnuyla dokundu. İçimde kabaran ve hızla yükselen hisler yüzünden minik bir çığlık attım. Dili yumuşak tenime değdiğinde ürperdim. Vücudum onun ağırlığı altında titriyordu.

Hiç adil değildi. *Hem de hiç*. Resmen mahvolmuş durumdaydım. Boğuk ve düzensiz nefesler vererek kumaşın üstünden onu okşayabilmek için kolumu vücutlarımızın arasına soktum. Elimin temasıyla boynuma doğru inledi.

A-ha! Biraz daha ilerleyerek elimi spor şortünün belinden geçirdim. Çoğu erkeğin egzersiz yaparken aletlerinin sabit durması için giydiği türden, fazla dar kesim olan şortlardandı. Yani avucum ve aleti arasında oldukça ince bir kumaş parçası vardı.

Lo kalçasını yavaşça hareket ettirirken boynumu hafifçe emdi. Dudakları kısa bir süre içinde benimkilerle buluştu, ateşli bir açlıkla onlara saldırmıştı. *Evet, Tanrım. Evet...*

Elimi hareket ettirmek yerine vücudunu bana sürtmesine izin verdim. Dudaklarım acıyor, şişiyor ve iç çamaşırım ıslanmaya başlıyordu. Sertleştiğini hissettiğimde keskin bir nefes aldım ve parmaklarımı iç çamaşırının içine sokmaya çalıştım.

Ama avucunu elimin üstüne koyarak sessizce orada tutmamı söyledi.

Öpüşü yavaşlamıştı, dili ağzımın içine girip çıkıyordu. Dünya üzerinde Fransız öpücüğünü en iyi uygulayan insan oydu. Sanırım buna sonsuza kadar devam edebilirdim. Yani... *sonsuza kadar* yapamazdım tabii. Eninde sonunda boşalmaya ihtiyacım olacaktı ancak aramızdaki ön sevişme hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Artık seksin öncesinden zevk alıyordum. Her anın bir anlamı vardı. Sadece zirveye ulaşmakla ilgili değildi.

Yine de içime sert, gerçekten *sert* bir şeyin girmesi mükemmel olurdu.

“Hey... sikik ellerinizi birbirinizin üzerinden çekin.” Ryke’in sesi beni keyifli düşüncelerimden uyandırdı. Yan tarafıma doğru bir yastık fırlatmıştı.

Lo kolundan destek alarak vücudunu kaldırdı. Sadece dudakla-

rımı benimkilerden ayırmaya ve elimin tam olarak nereye gittiğini ortaya çıkarmaya yetecek kadar yükselmişti. Elimin şortunun içinde, aletin tam üzerinde olduğunu göstermişti.

O tarafa bakmalı mıydım? Bakmıştım. Kanepenin yanında durmuş üzerimizde dikilen ağabeyine bakmıştım. Dirseklerim kıpkırmızı kesilmişti. Ryke kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı. “Kanepe halka açık bir alan.”

“Sevişmiyorduk,” diye karşı çıktı Lo. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. “Uyarı için teşekkürler, ağabey.” Elimi şortundan çekmemeye yardım etti çünkü ben utanç çukurunda donup kalmıştım.

“On dakika sonra gelseydim öyle yapıyor olabilirdiniz,” diye belirtti Ryke. “Gerçekten siktirip gitmek istiyorum. Ağırlık sehpalarının hepsi dolmuştur, o yüzden acele eder misin?”

“Tamam. Bana on dakika ver.”

“Onunla olmaz,” dedi Ryke. “Günün ortasındayız.” *Kahretsin.*

Lo’nun çenesi seğirirken ayağa kalktı. “On dakika, yalnız. Seni anladım.”

Kızarmış yüzümü ellerimle kapattım ve etrafı parmaklarımın arasındaki boşluktan izledim. Kendime dokunamıyordum. Diğer insanlar için o kadar da tehlikeli bir şey değildi. Ancak kendimi memnun edersem, seks dürtülerimi tetikleyebilirdim. Düşüncelerimi ve zamanımı pornoyla mastürbasyona harcamaya başlayabilirdim... Bunu bir daha yapamazdım. İçimde doğmak için geri sayan bir bebek varken gerilemek istemiyordum.

Sadece... bacaklarımın arasındaki karıncalanmayı görmezden gelmeliydim. *Orgazm olmanın nasıl bir his olduğunu düşünme, Lily. Çirkin şeyler düşün. Çekici olmayan şeyler.* Ryke’in asık suratına, tıraşsız yüzüne ve genel düşünceli haline baktım. Uyarılmamı neredeyse yok ediyordu. *Neredeyse.*

Lo kanepenin yanında duraksarken gözleri bana kaydı. “Bizimle birlikte geliyorsun, Lil.”

“Hayır, hayır, hayır,” dedim. “Seninle geliyorum, onunla değil.” Parmağımla ağabeyini işaret ettim. Bu hareketimle yüzüme siper ettiğim el kalkanını indirmiştim.

Ryke inledi. “Gerçekten mi, Calloway?”

Lo küçük bir gülümsemeyle, “O tür bir gelişten bahsetmiyorum, Lil,” diye cevapladı. Beni daha az seks delisi bir ucube gibi göstermişti. Diziyle omzumu hafifçe dürttü. “Spor salonuna gidiyoruz, tamam mı?”

Gerginlik karnımın altında toplanırken başımla onayladım. Buna dayanabilirdim.

Bacaklarımı birbirine bastırdığımı fark ettim. Hâlâ çok ama çok sert bir şeyi istiyordum. *Bunu düşünme*. Bu doğrudu. Çekici olmayan şeyleri düşünmeliydim. *Ryke Meadows. Ryke Meadows.*

Bir nefes verdim.

Lo ağabeyine doğru konuştu. “Onu yalnız bırakma.” Bu bir rica değildi.

Korktuğu şey, ardında bıraktığı bir toz fırtınası gibi yanımdan ayrılmasından sonra da devam etti. İyi olduğumu düşünüyordum. Islak ve uyarılmışım ama geceye kadar bekleyebilirdim. Porno izlemek ya da mastürbasyon yapmak yoktu. Zaten asıl istediğim şey de bu değildi. Loren Hale benim tek gerçek arzumdum.

Birkaç saniye geçti. Odadaki sessizlik ve tuhaflık beni rahatsız ediyordu. Hâlâ kanepede uzanıyordum, tam olarak şu anda bacaklarımı açmaktan korkuyordum.

“Konuşabilir misin?” diye sordum Ryke’a. Çıplak bir köstebek faresi gibi bu kanepeye gömülüp bir daha gün ışığını görmemeyi diliyordum.

“Elbette,” dedi sertçe. Biraz sonra söyleyeceklerinden korkmaya başlamıştım. “Spor salonuna gitmeden önce nasıl erkek arkadaşının mastürbasyon yapmasını beklemek zorunda kaldığım hakkında konuşmalıyız.”

Yüzümü buruştururken diğer elimi de indirdim. “*Kardeşinin* mastürbasyon yapmasından bahsetmek seni *rahatsız etmiyor mu?*”

Gözlerini devirerek bana bir yastık daha fırlattı. Gerçekten sinir bozucuydu. *Tüm havayı bozmuştu.* Aniden canlandığımı hissettim. İşe yarıyordu ama Ryke’in benim cinsel uzaklaştırıcım olması gerektiğini bile sanmıyordum.

“Kim başlattı bunu?” Kanepeyi işaret etti. “Sen mi, yoksa o mu?”

Savunmacı bir şekilde, “Karşılıklıydı,” diye cevap verdim.

Ağzını açtı ancak sonra hızla kapattı. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibiydi. Bu çok sık olmazdı. Ryke genelde benimle düşünmeden konuşurdu. Sonunda, “İyi misin?” demeye karar verdi.

Dudaklarım aralandı, şaşkınlık yüzünden bir şey söyleyemiyordum.

“O kadar şaşırmış gibi bakma,” dedi Ryke. “Seni önemsiyorum. Sadece... kardeşim kötü bir durumdaydı. Bir süredir tüm endişelerim onunla ilgiliydi.”

“Benim de.” Yavaşça doğruldum. Yastıklardan birine sarılıp bağdaş kurarak oturabilmeyi başarmıştım. O kadar da kötü değildi. “Onun için gerçekten endişeleniyorum.” Düşüncelerimi toparlamak için duraksadım. “Rehabilitasyona gitmek yerine Connor ve seninle birlikte batıya doğru bir yolculuğa çıkacağını söyledi.” Lo bunları söylediğinde ağlamaya başlamıştım. Ne zaman ayrı kalsak, biri benden bir parça koparmış gibi hissediyordum ama bu sefer gözyaşlarım daha çok durumun şokundan kaynaklanıyordu. Oturup bu konunun üzerine konuştukça, verdiği karar daha da doğru hissettiriyordu.

Umarım döndüğünde çok daha iyi hissederci ve daha fazla haberle başa çıkabilecek bir durumda olurdu. Yokluğunda bu sırrı saklamanın daha kolay mı, yoksa daha zor mu olacağından bile emin olamıyordum.

“Rehabilitasyonun akıllıca bir seçim olduğunu düşünmüyorum,”

dedi Ryke. “Basın bu kadar etraftayken olmaz. Medyadan gelecek daha fazla ilgiyle başa çıkabileceğini sanmıyorum.”

“Biliyorum,” derken hastaneye gidişyle ilgili atılan başlıkları hatırlamıştım. Ayıklığını bozup hastaneye gitmesi yeterince kötü olmuştu. Fakat tüm ülkenin buna dahil olması her şeyi on kat daha kötüleştiriyordu. İyileşme sürecini biraz daha zorlaştırıyordu ve sonrasında tekrar içme nedenlerinden biri de buydu. Bunu bana bile söylemişti. “Bunun için teşekkürler.” Ryke’a doğru baktım. “Bir alternatif sunduğun için.”

Hiç önemli değilmiş gibi omzunu silkti. Fakat yaptığı şey hiç de önemsiz değildi. Bana kameralardan ve basından uzaktaki bu sözde rehabilitasyondan bahsettiğinde, Lo’nun gözlerinde beliren rahatlamayı görmüştüm.

Ryke yanıma oturup elini koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. “İnsan içinde seks yapmayı falan mı özölüyorsun?”

“Ne?” Konunun hızla değişmesine karşılık kaşlarımı çattım ve söylediği şeyi düşününce gerildim.

“Oturma odasında neredeyse sevişiyor sayılırdınız,” dedi göz temasını koruyarak. Böyle yapması durumun tuhaflığını on kat arttırıyordu. “Özlediğin için miydi? İnsan içinde seks yapmaktan bahsediyorum.”

Bazen onun çoğu şeyden bahsederken çok rahat davrandığını unutuyordum. “Evet... Çok özölüyorum,” diye yalan söyledim. Gerçek şuydu ki, birkaç hafta önce Connor ve Rose Londra’da uzun bir hafta sonu geçirirken havuzda seks yapmıştık.

“Bundan hoşlandığın için utanmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bu yanlış bir şey değil.” Bu kesinlikle Ryke Meadows’un beni rahatlatmak için kullandığı bir taktikti.

Yanaklarım kızardı. Hem utançtan hem de korkudan kaynaklanıyordu. Ryke’ın “daha fazla seks yaptığım” sırrını bu şekilde öğren-

mesini istemiyordum. Sonunda ona hamile olduğumu söylediğimde, o da durumu ablam gibi öğrenebilirdi.

“Bu beni seks bağımlısı yaptığından değil,” diye söze başladı. “Ama yatak dışında bir yerde seks yapmayı tercih ediyorum.”

Birden daha ilgili bir şekilde onu dinlemeye başladım. *Biliyordum*. Yıllar önce yaptığımız Cancun tatili sırasında Melissa’yla sık sık verdikleri tuvalet molaları şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Uçakta bile yapmıştı. Bu tarz şeylerden hoşlanan insanlarla nadiren karşılaşıyordum. Belki de seks hakkında pek konuşmadığım içindi.

“Nerede mesela?” diye sordum.

“Her yerde düzüştüm,” dedi sıradan bir sohbet ediyormuşuz gibi. İtiraf etmeliydim ki, çekinmeden ya da utanmadan konuşmak konusunda bir yeteneği vardı. Sanki kim olduğunu sonuna kadar kabul ediyordu.

Keşke ben de seks konusunda böyle olabilseydim. Ancak sanırım kadın olunca işler biraz değişiyordu.

“Plajda,” diye sıralamaya başladı.

Başımı iki yana salladım. “Kumsal resmen bir şeytan.”

“Ama sabahın erken saatlerinde çok güzel oluyor.”

Plajda bir sabah kaçamağı yaptığımı hatırlayamıyordum. Her zaman geceleri giderdim.

“Tuvaletler,” diye devam etti.

“Kirli olanlarda bile mi?” diye sordum.

Omuz silkti. “Dürüst olmak gerekirse, onu pek fark etmiyorum.” Ardından, “Parklar, asansörler, golf sahaları, soyunma odaları, orman... Ormanları severim,” diye ekledi.

“Hiç lisede seks yaptın mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Çok klişe olacak ama tribünlerin altında.”

Gülümsedim. “Ben de.”

Su şişesini kadeh kaldırıyormuş gibi havaya kaldırdı.

“Lo’yla bir keresinde sinemada seks yapmıştık,” dedim. “Bunu yapabilmemiz için tüm biletleri satın almıştı.”

Ryke’in kaşları havaya kalktı. “İyileşme sürecine girmeden önceydi sanırım.”

Başımı sallayarak onayladım. Her hevesimi ve arzumu doyurmak isteğiyle kendini bir imkân tanıma fabrikasına dönüştürdüğü ramanlardı. Yine de eğlenceli olduğunu inkâr edemezdim. İnsan içinde seks yapıyor olsak bile, Lo’nun bir daha koca bir salonu satın alacağından şüpheliydim. Bazı şeyler fazla ilerlemişti.

“Bir keresinde karnavalda bir çingeneyi becermiştim,” dedi kolunu kanepenin arkasına uzatarak. “Masasının hemen altındaydı. Kristal bir küreyi devirmiştik.” Sanki güzel bir anıyı hatırlıyormuş gibi gülümsedi. Sanki tüm bu olay onun için boşalmaktan çok daha fazlasıydı. Ben seksi hiç böyle görmemiştim. Sevişmek için çılgın yerler aramamıştım. Onlar sadece o anda uygun olan yerlerdi. Bana istediğimi verecek ortamlardı.

“Ben de bir karnavalda ya da eğlence parkında yapmıştım... Her neyse işte,” dedim. “Dönme dolaptaydık gerçi.”

“Hareket halindeyken mi?” Sesi şaşkınlıkla dolmuştu.

“Evet... boşalması çok uzun sürmemişti.” Karmaşık detayları düşünmemeye çalışırken boğazım yandı.

Ryke’in yüzü biraz düştü. Belki de Lo’dan bahsetmediğimi yeni fark etmişti. “Pamuk şeker standında tanıştığım bir adamla da yapmıştım. Aynı gece.”

Karanlık onu çevrelerken, öne doğru kayarak kolunu kanepenin arkasından çekti. Hissettiği şeyleri kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, seks bağımlılığımın daha önce hiç görmediğim bir anlayış ve empatiyle bakıyordu.

Ben ve o. Biz aynı değildik. Ryke düzüştüğü her yeri gülümseye-

rek ve kahkaha atarak hatırlayabilirdi. Başlangıcını, ortalarını ve tatmin edici sonlarını içeren hikâyeler anlatabilirdi. Sonunda orgazm olduğu, anlatmaktan utanmadığı hikâyeleri olurdu. Benim geçmişim ise acı ve pişmanlıklarla doluydu. Hepsini bir sisin içinde bırakmayı tercih ederdim.

Ryke haklıydı. Benim kulübüme asla katılmayacaktı.

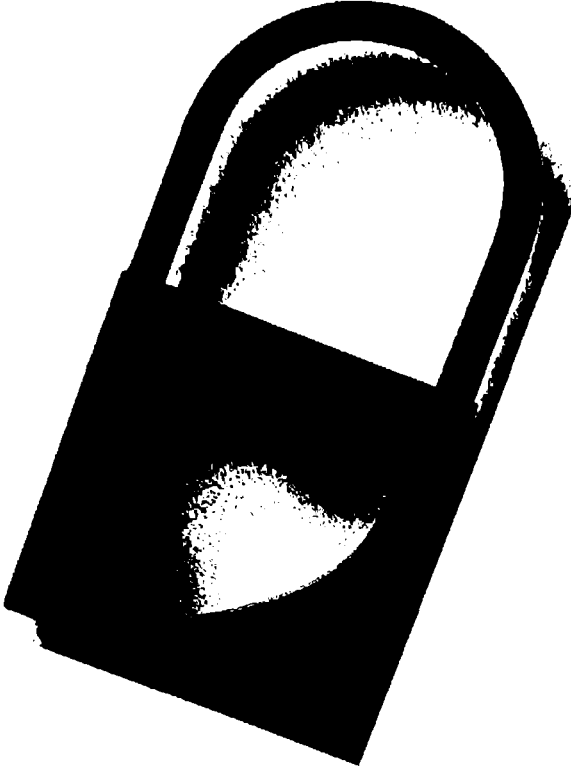
Burada sadece ben vardım.

Tek başıma.

Olması gerektiği gibi.

“Hazır mısın?” Lo’nun sesiyle derin düşüncelerimden sıyrıldım. Islak saçları ve keskin hatlarıyla kapının eşiğinde dikiliyordu. Başım-dan parmak uçlarıma kadar durumumu ölçüyormuş gibi beni süzdü. Ardından iyi olduğumu gösterircesine başını salladı. Ayağa kalkarak sevinçle kollarına doğru yürüdüm.

Belki o kadar da yalnız değildim.

Bölüm 53

2 Yıl: 01 Ay

Eylül

LILY CALLOWAY

İndim. Uçuş oldukça iyiydi, neredeyse hiç türbülansa girmedik. - Lo

Rugby Dünya Kupası bu hafta sonu Paris'te devam ediyor. Korkunç bir trafik var. - Lo

Daisy sarsılmış görünüyor. - Lo

Lo'yla eski mesajlarımda gezinirken her kelimeyi tekrardan okuyordum. Ağabeyi ve Connor'la yaptığı yolculuk, küçük kardeşim için büyük bir sapmaya uğramak zorunda kalmıştı.

Bir çeşit kâbus görmüş sanırım... Yanımıza gelmek istemediğine emin misin? - Lo

Rose hâlâ öfkeli mi? -Lo

Ablam parmaklarını şiddetle telefon ekranına vurarak önümde volta atıyordu. Evet, hâlâ öfkeliydi ve burnundan soluyordu. Hırlarken telefonu odanın diğer tarafına atmaya hazırmış gibi görünüyordu. “Connor kardeşimin resmini çekip bana göndermiyor,” diye açıkladı. “*Kanıt* olmadan iyi olduğunu nasıl doğrulayabilirim ki?”

Birkaç saat içinde açılacak olan *Superheroes & Scones*’un kasasına dirseğimi yasladım. “Güvenerek,” dedim. Midemde bir çukur oluşmuş gibi hissediyordum. “Bize her şeyi anlattıklarına inanmak zorundayız.” Mesajlarımı tekrar gözden geçirirken Lo’ya bu kadar kısa mesaj atan bir insan olduğu için lanet okuyordum.

Önümde açık bir şekilde duran Seçenekler, Vadeli İşlemler ve Finansal Türevler dersime ait olan kitaba odaklanmalıydım. Her sayfa neon sarısı kalemle çizilerek vurgulanmıştı, parmak uçlarım bile bu renge boyalıydı. Buna rağmen okuduğum cümleler birbirine karışıyordu. Aklım Paris’teki erkeklerde ve küçük kız kardeşimdeydi.

“Yarın uçağa binip gidebiliriz,” diye önerdim.

Lo olayları daha detaylı anlatmak için aramıştı. Daisy podyuma çıkmasına dakikalar varken bir defileden atılmıştı. Tasarımcının resmen üstündeki kıyafeti yırtarak çıkardığını söylemişti. Olay sahne arkasında, diğer herkesin önünde yaşanmıştı. Ben olsaydım inanılmaz utanırdım, bu yüzden kardeşimin üzgün olmasına şaşırıyordum. Ancak tüm bu olanlarla ilgili Ryke’ı, *sadece* onu aramayı seçmesi beni biraz şaşırtmıştı.

Ryke anında kardeşimi yüz yüze kontrol etmek istemişti. Geceyi hep birlikte geçirdikleri gün, Daisy öldürülüyormuş gibi çığlıklar

atarak onları uyandırmıştı. Görünüşe göre, bir kâbusun içinde “sıkışık” kalmış gibiydi. En azından, ona benzer bir şeydi.

Bunu her hayal ettiğimde tüylerim diken diken oluyordu. “Dehşet vericiydi,” demişti Lo. *Dehşet verici*. Bir uçağa atlayıp kardeşime sarılmak istiyordum. Onu sevgililerimiz ve Ryke’la yalnız bırakmak gibi bir isteğim yoktu.

“Yarın gidemeyiz,” dedi Rose. Gözleri hâlâ telefonunun üzerindeydi. “Mezun olamayacaksın.”

Bu kadar uzun süre ertelendikten sonra diplomamın keskin kâğıdını neredeyse elimde hissedebiliyordum. Gerçekten çok yakındı. Ancak öncesinde geçmem gereken büyük bir sınavım vardı ve eğer girmezsem koca, şişman bir sıfır alacaktım. Profesörüm mazeretli sayılabilmem için hastanede ölüyor olmamın gerektiğini söylemişti. Bahsi geçen profesör hiçbir şekilde “ünlülere gösterilen özel muamele” olayından hoşlanmıyordu. Bu yüzden sınava yüz yüze girmek zorundaydım.

Kanlı canlı.

“Sen gidebilirsin,” diye hatırlattım. Daisy için orada olmadığım-dan suçluluk duymaya çoktan başlamıştım zaten. Rose’u da geride tutmak istemiyordum.

Telefonunu çantasına koyup tezgâha yaklaştı. Çalışanlardan birinin hazırladığı kahvenin kokusunu alabiliyordum. “Seni bırakmaya-çağım,” diye cevap verdi. Sesli söylemediği kısım da belliydi. *Hami-leyken olmaz.*

Zayıf bir şekilde gülümsedim.

Rose duruşunu dikleştirdi. “Çalışma kartların nerede? Birlikte soru-cevap yapacağız.”

Ayağımın dibindeki sırt çantasında duran çalışma kartlarını çıkardım ve düzensiz yığını ona doğru uzattım.

Rose homurdandı. “Connor berbat bir öğretmen. Daha sana bunları lastikle bağlamayı bile öğretmemiş.”

“Öğretti,” diye cevapladım. Kartları lastikle bağlamak konusunda verdiği “yararlı ipucunun” biraz *fazla açıklayıcı* olduğunu düşünüyordum. “Lastikleri hep kaybediyorum.” Tezgâhtaki tabletim bildirim sesiyle çınladı. Sınavıma çalışabilmem için internete girme hakkımı geri almıştım ama bu ayrıcalığı aynı zamanda Tumblr’daki bazı etiketlerden bildirimler almak için kullanmış olabiliyordum.

Bunu inkâr etmiyordum.

Hâlâ biraz takıntılıydım.

Lo’nun babasıyla ilgili olaya benzer bir sürpriz daha yaşamak istemiyordum. Ayrıca bazen hamileliklerimizin internette ortaya çıkacağından korkuyordum. Lo bunu böyle *öğrenemezdi*.

Parmağımı ekranda kaydırarak tableti açtım ve “#Coballoway’dan 1 yeni bildirim...” diye yazıya tıkladım. Connor’ın ablamın çoktan biraz kızarmış olan poposunu kavradığı hareketli resmi gördüğümde yanaklarım yanmaya başladı. Hızlıca uygulamadan çıktım. *Böyle bir şeyi görmedim*.

Rose kartlarımı düzenlemeyi bitirdiğinde bana bir bakış attı. “Niye kızardın?” Açıklığa kavuşturmak için söylüyordum; kızarma sebebim utançtı, tahrik olmam değil. Rose’un gözleri tablete kaydı. “Tabletten *internet*e girebiliyor musun?”

“Birazcık,” dedim geveleyerek.

“Peki,” Tableti elimden kaptı. “Birazcık bile internetin olamaz.” Hızlıca ayarlara girdi.

“İş amaçlı ve bildiğin üzere, *ders çalışmak* için kullanıyorum.” Söylediklerimi biraz daha vurgulamak için fosforlu kalemimi kitabımın üstüne vurdum.

“Not kâğıtlarına bakman yeterli.”

Doktor muayenesinden beri bana çok güvenmiyordu. Sanırım eski ve yıkıcı, pornoyla dolu rutinime dönmemi bekliyordu. Bu durum anlaşılabilirdi ama o da hamileydi ve...

Düşüncelerim tehlikeli bir hal alırken gözlerim kocaman oldu. “Rose,” diye fısıldadım ona doğru eğilerek. “Artık hamile olduğuna göre, seks yapabilecek misin?” Kaçlarımı çatarken daha çok düşündüm. *Aman Tanrım*. “Aşırı hamile olduğumda seks yapabilecek miyim? *Aman Tanrım*. Peki ya doğumdan sonra?” Tabletime uzandım. Cevapları öğrenmeye ihtiyacım vardı. Sadece internetin bana sağlayabileceği cevapları bulmalıyım.

“Lily,” diye çıktı Rose. Tableti başının üzerinde kaldırmıştı. *Topuklularına lanet olsun*. “Sakin ol.”

“Sen çıldırmıyor musun? Biraz bile olsa? İçten içe bile olsa?”

“İçten içe sana gözlerimi deviriyorum,” dedi ruhsuz bir şekilde.

Ah. “Bunlar makul sorular.” Onu işaret ettim. “Daha endişeli olmalısın. Sonuçta sen ve Connor seviyorsunuz şeyi...” Sonra duraksadım.

“Neyi seviyoruz?” Gözleri kafatasımı delip geçiyordu.

“Yani... sert yapmayı seviyorsunuz ve bağlanmak hoşuna gidiyor.”

“Yani?”

“Nasıl bir his?” diye sordum birden.

Mola odasının kapısı hızla açıldığında dikkatimiz düz siyah saçları, büyük çerçeveli gözlükleri, pembe yanakları ve makyajsız bir yüzü olan kıza çevrildi. Bir eliyle *Vulkan** selamı veriyordu, diğer kolunun altında bir pano sıkışmıştı. “Uzun yaşa ve başarılı ol,”** diyerek gülmüşedikten sonra Korece bir selam daha verdi.

Yeni mağaza müdürümüze âşık olduğumu söylemiş miydim? Ryke ona sahip olamazdı.

Rose tırnaklarını masaya vurarak Maya Ahn’ın tezgâhın arkasına geçmesini izledi. Bebeklerle ve seksle ilgili olan bütün konuşmaları-

* *Uzay Yolu* filminde yapılan bir selamlaşma. (ç.n.)

** Gene Roddenberry tarafından oluşturulan bilimkurgu televizyon dizisi, film ve roman serisi *Uzay Yolu*’na gönderme yapılıyor. (ç.n.)

mız, yabancı insanların duyması riskiyle birlikte ortadan kaybolmuştu. En kötü senaryo, biz daha Connor ve Lo'ya söyleyemeden basın gerçeği öğrenmesiydi. Bu cehennem boyutlarında bir kâbus olurdu.

Sessizlik uzarken Maya kahve makinesinden bize doğru döndü. "Bir şeyi mi böldüm?" Parmağıyla gözlüğünü yukarı itmişti.

"Hayır," diye cevapladım hızlıca. "Biz sadece... göğüs implantları hakkında konuşuyorduk." *Aman Tanrım*. Boğazımı temizledim. "Benimkiler biraz küçük de..." Aslında göğüslerimle bir alıp veremediğim yoktu ama dudaklarımdan ilk dökülen şey bu olmuştu.

Rose deliler trenine dönüşü olmayan bir bilet almışım gibi yüzüme bakıyordu. "*Ben de ona göğüslerinin gayet iyi olduğunu söylüyordum.*"

Maya konuşmamızdan biraz bile etkilenmiş görünmüyordu. "Halinden memnun olduğun sürece nasıl görüldüğünün bir önemi yok, değil mi?" Demliği çalıştırdığında içindeki kahve kaynamaya başladı.

"Doğru," dedim başımı sallayarak. "Sanırım kendiminkilerle yaşamaya devam edeceğim."

"Pekâlâ." Rose tezgahtan çantasını alarak kapıya doğru yürümeye başladı. "Calloway Modaevi'ne gidip açılış için hazırlanmam gerekiyor. Sen de gel, Lily. Mola odamda çalışabilirsin."

"Benim de mola odam var." Arka kapıyı işaret ettim.

"Evet ama benimkinin koltukları daha rahat." Bakışları sertleşti. *Peki. Tanrı aşkına.*

Biz kapıdan çıkarken, "Görüşürüz!" diye seslendi Maya. Rüzgâr bana vurduğu anda derin bir nefes verdim. Ucuz atlatmıştık.

"En azından bu şekilde ne kadar güvenilir olduğunu bileceğiz," dedi Rose. Caddenin karşısına geçiyorduk. *Superheroes & Scones*'un içinde sırada bekleyen insanlar telefonlarını çıkararak fotoğraflarımızı çekmeye başladı. Karşımıza hiç kameraman çıkmamış olmasına biraz şaşırmıştım.

“Ne şekilde?” diye sordum. Rose dükkânın kapısını açarak çıktı ve ben de arkamızdan kapıyı kapattım.

“Çünkü eğer yarın, “*Lily Calloway göğüs estetiği yaptırıyor!*” diyen bir manşet görürsen onu kovabilirsin.” Düşünceli bir şekilde duraksadı. “Aslında bu kötü bir fikir değil. Çalışanlarına bir yalan söyle ve bu bilgiyi basına verip vermeyeceklerine bir bakalım. İhanet edenleri ayıklayabilirsin.” Kendi mağazası için yeni bir taktik bulmuş gibi sırıttı.

Onun şeytani stratejisine iltifat edeceğim sırada telefonum titredi.

Seni özledim. -Lo

Derin bir nefes alarak onu tekrar göreceğim zamana kadar kalan günleri saymamaya çalıştım.

Bölüm 54

2 Yıl: 01 Ay

Eylül

LOREN HALE

Loren, baban nerene dokundu?

Paris sokaklarında yürürken flaşların sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Yaşadığımız yerden koca bir okyanus uzaklıkta olmamıza rağmen, paparazziler bizi soru yağmuruna tutuyordu. Dışarıda yürüyorduk. Sadece yürüyorduk. Bu bile bir kâbusa dönüşmüştü.

Neden ağabeyin bir basın açıklaması yapmadı? Yoksa Ryke, gerçekleri biliyor mu, Loren?

Bir barda tabureye oturmuştum. Koyu renkli, gazlı içecek ve başka bir sıvıyla dolu bir bardağı elimde tutuyordum. Tüm televizyon ekranlarında Ragbi Dünya Kupası vardı ve oraya odaklanmaya

çalışsam da bugün kendimi sorunlarımdan uzaklaştıramıyordum. Ne kadar uğraşsam da faydası olmuyordu.

Connor bana bir şeyler söylüyordu. Aramızda bir tabak patates kızartması vardı ama sözlerinin izini çoktan kaybetmiştim.

“Her neyse,” diye mırıldandım. Ses tonum ters ve soğuktu. İçkimden bir yudum aldım. Likörün iyi tadı boğazımdan aşağı kayıyordu. Başım uyuşmaya başlamıştı ama yeterince hızlı değildi.

Rose’u aramak için dışarı çıktığında bir Fizz ve viski sipariş ettiğimi biliyor olmalıydı. Aptal değildi ve tavrı hiç değişmese de beni gördükten sonra tekrar dışarı çıkmıştı. Muhtemelen ağabeyimi aramak içindi.

Peki ya Lily?

Dişlerimi gıcırdattım. Gözlerim biri içlerine tuz basmış gibi yanıyordu. Barmenin arkasına dizilmiş şişelere baktım. Bunu düşünmek istemiyordum.

Baban hiç Lily’ye dokundu mu?

İçkinin kalanını kafama diktim. Barmene bir işaret yaptıktan sonra bardağımı gösterdim. Ne istediğimi anlayarak başını salladı. *Kız arkadaşın da istismar edildi mi? Baban onun neresine dokundu?*

Bugün.

Düşünmeyi.

Kes.

Lily’nin adının da bu karmaşayla anılmaya başladığını duyduğum ilk gündü. Tek istediğim şey, herkesin gerçeği görmesiydi. Spekülasyonlar yaparak aileme ne kadar zarar verdiklerini anlamalarını istiyordum. Bunun yerine, ortaya atılan her yalan daha da büyük bir şeye dönüşüyordu. Sonunun nasıl geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

Connor gözlerini ben ve televizyon arasında gezdirirken patates kızartması yiyordu.

“Duydun mu?” dedim sonunda. “Sara Hale televizyona çıkıp röportaj verecekmiş.” Her şeyin anlatıldığı tarzda bir programa çıkacaktı. “Babamı gömecek.” Ben de onunla birlikte aşağı sürüklenecektim.

Barmen yeni doldurulmuş bardağı bana doğru uzattı. Göz temasından kaçınıyordu, kaşlarını korkuyla hafifçe çatmıştı. En korkunç, sikik bakışlardan birini atıyor olmalıydım. Sanki burada oturmuş, dünyanın da benimle birlikte yanmasını umuyordum.

Bir noktaya kadar durum böyleydi.

Gelen içkiden ilk yudumumu aldım. Hiç uğultu hissetmiyordum.

Connor mesele çözülmüş gibi, “Böyle yaparsa kazanacağı hiçbir şey yok,” dedi kolayca.

“Herkes senin gibi değil,” dedim bir şekilde. Soğuk bardağı sıkıca kavramıştım. “Ryke’in annesi her hamlesini Jonathan’dan nefret ettiği için yapıyor.”

“Kamera önünde yalan söylemeyeceğini asla söylemedim. Sadece böyle bir şey yapmasının onun için hiçbir şeyi çözmeyeceğini kastediyordum. O yüzden bu gerçeğin tadını çıkar. Ben öyle yapıyorum.”

“Sen tadını çıkarmaya devam et, Connor.” İçkinin asidik tadı boğazımı yakıyordu. “Bunu yapan tek kişi olacaksın.”

“Akıllıca düşünen tek kişi olmaya alışkınım. Herkesin benim seviyeme ulaşmasını bekleyemem.”

Kibri beni düşündüğüm gibi öfkelenndirmemişti. Belki de hakaretlerimi alıp alaycı bir şekilde karşılık verdiği içindi. Pislik olmayı daha kolay hale getiriyordu. “Şerefe,” dedim içkimi kaldırıp uzun bir yudum alarak.

O kadar da keskin değildi. Eğer elimde olsaydı, viskiyi sek içmeyi tercih ederdim.

Barda ragbi maçıyla ilgili bağırışlar, enerjik çığlıklar patlak verdi. Fransızca konuşmalar küçük barda yankılanıyordu. Gürültü azalmaya başlarken omzumda bir el hissettim. “Hey,” dedi Ryke.

İçkimi yudumlamaya devam ettim.

“Alışveriş nasıldı?” Ağabeyimin sesi sağanak yağmur öncesi ortaya çıkan kara bulutlar kadar derindi.

“Sıkıcı.” Bir patates kızartması alıp yedim, sadece önüme bakıyordum. Kendimi, “*Ne halt ediyorsun sen? Ayıklığını nasıl tekrar bozarsın? Kes artık şu aptal, sikik saçmalığı!*” diye başlayacağı saldırılara hazırlamaya çalışıyordum.

Aptalca hissettirmiyordu. Sonuçta onun etrafına kameralar üşüşmüyordu. Onu hiç gerçekleşmemiş bir suçun kurbanı gibi gören insanlar tarafından sıkıştırılmıyordu. Bu lanet olası şeyi algılamıyor muydu?

Ben her zaman Loren Hale olacaktım. Babası tarafından uygunsuz bir şekilde dokunulmuş olan adam.

Lily de artık...

Ryke boş bir tabureyi aramızdaki yere sürüklediğinde dişlerimi sıktım. Connor’ın geri çekilmesini bekliyordum ama sessizliğini koruyordu.

İyi.

Her neyse.

Ryke kadın barmene doğru işaret yaptığında kaskatı kesildim. “Size ne getirebilirim?” diye sordu.

“O ne içiyorsa.” Bardağı işaret etti.

Midem gerilirken aptalca oyununun farkına vardım. Sırf sesli bir şekilde sikik bir aptal olduğumu kabul etmem için böyle davranıyordu. Ben bir piçtim. Bunu anlıyordum! Kim olduğumu biliyordum. İyi biri değildim. Kalan içkiyi tek yudumda kafama diktim. “Ben bitirdim, hadi buradan gidelim,” dedim bar taburesinden kalkarken. *Böyle bir şey olmayacak. Bunu yapmasını kaldıramazdım. Neden bir seferliğine bile olsa gitmeme izin vermiyordu ki? Sadece nefes almaya ihtiyacım vardı.*

Eli omzumu kavradı. "Kıçını yere indir. Sikik bir içecek istiyorum." Beni tabureye geri oturmaya zorladı.

"Kulağa babam gibi geliyor sun, farkında mısın?" diye karşı çıktım. *Ona söyle gitsin. Sadece o lanet olası kelimeleri söyle! Alkol içtim...* Kelimeler dikenli bir top gibi boğazımda yükseldi ama onları yutmaya devam ettim.

Barmen bardağa buz koyarak Ryke'in içkisini hazırlamaya başladı.

"Ryke," diye çıktım. Gözlerime bakması için onu zorluyordum. Elmacıkkemiğinde Daisy'nin gördüğü kâbustan sonra ona attığı toktattan kalma bir morluk vardı.

"Ne var?" Çenesi kaskatıydı. Gözleri hiç yumuşamamıştı. Bana babamızı hatırlatıyordu, durumu biraz daha zorlaştırıyordu. Daha da kötü bir hale getiriyordu.

Gergin bir nefes aldım, oksijen ciğerlerime hiçbir şekilde ulaşmıyordu. Gözümün ucuyla barmenin viski şişesini eline aldığını gördüm. "Hadi gidelim."

"Sana söyledim. Sikik bir içki istiyorum."

Bunu neden yapıyordu? Gömleğimin yakasını çekiştirip arkamı döndüm ve kollarımı soğuk bara yasladım. Ryke dokuz yıl boyunca ayık kalmıştı.

Dokuz lanet yıl boyunca içmemişti.

Neden bunu bozmanın fikriyle oyunlar oynuyordu ki? Benim için miydi? Midem bulanıyordu. Alkol her şeyden daha fazla midemi bulandırıyor.

"Yenilememi ister misin?" diye sordu barmen.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, böyle iyiyim." Ondan nefret ediyordum. Beni bu kadar zorlamasından nefret ediyordum. Beni rahat bırakmamasından nefret ediyordum. Verebileceğimden daha fazlasını beklemesinden nefret ediyordum.

Düşüyorum.

Dışarı attığım her duygunun altında eziliyordum.

“Şerefe.” Ryke kadehini kaldırdı. Kısa bir an duraksayarak bana bir çıkış yolu sundu. Onu durdurmamı söylüyordu.

Durdur onu.

Durdur onu.

Bardağın kenarı dudaklarındaydı.

Kaskatı kesildim. Hareket etmek için kendime bağıırıyordum. Lanet olası düzgün bir insan olmak, bana verilen bu hayata layık olmak için. Tüm bunlara rağmen, içim ölmüş bir şekilde onu izliyordum.

Alkolü içti.

Ben de içimden şöyle düşündüm. *Şimdi ödeştik.*

Daha iyi bir hayata sahip olduğu için. Bunca zaman varlığını bilip hiçbir şey yapmadığı için. Medyaya karşı beni savunmadığı ve eziyetime son vermediği için ödeşmiştik.

Düşüncelerim yüzümün şiddetli bir suçluluk duygusuyla buruşmasına sebep oldu.

Ryke dudaklarını yaladı, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. Neden bu kadar kahrolası iyi olmak zorundaydı?

“Umarım tadını çıkarmışsındır,” dedi öfkeyle.

Dürtüme yenik düşerek, “Hangisinin?” diye patladım. “İçmemin mi, yoksa içerken seni izlememin mi?”

Vur bana. Ryke’in kasları esnedi, boynunda bir damar atıyordu. Yumruğunu kaldırmak yerine bardağını kavradı. Biraz daha içecekti.

Ciğerlerim patlamak üzereydi. Bardağı hızla parmaklarının arasından çekip barmene uzattım. “Bu kadarı ona yeter,” derken taburden kalkmak üzereydim. “Ayıkken bu kadar büyük bir şerefsizsen sarhoşken nasıl biri olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Ben gidemeden kolumu tutarak beni durdurdu. “Bu saçmalığa devam edemezsin.” *Konuşmayı kes.* “İçki içmek istiyorsan beni araman gerekiyordu. Konuşup seni vazgeçirmem gerekiyordu.”

“Belki de seninle konuşmak istememişimdir!” diye bağırdım. Bu

defa bar taburesinden kayarak inmiştım, Ryke da beni takip etmişti. İkimiz de ayakta duruyorduk, yüz yüzeydik. Benden bir santim daha uzun duruyordu. Bakışlarımız o kadar karanlıktı ki, sanki kardeşler yerine can düşmanlarıydık.

Bana geçmişiyile ilgili anlatmadığı çok şey vardı. Bense duyabilmek için bekleyip duruyordum. Onu hiç zorlamamıştım. Bunu ona asla yapmazdım. Ama o sessiz kaldığı sürece, aramızdaki her şey ikimiz için daha da zorlaşıyordu. Bir engele çarpmıştık. Ağabeyim yaralanmamı izliyordu, ben de kafamı tuğlalara vuruyordum.

“O zaman Lily’yi ara,” dedi Ryke. “Sikeyim, şu an seni görse göz yaşlarına boğulacak olan nişanlını ara. İçtiğin zaman sikik aklında o var mıydı? Bunun onun üzerinde nasıl bir etki bırakacağını düşündün mü?”

Hayır. İçtiğim zaman onu düşünemezdim. Bu çok acı veriyordu. “Bu saçmalıklarla işim bitti,” diyerek tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Kolumu tuttu.

Bırak beni. Lütfen.

“Sikik sorunlarından kaçamazsın. Hayatının her anında olmaya devam edecekler. Onları çözmen gerekiyor.”

“Sorunları *çözmekten* bahsetme. Babama bir mesaj bile atmadın. Sanki hayatta değilmiş gibi onu görmezden geliyorsun.” Başımı iki yana salladım. “Bana yaptığının aynısını ona da yapıyorsun. Peki neden elinden gelen en iyi şeyi yapıp ben bu sikik dünyada yokmuşum gibi davranmıyorsun?”

Yüz ifadesinin acıyla çarpılmasını izledim. Onu bildiğim tek yerden bıçaklamıştım. Kelimeler ağzımdan çıktıktan bir süre sonra yanından geçip gittim.

Öylece uzaklaştım.

Başka biri olmayı diliyordum.

Bölüm 55

2 Yıl: 01 Ay

Eylül

LOREN HALE

Daisy barın dışında, kaldırımında dururken yıldızlara doğru uludu. “Uzun insanlar diyarındayız!”

Ağabeyim onunla konuşmaya başlarken gülümsüyordu.

Ölü bakışlarımı gece gökyüzüne çevirdim. Daisy’nin ilk geldiğimiz zamanki kadar mutsuz olmamasına sevinmek istiyordum. Her ne kadar zayıf görünüyor ve gözleri uykusuzluktan oluşan halkalarla gölgeleniyor olsa da gülüyordu.

Bu iyiydi.

Connor bir elini omzumda tutuyordu. Sanırım omzumu bırakırsa yere düşecektim. Bana bir şeyler söylüyordu ama kelimelerini zor anlıyordum.

Formalarını giyen spor hayranları kilitlenen trafikte cadde boyunca kutlama yapıyordu. Maç bitmiş olmalıydı.

Bu gece yaptığım şeyden nefret ediyordum.

Yaşanan her şey, on misliyle bana geri dönüyordu. Bu saldırıyı uyuşturmaya yetecek kadar alkol almamıştım. Kaldırımın kenarında birkaç adam çığlık atmaya başladığında ellerimi başımın üstüne koydum.

“Lo,” dedi Connor.

Ona dönmüştüm ama Ryke aniden yanıma yaklaştı. Connor onunla konuşabilmem için bir adım geri çekildi. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. “O viskiyi içmemeliydin,” dedim ağabeyime. Özrüm boğazımda düğümlenmişti.

Söyle gitsin.

Yapamıyordum. Gözlerimi ovuşturdum.

“Bir sikik bardak beni bağımlı yapmayacak, Lo.”

Zayıf bir şekilde güldüm. “Ne şanslısın,” dedikten sonra irkildim.

“Otele dönmemiz gerekiyor...” Aniden öne doğru savruldu, biri ona arkadan çarpmıştı. İki tane iriyarı adamın yumruklaştığını zar zor görebilmiştim.

Bir anda şakağıma yumruk atıldı. Sendeleyerek kenara çekildim, neredeyse yere düşecektim, parmaklarım kaldırımı sıyırmıştı. Korkunç çığlıklar kulağımı kanatıyordu. Sanki etrafımızda bir insan kavgası kopmuştu. Kollar havada uçuşuyor, itişip kakışan bedenler birbirine çarpıyordu.

Paniğim yeni bir seviyeye yükselmişti.

Yoğun geçen bir ragbi maçının ardından bir isyan başlamıştı. Ryke uzanıp kolumu tuttu. Bir an için göz göze geldik, ikimiz de bakışlarımızla birbirimize, “Beni bırakma!” diyorduk.

Sonra yüzümün yan tarafına bir yumruk daha indi. Acı anında ikiye katlandı. Adamın tişörtünü, herhangi bir şeyini kavramaya çalıştım ve üzerimden çekilmesi için karnına yumruk attım.

Sonunda arkamı döndüğümde, Ryke'in deri ceketinden tutulmuş bir şekilde geriye doğru sürüklendiğini gördüm. Ona doğru koşmaya çalıştım ancak biri omuzlarımdan tuttu ve beni zorla yere çarptı.

Bir bot göğüs kafesime gömüldü. Adrenalin darbenin şiddetini bastırıyordu. Birinin kalçakemiğine dirsek atıp ayağa kalkmaya çalıştım ama bu sefer de bot kafamı sıyırdı.

Lanet olsun. Gözlerimde siyah noktalar patlıyordu.

"LOREN!" diye bağırdı Connor.

Burnumdan dudaklarıma kan damlıyordu. Demirin acı tadını alıyordum. Çıglıklar hiç bitmiyordu. Camlar kırılıyordu. Etraf alev alev yanıyordu fakat kaynağını göremiyordum.

Saf bir kaosun içindeydik.

"LOREN!"

Karnıma bir tekme daha atıldığında tekrar ellerimin üzerine düştüm. *Ayağa kalk. Seni aptal piç.* Ben de yumruk attım, parmak boğumlarım birinin etiyle buluştu. Connor telaşını maskeleyen okunmayan bakışlarla yanıma ulaştığında ayağa kalkmıştım. Yüzünde neredeyse hiç morluk yoktu.

"Ryke nerede?" Sesim korkuyla dolup taşıyordu, etrafıma baktım. "Onu bulmalıyız..." *Yüce. İsa.* Birisi yan tarafıma bir şeyle vurmuştu. Sertçe öksürmeye başladım, Connor beni her şeyden uzaklaştırmak için harekete geçmişti.

"Dur," dedim öksürürken. Ayaklarım içgüdüsel olarak onu takip ediyordu. Kaburgalarımı tutarak, "Connor, bekle!" diye bağırdım.

"Gitmeliyiz." Vurgulamak için gözlerini irice açmıştı.

"Ryke hâlâ orada bir yerde!" Bağırarak arkamı döndüm. *Daisy...* Sokağa fırlamaya çalıştığımda, Connor belimden tutarak beni durdurdu. Benden iki santim daha uzun ve daha güçlüydü. Neredeyse her açıdan üstündü.

Herkesin çıldırdığı caddeye gitmeme engel olarak, kaldırıma geri

dönmem için beni zorladı. Uzaktan siren sesleri geliyor, ekipler giderek yaklaşıyordu.

“Gitmek zorundayız!” Connor da artık bağıırıyordu.

“Yapamam...” *Onları bırakamam.* Connor’la yüzleşmek için dönerek onu göğsünden ittim. “Onları terk mi edeceksin?” Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. Az önce ağabeyimi toprağa vermişim gibi hissediyordum. Daisy de onunla birlikte gitmişti.

“Hayır,” dedi Connor. Her zamanki duygusuz ifadesi yavaş yavaş çözölüyordu. “Seni kurtaracağım.”

Neden?

Başımı iki yana salladım.

“Ryke güçlü,” diye hatırlattı bana. “Daisy’yi bulup buradan çıkaracak ve onunla buluşacağız.”

Ryke güçlü.

Connor gibi birini reddetmek zordu. Elini sırtıma koyduğunda, birlikte kalabalığın içinden geçerek kavgadan uzaklaştık.

Önemsediğimiz insanlardan da uzaklaşmıştık.

Bir eczaneye girmeden önce on dakika kadar yürüdük. Koridorların birinde kaybolan Connor’a belli belirsiz dikkat etmeye çalışıyordum. Kasiyer bana isyanla ilgili İngilizce bir şeyler söylemişti. Cevap vermek için ağzımı açtığımda hava ciğerlerime doldu. Nefes alamıyordum.

Nefes almayı denedim.

Ancak yapamıyordum. Hiçbir çürük ya da yara, içime işleyen acıya denk değildi. Hızla iterek eczanenin kapılarını açtım. Gecenin soğuk havası üzerimi örtüyordu. Nefesim kesildi, ellerimi belime yerleştirmiştim.

Sonra kaldırıma kustum.

Polis ve ambulansların sirenleri çığlık atıyordu.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. Burnumdan kanlar akıyordu.

“Lo,” dedi Connor. Bir anda dışarıda belirerek elini sırtıma koydu. Gömleğinin yakası yırtılmıştı. “Hadi gel.” Kaldırım boyunca beni yönlendirdi. Bir taksi bulmamız oldukça uzun sürmüştü. Sonunda bir araç geldiğinde, ikimiz de arka koltuğa oturduk. Trafik korkunçtu. Connor Fransızca konuşarak şoföre gideceğimiz yeri söylüyordu. Ben de ceplerimi yoklarken kendimden geçiyordum.

“Telefonum.” Düşmüş olmalıydı.

“Barın orada biri üstüne bastı,” diye açıkladı elindeki kese kâğıdını karıştırırken. Bu gece olanlarla çarpılmış bir halde karşımdaki koltuk başlığına baktım. Ağabeyim ceketinden sürüklenerek benden uzaklaştırılmıştı. Ona bağırdığım, keşke hayatımda hiç olmasaydı dediğim ana geri döndüm.

Alkol içmesini zorladığım ana geri döndüm.

“Connor,” diye fısıldadım yaşlar gözlerimde birikirken. *Ne yaptım ben?* Connor başımın arkasını tutsa da öfkeli hislerimi durduramıyordum. Beni kendine bakmaya zorladı. “Lütfen...” Göğsüm ağır bir şekilde çöktü. “Yapamam...”

Artık bunu kaldıramazdım.

Bunların hiçbirini istemiyordum.

Gözyaşlarım serbest kalırken nefes almaya çalıştım. Keskin ağrılar nefesimde kaburgama saplanıyordu. Oksijensizlikten başım dönüyordu ve aklımda tek bir düşünce vardı. *Öldür beni.*

Bu uçurumdan atlamamı engelleyebilecek kişiden kilometrelerce uzaktaydım. Hayatımın her adımında yanımda olan tek kişi oydu. Başka hiç kimsenin göremeyeceği anıları ve anları paylaştığım insandı. Eğer vazgeçersem, o da aynı yola girecekti.

Aşkın ötesine giden bağıımızı yok etmiş olacaktım. Ruhunu da yanımda götürecektim.

Nefes almamı sağlayan tek Şey buydu.

Connor'ın  n diŐleriyle bir hapın yarısını ısırmasını izledim. Gözleri benimkilere döndüğünde bakışları nadiren gösterdiği, ona hiÇ uymayan bir endişeyle doluydu.

“Beni uyutacak mısınız?” diye sordum.

“İstediğin Şekilde değil,” dedi yumuşakça. Hapın yarısını bana uzattı. “Ne kadar istesem isteyeyim, içindeki acıyı dindiremem.” Sonra duraksadı. “Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu.”

Hayatımın her anı tırmanmak için mücadele ettiğim bir dağ gibi-ydi.

Bölüm 56

2 Yıl: 01 Ay

Eylül

LILY CALLOWAY

Connor telefonu ona uzattığı anda, “Lo,” diye seslendim. Bana onun uyku hapi aldığını söylemişti, sadece birkaç dakikamız vardı. Paris’teki isyanın içinde olduklarını hayal ederken gözyaşlarım çoktan yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. Neredeyse her haber kanalı o görüntüleri veriyordu. Rose’la birlikte Connor’ı aradığımız ana kadar, onların bu olaya karıştığından habersizdik.

Yorganımı göğsüme kadar çekerek yatağında dikleştirdim. Rose, Poppy’ye küçük kardeşimizin hastanede olduğunu söylemek için odadan çıkmıştı. Connor, Ryke ve Lo hastanenin bekleme odasındaydı. Daisy’nin ne kadar kötü yaralandığından emin değillerdi.

Rose'la birlikte çoktan uçuşları kontrol etmiş, giysilerimizi valizlere yerleştirmiştik.

"Lily..." Kelimeler boğazında düğümlenmişti sanki. Sesindeki ıstırabı duyabiliyordum. Bu duygunun nereden geldiğini sormama gerek yoktu. Kökeni büyük ihtimalle çok çok uzaklara, uçsuz bucaksız yerlere yayılmıştı.

Benim de boğazım düğümleniyordu. Kendimi olabildiğince onun için toparlamaya çalıştım. İlk olarak, "Seni seviyorum," diyebilmişim.

Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kısıtığını, nefeslerinin her zamankinden daha keskin olduğunu neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. "Her şeyi berbat ettim," dedi Lo.

"Hayır," diye cevap verdim elimden geldiğince sert bir şekilde. "Etmedin."

"Ne yaptığımı bilmiyorsun bile."

"Önemi yok ki." Keşke ona sarılabilseydim. Neden birbirimizden bu kadar uzak olmak zorundaydık?

"Bunu asla yenemeyeceğim," dedi paramparça olmuş bir şekilde.

"Lo," derken kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Bir şeyi unutuyorsun."

Derin bir nefes verdi. "Neymiş o?"

"Biz Dünya-616'dayız. Burası alternatif bir evren değil." Telefonu daha da sıkı tutarken gözyaşlarım akıyordu. "Mutlu sonumuza ulaşacağız. O noktaya gelmemiz biraz zaman alacak olsa bile."

Bir keresinde, dibe vurduğum bir anda bu cümleleri bana söylemişti. Şimdi sadece kendi sözlerini hatırlaması gerekiyordu.

Sanki göğsünden bir ağırlık yavaşça kalkıyormuş gibi tekrar nefes verdi.

"Bana inanıyor musun?" diye fısıldadım.

"Her kelimesine," diye cevap verdi. "Sana sarılmak istiyorum."

Gülümserken gözyaşlarımın geri kalanını sildim. "Sarılıyorsun zaten."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Lily..."

Bir elimle beyaz yorganımı kavrayarak düşüncesini bitirmesini bekledim.

Çok yumuşak bir sesle konuştu. "Sen olmasan burada olmazdım." Bu sözler, birine onu sevdiğini söylemekten çok daha büyük bir anlam taşıyordu. Bunca zamandır bildiğim şeyi sağlamlaştıran bir beyandı.

Bizi birbirimize bağlayan şey bağımlılıklarımız değildi.

Çocukluğumuzdu. En başından beri birbiriyle kaynaşmış olan ruhlarımızdı.

Bölüm 57

2 Yıl: 02 Ay

Ekim

LOREN HALE

Dört gün önceden, hastanede geçirdiğimiz o günden beri, ağabeyime karşı içten bir özür bulamamıştım. Her denememde ağzımdan çok daha kötü bir şey çıkıyordu. Sessiz kalmanın sonuçları daha iyiydi ama aynı zamanda da midemi paramparça ediyordu. Kendimi geride tutmamın asıl sebebinin içsel cezalandırma yöntemim olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Beybol şapkamı yeniden takmadan önce elimi saçlarımin arasından geçirdim. Omzumun üzerinden benzin pompalarının olduğu tarafa doğru bir bakış attım. Kameralar tarafından tuzağa düşürülmeyi bekliyordum. Buna rağmen ortalık sessizdi, rüzgâr ağaçları hışırdatıyordu.

Ryke gergin sessizliği bozarak, “Kimse bizi takip etmiyor,” diye hatırlattı. Kaşına dikiş atılmıştı, isyanda aldığı en ağır yara buydu. Benim de iki kaburgam kırıkta ancak ağrı kesicileri reddetmek zorunda kalmıştım. Onlara bağlanmam gereğinden fazla kolay olurdu.

Ryke’la birlikte Ohio’daki bir benzin istasyonunun dışında duruyorduk. Önümüzdeki binanın yan tarafında kirli bir tuvalet kapısı vardı. Yolculuk New York’ta başlamıştı ve Yosemite, Kaliforniya’da sona erecekti. Ryke’in birkaç kayalıkta serbest solo tırmanışı yapacağı yere gidiyorduk.

Son kısmı düşünmemeye çalışıyordum. Ryke asla ip ya da koşum takımı kullanmıyordu. Düşme olasılığı, zirveye ulaşmaktan çok daha yüksekti. Connor bile bunu söylemişti. Yanlışlıkla o sonu her düşündüğümde göğsüme ağır tuğlalar oturuyormuş gibi hissediyordum. Ondan daha uzun yaşayacağım o sonu aklıma getirmek çok zordu.

Eğer öyle bir şey olursa, dünya kahrolası berbat bir yer haline gelirdi.

“Elimde değil,” dedim Ryke’a. Etrafta bir kez daha kamera aradım. “Her zaman diken üstünde olacağım.” Medyanın elinde isyan sırasında çekilmiş herhangi bir görüntümüz yoktu ve haberleri olmadan hastaneden ayrılmayı başarmıştık. Daisy yüzünden bir süre orada kalmıştık ama şu anda iyiydi. Aşırı iyi olmasa bile, en azından yürüyordu. Nefes alıyordu. Ayrıca modelliği bırakmıştı. Gerçi... Yaşananlardan sonra ne olursa olsun bırakmak zorunda kalacaktı.

Ryke tuvaletin kapısına vurdu. Kapının kolu kırık olduğu için burada duruyor, içeriye hiç kimse girmesin diye kapıyı koruyorduk. “Bir şeye ihtiyacın var mı, Dais?”

Daisy bandajlarını değiştiriyordu. Saatimi kontrol ettim. Bandaj değiştirmek on beş dakika sürmezdi ki.

“Dikişlerimden biri bandaja takılmış.” Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

Ryke tereddüt etmedi ya da soru sormadı, sadece kapıyı iterek içeri girdi. Onu takip edebilmenin için kapıyı açık bırakmıştı. Arkasından içeri girdim. Tuvalet oldukça dardı ve peçeteler nemli fayansların üzerine yayılmıştı.

Ryke onun yüzünü tuttu, bandajının yarısı çıkmış olan sol yanağındaki yarayı inceliyordu. “Kıpırdamadan dur,” diyerek cildini sıkıştıran bandı ve onunla birlikte bir dizi dikişi soydu. Daisy ellerini sertçe onu beline bastırdı.

“Bekle... Bekle bir saniye,” derken irkildi.

“Dais,” dedi ağabeyim usulca. Kısılmış gözleri onun üzerindeydi. “Bunun çıkması gerekiyor.” Yaradan sızan kan bandajı ıslatmıştı ve değiştirilmesi gerekiyordu.

Dudaklarımı yaladım. “Sadece seni mutlu edecek bir şeyler düşün.”

Yavaşça gülümsemeye başladı ve yarasının gerilmesine sebep oldu. “Ayy.”

Yanlış tavsiye. “Korkunç şeyler düşün,” diyerek elimi ağabeyimin omzuna koydum. “Parlak zırhlı şövalyenin midillisinden düşmesi gibi.”

Bunu duyduğu anda gülmeye başladı, eliyle yanağına dokunuyordu. Hissettiği acı, parıl parıl parlayan yeşil gözlerine ulaşmıyordu bile.

Ryke bana ters ters baktı. “Elinden gelenin en iyisi bu mu?”

“Senin herhangi bir şey sunduğunu görmüyorum, *ağabey.*”

“Kardeşimin ağzını burnunu kırdığımı hayal et,” dedi gözlerini benden ayırmadan.

“Tam tersi de olur,” diyerek onun gibi sertçe konuştum. Çenelelerimiz sıkıca kilitlenmişti. Bu noktaya nasıl gelmiştik ki? Sanki geçmişten oluşan bir nehir bizi ayırıyordu ve onun yardımı olmadan bu nehri geçemiyordum.

Daisy’nin kahkahası kesildi. “Bu iç karartıcı,” dedi dümdüz bir şekilde.

Dikkatimizi üstüne çekmişti. “Mesele de bu zaten,” diye cevapladım.

Ryke dikişlerin yapıştığı bandajı çıkarmaya çalışırken Daisy dudaklarını büktü. Bu noktada gözleri çoktan kan çanağına dönmüştü ve acının belirtileri kardeşimin yeşil gömleğini tutuşunda kendini gösteriyordu.

“Kardeşlerini burada istemediğine emin misin?” Dikkatini dağıtmak için sormuştum. Rose ve Lily birkaç hafta içinde bizimle buluşacaktı ve bu onun için sürpriz olacaktı. Küçük kardeşlerinin isteklerine ellerinden geldiğince uymaya çalışıyorlardı. Daisy’nin yaşananlarla başa çıkmak için zamana ihtiyacı vardı.

“Lily’nin okulu var. Kimsenin zamanını mahvetmek istemiyorum.”

Ryke gözlerini devirdi.

Başımı ona doğru eğdim. “Seni görmek istiyorlar.”

“Bu şekilde değil,” diye fısıldadı. Yaralı yanağını kastediyordu.

Ryke bandajı tamamen çıkardığında yüzünü inceledim, yarayı daha önce görsem de hastanede uyandığı zamandan beri tekrar bakmamıştım. Büyük, kızarmış kesik şakağından çenesine kadar uzanıyordu. Yanağını kaplayan kesiğe dikiş atılmıştı. Anlaşılan ucunda keskin bir şeyler olan bir tahtayla yüzüne vurulmuştu. Yara korkunç görünüyordu, özellikle de onun gibi güzel bir kızda. Yara izi de yüzünde kalacaktı. Buna hiç şüphe yoktu.

Ryke temiz bir bandajı paketinden çıkardı, Daisy tepkimi inceleyordu. “Daha mutlu olduğumu biliyorsun, değil mi?” Dudakları zayıf bir şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı. Son birkaç yıldır onu yavaş yavaş hasta eden bir meslekten, aynı zamanda da annesinin saçmalıklarından kurtulmuştu.

Beyzbol şapkamı tekrardan düzelterek yüz ifademi gizledim. “Sevindim. Ama başına böyle bir şey geldiği için hiçbir zaman mutlu olmayacağım.” Bu noktaya gelmesinin, yani modelliği bırakmasının binlerce başka yolu olabilirdi. Böyle bir şeyin onun ya da diğer kızların başına gelmesini asla istemezdim.

"Sorun değil," dedi yumuşakça. Uzun sarı saçları beline dökölüyordu. İçimde çoğunu yakın bir zamanda keseceğine dair bir his vardı.

Ryke yarasını temiz bandajlarla kapatmaya başlarken Daisy'nin kolları belini daha da kavradı. Vücutları neredeyse iç içe geçmişti.

Ryke ona bir şeyler fısıldadı, dudakları kulağına değiyordu ve yaptığı şeyi gizlemiyordu. Zaten hiç gizlemeye çalışmamışlardı. Daisy parlak bir şekilde gülümsedi, parmakları Ryke'in kot pantolonunun kemerine doğru düşmüştü. Kucaklaşmaları hızlı bir tekme gibi sarsılmama sebep oldu.

Tam da o anda, bir ilişkileri olduğundan tamamen emin oldum.

Bu yüzden, "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordum. Çenem içgüdüsel olarak gerilirken onları işaret eden bir el hareketi yaptım. Ağabeyimin bir kez olsun bana tüm gerçeği söylemesini bekliyordum.

Lütfen.

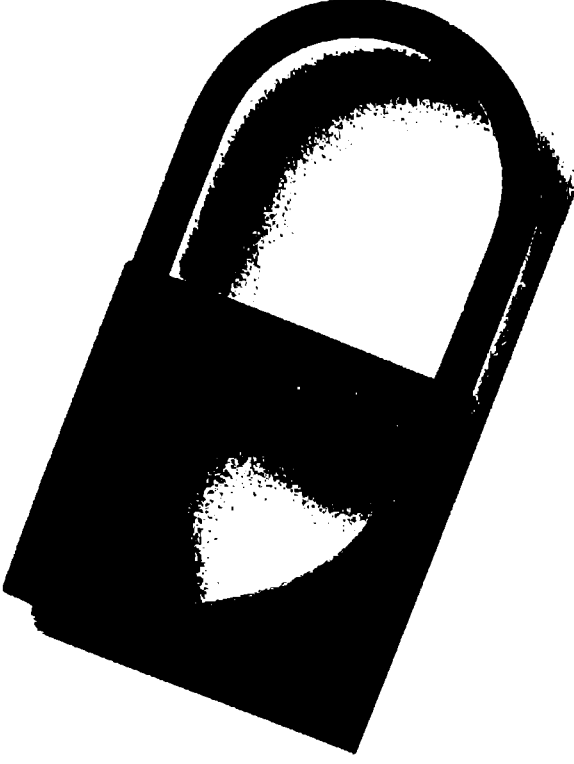
Daisy'den bir adım uzaklaştı. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Sanki her şeyi mahvetmiştim. Bana bir şans bile vermiyordu.

"Sadece arkadaşız," diye cevap verdi.

Evet, tabii. Birkaç kez başımı salladım. "Arabada buluşuruz." Kanim öfkeyle kaynıyordu. Bu artık birlikte olmalarının da ötesinde bir şeydi. Ağabeyim bana karşı dürüst olamıyordu. Benden tamamen güvenmemi istiyordu ama o aramıza bir duvar ördükçe bunu yapmak daha da zorlaşıyordu.

Bir keresinde, Connor'm karşısında savunmasız durduğumu söylemişti. Ben ona her şeyimi açarken, o kat kat zırhlar giyen biriydi.

Bir noktada onunla yer değiştirmişti. Sonunda bunu fark etmesi için ne yaşanması gerektiğini merak ediyordum.

Bölüm 58

2 Yıl: 02 Ay

Ekim

LILY CALLOWAY

“Pentagon’daki üst düzey yetkililer tarafından hâlâ çok gizli bir UFO projesi olduğu konusunda bilgilendirildim. Roswell dosyanız da orada.” - Tuğgeneral Richard Mitchell (E.)

Gözlerimi kısarak müzenin duvarında duran ve her biri Roswell uzaylılarıyla ilgili olan alıntılardan birine bakıyordum. Lo’nun sert göğsüne yaslanıp gevşedim, kolları omuzlarıma dolanmıştı. Dumanlı Dağlar’da yeniden bir araya gelmiştik. Her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Hastanedeki telefon görüşmesinden daha iyiydi. Daisy bile yüzüne olanlara rağmen etrafa her zamankinden daha fazla hayat saçıyordu.

Onun için üzülmemizi gerçekten zorlaştırıyordu. Bu konuda özel

bir yeteneği vardı. Ancak bazen tek istediğim şey, ona uzun bir ya da iki dakika boyunca sarılmak ve hak ettiği ilgiyi göstermek oluyordu.

“Wampa, Tennessee’den New Mexico’ya gelirken öldü mü?” Lo yüzünü buruşturdu. “Kokuyor, Lil.” Bir elini başıma, daha doğrusu Wampa şapkamın üzerine koydu.

“Şşşt,” diye fısıldadım.

Aniden beyaz tüylü *Star Wars* şapkamı kafamdan çekip almaya çalıştı. Wampa’nın kanatlarını koruyucu bir şekilde kulaklarımın üzerinde tuttum. “Kokmuyor,” diye karşı çıkarken emin olmak için kokladım. *Hmm*. Dumanlı Dağlar’daki kamp ateşinden çıkan odun dumanı gibi kokuyordu. Ellerim aşağı indiği anda şapkayı benden çalarak çıkardı, saçlarım statik elektrikle kabardı.

Ben havada kalmamaları için aşağı doğru çekerken, Lo da dağınık saç tellerini parmaklarıyla tarıyordu. Dumanlı Dağlar’daki zamanımız pek de iyi bir şekilde bitmemişti. Her ne kadar “öncesi” oldukça neşeli geçse de. Rose hormonlarının etkisiyle bir çöküş yaşamıştı ve işler biraz çirkinleşmişti.

Connor’ın onun sırrını bildiğini düşünüyordum.

Gerçi benimkinden habersizdi.

Bu da ondan daha zeki olduğum anlamına geliyor *olmalıydı*. Bu fikre karşı içten içe böbürlendim.

Dağlardaki en kötü anımız, sabahın erken saatlerinde yaşanmıştı. Çadırımızdan sürünerek çıktığımız anda paparazziler çalılarının arasından fırlamıştı. *Tam anlamıyla*.

Onlardan kurtulmak için ayrılmaya karar vermiştik. Daisy ve Ryke birlikte yola çıkmıştı. Lo, Connor, Rose ve ben de kiralık arabamızla diğer yöne doğru ilerlemeye başlamıştık. Eninde sonunda buluşacaktık ancak şimdilik Lo’nun ağabeyi ve küçük kız kardeşimizden ayrılmıştık.

“Sence sevişiyorlar mıdır?” dedim aniden. Düşüncelerimi kendi-

me saklamalıydım. “Boş ver,” diye mırıldanıp elini tutarak onu hızla üzerinde toprak olan, koruyucu camla kaplanmış bir uzay gemisi modeline doğru çektim. *Corona çarpma noktası.*

“Yavaş ol.” Duraksadığımda neredeyse bana çarpmak üzereydi.

“Şuna bir bak.” Parmağımı cama bastırarak dikkatini söylediklerimden uzaklaştırmaya çalıştım. “Ya kir gerçekse? Gerçek kazadan kalma mı acaba?”

Bana genellikle insanları sakatlayan o soğuk Loren Hale bakışlarından birini attı. Onlara gerçekten de oldukça alışmıştım. Daha çok çimdik gibi hissettiriyorlardı. *Aşk çimdikleme.* “Kimler sevişiyorlar mıdır?” diye sordu kaşlarını çatarak. Elini yumruk yaparken Wampa’yı eziyordu, kollarındaki kaslar öfkeyle gerilmişti.

“Sadece nasıl bölündüğümüzü düşünüyordum,” diye mırıldandım. “Hadi gidip radyo kaydını dinleyelim.” Onu başka bir yöne çekmeye çalıştım ancak ayakları yere yapışık kaldı.

Söylediğim şey bir anda aydınlanmasını sağlamıştı. “On sekiz yaşındaki küçük kız kardeşinle yirmi beş yaşındaki ağabeyimi mi kastediyorsun?”

“Böyle söyleyince kulağa düşündüğümden daha ateşli geliyor.” Biraz kızarmıştım.

Lo durumu şakaya çevirmedi. “Nasıl kulağa öyle geldiğini anlamıyorum. *Küçük kız kardeş ve ağabey.* Anında her şeyi öldürüyor, Lil.”

Omuz silktim. “*Philly’nin Prensesleri* sırasında onları bir çift olarak *ship*’ledim. Sen yapmadın mı?” Hayran grubu göndermemi anlayacağını biliyordum. *Ship*’lemek, olası bir ilişkiye hayranlık yapmak anlamına geliyordu.

İğrenç bir düşünceymiş gibi ürperdi. “Şov sırasında Daisy on yedi yaşındaydı. Resmi olarak birlikte bile değiller.”

“Bu seni hiçbir zaman bir çifti yakıştırmaktan alıkoymadı.” *Teen Wolf*’ta pek de gizli olmayan bir *Sterek* destekçisiydi.

Gözlerini devirerek derin bir iç çekti. En sevdiğim dizilerden birinin doğduğu yer olan *Roswell*'de hayran grupları ve gemiler hakkında konuşmamızın gayet uygun olduğunu düşünüyordum. Uzaylılar hiç *The WB*'de oldukları kadar seksi görünmemişlerdi.

"Lil," dedi Lo. "Diyelim ki, teorik olarak şu anda birlikteler ve söylediğin şeyi yapıyorlar..." Çenesindeki kaslar seğirirken yumruklarından birinin içindeki Wampa hüzünlü bir topa dönüşmüştü. "Her neyse işte."

Şu anda konuşmaktan *çok daha farklı* bir şey yaptıklarına dair kanıtım vardı. Daisy sabah çadırından çıktığında saçları vahşice dağınıktı ve seks sonrası saçlarını oldukça iyi tanırdım. Ancak sadece bu gerçeği söylemek bile, Lo'nun kaşlarını daha da sinirli bir şekilde çatmasına neden olurdu.

"O zaman neden," diye devam etti. "Bunu *kimseye* söylemediler?"

"Vereceğin tepkiden korkuyorlar," dedikten sonra esnedim. Kimse bana hamile olmanın insanı bu kadar yorduğunu söylememişti. *Web M.D.** dışında hiçbir yerde görmemiştim.

Esnemem üzerine bana yaklaştı, ayakkabılarımız birbirine değiyordu. Esnemenin miknatis gibi çalıştığını bilmiyordum ama bu durum hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Öyle mi?" Sertçe yutkunup yere baktı. "Peki Daisy neden en azından sana, Rose'a ya da *başka* birine söylemedi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldarken konu hakkında biraz daha düşündüm. "Sence bizim dışımızdaki herkese söylediler mi?" Bu fikir biraz acı veriyordu. Evet, onlardan bir sürü şey saklamıştık. Kiminle ne paylaşmak istediğimizi kendimiz seçiyorduk ama ne olursa olsun, bilen taraf yerine karanlıkta kalan taraf olmak kesinlikle can yakıyordu.

"Sana söylerdi, Lil," dedi kesin bir ifadeyle. Fakat ben o kadar

* *Web MD*, insan sağlığı ve refahıyla ilgili haberlerle bilgilerin çevrimiçi yayıncısı olarak bilinen bir Amerikan şirkettir. (ç.n.)

emin değildim. Yine de bunun onu üzdüğünü sert duruşundan anlayabiliyordum. Ağabeyinin ilişkisini ondan saklamasından nefret ediyordu. Ben daha çok Ryke'in küçük kız kardeşimle ilgili niyetleri konusunda endişeliydim. Eğer onunla gizlice birlikte oluyorsa, aralarındaki ilişki Rose ve Connor'ınki kadar gerçek değildi. Daha çok cinsellik içeren bir ilişki olmalıydı ve bu durum gerilmeme sebep oluyordu.

Daisy'nin en iyi erkeğe sahip olmasını istiyordum. Ona her şeyini verecek birini bulmalıydı. Karanlıkta öpüşmek eğlenceli olsa da uzun sürecek bir ilişki için yeterli değildi.

"Şimdilik bunu unutabilir miyiz?" diye sordu Lo. "Sinirleniyorum."

"Wampa'yı incitiyorsun," diye işaret ettim.

Şapkamı ezdiğini fark edip tekrar başıma yerleştirdi. Son birkaç aya göre daha net görünen kehribar rengi gözleri yüzümde biraz özlemle gezindi. *Şimdi ona bebeği söylemenin tam zamanı.* Ama o gözlerin ardında beni korkutan karanlık bir şeyler vardı. Henüz başa çıkamadığı bir acı orada gizleniyordu.

Daha çok erkendi. Haftalar ilerliyor olsa da karnım çıkmaya başlamadan önce hâlâ biraz zamanım olduğunu düşünüyordum.

Lo saçımdan bir tutamı tüylü şapkanın altına sıkıştırıp boynumdaki hassas deriyi okşadı. Kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldığında titreyerek kol kaslarına tutundum.

"Burada olduğun için mutluyum," diye fısıldadı.

Mutluluk sadece *memnun* olmaktan daha iyiydi. Daha parlak ve dolu hissettiriyordu. Daha çok hissetmeyi dilediğim bir duyguydu ama çoğu zaman bunu onunla birlikteyken hissediyordum. "Ben de," dedim nefes alırken.

Beni öpmek için eğildi, dudağının kenarında bir gülümsemeyle kalmıştı. Bu öpücüğü o kadar da kolay alamayabilirdim. Arayı kapatmaya çalıştım ama hızla geriye yaslanarak alnıma bir öpücük kondurdu.

“Acele etmeyin,” dedi Connor.

Yüzüm kızardı fakat dönüp baktığımızda arkadaşımızın müzenin ortasında telefonla konuştuğunu gördük. Rose buzlu kahvesini yudumluyor ve ucuz bir uzaylı maketine dik dik bakıyordu.

“Lily ve Lo uzaylıları görmek istedikleri için Roswell’de durduk. Müzede dört saat harcadılar... Affedersin, propaganda bok çukuru demek istemiştin.”

Harcadılar. Anladığım kadarıyla gitmek üzereydik. Daha müzenin sonundaki en büyük sergiye bile ulaşmamıştık. Görülmesi gereken dünya dışı varlıklar vardı.

Lo kolunu omzuma dolayarak kısa bir kahkaha attı. “Sen de bize mezarlıkta üç saat harcattın. Aramızda süper tuhaf olan hangisi, aşkım?”

Connor kör edici derecede beyaz ve bakılamayacak kadar güzel olan gülümsemesini ortaya çıkardı. “Orası bir savaş mezarlığıydı,” diye anlattı telefondaki kişiye. Muhtemelen Ryke’la konuşuyordu. “Rose’la atalarımızı arıyorduk.”

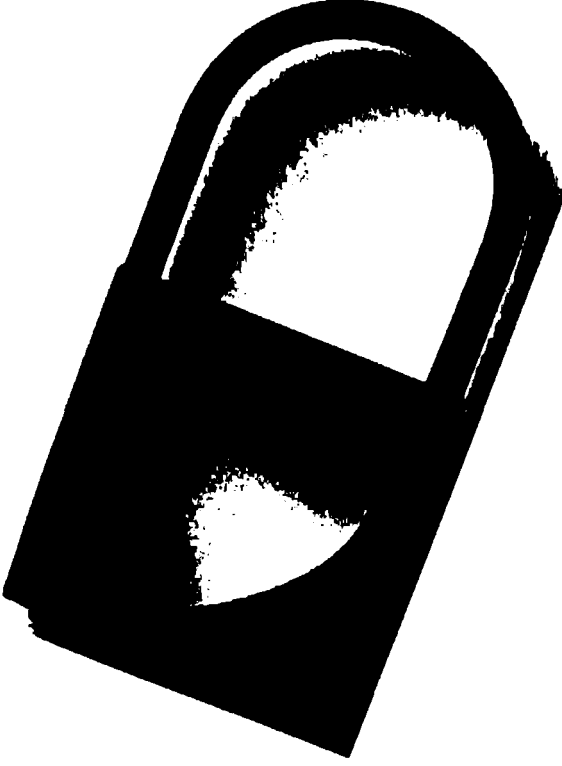
Gerçekten de arıyorlardı. İnekler bir zamanlar yedinci dereceden kuzenleri olmuş insanları falan bulmaya çalışıyordu.

“Ben kazandım,” dedi Rose. Ryke ve Daisy’nin duyabilmesi için sesini yükseltmişti. “Connor’dan üç tane daha fazla ölü akrabam var.” Şu anda gözleriyle konuşuyorlardı ve bunu çok sevmeye başlamıştım.

“Beni takip et,” diye fısıldadı Lo. Nefesi tenime çarparken başıyla cam bir duvarın arkasındaki büyük sergiyi işaret ediyordu. Sedyede duran bir uzaylı vardı.

Gülümseyerek elini tutum.

Bu yolculuğun iyi biteceğine inanmak istiyordum ama ağabeyiyle arasında hâlâ çözülmemiş büyük bir gerilim vardı.

Bölüm 59

2 Yıl: 02 Ay

Ekim

LOREN HALE

Benzinlikte mola vermemizin üzerinden pek zaman geçmemişti. Magazinler kasa tarafına yerleştirilmişti. Büyük ve kalın yazı stillerinin kör eden kırmızı ışıklar gibi parlamasını hâlâ aklımdan çıkarmıyordum.

**SARA HALE'İN HER ŞEYİ ANLAT TÜRÜNDEKİ
RÖPORTAJI TEORİLERİN UCUNU AÇIK BIRAKTI.
ARAŞTIRMALAR DEVAM EDİYOR.**

İddiaları kabul etmiş ya da reddetmemişti. İnsanların inanacağı onlarca şey, tüm ihtimallerin kapısı hâlâ sonuna kadar açıktı.

“Lo, yavaşla!” dedi Lily. Elimden geldiğince hızla park yerinden uzaklaşırken bana yetişebilmek için arkamda koşturuyordu. Ayaklarım Utah’ın toprağını tekmeledikçe kırmızı toz bulutları havaya yükseliyordu. Birkaç çift yürüyüş yoluna dağılmıştı, onları geçerek kırmızı kaya kemerlerine doğru yöneldim. Kanım adrenalinle dolmuştu.

Lily’ye doğru, “Onu görmek istemiyorum,” diye bağırdım omzumun üstünden. Rose ve Connor’ın daha yavaş bir şekilde bizi takip ettiğini görebiliyordum. Rose neredeyse düşmek üzereydi, topukları taşa takılmıştı ama Connor onu belinden yakalayarak kendi göğsüne bastırıyordu.

Rose neredeyse bir dağın ucundan düşmek üzereymiş gibi nefes alırken gözleri kocaman açılmıştı.

Bir anda kafamın içinde diğer manşet belirdi.

LILY CALLOWAY’İN BAĞIMLILIĞI: NİŞANLISININ BABASINDAN DOLAYI OLAN CİNSEL BİR TRAVMAYLA BAĞLANTILI OLABİLİR Mİ?

Bu teoriyi daha önce başka bir dergide daha görmüştüm ancak tekrardan hatırlamak içimde düzeltemeyeceğim bir şeylerin paramparça olmasına sebep olmuştu.

“Lo,” dedi yanıma ulaşarak.

“Yapamam...” Elmacikkemiklerimin belirginleştiğini hissedebiliyordum. Birkaç dakika içinde, Ryke ve Daisy bizimle yürüyüş yolunda buluşacaktı. “Bana *defalarca* kez yalan söyledi.” İlerlemek için duyduğum arzuyla kemiklerim sızlıyordu. Hiç durmadan yoluma devam ettim, gittikçe daha da uzaklaşıyordum. “Onu dinlemek istiyorsan sorun yok. Ama aramızdaki her şey yolundaymış gibi davranmaktan *bıktım*.”

Yolunda değildi.

Ayıklığımı bozduğum zamandan beri hiç iyi olmamıştı.

“Bu berbat, biliyorum,” dedi Lily. Bana yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. “Bana da söylemediler.”

Beni en derinden yaralayan şey gördüğüm son manşetti. Ne kadar çabalarsam çabalayayım aklımdan atamadığım bir cümleden oluşuyordu.

RYKE MEADOWS VE DAISY CALLOWAY ÖPÜŞÜRKEN YAKALANDI!

Wyoming’deki bir kaya oluşumu olan Şeytan Kulesi’nin dışında fotoğraflanmışlardı. Daisy’yi omzuna almıştı; pembe, mor ve yeşille renklendirilmiş saçları köprücükkemiklerinin hizasında kesilmişti. Daisy başını öne doğru eğmişti, dudakları birbirine dokunurken gülümsüyorlardı.

Mutlu görünüyorlardı.

Lily’nin tarafına döndüğümde doğrudan göğsüme çarptı. “Ne yapmam gerekiyor?” Göğsüm öfkeyle yükselirken sordum. “Onu zorlamayayım mı? Sorun *olmadığını* mı söyleyeyim?” Ellerimle işaret ettim. “Sorun *var*. Ona güvenmiştim!” Her şeyi Ryke için zorlaştırıyordum. Arkadaşım olmasını, ağabeyim olmasını zorlaştırıyordum. Ancak ona ne kadar çok şey verdiğimi, ne kadar içime aldığımı ve onu lanet olasıca ne kadar çok sevdiğimi görmüyordu.

“Belki oturup bunu konuşabilirsiniz.” Lily aceleyle elini uzattı.

Birkaç adım geriye çekildim. “İtiraf etmek, bana açılmak için o kadar çok fırsatı vardı ki... *Bir şeyler* ifade ettiğini söylemek için.” Onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyordum. İlişkimiz benim bağımlılığım üzerine inşa edilmişti. Bana babamızı soruyordu. Alkolü ve çocukluğumu sorguluyordu ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Her an bana ayıklık için koçluk yapmasına ihtiyacım yoktu.

Ağabeyim olmasına ihtiyacım vardı.

Connor ve Rose bize katılırken olduğum yerde dikilip önüme baktım. "Yüzüne bakmak istemiyorum," diye hırladım. Çünkü hayatımda umutsuzca ihtiyaç duyduğum, beni sağlıklı tutan bir adamı görecektim. Kıcıma atılan ve ilerlememi sağlayan bir tekme gibiydi.

Bu yüzden çok fazla acı veriyordu. Scott Van Wright ya da Julian olsaydı işler kolaylaşırdı. Sadece nefret etmek için nefret edeceğim biri olabilirdi.

Yalanları bir doğrulama gibi hissettiriyordu. *Güvenmek için fazla zayıfsın, Loren.*

Sen sadece küçük kahrolası bir çocuksun.

Neden sana önemli bir şey söyleyeyim ki?

"Hey, gençler!"

Sesin geldiği yöne doğru hafifçe döndüm. Kızıl toprak üzerindeki dev kayaların manzarayı süslediği işaretlenmemiş patıkada, Daisy bize el sallayarak yürüyordu.

Güneş gökyüzünün yarısına kadar yükselmişti. Gölge bizi terk ediyor ve zaten sıcaktan kaynaklanan bedenimi bunaltıyordu. Ryke'in yaklaşmasını izledim, tıraşsız çenesi sert bakışlarımla karşılaştığında sertleşti. Şaşkınlık kısa bir an için yüzünü kapladığında içimde ona doğru fırlatmaya hazırlandığım nefret biraz daha birikti.

Ellerim yumruk halini alırken kalbim paramparçaydı. Ryke sadece yürüyordu. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi. Hepsinin benim hatam olduğunu fark ettim. Güvenmemem gereken birine güvenmiştim. Onu içeri almıştım.

Asıl aptal bendim.

"Saçına bayıldım, Dais," dedi Lily. Sesi korkuyla yükselmişti.

Biraz daha yaklaşmışlardı. Öfkeden alev almıştım, kaslarım gergindi. Ayaklarım aklımdan önce harekete geçti. Hedef ağabeyimdi.

Ona nişan almıştım. Ryke durup elini Daisy'nin omzuna koyarak, "Daisy," diye seslendi. "Ablalarının yanına git."

"Ryke..."

"Sikeyim, git," diye hırladı.

Daisy geriye doğru birkaç adım atsa da Connor'la birlikte düz bir kayanın yanında duran Lily ve Rose'un yanına gitmedi.

Bu sadece onunla ilgili değildi. Durum çok daha karışık.

"Lo." Ryke ellerini kaldırdı, geri çekilmemi söylüyordu. Başka biri olsaydım bana vururdu. Beni yumruklardı, tüm *ağırlığını* bedene yükler ve beni yere yapıştırırdı. Kırık bir oyuncakmışım gibi davranılmasından bıkip usanmıştım.

Ben lanet olası bir insandım. Ne zaman gerçeğe layık olacaktım?

"Sorun ne?" diye sordu Ryke. "Konuşalım."

Çok yakındık. Aramızda on metre falan vardı. "Konuşmak mı istiyorsun?" dedim. Sesim çözölemeyecek kadar fazla duyguyla doluydu. "Sana *konusman* için milyonlarca sikik şans verdim. Konuşmakla işim bitti." Ona uzanırken tereddüt etmedim. Bunu yapamazdım.

Yumruğumu çenesine indirdim. Bu şekilde nadiren kavga ederdim ama beni kendi seviyesinde görmesini istiyordum. Bir kereliğine olsun denk görmesini istiyordum. Karnına dizimle vurduğumda yalpalayarak yere düştü.

Öksürerek eliyle toprağı kavradı.

Dövüş benimle.

"Lo, dur!" diye bağırdı Daisy. Bize doğru gelmeye çalışıyordu ama Connor onu belinden tutup ablalarıyla birlikte geri çekmişti.

Duramıyordum. Ben onun vicdan azabına karşılık ödediği bedeldim. Yıllar boyunca benimle hiç tanışmamıştı. Onun için cennete giden yoldum. Benim için doğru olanı yaparsa tüm günahları affedilecekti.

Bu yüzden yanımda kalıyordu.

Soğuk bir şey içime işlerken ağabeyimin yüzüne bir yumruk daha attım. Başını çevirip toprağa kan tükürdü.

“Lo, sakin ol!” Lily çığlık atıyordu ama arkama bakmadım.

Ona tekrar vurdum, parmak boğumlarım çenesine çarptıkça ağırırken ayağa kalkması için dua ediyordum. *Ayağa kalk. Bana yumruk at.*

“Bana vur,” dedim alayla.

Ryke’in tırnakları kırmızı toprağı kazıyordu, eli neredeyse yumruk halini almıştı. Bakışları yere sabitlenmişti, kasları benimkiler gibi gergindi. Yine de elleri gevşemeye başlamıştı. Kendi kendine konuşuyordu.

“Hadi!” diye bağırdım. Yanan gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Benim iki katım heriflerin içinden geçtiğini gördüm. Bana yumruk atmak istediğini biliyorum.” Ona doğru bir adım attım. *Bana hak ettiğim gibi davran. Bu bokla başa çıkabilecekmişim gibi davran.* “Karşılık ver!”

Sendeleyerek ayağa kalktı, yüzü çok darbe almıştı. “Vermeyeceğim.”

Avuçlarımı göğsüne çarparak onu sertçe ittim.

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. “Lo...”

Çenesine yumruk attıktan sonra bir kez daha vurdum. Tökezlese de dik durmaya devam etti.

“KES ŞUNU!” Daisy son gücüyle çığlık atıyordu, sesi boğuklaşmıştı.

Lily’nin hıçkırıklarını duyabiliyordum. İçimdeki acı daha da arttı, dışarı çıkmak için savaşıyordu. Geri adım atamazdım. Şimdi olmazdı. Suçlayıcı bir şekilde onu işaret ettim. “Sen lanet olası bir korkaksın.”

Dudaklarını birbirine bastırırken gözleri karanlıkla gölgelenmişti.

“Babamızla konuşmaya o kadar korkuyorsun ki,” dedim soğuk bir şekilde. “Kendi annenle bile konuşmaya korkuyorsun.” Öne doğru atıldığında geriye bir adım atarak aramıza mesafe koydu. Onu *hiç*

böyle görmemiştim. İçinde hâlâ saldırganlık vardı, sadece bana karşı kullanmayı reddediyordu.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye hırladı. *Hissettiğin her şeyi.* “Sikeyim, korktuğumu mu?” Göğsünü işaret etti. “Çok korkağım, Lo!” Gözleri kan çanağına dönmüştü. “İstediğim tek şey unutmakken onları sevmem için beni manipüle etmelerinden çok korkuyorum!”

“Sana ne bok yaptılar ki?” diye bağırdım. Ryke Meadows ve Sara Hale’i görüyordum. Şefkatli bir anne görüyordum. Hiç sahip olmadığım sikik sevgiyi görüyordum. Herkesten *bu kadar* nefret edecek kadar korkunç ne yaşadığını anlamıyordum. Bana hiçbir şekilde söylemiyordu. “*Babamızla* ben yaşadım. Sen sikik inci beyazı köşkünde seni seven annenle yaşıyordun!”

Ryke defalarca kez başını iki yana salladı. Dudakları açılıp tekrar kapandı. Konuşmak onun için neden bu kadar zordu? Beni her kahrolası gün kırılma noktama kadar zorluyordu. Belki de sonunda biri tarafından zorlanmasının zamanı gelmişti.

“Anlat bana!” Bir adım daha yaklaşarak bağırdım. Nefes almak canını acıtıyormuş gibi soluklandı, aşına olduğum bir duyguydu. “Ne kadar kötü geçtiğini anlat bana, Ryke. Babam sana ne yaptı? Matematik sınavından C aldığında kafana mı vurdu? Küçük bir ligin maçında kenarda oturdun diye yüzüne mi bağırdı?” Sıcak gözyaşları gözlerimden dökülüyordu. Ona o kadar yakındım ki, kısık gözlerle aramızdaki tuğla duvarın yıkılışını izliyordum. “Sana ne sikim yaptı?”

Yine başını iki yana salladı.

Lanet olsun, Ryke. Ellerimi göğsüne bir kez daha vurdum ve sonunda o da beni itti. Sendelesem bile dengemi korudum, hâlâ ayaktaydım.

“Sikeyim, seninle dövüşmeyeceğim!” diye bağırdı.

Dişlerimi gıcırdatarak onu yere sermek umuduyla tekrar saldırdım ama benden daha güçlüydü.

Ön kolunu göğsüme bastırıldığı anda sırtım yere yapıştı. Elleri bileklerimi kavrarken kırdığı diziyile kaburgalarımın baskı yapıyordu. Bu ağrıyı da her canımı acıtan duygu gibi bastırdım.

“Seninle dövüşmek istemiyorum, Lo,” derken kelimeler boğazında düğümlendi. Acıyla dolu yüzü benimkine yakındı.

Sıcak, öfkeli gözyaşlarımın keskin yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını hissediyordum. “Kahrolası vaktinin çok büyük kısmını beni kurtarmaya çalışarak harcadın ve beni mahvettiğinin farkında bile değilsin.”

Sert yüzü acıyla buruştu.

“Haberler yalnızca Philly’de dönmüyor. Gittiğimiz her yerdeler. Utah’daki bir benzin istasyonunda bile görüyorum.” Zayıf bir kahkaha attım. “Babamın beni taciz ettiğini düşünüyorlar. Lanet olası halkın *tamamı*.” Bunu ona yüksek sesle söyleyince, kelimelerin ağırlığı bir yumruğun yapabileceğinden daha sert bir şekilde içime çökmüştü. “İnsanlar kendi babamın bana kötü niyetle dokunduğunu düşünüyor ve sen bunun için hiçbir şey yapmıyorsun.” Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Dilimin ucunda, uzun zamandır sormak istediğim bir soru vardı. İddialar konusunda ona hiç baskı yapmamıştım. Onu asla zorlamamıştım. Belki de bunu daha önceden yapmalıydım. Tıpkı onun bana her zaman yaptığı gibi. “Neden bana değil de onlara inanıyorsun?”

“Sana inanıyorum,” diye fısıldadı. Belki de onca yalandan sonra sözüne güvenmemeliydim. Tehlikeli sınıırma çok fazla yaklaştığım için beni yatıştırmak istiyor olabilirdi. Ancak yüzünde onu geçmişe sürükleyen kederli bir ifade vardı. Bu benimle ilgili değildi. Onun gömdüğü şeytanlarla ilgiliydi. Her zaman öyleydi. Sanırım sonunda bunun farkına varmıştı.

“Ondan bu kadar nefret etmene sebep olacak ne yaptı?” diye sordum babamızı kastederek. Yine geçiştirmesini bekliyordum, o yüzden sonunda konuştuğunda şaşırmıştım.

“Seni seçti,” dedi boş ve karanlık bir sesle. “Bana ve anneme karşı piç oğlunu seçti. Hayatım boyunca onun yüzünden sikik yalanlar söylemek zorunda kaldım. Onun için kimliğimi gizledim. Ben Meadows’tum ve annem Sara Hale olduğu için onunla insan içine hiç çıkmadım. Gösterecek sikik bir babam yoktu.” Bakışları benimkileri deliyordu, görmezden geldiği acılarla doluydu. *Nefret*. Herkese karşı duyduğu nefret oradaydı. “Onun itibarını korudum ve o da bana karşı seni seçerek her gün beni sikik yerin altına sokup çıkardı. Her gün senin etrafında gezip beni bir kenara itti. O kadar öfkeliydim ki, nefes bile alamıyordum.”

Anlattıklarında birbirini tutmayan bir şeyler vardı. bir parazit gibi peşime takılmıştı. “Beni, on beş yaşındayken öğrendiğini sanıyordum.” Benimle tanışmak için gerçekten kaç fırsatı olmuştu?

“Onunla her hafta bir golf kulübünde buluştuğumu sana söylemiştim. Adını biliyordum. Babam olduğunu biliyordum. Sikik sosyetedendi. Oğlunun benim kardeşim olduğunu çözecek kadar akıllıydım. Sadece on beş yaşına gelene kadar bunu bana söylemediler.” Kolları titriyordu ama korku değil, öfke yüzünden titriyordu. Sürünerek üzerimden kalksa da bitkin bir halde dizlerinin üzerinde durmaya devam etti. Yüzünün yumruk attığım yerleri kızarmıştı.

Sırtüstü yattığım pozisyonda kalarak mavi gökyüzüne baktım ve düşündüm. Onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Gerçek bir baba ya da anne olmadan, yalnız başına kalmanın nasıl hissettireceğini... Kim olduğunu açıklayamadığında arkadaşlıklar daha az anlam ifade ediyordu.

“Kin tuttum,” diye itiraf etti. “Ama bence sen de tuttum, Lo.” Çenem gerginlikle kilitlendi. Ona zor anlar yaşatmıştım çünkü gücünü, insanların ona saygı duymasını ve güvenmesini kısıkanıyordum. Hayatıma geç girmesi sorun değildi. Hayatıma girmesi bile benim yapabileceğimden çok daha fazlaydı. Bunu ona karşı nasıl tutabilir-

dim ki? Eğer bu konuda biraz olsun bile pişmanlık hissediyorsa bana yansıtıyordu zaten. Bu konuda kendini hırpalıyordu.

Babamız her zaman kederimizin merkezinde yer alıyordu. Ona şerefsizlik yapan, bir kenara atan ve piç olan tarafı seçen bir adama yardım etmenin ağabeyim için ne kadar zor olduğunun farkına varmışım. Şimdi her şeyi anlıyordum ama ben de bu karmaşanın bir parçasıydım.

Bir bulut güneşe doğru süzülerek önünü kapattı. “Keşke beni, ondan nefret ettiğinden daha çok sevseydin.” Başımı yana çevirerek kardeşimin nadiren kırılan, çoğunlukla sert görünen yüz hatlarına baktım. Gözlerim yine yaşlarla dolmuştu. “Bu siktiğimin şeyi mümkün mü ki?”

Derin bir nefes verdi. “Seni sevdiğimi biliyorsun.” Rahatlamak için bacağıma dokundu.

Vücudum gerildi. “Soruma cevap vermedin.” *Evet ya da hayır. Benim arkamda duracak mısın?*

“Bilmiyorum, Lo,” dedi Ryke. “İstiyorum. Bunu çok *feci* istiyorum ama o tür bir huzura sahip olmayı dilemek kadar kolay değil. Bana yaptığı şeyler yüzünden, sana yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyorum.”

Doğrulup gömleğimin altıyla yüzümü sildim. “Yüce İsa,” diyerek kısaca güldüm. “Anlamıyorsun, bana söylediği her şeyi hak ettim. Hazırlıktayken nasıl olduğumu bilmiyorsun, Ryke. Leş gibi biriydim. *Berbattım.*”

Yüzüme ters ters baktı. “Bana sakın bunu *hak ettiğini* söyleme. Hiç kimse siktiğimin her günü hırpalanmayı hak etmez.”

Ben hak ettiğimi hissediyordum. Bazen hâlâ öyle hissediyordum. Nefesimi serbest bıraktım. “Bana hiç dokunmadı,” derken gözlerim onunkilere kaydı. Gerçek buydu. Tüm dünyanın bana asla inanmayacağını biliyordum ama en yakınımıdaki insanların inanmasına ihtiyacım vardı.

Ryke yüzümü iki elinin arasında tutuyordu. İla benekli kahverengi gözleri benimkilere dikilmişti. “Onu savunmayı bırak. Bana karşı değil, tamam mı?”

Bahamı asla benim sevdiğim gibi sevmeyecekti. Onu ikna etmeyi denemek bile imkânsızdı. Tüm kötülüklerin altında saklı olan iyiliği göremiyordu. Belki de kötü yanlarının iyilerden daha ağır bastığını düşünüyordu.

Geri çekildiğimde aramızdaki gerilim azaldı. Fakat hâlâ yüzleşmemiz gereken bir şey vardı. Bu çölü her şeyi açık açık konuşmadan terk etmeyecektim.

Yanağındaki kızarmış bölgeyi işaret ettim. “Bu arada şuradaki morluk var ya? O sevgilimin kardeşi için.”

Dudakları korkuyla aralandı.

Bölüm 60

2 Yıl: 02 Ay

Ekim

LOREN HALE

“Paparazziler sizi Şeytan Kulesi’nin hemen dışında öpüşürken yakalamış.” Eskisi isyanda yok olduğu için aldığım yeni telefonumu cebimden çıkardım. *Ünlü Takipçisi* sitesinde gezinip Daisy’nin ağabeyimin omuzlarında dururken öpüştükleri fotoğrafı buldum. Telefonumu ona doğru fırlattığımda yakaladı. “Fotoğraf bütün dedikodu sitelerinde dolaşıyor.”

Şok olmuş ifadesinden manşetleri hiç görmediğini anlayabiliyordum. Fotoğrafa baktıkça yüzü daha da geriliyor, gözleri karanlıkla parlamaya başlıyordu. Sonra telefonu bana geri fırlattı ve cihaz yere düşmeden önce çeneme çarptı.

Telefonu alıp tozunu temizledim. “Yakalandığın için sinirlendin mi?”

Sessiz kaldı. *Yine mi?*

Hayal kırıklığı içinde içimden homurdandım. “Lütfen konuş benimle,” diye patladım. “Neler döndüğünü anlamam gerekiyor, yoksa sana tekrar yumruk atabilirim.”

Başını iki yana salladı, tişörtü benimki gibi kırmızı tozlarla kaplıydı. Çenesindeki izler belirginleşmeye başlamıştı. “Bir anda oldu.” Sesi boğuk ve kısıktı. Bana daha fazlasını anlatamayacakmış gibi konuşuyordu.

Bir anda oldu. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “Bir anda oldu?” Bunu duymaktan bıkmıştım. “Bana söylenecek en boktan şey bu.” Bir elini saçlarının arasından geçirdiğinde saçlarındaki kırmızı tozlar dalgalandı. “Lily’nin küçük kardeşini becerdin ve ‘Ah, sadece sikik bir anda oldu,’ deyip geçecek misin? Onu neden seçtin? Takıldığın uzun kızlar listesine onu da ekledin mi? Tek gecelik türden bir şey miydi?” Kalbim göğsümün içinde endişeyle atıyordu. Söylediğim şeylerin doğru olma ihtimalinden korkuyordum. Ryke asla aksini iddia etmemişti.

“Söylemeye çalıştığım sikik şey o değildi.” Yüzünü buruşturduktan sonra hızla sıvazladı. Sanki bu bir rüyaymış ve uyanıp diğer her şeyle birlikte gömebilecekmiş gibi davranıyordu.

Ona izin vermeyecektim. “Ne söylemeye çalıştın o zaman?”

Gözlerime baktı. “Bu ciddi.”

“O kadar ciddi ki, herkesle paylaştın.”

“Çünkü sikik boğazıma sarılacağını biliyordum!” Öfkeyle ayaklandığında ben de ayağa kalktım. Kaburgalarım aldığım her ağır nefesle genişliyordu.

“Eğer onu önemseseydin, yanlış bir şey yapıyormuşsun gibi bunu saklamazdın!” Başka ne düşünecektim ki? Onun yaşı büyüktü, Daisy ise çok daha küçük sayılırdı. Eğer ona karşı seksin ötesinde bir şeyler hissediyor olsaydı sadece onunla birlikte olurdu. *Gerçek anlamda.*

"Siktir git!" diye bağırdı Ryke. Kollarındaki ve boğazındaki damarlar patlamak üzereydi. "Bunu *imkânsız* yapan sendin, Lo!"

"ON SEKİZ YAŞINDA!" diye bağırarak ona yaklaştım. Burun delikleri öfkeyle genişlese de kendini geriye doğru bir adım atmaya zorladı. "O benim kardeşim gibi. Mümkün olmamalıydı zaten! Ama sen bunu umursamadın. Yine de onu *becerdin*." Ona güvenmiştim. Onu *hayatıma* almıştım. Eğer Daisy'yi azıcık bile incitirse, bu kısmen benim hatam sayılırdı.

"Sikin sonunda seni yendi, değil mi?" diye sordum. "On sekizine girdiği için *sonunda* aletini..."

"Hayır, sikik şey öyle gelişmedi!" Kasları esnerken parmak boğumları beyazlaştı, ellerini yumruk yapmıştı.

"Seni bu çölde yalnız bırakmalıyım," dedim. "Ona yaklaşmana izin verdiğim, onunla yalnız kalmana izin verdiğim her an için şu an *pişmanlık çekiyorum*..."

"Ne sikim konuştuğunun farkında değilsin." Öfkeyle ofladı ama asla kendini açıklamıyordu. Bir süre kendini açıklaması için ona zaman vererek duraksadım. *Senin sikik aklını okuyamam, Ryke.*

"Ne konuştuğumun farkında değil miyim?" Öyleyse sadece gördüklerimi düşünerek yorum yapmaya devam edebilirdim. "Ne zamandır, Ryke? Söylesene, ne zamandır senin için arkadaştan öte? *Bakalım kafamda mı kurmuşum?*"

"Bilmiyorum." Sert bakışları yerin üzerindeydi.

"Sana *tekrar* soracağım," derken sesim öfkeyle titriyordu. "Ne zamandır-"

"Kes şunu," dedi sertçe.

Bir adım daha yaklaştım. "Hayır, ne zamandır..."

"YILLARDIR!" diye bağırdı. Kan yüzüne hücum ederken kızarmıştı. Yüz ifadesi perişan halini yansıtıyordu. Ona inanmak istemiyordum. O kadar zaman boyunca inanmış olsam bile. Gözümün tam

önünde dönenleri görmüş olsam bile. “Duymak istediğin bu mu? Yıllardır, Lo.”

Bunun doğru olmamasını diledim. Daisy’yi ailemizin içine sürüklediğini umuyordum. O kız bu boka zincirlenmeyi hak etmiyordu. “Yalan mı söylüyorsun?”

“Hayır,” derken gözyaşları akmaya başlamıştı. “O kız sikik ilgimi çok fazla çekti. Bu konuda siktiğimin herhangi bir şeyini yapmayı asla planlamadım. Asla denemeyecektim. Bunun için çabaladım. Onu o şekilde düşünmemek için çok fazla çabaladım.” İçinden dürüstlük akıyordu. “Yanlıştı. Sikik şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Elimden geldiğince her şeyi bastırdım.”

En başından beri ondan hoşlanıyordu. “O zaman neden ondan uzak kalmadın?” diye sordum. “Neden seninle arasına otuz metre mesafe koymadın? Onunla her gün flört ettin, Ryke. Onun *arkadaşı* oldun.” Kulağa sanki en başından beri amacı sonunda onunla birlikte olmakmış gibi geliyordu. Daisy doğru yaşa gelene kadar bir kenarda bekliyormuş gibiydi.

“Kendimi hiçbir şeyin olmayacağına ikna etmişim, bu yüzden ilerlememin sorun olmayacağını düşündüm.”

“Sen kahrolası bir aptalsın!” diye bağırdım. *Gerçekten öyleydi.* Onun hayatında olmaya karar verdiği an her şey bitmişti zaten. “O kadar ateşliydi ki, birlikteliğiniz yasal hale gelir gelmez ona hayır diyeme-”

“Hayır,” diye itiraz etti. “Öyle *değil*.”

“Kahretsin, ne o zaman?” Bir şeyler söylemesi için onu zorluyordum ama kendini bırakmıyordu.

Sonra bir anda haykırdı. “SİKEYİM, ONU SEVİYORUM!”

Ağzımın kocaman açıldığını hissettim. Kelimeleri fiziksel olarak beni sarsmış, birkaç adım geriye sendelememi sağlamıştı. Sadece... yüz ifadesini inceledim. Bakışları anlamamı isteyerek yalvarıyordu, duyguları alev alev parlıyordu.

"Sikeyim, ona Aşık oldum." Sonunda hislerini açıklıyordu. "Daisy'den uzak olmak canımı yakıyordu. Onu diğer heriflerle izlemek canımı yakıyordu. Her şey *sikik* canımı yakıyordu ve bu acıyı artık kaldırmak istemedim. Sikeyim, bunu yapamadım." Derin bir nefes aldı. "Sana ne zaman artık dayanılmaz hale geldiğini söyleyemem ama oldu işte."

Bir süre için onu inceledim, her bir hecesinin içime işlemesine izin verdim. *Onu diğer heriflerle izlemek canımı yakıyordu.* Yıllarımı bir seks bağımlısının en iyi arkadaşı olarak, benden başka her erkeğe kapısını açan bir kızı severek geçirmiştım. Bu acıyı bir gün için bile ağabeyimin ya da bir arkadaşımın çekmesini istemezdim. *Bir an için bile.*

"Sevdiğin kişinin başkalarıyla olduğunu izlemenin ne kadar acı verici olduğunu herkesten daha iyi biliyorum." Duraksadım. "Ama gerçekten onu sevemezsin-"

"Onu *iki* yıldan fazladır tanıyorum," dedi Ryke. "Onunla *sikik* zamanımın çok fazlasını geçirdim, Lo. Birlikte çok fazla şey atlattık, yani evet... ona âşık oldum."

Omzumun üstünden kızların olduğu tarafa baktım. Daisy ağlayarak ablasının tişörtünü ıslatıyordu, Lily de ince kollarını kardeşinin etrafına dolamıştı. Tekrardan ağabeyime döndüm ancak o hâlâ Daisy'ye bakıyordu.

Yüz ifadesi, birine sadece değer vermenin de ötesindeydi. Birkaç yıl önce Cancun'da Daisy'ye karşı sempati duyduğunu hatırlıyordum. Ryke benzer anneler tarafından yetiştirildiklerini anlatmıştı. Fakat bu **empati** hayatındaki başka bir kişi için değildi, bazı insanların asla hissetmeyeceği türden bir duyguydu. Yüzünün her yerinde yazıyordu.

Ne kadar tuhaf görünürse görünsün, aralarındaki şey buydu. Birbirini seven iki insanı ayırmayacaktım. Bunu asla kasıtlı olarak yapmazdım.

Tekrar bana odaklandığında konuşmaya başladı. "Beni burada

bırakabilirsin,” dedi hararetle. “Ama dönmenin bir yolunu bulacağım. Beni ne kadar sikik bir kuvvetle itersen it onu bırakamam, seni de bırakmayacağım.” Gözlerinden perişanlıkla birlikte güç fışkırıyordu. Bu anlayabildiğim bir tezatlıktı. Lily’yi düşününce aynı bakış bende de oluşuyordu.

“Ne kadar canını yaktı?” diye sordum.

“Ne?”

“Onu diğer heriflerle izlemek.”

Ağabeyim irkildi. Kısa bir süre duraksadıktan sonra, “Sanki birisi beni sikik tuzlu suda boğup ateşe vermiş gibiydi,” diye cevap verdi.

Neredeyse zayıf bir şekilde gülümseyecektim. “Aynısı.” Birkaç derin nefes aldıktan sonra ekledim. “Biraz zamana ihtiyacım var.” *Onlara alışabilmek için. Birlikte olmalarına.* Tanrım, gerçekten çok garipti. “Ama sana tekrar vurmayacağım. Yani tadını çıkar.”

“Teşekkürler.”

Başımı salladım. “Keşke başka kahrolası bir kıza âşık olsaydın.” Babamın ilişkilerini düzeltmek için Daisy’yi kullanmaya çalıştığı her seferde bunu dilemeye devam edecektim. Bu Jonathan Hale’in gözü-nü kırpmadan yapacağı bir şeydi. Sanırım ağabeyim henüz bunun farkında varmamıştı.

“Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Yalan söylediğim için.”

Omuz silktim. “Sana vurmamı istemezdin.” Geçmiş geride kalmıştı, yeniden başa sarmak istemiyordum. Belki bundan sonra birbirimize daha çok inanacak ve güvenecektik.

“Hayır,” dedi Ryke. “Seni incitmek istemezdim.”

Biliyorum. “Atlatacağım. Sadece... Bana biraz zaman ver.” Bir araya toplanmış olan kızların yanına doğru yürüdüm. Daisy elinin tersiyle gözlerini ovuşturuyordu. Connor bizim giysilerimizin aksine temiz ve tozlanmamış düğmeli takım elbisesinin içindeydi. Çok iyi okuyamadığım o kayıtsız ifadesiyle bizi izliyordu.

Arkamdan gelen ağabeyimi hissetmiyordum.

Connor'a arkamı dönerek tamamen Ryke'a baktım. Gözündeki kırmızımsı izlerin altı morarmaya başlamıştı. Hislerim etrafımı sarıyordu. *Özür dilerim*. Babamıza ve bana kefil olmak için basına gidip gitmeyeceğinden hâlâ emin değildim. Ancak varlığım ona bu kadar acı verdiği için gerçekten üzgündüm.

Bunca zaman utanç içinde saklanarak piç hayatı yaşamıştı ve ben bunu bilmiyordum bile.

Bakışlarımı okumuş olmalıydı, biraz daha ilerleyerek yanımda durdu. Arkadaşlarımızın yanına doğru birlikte yürümeye başladık. Elimi uzatıp omzuna koydum.

Başta irkildi, kabul edilmekten ürkmüştü.

Ancak sonra başımın arkasını okşayıp saçlarımı kabaca karıştırdı. "Bana vurmana sevindim."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Pek fazla insan bana karşı koyamaz." Ağabeyim göz korkutan biriydi. Eğer sorunlarını saklamak istiyorsa, kimse sırf bu sorunların ortaya çıkması için onunla yüzleşecek kadar aptal değildi. "Bunu yaptığına sevindim."

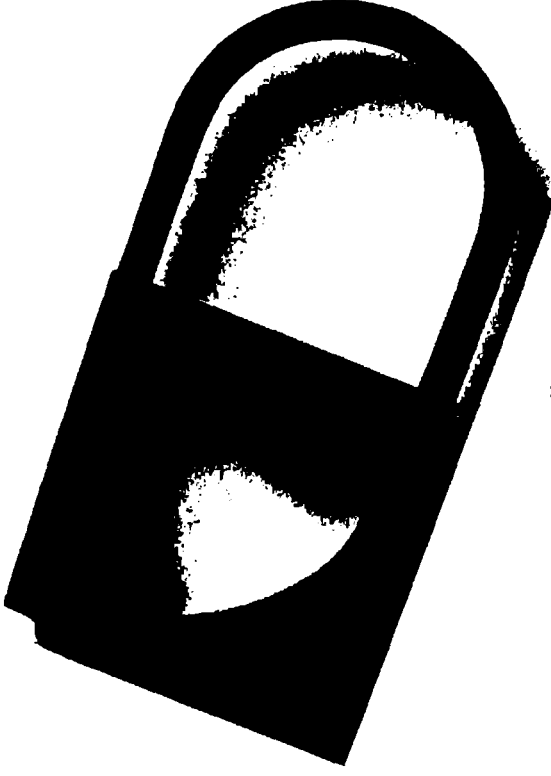
"Karşılık vermeyeceğini biliyordum," dedim. "Yaptığıma da tam olarak özverili bir hareket denemez zaten."

Ryke gözlerini devirdi. "Bir kez olsun iltifatı kabul edip bunu kendine yönelik bir karakter saldırısına çevirmesen olmaz mı?"

"Belki bir gün," diye cevapladım. *Ama bugün değil*. Omzunu sıvazladıktan sonra elimi indirdim.

Onunla yıllardır olmadığım kadar barıştım. Bu yere gelmemiz için sıcak bir çölde kan dökmemiz gerekse de sonunda hedefe ulaşmıştık.

Neredeyse tekrar nefes alabiliyordum.

Bölüm 61

2 Yıl: 03 Ay

Kasım

LOREN HALE

“Pencereden uzaklaş, Daisy,” dedim sertçe. Daisy alnını cama yaslıyor ve kapı kolunu tutarak arabadan dışarı elinden geldiğince çok bakıyordu. Ancak görüşü, renkli camlardan bizi çekmeye çalışan kameralar tarafından engelleniyordu. Paparazziler, Philadelphia’daki hapishanenin dışına park etmiş olan babamın *Escalade*’inin etrafını tamamen sarmış durumdaydı.

Babamın şoförü Anderson, babam ve kardeşimin dönmesini beklediğimiz sırada ön koltukta boş boş oturuyordu.

Ryke kısa bir süre önce Yosemite’deki üç dağa düşmeden tırmanmıştı. O sırada tek istediğim hayatta kalmasıydı. Sonunda yere ulaştığında yorgun ama başarılı görünüyordu. Onunla gurur duyuyordum.

Şimdiyse eve gelip *bu* bokla uğraşmak zorunda kalmıştı. Hayat gerçekten de çoğu zaman berbattı.

“İçeri girmemeliyim...” dedi Daisy. Konuşurken sesi titriyordu. Ryke’i hapisten almak istese de hiçbir şey yapamıyordu. Ben de yapamıyordum ama babam bizden daha güçlüydü. Sadece sabırlı olmalıydık.

İçinde bulunduğumuz durumdan dolayı öfkelenerek dudaklarımı ovuşturdum. “Ryke, Connor ve Rose’la birlikte eve gitmeni istiyordu. Bu yüzden seni hapishaneye girerken görürse mutlu olacağını sanmıyorum.”

Akan gözyaşını hızla silerken, “Biliyorum,” diye mırıldandı.

Yüzümü buruşturdum. Ağlamasından hiç hoşlanmıyordum. Ağabeyimin kız arkadaşı olduğu için daha şimdiden onunla ilişkimde bir değişiklik olduğunu hissediyordum. Eskiden benim için küçük bir kız kardeş gibiydi ama Ryke burada olmadığına ona karşı sorumluluğum daha da artmıştı. O etrafta yokken sevdiği kadını güvende tutan bir güç olmak zorundaymışım gibi hissediyordum. O da Lily için aynısını yapardı. Bu benim kolayca kabul ettiğim bir roldü. Daisy için yanımdaki deri koltuğa dokunarak oraya oturmasını söyledim. “Geri çekil.”

Daisy isteksizce camdan uzaklaşıp orta koltuğa doğru kaydı.

Arka koltuğun orta kısmına gelmesine fırsat vermeden, “O kadar uzağa değil,” diyerek müdahale ettim. “Kameralar ön camdan fotoğrafını çekebilir.” Bu şekilde ön koltuk tarafından engellenmiş olacaktı.

Başını onaylarcasına salladı, gözleri ağlamaktan şişmişti. Gözyaşı izleri yüzünde kurumuştı, uzun bir yara izine sahip olan sol yanığında bile vardı. Yara eski haline göre daha az kırmızıydı ancak her zaman fark edilecekti.

“Bunu ona yaptığı için annemden nefret ediyorum,” dedi Daisy sessizce.

“Evet.” Başımı arkaya yasladım. “Samantha Calloway ışıltı saçan bir insan değil.” Acımasız sessizliğiyle ona arkasını dönerek Lily’ye yaşattığı onca acıyı düşündüm. Şimdi de tamamen masum olan ağabeyime yaptıkları...

Daisy bana doğru döndü. “Hayır, ondan gerçekten, *gerçekten* nefret ediyorum.” Gözleri öfkeli gözyaşlarıyla parlıyordu. *Tanrım*. Daha önce hiç kin tutmamış hayat dolu bir kızın gözlerinde bu ifadeyi görmek korkutucuydu. “Modelliği bıraktığımda durumu kabullenmek yerine Ryke’ı suçladı ve bunu yaptı.” Telefonu titreyen elinde sıkıca tuttu. “İnsanların söylediği o şeyler... Hiçbiri doğru değil. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Evet, biliyorum. Aynı zamanda iftira niteliğindeki iddialara, haksız yere suçlanmaya da aşinaydım. Telefonu elinden kaptım ve o gözlerini ovuştururken Twitter keşfetine girdim.

@GBANews: Ryke Meadows reşit olmayan biriyle cinsel ilişkiye girmekten tutuklandı. #FlaşHaber

@PoPhillyFan12: #Raisy öldü :(Ryke’in bunu yaptığına inanamıyorum! #TeamCoballoway

@Sucker3Punch: Hâlâ seksi bence. Daisy niye onu böyle ayarttı ki? #Raisy o fahişe yüzünden öldü.

@WendyBird_1: #Raisy öldü *ağlıyorum*

Twitter’da #Raisyöldü etiketi trend olmuştu. Yüzümün buruşmasını gizlemeye çalıştım. Ryke ve Daisy’nin sınırları zorlayan ama asla çizgiyi aşmayan flörtleri *reality* şovun en popüler kısımlardan biriydi. Hayranlarının böyle bir şey için bile isyan edeceğini düşünmemiştim.

“Ona karşı hiçbir kanıt yok, Daisy,” diye hatırlattım. “İnsanlar bunu atlatacaktır.” Bir kameranın lensi fazlaca yaklaşarak cama vurdu. Daisy sese karşı irkilmedi bile.

“Senin başına gelenleri atlatmadılar,” dedi yumuşakça.

Kaskatı kesildim. “Bu farklı.” Taciz davası için devam eden bir soruşturma vardı ve aile dostları, “*Jonathan Hale, oğlu Loren’i herkesin içinde fiziksel olarak tuttu!*” gibi şeyler söylüyordu. Belki de sadece kafamın arkasını tutmuştu. Gördüklerini esnetiyorlardı.

“En çok canımı yakan şey medya değil,” diye fısıldadı Daisy. “Sadece...” Saçının pembeye boyanmış bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Annem tarafından ihanete uğramış hissediyorum.” Ryke’ı polise ihbar eden kişi Samantha’ydı.

Telefonunu kapattım. “Ryke reşit olmayan biriyle cinsel ilişkiye girmekten suçlu bulunmayacak. Elllerinde *hiç* kanıt yok, Daisy. Sadece buna odaklan.” Umut ışığımız buydu. Samantha sadece ağabeyimi medyanın cehennem ateşine atmak istemiş, kızıyla çıktığı için bir süre insanların onun karakterini paramparça etmesini istemişti. Daisy’nin ya da ağabeyimin bununla daha fazla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordum.

“Belki de onu çok zorladım... Herkes böyle söylüyor, biliyorsun. Onu baştan çıkarmışım.”

Ona ters ters baktım. “İlk olarak, yasal sınıra kadar birlikte olmanız zaten.” El ele tutuşmaktan *başka bir şey* yaptıkları düşüncesi içimi ürpertiyordu. *Daisy Calloway’le bu konuşmayı yaptığıma inanmıyorum.* “İkincisi, Ryke kendini suçladığını duyduğu anda seni azarlayacak. Bu yüzden ona söyleyeceğin ilk ifadeyi tekrar düşün.”

Çenesi titredi. “Hayır, ben asıl herkesten çok... Annemi suçluyorum.”

Muhtemelen çoktan bildiği kısmı eklemedim. Bu durum, Samantha’nın kızına modelliği bıraktığı için kızmasının da ötesine geçiyordu. Ryke’in annesinden nefret ediyordu. Doğal olarak kızının Sara Hale’in çocuğuyla çıktığını öğrendiğinde pek de mutlu olmamıştı. Greg Calloway’in bile bu fikre çok olumlu baktığını düşün-

müyordum. Bana olumlu bakmamalarıyla aynı sebeptendi. Ryke kendini agresif bir şekilde çok az kelimeyle ifade ediyordu. Böyle bir adamın kızıyla çıkmasını istemezdim. *Kızım olacağından değil tabii.*

Aniden etraftaki tüm kameralar *Escalade*'den dalga dalga ayrılıp hapishaneye doğru harekete geçti. Daisy kapıya yaklaşıp kolu kavradı.

“Arabadan çıkma,” diye uyardım.

Keskin bir nefes aldı. “Dışarı çıkıyor!” Gözlerinden yaşlar akıyordu, çok bunalmıştı ve kardeşime âşık olduğu apaçık ortadaydı. Bu gerçeği inkâr edemezdim.

Sadece gür sakallı kameramanları harika ve net bir şekilde görebiliyordum. Acele etmelerini dileyerek derince iç çektim. Dışarıya bakmak için neredeyse kafamı koltuğun ortasından içeri sokacaktım ama eklemlerim tedirginlikten birbirine yapışmıştı.

Ön kapı açıldı. “Ryke! *Reality* şovdayken Daisy’yle yattın mı? Mahkemeye çıkacak mısın?” Ryke henüz içeri girmemişti.

Babam ön koltuğa, şoförü Anderson’ın yanına oturdu. Kapıyı çarparak kapatmadan önce, “Duruşma yok çünkü cezalandırılmadı. Bunu lanet olası manşetlerinize yazın,” diyerek sıfır nokta iki saniye boyunca muhabirleri susturdu.

Daisy’ye en yakın olan kapı açıldığında, Ryke’in arkasındaki kameralar çılgına döndü. Aynı anda pek çok şey bağılıyor ve Daisy’nin fotoğrafını çekmek için yaklaştırmaya çalışıyorlardı. Ağabeyim arabanın hemen dışında duruyordu, Daisy ise koltuğun üzerinde diz çökmüştü.

“Ryke, çok üzgünüm-”

Ryke eğilip onu öptü. Kameraların o anı yakalayabilmesi için kapıyı bilerek aralık bırakmıştı. Utanılacak bir şey yoktu. *Aferin ona.* Yine de kucaklaşmaları benim için biraz *fazlaydı*. Dilinin onun ağzına girdiğini fark edince gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Ön koltuktaki babam fazla sessizdi. Tıkanıp duruyormuş gibi boğazını temizleyip duruyordu. Kaşlarımı çattım. Hapishanede ne olmuştu?

Bir saniye sonra ağabeyim arabaya girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Daisy onunla aramızdaki orta koltuğa kaymak üzereyken Ryke engel olup kucağına çıkmasını sağladı. Kulağına bir şeyler fısıldadığında Daisy başını sallayarak omzuna yaslandı.

“İyi misin?” diye sordum Ryke’a. Anderson ağabeyimin dairesine ya da babamın evine doğru hızla uzaklaşıyordu. İkisinden birine gidecektik. Paparazziler hızla arabalarına doluşmuştu ancak biz çoktan onlarla aramıza mesafe koymuştuk bile.

“İyi olacağım,” dedi Daisy’yi göğsüne daha çok bastırarak. Dairesel hareketlerle onun belini ovduğunu fark etmiştim. Sonunda dönüp bana doğru baktı. “Babamın sana söyleyeceği bir şey var.”

Kaşlarım çatılırken babamın konuşmasını bekledim.

Elinin içine doğru sesli bir şekilde öksürdü, boğazı artık kesinlikle tıkanmış durumdaydı.

Ryke gözlerini koltuk başlığına dikmişti. “Baba,” derken dişlerini sıkıyordu.

Babam benimle yüz yüze gelebilmek için koltuğunda döndü. Koyu kahverengi saçları şakaklarına doğru daha da beyazlamış, yüzü sertleşmiş, alnı kırışmış gibi görünüyordu.

Bir nefeste, “Artık içmeyeceğim,” diye açıkladı.

Çenemin düştüğünü hissettim. Onu yanlış duymuş olmalıydım. “Ne dedin sen?” Nabzım artıyordu resmen. *Ne dedi o?*

Gözlerini devirdi. “Gerçekten bana tekrar söyletecek misin?”

Şok içinde donup kaldım. Ne olduğunu, sırtı bana dönükken kelimeleri yüksek sesle mırıldanmayı nasıl reddettiğini düşünüyordum. Babam korkak biri değildi ama bu o kadar ağır bir beyandı ki, tam olarak kabul edemiyordum. “Evet,” diye çıktım. “Tekrar söyle.”

Ağır ağır iç geçirdi. “Artık içmeyeceğim, evlat.”

Uzun bir süre onu inceleyip bir sonuca vardım. “Gördüğüm zaman inanırım.”

“Aynı şekilde,” diye mırıldansa da kararlılık alnını kırıştıırıyordu.

Babamız bunu lanet olası kara kalbinin iyiliğinden yapmazdı. Bu yüzden ağabeyime baktım. “Ne yaptın sen?”

Babam ondan önce cevap verdi. “Ryke, bu ailenin bir parçası olacak.” Arkasını döndü ve sessizce, “Her zaman olması gerektiği gibi,” dediğini duydum.

Satır aralarını okumuştum.

Babam oğlunu tekrar hayatına almak için ayık kalmaya razı olmuştu.

Bu muazzam bir açıklamaydı. Bunca yıldır benim için bunu yapmaya istekli olmamasını umursamadım bile. Sadece bir gün imkânsız görebilme ihtimali üzerine düşünüyordum. *Elinde viskisi olmayan babamı.*

Bölüm 62

2 Yıl: 03 Ay

Kasım

LILY CALLOWAY

Yanlışlıkla erkekler kulübüne dahil olmuşum. Lo dışında kimse beni fark etmemişti ve o da beni babamın çalışma odasından kovmayacaktı. Bu görünmezlik güçlerimin çiçek açtığı anlamına geliyor olmalıydı. *Belki de bebeğim büyülüdür.* Bu düşünce neredeyse hamileliğin o kadar da kötü görünmemesini sağlıyordu.

Lo kaşlarını çatarak, “Ne giyiyorsun sen öyle?” diye sordu ağabeyine. Connor, Lo ve Sam; motosikletini ailemin garaj yoluna park ettiği anda Ryke’ı çalışma odasına sürüklemişlerdi. Daisy’yi de yanlarına almışlardı. Pazar öğle yemeği otuz dakika içinde başlayacaktı. Bu yüzden zamanında gelmesinin, hatta yemeğe gelmesinin bile bir başarı olduğunu düşünmüştüm. Kardeşimle olan ilişkisine açıkça emek

veriyordu. Annemin onu hapse attırmasından sonra bile babamın davetini kabul etmişti. Babamın beyaz hayrak sallama şekli buydu.

Ryke'in barışıp konuyu geride bırakması gerilimi büyük ölçüde azaltmıştı. Daisy'yle ailem arasındaki yıkılmakta olan köprüyü onarmaya çalışmak için böyle bir şey yaptığını biliyordum.

"Öğle yemeği vakti," dedi Ryke. Sanki diğerleri deliymiş gibi konuşmuştu. "Sikik bir tişört ve pantolon giyiyorum."

Diğer tüm erkekler gömlek ve siyah kumaş pantolon giymişti. "Bu resmi etkinlik," dedi Lo. "Bunun farkında olduğunu sanıyordum."

Ryke gözlerini tavana diktikten sonra saatine baktı. "Geri dönmek için zamanım yok."

"Benimkiyle değiştirebilirsin," dedi Lo. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. Kanepenin kolçağına oturup erkek arkadaşımın kıyafetlerini çıkarmasını izledim. Ayak bileklerimi birbirinin üstüne attığım sırada, Lo ne düşündüğümü biliyormuşçasına bana baktı. Dudaklarının köşesi yukarı kalkmıştı.

Evet. Seni çok ama çok çekici buluyorum. Fakat hain benliğim onun belirgin kaslarına ve yontulmuş göğsüne hayran hayran bakmayı bırakmıştı. Gülümsemem solarken bana doğru kaşlarını çatıştığını gördüm. Ancak ağabeyinin endişeyle ellerini saçlarının arasından geçirmesiyle dikkati dağıldı. Ryke'in saçlarıyla oynamayı acilen bırakması gerekiyordu. Ebeveynlerim bu tür darmadağınık, yataktan yeni kalkmış gibi görünen şeylerden hoşlanmıyordu.

Durumun saçmalığını sorgular gibi, "Normal bir tişört giydiğin için başın belaya girmeyecek mi?" diye sordu Lo'ya. Görünüşe göre, yaptıkları planda bir kusur vardı.

Ancak Sam konuyu hızlıca çözdü. "O Loren Hale." Evet, bu arasındaki farkı çok güzel açıklıyordu.

Ryke'in yüzü sertleşti. Göğsüne dokunarak, "Ben de Ryke Meadows'um. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Sam ıslık çaldı. “Greg Calloway’i pek tanıımıyorsun, değil mi?”

Lo gömleğini ağabeyine uzattı. “Sammy’nin söylemeye çalıştığı şey, aile içinde özel muamele göreceğ olmam. Sen görmeyeceksin,” diye açıkladı. “Beni babam büyüttü ve kendisi Greg’in en iyi arkadaşı. Ayrıca, en genç Calloway kızıyla çıkmıyorum.” Lo kaskatı duran Sam’e doğru baktı, aralarında bir düşmanlık vardı. Belli belirsizdi ama mesafeli duruşlarından anlaşılıyordu. “Sen on bin engelden atlamak zorunda kalırken ben en iyi serbest geçişi kaptım. Poppy’nin parası senin için çok şey ifade ediyor olmalı.”

“Hiçbir para Greg’in beni soktuğu smavlara değmez,” diye cevapladı Sam. Sırtı savunmaya geçiyormuş gibi gerilmişti. “Eğer Lily’nin ablasını sevdiğime inanmıyorsan...”

“Sadece seninle dalga geçiyorum,” dedi Lo sertçe.

Ryke buz kesmiş bir şekilde bunun ne anlama geldiğini düşünürken gömleği elinde tutuyordu. İçimde onun da tıpkı Sam gibi sınınaacağına dair bir his vardı. Sonuna kadar dayanabilecek miydi, yoksa bu fıkirden vaz mı geçecekti? “Connor da mı serbest geçişi kaptı?” diye sordu.

“Başından beri bana güveniyorlardı.” Connor mesajlaşmakla meşguldü, konuşmaya yarı yarıya dahil oluyordu. “Kimse için şok edici bir durum değil.” Ona bakıp sıırıttı.

“Belki sana yumruk atsaydım biraz şok olurdun,” dedi Ryke.

“Çünkü hep bundan bahsediyorsun ama aslında hiç yapmıyorsun. Asıl şaşırtıcı şey, seni barınağa geri göndermemiş olmam. Ben hayvanlarımın daha sert olmasını tercih ederim.”

Ryke ona ortaparmağını gösterdi.

Ayağa fırlayıp sevgilimin yanına sokuldum. Kolum çıplak bedene dolanırken parmaklarının enseme dokunduğunu hissettim. Lily 1.0 olsaydı, bu anı fazlasıyla seksi bir fanteziye çevirirdi. Lily 3.0 ise fantezilerin çoğunu bir kenara itmeyi başarmıştı. Parmak uçlarımda yükselerek yanağını öptüm.

Bu iyi hissettirmişti. Lo içten bir şekilde gülümsediğinde daha da iyi hissettim.

Vücudum ısındı. Belki ona bugün, öğle yemeğinden sonra söyleyebilirdim. Çok daha iyi görünüyordu.

“Greg’in benden hoşlanmadığını biliyorum ama bunun için *çalışıyorum*. Burada olmam yeterli değil mi?” diye sordu Ryke.

“Hayır,” dedi Sam. “Bu küçük bir başlangıç ancak kesinlikle yeterli değil. Yıllarımı onun güvenini kazanmaya ve beni Calloway ailesine kabul etmesini sağlamaya çalışarak geçirdim. Jonathan baban olduğu için bu durum o kadar uzun sürmeyecektir. Yine de... Alınma ama birçok kadınla birlikte olmakla tanınıyorsun. Ben bile Daisy’yle ne yaptığını sorguladım.”

Ryke rahatsız bir şekilde gözlerini devirse de cevap vermedi. Koyu yeşil tişörtünü çıkarttığında bakışlarımı uzun bir süreliğine Loren Hale’e çevirdim.

“Dövmen mi var?” diye sordu Sam. Yüz ifadesi, “*Sıçtın, dostum...*” ve “*Senin adına gerçekten üzülüyorum,*” demek arasında kalmış gibiydi.

“*Philly’nin Prensesleri*’ni izlemedin mi?” diye sordum. Ryke dizi boyunca omzundaki ve göğsündeki dövmeyi -kırmızı ve turuncu renkli bir anka kuşuydu- yaptırmak için haftalarca uğraşmıştı. Kuş ayak bileklerinden siyah bir zincirle bağlanmıştı ve halkalar göğüs kafesi boyunca ilerleyerek kalçasına doğru uzanan bir çapayla sonlanıyordu. Çapanın ucu edepsiz bir yerdeydi ve Ryke da bunun farkındaydı.

Sam odaya girdiğimi fark ettiğinde görünmezliğim son buldu. “Hayır, şovu hiç izlemedim.”

Ah.

Ryke elindeki şık gömleği giyip düğmelerini iliklemeye başladı. “Dövmem varsa ne olmuş?”

“Greg dövmelerden nefret eder,” diye cevapladı Sam.

“Bu çok kötü,” dedi Ryke. “Çünkü kızında da bir tane var.”

Neee? “Hangi kızında?” diye sordum.

Ryke bana aptalmışım gibi bir bakış attı.

Doğru ya. Daisy.

Sam başının arkasını kaşıdı. “Sana bir tavsiye, şimdi ya da hiçbir zaman bundan bahsetme. Daisy’ye kötü örnek olduğunu düşünür.”

“Zaten öyle düşünüyor,” diye karşılık verdi Ryke. “Asıl şeyi söyle gitsin. Sıçtım.”

“Belki de saçını düzeltmelisin,” diye önerdim.

Sinirle hırlayarak parmaklarıyla kalın, dağınık saç tellerini taramaya çalıştı. Saçlarını daha da çok dağıtıyordu. “Bana o yüz ifadesiyle bakmayı kes, Lily,” derken onu hiç görmediğim kadar gergindi.

“Hangi yüz ifadesiyle?”

“Kabız olmuş ifadenle.”

Ağzım açık kaldı. “Bu kabalık.”

“Gerçekten de oldukça kabaydı,” dedi Lo.

“Bu siktiğimin gerçeği.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Biliyor musun, saçını düzeltmene yardım edecektim ama teklifimi geri çekiyorum.” Kendime güvenerek çenemi kaldırdım. *Al bakalım.*

Connor beyanımda bir boşluk buldu. “Hiç edilmemiş bir teklifi geri çekemezsin.”

Ryke’a doğru baktım. “Saçını düzeltmemi ister misin?” Ağzını açtığı anda sözünü kestim. “Teklifimi geri çekiyorum. *Hah!*” Lo’ya doğru yumruğumu kaldırdım, o da elini yumruk yaparak benimkine vurdu. Ardından uzanıp şakağımı öptü. Bu olaydan bir öpücük kazanmıştım. Gülümsememi bastırmaya çalıştım.

“Bu durum çok eğlenceli olsa da,” dedi Sam. Elindeki telefonla uğraşırken sesi hiçbir şekilde bizim kadar eğleniyormuş gibi çıkmıyordu. “Yemek odasına gitsek iyi olacak. Poppy az önce mesaj attı. Jonathan burada ve görünüşe göre, Samantha yemeğe gelmiyor.”

“Olanlar yüzünden utanıyor,” diye açıkladı Connor. “Bu senin için iyi, Ryke. Bir süre onunla uğraşmak zorunda kalmayabilirsin.”

“Gerçekten harika,” diyerek kapıya doğru yöneldi Ryke. Annemin sessiz halinin, normalde sürekli söylenip duran varlığından daha iyi olup olmadığından emin değildim. En azından benim için, sessiz anlar hamileliğimin ilk haftalarından daha mide bulandırıcı sayılırdı.

Lo yeşil tişörtü kafasından geçirdi. “Hazır mısın?” Lo’yla öğle yemeklerine pek katılmazdık ama Ryke’ı ve Daisy’yle olan ilişkisini desteklemek için gelmeye karar vermiştik. Annem burada olmadığı için çok zor olmayacak olsa da, elimde bugün patlatmam gereken büyük bir bebek bombası tutuyordum.

Tek yapabildiğim şey, Lo’nun darbeye dayanabilmesi için dua etmekti.

Bölüm 63

2 Yıl: 03 Ay

Kasım

LILY CALLOWAY

“Artık küçük Calloway’ın geleceğiyle ilgili konuşalım,” dedi Jonathan yemek masasında otururken. Pazar günü aile yemeği seansındaydık.

Connor şarabını yudumlarken, “Cobalt,” diye düzeltti.

Jonathan’ın gözleri kısa bir süreliğine liköre kaydı ama kahvesini alkolle değiştirmek için hiçbir hareket yapmadı. Ayık olduğuna güçlükle inanabiliyordum. *Onun* bile bu duruma inandığını sanmıyordum ancak kapının yanındaki sandalyelerde günün her saniyesi ayık kalmasını sağlayacak üç tane koç oturuyordu. Bu da onun kendini rehabilitasyonuna adanmışlığının kanıtıydı.

“Doğru,” dedi Jonathan. “Bebeginiz için neye ihtiyacınız varsa,

Hale Co. tarafından sağlanacaktır. Oyuncaklar, beşikler, çocuk bezleri...”

Connor ablamın hamileliğini yolculuk sırasında öğrendikten sonra, Rose haberi aileye ve tüm dünyaya duyurmuştu. Televizyon kanalları doğuma giden günlere odaklanan yeni bir *reality* şov teklifinde bulunmuşlardı. Bu teklifleri geri çevirmişlerdi ama hayranların, arkadaşlarının ve ailemizin heyecanı aşikârdı.

İçimde benim haberimin tam tersi etki yaratacağına dair güçlü bir his vardı.

Rose şarap bardağının sapını sıkarak, “Üreme fikrine daha *yeni yeni* ısınıyorum,” diye cevapladı. “O yüzden lütfen bebek oyuncaklarından bahsetmez misin? Düşünmem gereken son şey, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun çingirakla beni tokatlaması.”

“En iyi kısmıysa,” dedi Lo. “O oyuncakların yan tarafında soyadımın yazacak olması.” Ablama kendine özgü yarım gülümsemesiyle baktı. *Rose’un bebeği Hale imzalı bir oyuncakla oynuyor...* Bu ablamın hiçbir evrende kabul etmeyeceği bir görüntüydü.

Rose gözlerini kısarak buz gibi bakışlar attı. “O plastik çingiraklar hakkındaki yorumları görmek isterdim. Eminim şimdiye kadar yirmi çocuğun boğulmasına sebep olmuştur.”

“O hakaret senin karnında öldü.”

Rose gözlerini devirdi. “Duyarsızlığın yeni bir şey değil, Loren.”

“Özür dilerim,” dedi Lo kayıtsız bir şekilde. “Cadıların şeytani öfke dışında duygulara sahip olduğunu fark etmemiştim.”

Tamam... Bu konuşma tehlikeli bölgeye doğru ilerliyordu. Lo’nun kolunu çimdiklediğimde söylemek istediğim şeyi anladı. Su bardağını alarak kendini iğnelemeye devam etmekten alıkoydu.

“Oğlunuz olursa ne olacak?” diye sordu Daisy. Masanın diğer ucunda Ryke, Sam, Poppy ve babamla birlikte oturuyordu. Ryke kolunu onun sandalyesinin arkasına atmıştı. Bu iyi bir hareket ola-

bilirdi ama olmayabilirdi de... Babamın hangisini düşündüğünü anlayamıyordum. Biftek bıçağıyla pirzolasını keserken arada bir ona uyarırcasına bakıyordu.

Rose sessizce öfkelenirken bıçağıyla somon balığını parçaladı. Yumuşacık balık paramparça olmuştu. Connor elini onunkinin üstüne koydu. Sarsıntılı bıçak hareketlerini yavaşlatmıştı.

“O zaman hemen ardından hamile kalmaya çalışacağım, böylece bir kızım olabilir,” dedi Rose.

Connor göz kamaştırıcı bir şekilde sırttı. “Kendimden başka kimseye dua etmeyecek olsam da, ilk çocuğumuzun erkek olması için bir istisna yapabilirim.” Çok ama çok fazla çocuk istiyordu. Bu yüzden Rose’un az önceki sözleri onun için cennet gibiydi.

“Duaların kadere karşı gelemmez,” diye karşılık verdi Rose. “Yüzde elli ihtimalle seni yeneceğim.”

“Bu kader değil. Bilimden bahsediyoruz, sevgilim.”

“Göreceğiz.”

Connor’ın sırtışı tüm yüzüne yayıldı. Yüksek sesle Fransızca bir iki kelime söyledikten sonra kendini durdurdu. Connor Cobalt nadiren siniri bozulmuş gibi görünürdü ancak grubumuzdaki belli bir kişinin bildiği diller konusunda *yalan* söylemiş olması kaşlarını çatması için yeterliydi.

“Başka hangi dilleri bilmiyorsun?” diye sordu masanın karşısındaki kişiye. Ryke onca zaman boyunca Rose ve Connor’m Fransızca olarak fısıldaştığı her şeyi anlamıştı. Bu hiç adil değildi. Annesinin şiddetli isteği üzerine çocukken aldığı eğitim sayesinde Fransızca ve İspanyolcayı akıcı bir şekilde konuşabiliyordu.

“Neden?” diye soruyla karşılık verdi Ryke. “Karınla şifreli konuşman bu kadar önemli mi?”

Utanarak elimi kaldırdım. “Eklemek istediğim bir şey var,” dedim ablama ve Connor’a. “İngilizce söylediğiniz bazı şeyleri de anlamıyo-

rum zaten. Hepsi bu kadardı.” Herkes bir an için bana baktığında, sözlerini kestiğim için pişman olarak yerime çöktüm. Bu masada çok fazla insan vardı.

Connor, “Rose sadece Fransızca biliyor, yani olay bu değil,” dedi Ryke’a. Devam ederken sözlerine, kulağa İtalyanca gibi gelen birkaç kelime daha ekledi.

Ryke ilgisizce aynı dilde ve aynı akıcılıkta cevap verdi.

Connor sanki zekâsını test etmek için yapılmış yeni bir oyuncakla oynuyormuş gibiydi, oldukça eğlenmiş görünüyordu. Almanca’ya geçtiğinde -ki onun dilinde kulağa oldukça hoş geliyordu- Ryke onun başlatmak istediği oyundan bıkarak ortaparmağını gösterdi.

Babam peçetesiyle ağzını silerken kızgın görünüyordu. Daisy için daha az kaba birini istediğine emindim.

Ancak küçük kız kardeşim babamın duygularını hiç önemse-miyordu. Tek yaptığı tabağındaki yemekle oynamaktı. Hapishane olayından beri daha somurtkan bir ruh halindeydi. Ailemizi henüz affetmemişti.

Lo en yakındaki garsondan kahve getirmesini istediğinde bunun bana da fayda sağlayacağını fark ettim. Her zamankinden daha fazla esniyordum. Kaliforniya’dan uçakla Pennsylvania’ya giderken yor-gunluktan bayılmışım. Bir şeyler olduğunu anlamaya başlıyordu. Dün beni doktora götüreceğini söylemişti ama ben mırıldanarak teklifini reddedip seksle onun dikkatini dağıtmıştım. En muhteşem anlarımdan biri değildi.

Yemekten sonra, diye kendime hatırlattım. Yeni geleceğimize fazladan bir kişiyi daha dahil edeceğini öğrenecekti. Beyaz masa örtüsüne baktım. Böyle düşününce kulağa daha korkutucu geliyordu. Başka bir insandan daha sorumlu olmayı nasıl başaracaktık ki?

Sadece kendimize bakabilmek için bile çok fazla mücadele et-miştik.

Lo ablama bakarak, "Peki ne zaman göstermeye başlayacaksın?" diye sordu. Gerçekten de kibarca sormuştu. Belki de konuşma o kadar da kötü geçmeyecekti.

"Şimdiden küçük bir şişliğim var," dedi Rose. Parçaladığı somonu kurtarmaya çalışıyordu.

"Ultrasonda toynak bulduklarında ne olacak?" İyi niyeti uzun sürmemişti.

Jonathan araya girdi. "Dürüst olmak gerekirse, *Hale Co.*'yu devraldığında bu tür şeylere karşı daha duyarlı *olmalısın*. Şirket zaten cehennemi yaşadı ve oradan döndü. Eğer sektörü önemsemezsen ayakta kalamaz."

Lo dişlerini gıcırdatarak, "Sanki sen çok hassassın. Sanki *sen* tüm bu saçmalığı çok umursuyorsun," diye cevap verdi.

Jonathan sert bir bakışla hakareti yok etti. "Baba olduğun zaman..."

"İşte bundan bahsediyorum, ben *asla* baba olmayacağım," diye araya girdi Lo. Jonathan'a doğru eğilirken masayı kavramıştı. Kalbimin korkuyla atmaya başladığını hissettim.

Tepeden tırnağa felç olmuş durumdaydım.

"Söylediğim her şeyin tersini yapmaya bayılıyorsun," dedi Jonathan. "Koşmanı söylüyorum, sen yürüyorsun. İçmeni söyledüğimde ayık kalıyorsun. Şirketimi yönetmeni söylüyorum, sen gidip kendi şirketini kuruyorsun."

Bir keresinde -belki de gerçek bir çift olarak ilk randevumuzda- Lo'nun ergenlik isyanını, babasının söylediklerine benzer bir şekilde kabul ettiğini hatırlamıştım. Fakat bu sefer durum farklıydı.

Lo'nun yüzü öfkeyle kızardı. "Şunu kafana sok." Her kelimesi güçle sarılıydı. "Bir çocuğa *asla* bu lanet işkenceyi yapmayacağım. Birine böyle bir cehennem yaşattığımı bilerek yaşamaktansa, diri diri yanmayı tercih ederim." Sanki bir yumruk kalbimi parçalamış, içimdeki atardamarları korkunç bir yavaşlıkla koparmaya başlamıştı. Lo

sadece sözlerine devam etti. “Bu yüzden torunlarınla ilgili olan tüm o lanet hayallerini yok et.” Ayağa kalktı. “Hale imparatorluğun orada, onunla devam edecek.” Lo masanın ucundaki ağabeyini işaret etti. “Benimle değil.”

Bez peçeteyi koltuğuna fırlattıktan sonra öfkeyle uzaklaştı.

Onu takip edemedim. Kederli, donuk bakışlarım yarısı yenmiş tabağıma sabitlenmişti. Gözyaşlarım, onun fikirlerinin ağırlığı altında ortaya çıkmıştı. Dünyaya bir hayat getirme düşüncesini benimsemek yerine ölmeyi tercih ediyordu.

“Lily,” diye fısıldadı Rose.

İyiyim.

İçimden başımı iki yana salladım. İyi değildim.

Bu haberi nasıl iyi bir şekilde verebileceğimi bilmiyordum. *Bu durumun* nasıl umduğum gibi düzelebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bölüm 64

2 Yıl: 03 Ay

Kasım

LOREN HALE

Connor oturma odasında otururken, “Bir çözüm sunuyoruz,” diye söze girdi. *Tanrı aşkına*. Ne zaman film izlemeye çalışsak, bir şekilde ciddi bir konuşma gündeme geliyordu. “Üzülecek bir şey yok.”

Göğsüme dokundum. “Sizinle yaşamayacağım. Son iki yıldır harika bir ev arkadaşıydınız ama bir bebeğiniz oluyor, adamım.”

Rose’un hamileliğiyle birlikte her şey değişmişti ve bu konu Lily’yle olan ilişkiyi zorluyordu. Öğle yemeğinden beri benden uzak duruyordu. Asla çocuk sahibi olmama kararımın onu üzdüğünü biliyordum. Ancak Rose ve Connor’ın bebeği etrafımızda dolanırken her gün bunu hatırlaması onu daha da çok üzecekti.

"Bunun üstüne bir de bizim saçmalıklarımızla uğraşmanıza gerek yok." diye ekledim.

"Hazır değilsin," diye araya girdi Rose. "Daha birkaç ay önce bağımlılığın tekrarlandı..."

"Hiçbir zaman hazır olmayacağım, Rose!" Bağırırken nabzım şiddetle atıyordu. "İyileşmemi bekliyorsan pes etmen gerekebilir. Bu durum sonsuza kadar sürecektir. Bir ay değil. Birkaç yıl değil. Ben bağımlıyım. On yıl ayık kaldıktan sonra da tekrarlanabilir. Bunu kabul etmen gerekiyor."

Yüzü donuklaştı. "Peki ya Lily?"

"Her zaman yaptığım gibi onunla ilgilenebilirim," diye cevapladım inatla. Ancak üzerimde bir baskı vardı. Şu ana kadar iyi bir iş çıkarmıştım... Bilmiyordum. Belki Philly'ye döndüğümüzde... ya da yolculuk sonrasında benden uzaklaşmıştı. Bu dünyadaki en kötü duyguydu.

"Ah," dedi Rose. "Yani her gece farklı erkeklerle seks yapmasma izin verdiğin yıllardan bahsediyorsun." Sözleriyle çeneme sağ kroşe yemiş gibi oldum.

Geçmişimin bu kısmını artık hazmedemiyordum bile. Keşke onu daha önce kollarıma alsaydım, aradığı her şeyi ona sağlasaydım ve diğer erkeklerde aramadan önce onu durdursaydım diye düşünmediğim tek bir gün bile yoktu. En başında onun için içmeyi bıraktığımı dilemediğim bir gün bile olmamıştı.

İçimden geçen acıyı daha karanlık bir şeye yönlendirdim. Ancak siyah elbisesindeki küçük şişliği fark ettiğimde intikamcı cevabımı bastırdım.

"Bu sikik geceki hamilelik hakkını doldurdun. Karnında her ne büyüyorsa, o bir iblis. Seni direkt şeytana çeviriyor."

Rose, "*Çeneni kapat,*" der gibi elini kaldırdı. "Bebeği umursamıyorum. Lily'nin bizimle yaşamasını istiyorum ve o da böyle olmasını istiyorsa, şu anda benimle kavga etmemelisin."

“İstemiyor,” diye karşılık verdim.

“Ona sordun mu?”

“Evet!” Yine bağırıştım. *Hayır.* İçimden yüzümü buruşturdum, ellerim titriyordu. Ona soracaktım, sadece henüz fırsatım olmamıştı. *Gerçekten.*

“Lily odadan gideli ne kadar oldu?” diye sordu Ryke.

Midem kasıldı. Yanımdaki minderi kontrol ettim, Lily’nin orada oturmadığını zaten biliyordum. “Siktir,” diye küfrederek ayağa fırladım. Korku kemiklerimi titretiyor, dehşet ve panikle dolana kadar her zerremi sarsıyordu. Adrenalinin en saf halini yaşıyordum.

İçgüdülerimle hareket etmek için kendimi zorladım. Connor’ın cevabını zar zor duymuştum. Beni takip etmelerini beklemedim. Bağımlılığıyla mücadele ettiği zamanlarda kendini kapattığı yere doğru koştum.

“LILY!” Banyo kapısını açmaya çalışıyordum, bir kez daha vurdum. “LILY!” Korku çoktan ruhumu kemirmeye başlamıştı. Dün öğle yemeğinden sonra onu öpmeye çalıştığımda beni reddetmişti. Sadece biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Durumunun bu kadar kötü olduğunun farkında değildim.

Kendi sorunlarıma o kadar dalmıştım ki, neler olduğunu görememiştim. Onu kaybedemezdim. Kısacık bir an için bile olmazdı. *Bir saniye bile.*

Hâlâ hayatta olmamın tek sebebi oydu.

Delirmiş gibi içeri girmeye çalışıyordum. Duvarlardan gürül gürül akan su sesini duyabiliyordum. Duş açıktı.

“Çekil,” dedi Ryke.

Omzuyla vurabilmesi için başka bir kenara geçtim. İki denemeden sonra kapı açıldı. Ryke benden önce içeri daldı. Duş perdesinin hızlıca açıldığında halkalar demire çarparak geri çekildi.

Üstünden hızla akan su ince bedenine vuruyor, Lily giyinik bir şekilde küvette oturuyordu. Vakit kaybetmeden yanına geçip küvete girdim. Su buz gibiydi. Lily titreyerek bacaklarını göğsüne çekerken onu bacaklarımın arasına aldım. Su üzerimizden dökülerek saçlarımızı ve kıyafetlerimizi sırlıslam ediyordu. Lily ağlarken narın yüzünü ellerimin arasına aldım.

Göğsüm paramparça olmuştu, her bir parçam içimde çığlık atıyordu. Bu zamana kadar sevdiğim tek kızı incitmişim gibi hissediyordum. Tek yapmak istediğim, parçaları yeniden düzenleyerek onu bir araya getirmektir. Gözyaşlarıyla dolup taşan gözlerine baktım. Ryke musluğu kapattığında, ikimiz de soğuk dışında bir sebepten titrerken bile gözlerimi ondan ayırmadım.

“Şşşt, Lil.” Acısı içimi parçalıyordu. “İyisin.” Sanki kollarının arasından kayıp gidecekmişim gibi beni sarmalıyordu. Gitmezdim. Gidemezdim. Aşkımız eşsizdi. Denesem bile vazgeçemeyeceğim türden bir aştı. O çığlık attığında içim parçalanıyordu. Ağladığında dünyama keder yağıyordu. Beni sevdiğinde gerçek anlamda, içtenlikle uçtuğumu hissediyordum.

Lily’den başka kimseyi, hiçbir zaman istememiştik.

“Ben... özür dilerim...” derken hıçkırıyordu. Siyah, uzun kollu gömleği ince bedenine yapışmıştı. Başını omzumun kıvrımına gömdüğünde ona sarılarak sırtını okşadım. Vücudunu ovalayarak ısıtmaya çalışıyordum. Bu bir felaketti. İkimizin de mahvolduğu, bitkin ve kırılmış bir halde yattığımız başka bir çarşamba gününün içindeydik. Birbirimiz olmadan yaşayamayacağımız gerçeğine tutunmuştuk ama yaşamamız gerektiğini söyleyen engellere yenik düşüyorduk.

“Neden üzgünsün, Lil?” diye fısıldadım.

“Sana söylemek istedim...” Bu defa omzumda saklandığı yerden çıkarak mırıldanmıştı. Islak saçlarının rengi koyulaşmıştı, solgun yanaklarının ve soluk yüzünün çevresinden dökülüyordu. Gözlerinden

hüzün aktığını görünce uzanıp başını okşadım. *Sorun yok, Lil.* “Dün söyleyecektim... korktum...”

“Lily...” dedim yumuşakça. “Bana her şeyi anlatabilirsin.”

“Bunu değil.” Başını iki yana sallarken hüngür hüngür ağlıyordu. Başparmağımı soğuk teninde gezdirdim. “*Bu olmaz.*”

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Beni aldatmış olabilirdi. Bir anlığına bu düşünce tarafından boğulduğumu hissettim. Ona bu kadar acı ve suçluluk duygusu verecek başka bir şey düşünemiyordum. Lily ellerine sanki bu dünyadan bir kaçış kapısıymış gibi bakarken dudaklarım alnına yaklaştı.

Ellerini tutup parmaklarımızı teker teker birbirine kenetledim. Eğer gitmek istiyorsa, ben de onunla birlikte gidecektim.

“Bana söylemen gerekiyor, Lil,” diye fısıldadım yeşil gözlerinde daha fazla su birikirken. “Tahmin edemem.” Duygularımın çoğunu kendime saklamaya çalışıyordum ama onunla o kadar özlü bir bağ kurmuştum ki, her bir duyguyu *hissetmemek* neredeyse imkânsızdı. Geçen her anda sinirlerimi uyarıyordu sanki. Parmak uçlarımda kara değmesi gibiydi. Söyleyebileceklerinden korksam da onu kaybetmek beni daha çok korkutuyordu. “Lütfen tahmin etmemi isteme.”

Sessiz kalarak birkaç kez başını salladı. Bir an sonra dudakları şok ve farkındalıkla açıldı. “Sen... seni aldattığımı mı düşünüyorsun?” Bu ihtimal karşısında yüzü paramparça oldu. *Ne?* Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. Ağlamamak için kendimi zorlarken burun deliklerim hafifçe açılmıştı.

Bu acı... Sanki biri beni buldozerle dümdüz etmişti. “Bilmiyorum, Lil,” diye nefes aldım. “Mesafeli davranıyordun ve Paris’e benimle gelmedin. Yalnız başına çok vaktin vardı... Ben sadece bilmiyorum... Bilmiyorum.”

“Seni *aldatmadım*,” dedi Lily. Çenesi yine titremeye başlamıştı. Hep yaptığı gibi koluma yumruk atacakmış gibi duruyordu. Ancak

bunu yapacak enerjisi yoktu, yani darbenin altında bir mücadele olmayacaktı. “Bana inanman gerekiyor.”

“İnanıyorum, Lil.” Tam bir rahatlama olmasa da sonunda bir nefes almıştım. “Ama bana kahrolası neler olduğunu anlatman gerekiyor.

“Üzgündüm... bunalmıştım.” Avucuyla gözlerini ovuşturuyordu ama gözyaşları henüz dinmemişti. “Bir şeyler yapmak istedim ve bunun yardımcı olacağını düşündüm.” Duş başlığıyla dizlerinin arasına bakarken utancı arttı ve yeniden içine kapanmaya başladı.

“Dökül gitsin,” diye ısrar ettim. “Konu her neyse şimdiden içinden at, aşkım.” Sadece tekrar iyi hissetmesini istiyordum.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize odaklandı. “Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Sen Paris’teyken düşündüm, bunu söylemenin güzel bir yolunu bulacaktım ama bence... Bence bunun güzel bir yolu yok. Sürekli kendime, ‘Yarın söyleyeceğim,’ deyip duruyordum.” Gözlerini ovuşturmaya devam etti.

En sonunda ellerini yüzünden indirdi ve derin bir nefes aldı. “Sekiz haftalık hamileyim.”

Sağ tarafıma bir araba çarpmış gibi donup kaldım. Camlar kırılıyordu. Araba savruluyordu. Etrafımda dönüyordu. Hava yastığı göğsümde patlarken rüzgâr beni dışarı savuruyordu. Şok ve korku beni düşünemediğim bir konumun içine sokmuştu.

“Olamazsın...” Kan beynime hücum ederken gözlerim göbeğine, karnına yapışan siyah gömleğe takıldı. Kumaşı kaburgalarına doğru çektim. Hafif şişkinliğinin kilo aldığı için olduğunu düşünmüştüm. Hayatımıza zarar verecek bir şey olmasını beklemiyordum. Bizi altüst edecek bir şey olmamalıydı.

Sonunda banyoda duran diğer insanlara baktım. Ryke. Connor. Rose... Rose. “Sen hamilesin,” dedim.

Rose benden korkarak, “İkimiz de öyleyiz,” dedi kısık bir sesle. Herkes benden korkuyordu.

Nasıl tepki vereceğimden korkuyorlardı.

Bir kere bile çocuk istememiştim. Bunu bir an bile düşünmemiştim. Ben bencil, hasarlı ve kindardım. Lily'yi ne kadar seversem seveyim, asla değişmeyecektim. "Bu mümkün değil," desem de mümkün olduğunu biliyordum. Ne kadar seks yaptığımız düşünülürse -çok fazla ve çok dikkatsiz bir şekilde- her zaman *böyle* bir sonuçla karşılaşabilirdik.

"İhtimal zayıf ama imkânsız değil," diye cevapladı Connor. Elleri sıradan bir şekilde pantolonunun cebindeydi. Durumu bir süredir biliyordu. "Birlikte yaşamaya başladıktan sonra regl döngüleri senkronize oldu. Rose'la birlikteyken korunmuyordum, senin de Lily'yle korunmadığından eminim."

"Birkaç gün doğum kontrol hapımı almayı unuttum," diye fısıldadı Lily. Gözlerime bakamıyordu, tek bakabildiği yer elleriydi. Az önce bıraktığım elleri. "Farkına varmadım..."

Her iki elini de tekrar tuttuğumda gözyaşları hızlanmaya başladı, tutuşumu biraz daha sıkılaştırdım. "Bana daha erken söylemeliydin," Dünü hatırlarken kaşlarımı çattım. Çocuklar hakkında seslice kabul ettiğim şeyle birlikte onu ezmiştım ve bunun farkında bile değildim. Daha da geçmişe, Paris'te geçirdiğim günlere gittim. O geceyi hâlâ derimin altındaki derin bir yara gibi hissediyordum. Kaybolmuştum ve hiçbir parçam bu haberle doğru şekilde çalışamazdı.

Bana gerçeği söylemek için sekiz haftası, belki de daha az süresi vardı. Ancak tüm bu süre boyunca, böyle bir haberi kaldırarak kadar güçlü değildim. Burada buz gibi suda sıırıslam otururken, onu kollarımda tutarken bunu kabul edebilirdim.

"Çocuk istemediğini biliyorum," dedi burnunu çekerek. Gözyaşlarını mümkün olduğunca dizginlemeye çalışıyordu. "Bunun stresine girmeni istemedim... çok üzgünüm."

Suçluluk duygusu içime çöktü. "Şşşt." Onu göğsüme daha sıkı

bastırdığımda bacakları tekrar belime dolandı. “Sorun yok, Lil.” *Bu kadar ağır bir yükü tek başına taşımasını hiç istememiştim. Bu birlikte taşımamız gereken bir sorumluluktuk.*

“Sorun var.” Yanaklarını sildikten sonra gözlerimin içine baktı. Büyük, yuvarlak yeşil gözleri cam gibiydi ve kıpkırmızı olmuştu. “Bebek istemiyorsun.”

Hiçbir zaman bebek istememiştim. Ancak bu gerçeğe karşılaştığımda, tek isteğim sevdiğim kadın için doğru olan şeyi yapmaktı. Şimdiye kadar yaptığım her yanlış düzeltmek istiyordum. Tüm bunlarla mücadele etmeye o kadar hazırdım ki...

Bu iblislerle bir daha asla yüzleşmemeye hazırdım.

Kendim için üzölmekten bıkip usanmışım.

Parmaklarım nemli saçlarına dolandı. “Artık hiçbir önemi yok.” Göğsüme dokundum. “Biz bağımlıyız. Sen ve ben.” Elimle bizi gösterdim. Ne kadar unutmak istesek de bu gerçek değişmeyecekti. “Belki yapmamalıyız ama belki de onu iyi bir şekilde yetiştirmemiz gerekiyordur.”

“Ayrıca biz varız,” dedi Rose.

Lily’yle birlikte, sağlıklı yaşamlarımızın temelini oluşturan üç kişiye dönüp baktık. Rose kararlı bir ifadeyle, “İkiniz de bunu yapabilirsiniz!” dercesine çenesini havaya kaldırmıştı.

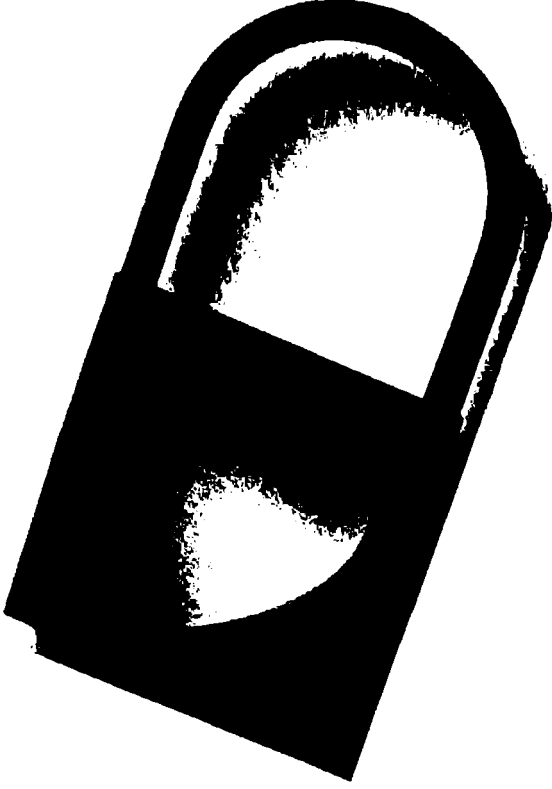
Connor’a gelirsek... Sahip olmadığımız bir özgüvenle karşımızda dimdik duruyordu. Neredeyse özgüvenin onun bedeninden yayılıp benimkine aktığını hissedebiliyordum. Dudakları yukarı kıvrılmaya başlamıştı. Üzerimdeki etkisinin, çoğu insanın üzerindeki etkisinin farkındaydı.

Ağabeyim. Ryke kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti. En az benim kadar çocuk sahibi olmaya hiçbir şekilde hazır olmadığını bildiğini düşünüyordum. Fakat sert ve karanlık yüz hatlarındaki olumsuzluk silinmişti. Gözlerinde Rose ve Connor’ınkiyle aynı sağlamlıkta, kırılmaz bir irade vardı.

Her şeyi yapabilmek, her şey olabilmek için sonuna kadar direnmek... Başarmak için. Lily'nin gözlerine baktım. Seninle birlikte.

Bir gün, bu hayat bize de ait olacaktı. Yıllarca yetersiz kaldıktan sonra, tek istediğim şey buydu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 65

2 Yıl: 03 Ay

Kasım

LILY CALLOWAY

Duştan çıkan buhar camı buğulandırıyor. Yalnız kalabileceğimiz, üst kattaki banyomuzdaydık ve Loren Hale tepemde dikilirken su bizi sıcak bir çarşaf gibi örtüyordu. Buz gibi banyodan sonra ısınmaya çalışıyorduk, yoğun bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Vereceğini düşündüğüm tüm tepkiler arasında en az beklediğim buydu. En çok sevdiğim de bu olmuştu. Kendini tartışmasız bir şekilde bize, bir ekip olarak adanmış olmasıydı. Ondan daha fazlasını isteyemezdim.

Ellerimi kaslı sırtında gezdirdim. Lo'nun bir eli kalçamdaydı, diğeriyle de yüzümü kavriyordu. Kehribar rengi gözleri içimi doldurup beni tamamlıyordu. Bana daha da yaklaştı, ağzı boynumdan

bir santim uzakta duraksadı. Daha dudaklarını bile bastırmamıştı ki, ağzımdan bir çığlık kaçtı.

Hassas tenimi öpmeye başladığında, bir bacağı kalçasının etrafına doğru yükseldi. Yoğun buhar nefes almayı giderek zorlaştırıyordu. Vücudum hem suyla hem de şehvetli ve yavaş dokunuşlarıyla ısınıyordu.

Dudakları benimkilerle buluştu. Dili, hipnotik bir hareketle dudaklarımı ayırarak içeri kayd. Kavrayışı başımı döndürüyordu. Diğer bacağı da beline doğru dolayarak beni fayansların üzerinden kaldırdı. Kadınlığım, damarlarımda pompalanan kan misali nabız gibi atıyordu.

Derin bir şekilde öpüşürken duşun kapısını tekmeleyerek açtı. Kollarımı onun boynuna dolamıştım. Beni odaya geri taşıırken ıslak bedenlerimizden yere su damlamasını umursamıyordu. Birdenbire beni sırtüstü yatırdığında, yumuşak ve sıcak yorganımızı altımda hissettim. Birbirimizden sadece öpüşmeyi bırakacak kadar ayrıldık. Tüm sinirlerim eriyor, kalbim ulaştığı hızın etkisiyle sızlıyordu.

Bacaklarım çoktan onun etrafındaydı ve kaçınılmaz olanı uzattığımız sürece, Lo da ağır ağır nefes alıyordu. Eli vücutlarımızın arasında kayboldu. Dudaklarım onunkilerin karşısında şişiyordu. Lo parmaklarıyla keşfetmeden önce bile ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum.

İnlediğimde başım geriye doğru savruldu. Bana çenemi öpüp yavaşça aletini derinliklerime doğru kaydırarak yanıt verdi. Diğer eli geri döndüğünde kollarını sıkıca kavradım, avuç içleri başımın iki yanındaydı. İçimde melodik bir şekilde hareket ederken dudaklarından bir inilti yükselmişti. Alnını benimkine yasladı, sıcak nefesi ciğerlerime giriyordu.

“Lily,” dedi boğulurcasına. Hareket etmeye devam ediyordu, tekrar ve tekrar...

Daha da yükseğe çıktıkça gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Son sızluğun içindeymişiz gibi hissediyordum. Sanki saatler üzerine saatler, yıllar üzerine yıllar geçiyordu. Ömürler boyunca sürecektir bir kucaklaşmaydı.

Sırtım ona karşı yay gibi gerilirken yavaşladık. Parlak, bunaltıcı bir şekilde doruğa ulaştığımızda dudaklarımız ayrıldı. Bacaklarımız birbirine dolanmış bir halde yatağa uzandık.

Başımı göğsüne yaslamıştım, kalbinin düzenli atışlarını dinliyordum.

Nemli saçlarımı alnımdan çekerek, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Ona bakıp, "*Ben de seni seviyorum*," demek için çenemi kaldırdığımda bu cümlemin çok alışıldık olduğunu fark ettim. Duygularımın yarısını bile ifade etmek için yeterli değildi.

Bunu gözlerimde görmüştü. "Biliyorum." Aşağıya bakmak zorunda kalmamak için beni vücudunun üzerinde daha yükseğe çekti. Artık göz hizasındaydık, başlarımız aynı yastığın üzerindeyken birbirimize dönük halde yatıyorduk. Ayak bileğim bacağına sürtünüyor, o da eliyle kolumu okşuyordu.

"Lil..." dedi yumuşakça. Bu defa bakışlarının ardındaki sözcükleri okuyan kişi bendim.

"Ben de korkuyorum," diye itiraf ettim. "Bir Japon balığını bile hayatta tutmayı başaramadık. BJ'i hatırlıyor musun?" diye sordum. Hatırayla gülümsemeye başladı. "Akvaryumun tepesine çıkmadan önce bir hafta bile dayanamadı. Sanırım onu fazla besledim."

"Muhtemelen ismini *blow job* koyduğunun farkına vararak öldü," derken gözleri parladı. "Yine de onu kesinlikle fazla beslemiştin."

"Pek de iyi bir sicilimiz yok," diye sonuçlandırdım. "Ama bu sefer farklı olabilir." Japon balığını sağlıklı tutamamıştık çünkü bağımlı-

* (lg.) Sakso. (ç.n.)

lıklarımızla çok meşguldük. Sonuçta o noktadan sonra yüz seksen derece dönmüştük. Her şeyin iyi gıtmeyeceğini nereden bilebilirdik ki?

Gözlerime derin bir şekilde baktı. “Sadece çocuğumuzun bizim gibi hasarlı olmasını istemiyorum.”

Söyledikleriyle nefesimin kesildiğini hissettim. Doğru kelimeleri bulmam bir dakika sürmüştü. “Bunun korkusuyla yaşayamayız. Bu bizi mahveder.”

Beni yakınına çekerek öyle bir güçle öptü ki, ciğerlerimdeki tüm havanın uçup gittiğini hissettim. Aklımı başımdan almıştı.

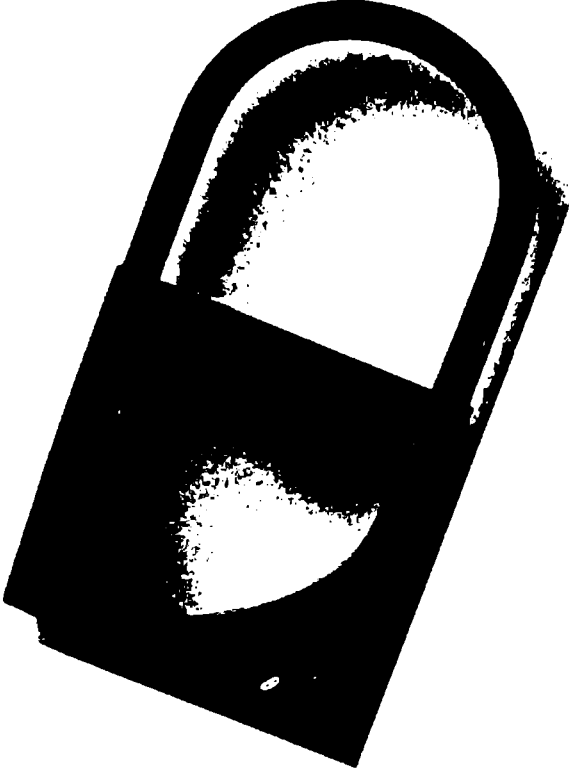
Ayrıldığımızda alnını benimkine yaslayarak, “Sen ve ben,” diye fısıldadı.

Dudaklarına karşı gülümsedim. “Lily ve Lo.”

“Ve başka biri daha.”

Ve başka biri daha.

O kişiyle tanışmamıza daha aylar olsa da yeni dünyamızı kabullenmeye başlıyorduk. Artık bencil olmamıza izin verilmeyen yeni gerçekliği tanıyorduk. Şimdiye kadar yüzleştığımız en büyük sınav buydu.

Bölüm 66

2 Yıl: 03 Ay

Kasım

LOREN HALE

Mutfak barında vakit geçirirken peçeteye daireler çiziyordum. Ryke da yanımdaki taburede oturuyordu. Kızlar oturma odasında toplanmış, hava gerginlikle yoğunlaşmıştı. Ancak bunun benimle ya da Lily'yle bir ilgisi yoktu. Daisy sonunda ablalarının bir kereliğine bile olsa ona odaklanmasına izin vermişti.

Daisy'ye bir şey olmuştu. Aylar önceydi, belki de üstünden bir yıl geçmişti. Çok kötü bir şeydi. Kardeşimin yüzünde bunu görebiliyordum. Connor tezgâhın karşısından bizi izliyor, plastik bardaktan kahve içiyordu.

Fincanlar karton kutulardaydı, tüm dolaplar bomboştu. Lily me-

zun olduğuunda herkes Philly'ye geri taşınacaktı ama Connor ve Rose'dan ayrılıp ayrılmayacağımız konusunda bir fikrimiz yoktu.

Ryke bir elini omzuma koydu. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"Tam olarak idrak edebildiğimde tekrar sor," dedim.

"Bir çocuğun olacağını mı?"

"Evet," diyerek başımı salladım. "O şey için şimdiden berbat hissediyorum zaten."

Ryke duraksadı. "Bağımlılık sorunları olmayabilir, Lo."

"Hayır, ondan değil." Karalamayı bırakıp kalemimi Connor'a doğru çevirdim. "Çocuğumuz onlarınkiyle rekabet etmek zorunda kalacak. Şimdiden boku yemiş durumda ve daha doğmadı bile." Ben-
cilce, *Keşke şu anda bebekleri olmasaydı*, diye düşünüyordum. Bu şekilde tüm dikkatlerinin üstümüzde olacağını, attığımız her yanlış adımda bize yardım edeceklerini kesin olarak bilebilirdim. Bu olmadan daha da çok zorlanacaktık. Bu durum, Lily ve beni tüm sorumluluğu tamamen üzerimize almaya zorlayacaktı. Belki de çok zorlanacak olsak bile böyle olması daha iyiydi.

Connor sempatik olmak yerine bardağına doğru sıırttı. Ryke da sözlerime *gölümseyordu*. "Connor'ın çocuğunun aynı zamanda bur-
nu havada olacak. Bu yüzden seninkinin tamamen berbat olmayacağından emin olabilirsiniz."

Ben de gülümsemeye başlamıştım.

Connor tam cevap verecekken oturma odasından acı dolu bir hıçkırık yükseldi. Hepimiz kaskatı kesildik, omuzlarımız telaşla gerildi.

"İçeri girelim mi?" Lily ve kız kardeşlerini gözyaşları içinde hayal ettim. Ancak sonra Utah'da kardeşi ağlarken Lily'nin ona nasıl sarıldığını, ağlanacak bir omuz olduğunu hatırladığımda kaslarım gevşedi.

"Beş dakika daha verelim," dedi Connor.

Belki bu süre, kardeşimin olanları özet olarak anlatması için

yeterli olurdu. Karelerimin etrafına kutular çizmeye devam ettim, mürekkep peçeteden akıyordu. “Konu uyku sorunlarıyla ilgili, değil mi?” Paris’te onun nasıl kâbus gördüğünü hatırlıyordum. Farkında olmadan Ryke’in suratına tokat atmıştı. Her uyuduğunda böyle şeyler yaşıyor olabileceğini düşünmemiştim bile.

“Evet,” dedi ağabeyim sessizce. Birbirimize doğru döneceğimiz şekilde taburenin üzerinde kaydı. “Problemlerini tetikleyen şey, yaşadığı tek bir büyük olay değil. Çoğu gece uykuya bile dalamıyor.”

Kaşlarımı çatlattım. “Psikoloğa git-”

“Evet, uyku bozukluğu için doktora gitti. Ayrıca travma sonrası stres için terapiye gidiyor.”

Kaskatı kesildim. “Travma sonrası stres mi?” İnsanların sadece belli parçalarını görebildiğimizi fark etmeye başlıyordum. Bana verilen parçalar, Daisy ve ağabeyim arasındaki ilişkinin en eksik resimlerinden birini oluşturuyordu.

Arka planda Daisy’nin konuşurken ağladığını duyabiliyorduk. Ryke o kadar üzgün görünüyordu ki, içerideki kızlar yerine bizim konuşmamıza odaklanmakta zorlanıyordu.

“Ryke,” diye fısıldadım. Ne olduğunu bilmek zorundaydım.

Derin bir nefes aldı. “Sanırım her şey Lily’nin seks bağımlılığı ortaya çıktıktan sonra başladı.” Kaşlarım hafifçe çatıldı, her şeyin aslında ne kadar uzun zaman önce olduğunu fark etmiştim. “Hazırlık okulundaki aptal ergenler onunla çok dalga geçiyordu. Yılbaşı gecesinde, çocuklardan birinin ona prezervatif fırlatıp durduğunu söyledi.”

Ters ters baktım. “Ne?”

Ryke’in gözleri kısıldı. “Lily hakkında sikik şeyler söyleyip durmuşlar...”

“Seks bağımlısı olduğu için mi?” Sesim titriyordu.

“Evet,” diye onayladı. “İnsanlar Daisy’nin de öyle olduğuna ya da olacağına, sikik bir hikâye yaratacak her ne varsa ona inanmak

istiyordu.” Kasları gerilirken kollarındaki damarlar dalgalanıyordu. “*Reality* şov sırasında, prodüksiyonun parçası olmayan bir kameraman gecenin bir yarısı eve sızdı, ardından odasına girip fotoğraflarını çekmeye başladı.”

Rengim solmuştu. “Ben neredeydim?”

“Uyuyordun,” dedi Ryke.

Öfkeyle ona baktım. “Neden *hiç kimse* bana bunlardan bahsetmedi? Bir yıldan fazla olmuş.”

Connor araya girdi. “Her şey Lily’nin bağımlılığı yüzünden başladı.” *Suçluluk duygusu*. Lily’yi daha fazla suçlu hissettirmekten korkuyorlardı.

Daisy’nin nasıl küçük bir Lily’ye, geleceğin seks bağımlısına dönüşeceğini anlatan makaleleri hatırlıyordum ancak bunun onu nasıl etkilediğini hiç görmemiştim. Duygularını bizden çok iyi saklamıştı. “Mutlu görünüyordu.” Söylediğimden rahatsız olmuşum. *Tam olarak mutlu değildi*. Daisy bir yönden her zaman üzgün sayılırdı. Depresyondaydı. Bunu herkes gibi ben de biliyordum.

“Perişan haldeydi,” diye onayladı Ryke. “O sikik herif odasına girdikten sonra, neredeyse her gece uyumakta zorlandı.”

“Peki ya şovdan sonra?” diye sordum. Bağımlılıklarımızın etrafımızdakileri gerçekten ne kadar etkilediği gerçeğiyle sersemlemiştim. Elimde iki ucu keskin bir kılıç duruyordu. Onların desteğine ihtiyacımız vardı ama onlara yaklaşarak hayatlarını daha da zorlaştırıyorduk.

Muhtemelen Daisy’nin sorunlarını onlardan, her düştüğümüzde bizi kaldıran insanlardan uzaklaşmak için bir neden olarak göreceğimizi düşünmüşlerdi. Belki de bu konuda haklılardı.

“Daisy’nin gösteriden sonra eve geri taşınmak zorunda kaldığını biliyorsun.” Ryke düşündüğü şeylere karşı başını iki yana salladı. “Bundan nefret ediyordum çünkü *Philly’nin Prensesleri* sırasında ne

kadar kötü olduğunu görmüştüm ve annesi evdeyken oraya giremiyordum. Bu yüzden olaylarla büyük ölçüde kendi başına başa çıkıyordu.” Bir anlığına duraksadı. “Mezun olmadan önce daha da kötü bir şey yaşandı.”

Connor elindeki bardağı bıraktı, yüzündeki kafa karışıklılığı beni şaşırtmıştı. “Sen de mi bilmiyorsun?”

“Hayır,” dedi Connor. Keskin bakışları ağabeyimin üzerindeydi. “Bana hiç anlatmadın.”

“Bu benim anlatacağım bir hikâyeye değildi,” dedi Ryke. Daisy’nin ablalarına her şeyi anlatmasını beklemişti. Fiziksel olarak hasta olmuş gibi görünüyordu. “Düşünmekten bile nefret ediyorum.”

Connor bardağına biraz daha kahve doldururken benim gibi dikkatle onu dinliyordu. Daisy’nin başına *daha* neler geldiğiyle ilgili bir fikrim yoktu. Her şey şimdiden çok fazla sayılırdı.

“Hazırlık okulundan Harper ve Cleo diye iki arkadaşı vardı,” dedi Ryke. Kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalıştım. “Daisy’yle alışverişten döndükleri bir gün asansörü durdurmuşlar.” Bir an için tereddüt etti. “Erkeklerin bazıları Harper ve Cleo’ya, Daisy’nin içine kaç santim sığabileceğini merak ettiklerini söylüyormuş.”

İrkilerek öfkeyle, “Ne?” diye bağırdım.

Connor yüzünü özellikle ifadesiz tutuyordu. Bu sinirimi daha da bozuyordu.

“Birkaç dildo almışlar,” diye devam etti Ryke.

“Hayır.” Başımı tekrar tekrar iki yana salladım. Hikâyenin nasıl biteceğini anlayabiliyordum. Onlar gibi sıkılmış, acımasız ve aptal çocuklarla tanışmıştım. Ergenliğim boyunca saldırılara maruz kalmıştım, bazıları haklı bir amaç uğruna yapılırken diğerleri sebepsizdi. Gençliğimi yutan korku ve nefretin tadını alabiliyordum.

Daisy gibi birinin başına bunların gelmesini hiç istemezdim.

“Onları üstünden atmış,” dedi Ryke. Öfke gözlerini ele geçirmişti.

Sanki orada olup her şeyi durdurmayı diliyordu. “Ancak kızlar ona bir ültimatom verdikten sonra bunu yapabilmiş. Ya dildoyu içine alacakmış ya da mezun olana kadar ona eziyet edeceklermiş. Daisy ikincisini seçmiş.”

Hayır.

Başımı salladım. *Hayır.* “Kaç lanet olası ay boyunca korku içinde yaşadı?” Koridorlarda yürümeye karşı duyulan korku. Her an aynı şekilde korkunç bir şey yaşanabileceğine dair duyulan korku...

“Mezun olmasına altı ayı kalmıştı,” diye cevapladı.

Bu sefer dirseklerimi tezgâha yaslayıp öne doğru eğilerek ellerimle yüzümü kapattım. *Altı ay. Travma sonrası stres.* “Özür dilerim,” dedim anında. Bu yüzden Daisy’nin kendisiyle aynı apartmanda yaşamasını istemişti. Bu yüzden saatlerini ve günlerini ona vermişti.

Bu şekilde âşık olmaya başlamışlardı.

“Gerçekten üzgünüm,” diye tekrar ettim. “Sadece ona yardım etmeye çalıştığımı bilmem gerekiyordu.”

“Yine de sana bir şeyler anlatabilirdim,” dedi Ryke. “Bu konuda berbat davrandım. Niyetimin iyi olduğunu göstermek için sana *bir* detay vermem yeterli olurdu. Ama bunun önemli bir şey olduğunu düşünmedim.” Gözlerine baktı. “Suçun tamamı senin değil, Lo.”

Sonra ayağa kalktı, içerideki sessizlik ortaya çıkan gerçekle birlikte hafiflemişti. Mutfakta volta atışını izledim, aralık kapıdan kızlara doğru baktı. Bir daire daha çizdiğim sırada kalem kırılarak avucumu siyaha boyadı.

Lily tam o sırada kapıdan geçti, yanaklarındaki gözyaşı izlerini görebiliyordum.

Ayağa kalktım. Sırtım mutfak tezgâhına yaslanırken kollarımın arasına girdi. Uzaklara dalan, suçluluğun ve pişmanlığın sel gibi aktığı bakışları beni mahvediyordu. Daisy’nin acısının kaynağı onun bağımlılığıydı. Bu başka bir şekilde ifade edilemezdi. Lily’nin hayatının sonuna kadar taşıyacağı bir kusurdu.

“İyi misin, aşkım?” diye fısıldadım.

Çok yumuşak bir sesle konuştu. “Keşke tüm olanlar benim başıma gelseydi.”

Biliyorum. Şakağından öpüp onu daha da yakınırıma çektim. Kalbim hızla çarpıyordu. Mutfaktaki kutuları, çıplak tezgâhı ve her bir boşluğu fark etmişim. Uzun zamandır burada yaşıyorduk ve hayatımızın birlikte geçen bir bölümünü kapatıyor olmak çok garip hissettiriyordu. Yeni bölümün birbirimizi içermeyebileceğini düşünmek daha da garipti.

Bu şekilde, tam burada geleceğimizin kararını vermişim. Yaklaşık üç metre ilerideki Connor’a baktım. “Teklifin hâlâ geçerli mi?”

“Hangi teklif?”

“Yanınıza taşınma konusu,” dedim. “Düşünüyordum da...” Düşündüklerim içimden akıp gidiyordu. Anın beni yönlendirmesine izin verdim.

“Fazlasıyla güvenli bir ev alabiliriz. Buradakinden daha da iyi olur. Daisy de bizimle yaşayabilir. Ryke’la yalnız yaşamaktan daha güvende hissedebileceğini düşünüyorum. Bebekler doğduğunda ise sadece... Onu zamanı geldiğinde çözeriz.”

Kimse yüksek sesle onaylamasa da herkesin gözlerindeki bakış milyonlarca kez *evet* diyordu.

Bölüm 67

2 Yıl: 04 Ay

Aralık

LOREN HALE

Ağırlık sehpasında oturuyordum. Ryke elimdeki ağırlığı alıp yerine koymuş, havlumu üzerime attıktan sonra bankın ucuna gelip yanıma oturmuştu. Otuz dakikadır spor salonundaydık, sabahın bu erken saatinde bizden başka kimse olmuyordu. Connor da bize katılacaktı ama Rose'un doktor randevusundan dolayı gelememişti.

Ryke'in elindeki havluya bakmasını izledim. Ağırlık kaldırmaya başladığımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştı.

Su şişemi yerden almak için eğilirken, "Ne oldu?" diye sordum sertçe.

Ağzını açtı ancak doğru kelimeleri bulamamış gibi tekrar kapattı.

"Daisy'ye bir şey mi oldu?" Sırtımı dikleştirirken yüzüme düşen nemli saç tellerini arkaya doğru taradım.

"Hayır," dedi hızlıca. "Taşındığımızdan beri daha iyi."

"Geceleri ne kadar uyuyor?" diye sordum.

"Çoğunlukla beş saat, kötü geçen gecelerde çok daha az." Havlusunu top haline getirirken duruşu mesafeliydi. Kelimeler ağzından dökülmeden önce uzun süre düşündü. "Yapacağım."

Kaşlarımı çattım. "Neyi yapacaksın?" Dirseklerimi metal çubuğa yasladım, bacaklarım sehpanın iki yanına doğru açılmıştı.

"Basına bir açıklama yapacağım." Bana bakamıyordu. Sadece spor salonunun tavanındaki floresan lambalara odaklanmıştı.

Yine de geriye doğru sarsıldığımı hissettim. "Söylentiler hakkında..." Sesim giderek kısıldı. Taciz söylentileri hakkında bir açıklama yapmasını beklemiyordum, Utah'daki konuşmayla aramızdaki buzları erittiğimizde bile beklememiştim. Babamızı bir daha asla korumayacağına dair kendine bir söz verdiğini görebiliyordum. Ağabeyimi bu sözü bozmaya zorlamak istememiştim. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Bunu aylar önce yapmalıydım. Hayattaki en zor şeyler genellikle doğru olanlardır. Sadece babamdan doğru olanı yapamayacak kadar çok nefret ediyordum." Havluyu spor çantasının üzerine attı. "Suçlarımı reddedip onun adını temizlediğimde... Bunu onun için yapmadığımı bilmeni istiyorum, tamam mı?" Bana döndü. "Bunu *senin* için ve kendim için yapıyorum."

Sırtını sıvazladım, içimdeki duygularla bir anlığına tıkanmıştım. Hislerimle boğuşurken dudaklarımı ovdum. Yıllardır içimde olan şeyi nihayet dile getirmem tam olarak bir dakika sürdü. "Teşekkür ederim."

Eğer kardeşim olmasaydı, ayık olamazdım. Hayatta olup olmayacağımdan bile emin değildim. Hayatıma girme ve beni asla bırakmama kararı sayesinde kurtulmuştum. Hiçbir *teşekkür*, ağabeyimin bana verdiklerinin karşılığını ödeyemezdi. Ancak ona verebileceğim tek şey buydu. Normalde karanlık olan yüzünü aydınlatmaya başlayan gülümsemesini fark ettim. İçimdeki bir şey, bu sözlerin onun için yeterli olduğunu söylüyordu.

Bölüm 68

2 Yıl: 04 Ay

Aralık

LILY CALLOWAY

Dışarı çıkarken rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Kalın örgü kazağımı vücuduma sımsıkı sarmıştım. Sokakta park etmiş büyük bir araç yoktu. Kimse fotoğrafımı çekmiyordu. Taşındığımız güvenli site, çocukluk zamanlarımızı hatırlamamı sağlıyordu. Anıların hepsi iyi olmasa bile, o sıcak duyguların altında bir huzursuzluk yatıyordu.

Burası medya fırtınasından korunmak için bir sığınaktı.

Çimenlerin üzerindeki köknar ağacının yanından geçip hızlı adımlarla posta kutusuna doğru yürüdüm. Soğuktan yanaklarım kızarmıştı ama hiçbir şey beni sabahları postayı kontrol etmekten alıkoyamıyordu. Baş döndürücü bir beklentiyle kapağı açtığımda,

silindir şeklini almış bir kâğıt gördüm. Normal bir seviyede olan heyecanım aniden içimde patlayan havai fişeklere dönüştü.

Sanki bir rüyaymış gibi kâğıdı çekip çıkardım.

“Başardın, Lil,” dedi Lo. Üzerinde *Noel* yazan karton bir kutuyla garaj yolundan aşağı iniyordu. Kabarık kışlık ceketlerimden biri kutunun üstündeydi. Kutuyu yere bıraktıktan sonra yanıma geldi.

“Kopya bile çekmediğime inanamıyorum,” derken elimdeki silindir kâğıdı bir ışın kılıcı gibi sallıyordum. “En azından son zamanlarda.” Son eğitim dönemimde, Connor beni su şişemin etiketine kopya yazarken yakalamıştı. Bana böyle bir desteğe ihtiyacım olmadığı konusunda bir ders verdiği için sınavdan önce şişeyi fırlatıp atmıştım. Onun özel ders verme becerisi ve ahlakı olmasaydı, asla olduğum noktaya gelemezdim.

Lo gülümsedi. “Aç hadi.”

Tüpün kapağını açıp diplomamın bulunduğu ince kâğıdı özenle çıkardım.

“Artık *resmi* olarak üniversite mezunusun, Lily Calloway. Nasıl hissediyorsun?” diye sorarken yüzü gururla kaplanmıştı.

“Çok iyi.” *Gerçekten, gerçekten iyi.* Princeton’dan mezun olmam uzun zaman almıştı, özellikle de oraya geçiş yaptıktan sonra. Çok düşük bir not ortalamasıyla bitirmiş olsam da sonuçta mezuniyete hak kazanmayı başarmıştım. Benim için önemli olan tek şey buydu. Bakışlarımı erkek arkadaşıma doğru çevirdim. “Ama diğer başardıklarım kadar iyi hissettirmiyor.” *İyileşme sürecinden geçmek ve daha iyi bir benliğe sahip olmak için adımlar atmak.* Bu başarılarımı diğerlerinden çok daha üstündü.

Lo başımdaki Wampa şapkamı çekiştirerek, sıcak tutması için kanat kısımlarıyla kulaklarımı kapattı. “Artık benimle takılamayacak kadar iyi misin?” derken kolunu posta kutusuna yasladı.

Bir an için kendimi kehribar gözlerinde kaybettiğimi hissettim. “Biz aynıyız.”

Dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken gamzeleri belirginleşmişti. Kutuyu başıyla işaret ederek onu garaj yoluna doğru takip etmemi söyledi. "Connor ve Rose'la mobilya alışverişine gitmekten kurtulmamızı sağladım." Pofuduk kışlık ceketimi alıp kollarımdan geçirerek giymeme yardımcı oldu.

"Peki bunu nasıl yaptın?" Karton kutuyu tekrar kaldırmasını izledim, üzerindeki el yazısı oldukça çocuksu görünüyordu. Küçükken sahip olduğumuz yazma becerilerinin bir eseriymiş gibi görünüyordu.

"O ağacı süsleyeceğiz." Başıyla bahçenin ortasındaki kocaman Noel ağacını işaret etti. Rose'a ağacın mevsim değişimlerinde tuhaf görüneceğini söylemiştim ama beni susturarak aradığımız evin *burası* olduğunu söylemişti. Bir zamanlar beraber kaldığımız kardeşlik evinde yaptığı gibi ellerini kalçalarına koyarak dışarıda durmuştu. Erkek arkadaşlarımızın sonradan bize katıldığı Princeton evinde yaptığı hareketin aynısıydı.

"İyi düşünmüşsün." Rose ve Connor'ın mobilyadan başlayıp *Faulkner*'a, *Shakespeare*'e ya da başımı ağrıtan bilimsel herhangi bir konuya uzanan konuşmalarını saatlerce dinlemektense bir ağacı süslemeyi tercih ederdim.

"Bir tur atmak ister misin?" diye sordu eğilerek. Sırtına biraz gelişigüzel bir şekilde atladığımda Wampa neredeyse başımdan düşüyordu.

"Dikkatli ol, Lil." Kutuyu tutmak zorunda olduğu için bacaklarımı kavrayamıyordu. Buna rağmen bacaklarımı beline dolayıp, maymun gibi kollarına sarılmak konusunda hiç problem yaşamamıştım. "O şeyi hissedebiliyor musun?" diye sordu ağaca doğru giden kısa mesafeyi yürürken. Gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "O şey demeyecektim. Kız ya da erkek çocuğumuzu kastediyordum."

Bu durum benim için de garipti. "Pek değil, en azından şu an için hissetmiyorum." Karnımdaki şişlik biraz daha büyümüş olsa da hâlâ

küçük sayılırdı. Lo beni yere indirdiğinde koca tuğlalardan yapılmış taş ev arkamızda kaldı. Sekiz odadan, daha da fazla banyodan oluşan yeni evimizdi.

Bana her gün hatalarımızın sonuçlarını karşılayabildiğimizi hatırlatıyordu. Belki de bu yüzden daha fazla hata yapmaya devam ediyorduk.

Lo eğilerek kutunun kapağını açtı. “Düşünüyordum da...” dedi ben kutuya bakmaya çalışırken. “Eğer oğlumuz olursa adını ne koyacağımızı biliyorum.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “İsimler hakkında mı düşünüyorsun?”

“Yani... evet.” Bana dönüp bakarken kaşlarını çattı. “Sen düşünüyor musun?”

“Bir, belki iki kez düşündüm.” Kendime hamile olmanın iyi yanlarının tadını çıkarmak konusunda izin vermemiştim. Lo bunu yaptığına göre, belki ben de başlayabilirdim.

Elinde bir sürü süs eşyası, kafalarında ipler olan plastik aksiyon figürlerini kutudan çıkardı. Çocukluğumuzdan kalmışlardı. Tatillerde onlarla oynar, Hale ailesinin salonundaki Noel ağacından koparırdık.

Elindeki koleksiyonu karıştırıp belli bir tanesini bulduğunda kalp atışlarım hızlandı. Lo figürü bana uzattı, X-Men kostümünün mavi boyası dökülmüştü. Küçükken onun en sevdiği süper kahramandı. Ergenliğimizde okuduğu çizgi romanlarda karşımıza çıkan Hellion değildi. Yavaş yavaş hayranlık duyduğu adama dönüşen Scott Summers da değildi.

Her şeyin başında, en çok Quicksilver’la bağlantı kurmuştu. İstenmeyen bir adamın oğlu olduğu için. Asi olduğu ve hayatın artık sadece acele etmesini dilediği için. Hiçbir şekilde mükemmel bir karakter değildi ama Lo’nun onu sevmesinin nedeni de buydu. Her bir

eksikliği ve kusuru önemliydi. Lo da bunların hepsi sayesinde benim gözümde bir kahramandı.

“Maximoff,” dediğinde gözlerimden akan yaşları hissettim. Figürü ters çevirdim, Lo’nun ismi arkaya kazınmıştı. Beni daha da yakınına çekerek kolunun ucuyla gözaltlarımı sildi. “Bir şey söyle.”

“Bayıldım,” dedim gülerken. Gülmek daha fazla ağlamama sebep oluyordu. *Maximoff. Quicksilver’in soyadıydı.* Bir anda zihnimdeki her şey yerine oturmuştu. “En iyi Ravenclaw büyücülerinin Gryffindor ve Hufflepuff’a destek olabilen kişiler olduğunu söylediğimizi hatırlıyor musun?”

Lo başıyla onayladı.

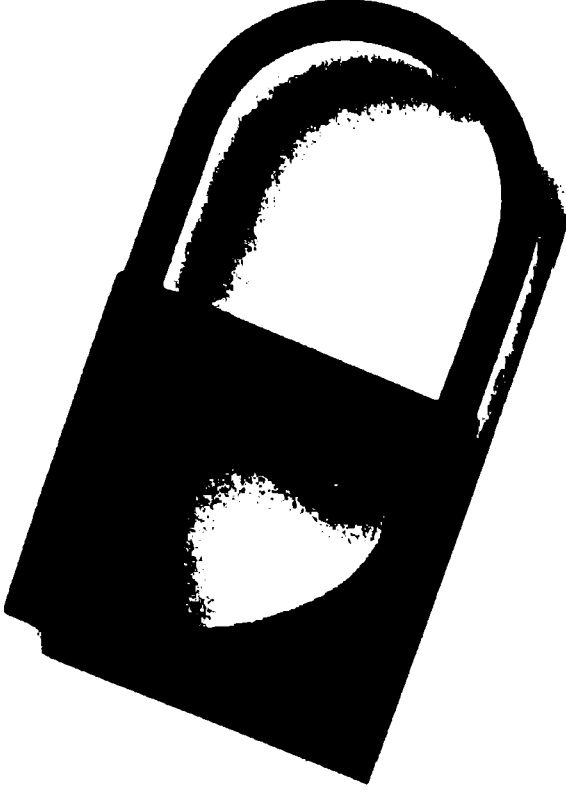
“Luna,” dedim. “Kızımız olursa.”

Bana gülümsedi. “Mükemmel bir isim... Sadece Rose ve Connor’a onlar aracılığıyla bulduğumuzu söyleme.” Luna isminin ablamı ve en iyi arkadaşını düşünmemizi sağladığının farkındaydı. “Kendilerini bir şey zannedecekler.” Bu çok doğrudu.

Eğer bir kızımız olursa, isminin arkasındaki sebep aramızda bir sır olarak kalacaktı.

Elimdeki figüre baktım. “Artık rol yapmıyoruz, değil mi?” Resmi bir çift olmadan önce üç yılımızı birlikte evcilik oynayarak geçirmiştik. İlişkimiz ve dünyalarımız arasındaki çizgiler her zaman bulanıktı. Sanki bir ayağım alternatif bir gerçeklikte, diğer ayağım Dünya-616’daydı.

“Hayır, aşkım.” Lo çenemi yukarı kaldırdığında gözlerim onun kehribar rengi gözleriyle buluştu. “Tamamen gerçeğiz.”

Epilog

2 Yıl: 05 Ay

Ocak

LILY CALLOWAY

“Sırada ev toplantısı var,” diye anons etti Rose. Bence masaya vurmak için bir tokmağı olmasını da isterdi ama daha az dramatik bir yolla yetinmek zorunda kalmıştı. *Sessizlik*.

Masanın önündeki *Queen Anne* koltuğunda oturuyordu. Yanındaki sandalyede oturan Connor’la birlikte, sıradan insanlar olan bizlere başkanlık eden bir kraliyet ailesi gibi görünüyorlardı. Bence bunun farkındalardı, biraz fazla heyecanlı görünme sebeplerini buna bağlıyordum.

“Princeton’dayken de ev toplantıları yapıyor muydunuz?” diye sordu Daisy, Lo ve bana bakıyordu. *Philly’nin Prensesleri* sırasında aynı evde kalsak da durum şimdi farklıydı. Oradaki ortam geçiciy-

di, ortamımız katıydı ve prodüksiyon tarafından yönlendiriliyordu. Burada daha fazla özgürlüğümüz vardı. Bu da birbirimizle yeni bir düzeyde anlaşmayı öğrenmemiz anlamına geliyordu.

Kız kardeşim Ryke’la birlikte bizim oturduğumuz yerin diğer tarafındaki süet kanepeye kıvrılmıştı.

“Evet ama Kral Connor ve Kraliçe Rose’un hiçbir zaman kendi tahtları olmamıştı,” dedi Lo. Kolu belime dolanmıştı ve parmakları taytımın beline sıkışmış haldeydi. En azından kraliyet ailesine benzediklerini düşünen tek kişi ben değildim.

Rose sarı-yeşil gözlerini kıstı. “Herkesin şikâyetlerini, önerilerini ve duyurularını detaylıca öğrendikten sonra koltuğuma oturabilirsin,” diyerek yaptığı tüm işleri gösteren kâğıdı salladı.

“Sadece kucağıma da oturabilirsin, sevgilim,” diye teklif etti Connor. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

Lo teklifine güldü. “Cezbedici.”

“Artık şu sikik şeye başlayabilir miyiz?” diye sordu Ryke. Bir elini duştan çıkan nemli saçlarında gezdiriyordu. Daisy’nin saçları da aynı derecede ıslaktı, dağınık bir topuz olarak toplanmıştı.

Erkekler bu sabah spor salonuna gitmişti ve Ryke’in isteği üzerine kız kardeşim de onlara katılmıştı. Yarın birlikte Costa Rica’ya uçacaklardı. Bu yüzden Ryke’in kız kardeşimin beceri seviyesini spor salonunun duvarına bakarak ölçmesi gerekiyordu. Daisy bana muzip bir gülümsemeyle bakıp “gerçek bir kayada kıcını patlatmak” istediğini söylemişti ve bu kulağa oldukça müstehcen geliyordu. En azından benim kulağıma. *Şu anda* bile bunun anal seks için gizli bir ima olup olmadığından pek emin değildim.

Muhtemelen doğruca sormalıydım çünkü onları ne zaman birlikte görsem onun sözleri aklıma geliyordu. Birdenbire ortaya çıkan kirli görüntüler gibiydi. *Şu anda* ise tüm dikkatimi ablama ve onun üstün duruşuna vermeye çalışıyordum.

“Birincisi ve en önemlisi,” dedi Rose. “Temizlik konusunda bir problemimiz var.”

Ah, evet. Ryke’in etrafta bıraktığı dağınıklık yüzünden ablam tarafından azarlanacağını biliyordum. *Reality* şov sırasında Daisy’nin odasının dağınıklığına şahit olduğum için, onun da düzensiz bir kaos içinde yaşamayı tercih ettiğini biliyordum. Odanın *her yerinde* kıyafetler vardı.

“Daisy ve Ryke,” diye başladı Rose. “Bulaşıklarınızı yıkamanız ya da bulaşık makinesine koymanız gerekiyor. Lavabo bir çöp kutusu değil. Sehpa, garaj veya çalışma odası da öyle.”

“Sikerler,” diye inledi Ryke. Duyduklarına buna inanamıyormuş gibi koltuğa yaslandı. “On iki yaşında değiliz, Rose.”

Lo’nun arkamda sırtıttığını hissedebiliyordum. Gülümsemeyi yüzünden silmesi için ona dirsek attım ama Ryke çoktan fark etmişti. “Bu kadar komik olan şey ne?”

“Neredeyse üç yıl boyunca Rose’la yaşamak zorunda kaldım. Onun hükümdarlığı altında acı çeken başka biri olduğunu görmek güzel.”

Daisy araya girdi. “Böyle bir özgürlüğe sahip olmayı seviyorum, Rose. Annem odam konusunda hep üstüme gelirdi ve...”

“Bu konuda manipüle edilmeyeceğim. İyi denemeydi,” diye cevap verdi Rose. “Ama cevabım *hayır*.”

Connor onun kardeşini zekâsıyla alt etmiş olmasından etkilenmiş gibi görünüyordu. Bu da küçük kız kardeşim için oldukça büyük bir iltifattı.

Daisy, “*En azından denemek zorundaydım*,” dercesine omuz silkti.

Rose parmaklarını şıklatarak herkesin dikkatini yeniden üzerine çekti. “Bu zor bir konsept değil. Eğer birlikte yaşıyorsak, kendi pisliğini temizleyeceksin.”

“Bunu yapmak istemiyorsam?” diye karşı çıktı Ryke.

"Ne?" Rose sanki doğru-yanlış testine farklı bir seçenek koymuş gibi ona dik dik baktı.

Ryke ablamı daha çok kızdırmak için ayaklarını masaya uzattığında, Connor ona İtalyanca bir şeyler söyledi. Rose sadece Fransızca bildiğinden, Ryke'la gizlice konuşmaya çalıştığını hemen anlamıştım.

"Oha!" Ellerimi havaya kaldırdım. Oda bir anda sessizleşti ve tüm gözler bana döndü. *Vay canına*. Bu düşündüğümünden daha çok işe yaramıştı. "Yabancı dillerde konuşulan sırlarla ilgili bir kural koyabilir miyim?"

Connor hızlıca, "Yabancı dili öğrenirsen sır falan kalmaz," diye cevapladı.

Söylemesi yapmasından daha kolaydı. Ama Rose'un gözlerinde parlayan gücü görmüştüm, yeni bir meydan okumayı kabul ediyormuş gibiydi.

Ryke ablama doğru başını salladı. "Daisy'yle istediğimiz gibi bir hizmetçi tutmamıza izin ver."

Lo'yla aynı anda, "Hayır," diye cevap verdik.

Ryke yine inledi. Lo'yla birlikte yardımcıları, personel, hizmetçiler ve uşaklar hakkındaki görüşlerimizi en başında dile getirmiştik. Onlarla birlikte büyümüştük ve bu devasa ev bize zaten büyüdüğümüz yerleri hatırlatıyordu.

İkimiz de o günlere geri dönmek istemiyorduk. Koridorlarda yürürken daha karanlık ve uğursuz zamanları hatırlamak zordu... Yeni ve taze başlangıçlar, değişiklik yapmamız anlamına geliyordu. Ben de yaşam tarzımı değiştirmek istiyordum. Ayrıca çok fazla kez sırtımızdan bıçaklanmış ve kazıklanmıştık. Birine evimizde özgürce dolaşmasına izin verecek kadar güvenmeyi hayal bile edemiyordum.

Rose devam etmeden önce, "Bir uyarın aldın," dedi Ryke'a. "İkinci konuya gelecek olursak, Jakuzi seks için uygun bir yer değildir." Bu cümleyi kurarken hiç duraksamamış, hatta hiç kızarmamıştı.

Sonra bu suçlamanın gerçekliği kafama dank etti. “Jakuzide kim seks yaptı?” Ben yapmamıştım.

Lo gözlerini bana dikerek, “Biz değildik,” diye söze başladı. Yandaki kanepeye bakarken zorluk yaşadığını fark ettim.

Ah. Ahhhhh. Ryke ve Daisy’nin köpüklü sıcak sularda seviştikleri görüntüler beynimi doldururken yüzümü buruşturdum. *Sil şunu! Sil!*

Daisy’nin gözleri kocaman açılmıştı. Hepimizden daha genç olduğunun daha fazla farkına varmıştım. Muhtemelen o da şu anda bu yaş farkını hissediyordu. *Ryke’la* seks yaptığını bilmemiz odayı garip bir havaya бүrүндүrmüştü. En azından, bana doğru büyük bir rüzgâr estirdiğini söyleyebilirdim. Aynı rüzgâr, Rose ve Connor’ın yakınından bile geçiyormuş gibi görünmüyordu.

Belki de taht benzeri sandalyelerinin böyle şeylere bağışıklık sağlayan sihirli özellikleri vardı.

“Bu toplantının amacı benimle dalga geçmeniz mi?” dedi Ryke öfkeyle. Eli, kamburca duran kardeşimin başının üzerindeydi. Parmakları onun saçlarında kaybolmuştu. Daisy’ye kafa masajı yapıp yapmadığını merak ettim.

“Henüz alışamadın,” dedi Connor. “Eğitilmeyi hep reddedip durduğün için bu süreç birkaç ay ya da bir yıl sürecektir.”

“Harika,” dedi Ryke.

“Sikik derecede harika demeyecek misin?” diye fısıldadı Daisy. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Ryke da ona gülümsedi. Gözlerindeki ifade, yatak odası veya ön sevişmeye ait olan bir yakınlığa sahipti.

Connor boğazını temizledi. “Son olarak...” Lo’ya doğru döndü. İfadesindeki her zamanki mizah ve şakalaşma izleri tamamen yok olmuştu. Derin mavi gözleri sadece ciddiyetle doluydu. Artık konunun kirli bulaşıklar ve jakuzide sevişmekle ilgili olduğunu sanmıyordum. “Bu konu dördünüzü de etkiliyor.” Bize biraz daha yakın olmak için

sandalyesinin ucuna doğru kaydı. Kalbim şiddetle atıyordu. “Bildiginiz gibi Calloway ailesinin reklamcısı Lily’nin hamileliğini yarın medyaya açıklayacak.”

Bütün gün kendimi bu ateş fırtınasına hazırlamıştım. Eğer insanların tepkileri aileminki gibi olursa, insanların hoşnutsuzluk ve onaylamama duygularıyla karşı karşıya kalacaktım. Lo’yla evli bir çift değildik. Sadece birkaç ay önce bağımlılığı yeniden nüksetmişti. Rose ve Connor gibi parlak, ışıltılı bir çift değildik.

Ancak sanırım tüm o yargılayıcı yorumlara katlanmaya hazırdım. O kadar çok şey yaşamıştım ki, artık alaycı sözlerin beni parçaladığı bir gelecek göremiyordum.

Connor’ın ifadesindeki tek pürüz başlangıç kısmıydı. *Bu konu dördünüzü de etkiliyor.* Eğer konu benim hamileliğimle ilgiliyse, neden Ryke ve Daisy’yi de etkiliyordu ki?

Lo benden önce davrandı. “Anlamıyorum.” Sinirlerinin bozulduğu sesinden belli oluyordu. Sanki duvarlarını kaldırmaya fırsat bulmadan dünya onu pençelemeye başlamıştı.

Connor, “*GBA News*’tan bir bağlantımla konuştum,” derken duraksadı. Çok sayıda insan biriktiriyordu, o yüzden içeriden birini tanıması şaşırtıcı değildi. “Lily’nin hamileliğiyle ilgili haberi yayınlama hakları sadece onlara ait. Ne tür bir tepki olacağını sormak için onu aradım. İkinci hazırlamak istedim.” Lo’ya baktıktan sonra bana doğru döndü.

Öyleyse belki de zırhımızı kuşanmak için zamanımız vardı.

“Bana söylediği şeyi,” diye devam etti. “Hiç beklemiyordum.”

Connor’m her şeyi bilmemesiyle ilgili bir espri yapılmasını bekledim ama Ryke ve Lo ürkütücü bir şekilde sessizdi. Suskun davranışları, yalnızca bu anın daha da yoğunlaşmasına sebep oluyordu.

“İnsanların çocuğun gerçekten Loren’dan olup olmadığını tartışacağını söyledi. Ryke’in çocuğu olma ihtimalinin konuşulacağından bahsetti.”

Duyurusu odaya tarif edilemez bir ağırlık bıraktı. Kimse babalık testinden bahsetmiyordu. Bir tane yaptırırsam, tüm tartışmanın sona ereceğinden konu açılmıyordu çünkü mesele bu değildi.

Mesele bunun yanlış olmasıydı. Sonunda üçlü dedikoduların üstesinden gelmiştim. Nihayet hayatıma devam edebilmiştim.

Bu konu dördünüzü de etkiliyor.

Ryke kardeşimin kulağına bir şeyler fısıldadı, gözlerindeki bakışlar taş kadar sertti. Daisy uzaklara, halıya bakarak başını salladı. “Beraberiz,” dedi sessizce.

Ryke çenesindeki kaslar gerilirken ayağa kalktı. “Baş başa konuşmak için on dakika yalnız kalabilir miyiz?” diye sordu bize bakarak. “Bu büyük bir mesele.”

Lo’yla göz teması kurmaktan ve hareket etmekten bile korkuyordum. Ryke küçük kız kardeşimle çıkıyordu ve insanlar *onun* bebeğini taşıdığıma inanacaktı. Bağımlılığım kardeşime daha kaç kez zarar verecekti?

Rose ayağa kalktı. “Bu muhtemelen iyi bir fikir.”

Ryke kısa bir süre içinde Daisy’nin elini tuttu, durum hakkında konuşmak için odalarına çekilmişlerdi. Rose ve Connor da odadan çıkıp mutfığa geçmişti. Bizi yalnız bırakmışlardı.

Bu söylentilerin farklı olmadığına inanmak istiyordum. Ama bu seferki dedikodular, Ryke ve Lo’yu diğerlerinden daha fazla üzebilirdi. Hepimizi yeni şekillerde etkileyebilir, bize yeniden meydan okuyabilirdi.

“Lil...” Sesi tahmin ettiğim kadar keskin değildi. Derin bir nefes almıştı. “Bana bak.”

Ona bakabilmek için başımı çevirdim. Yüz hatlarını, alnındaki kırışıklıkları, incinmişliğini görebiliyordum ama ifadesi çok karanlık sayılmazdı.

“Burada olmamız doğru mu?” diye sordum. Daisy’nin daha fazla

acı çekmesine neden olmak istemiyordum. Eğer kendimizi onlardan uzaklaştırırsak, o zaman belki...

“Son iki yılda yaşadıklarımızdan bir şey öğrendiysem, o da etrafımızın sevdiğimiz insanlarla çevrili olması gerektiği,” dedi Lo. “Dürüst olmak gerekirse, başka türlü olmasına izin vereceklerini de sanmıyorum.”

Gülümsemeye çalışsam da ortaya zayıf bir tebessümden fazlası çıkmadı. Yine de söylediği şeye katılıyordum. Ailemizi ve arkadaşlarımızı bir kenara itmeyecektik. Her mücadelemizde onlarla daha çok yakınlaşmıştık ve bunu bir teori ya da pişmanlık uğruna terk etmememiz gerekirdi. Bu olaylar hepimizi bir araya getirmişti, dağılmasını istemediğim bir ekip oluşturmuştuk. En azından, şu anda dağılmamız mümkün değildi.

Lo yüzümü avuçlarken başparmağıyla yanağımı okşadı. “Adım adım ilerleyeceğiz.” Kehribar rengi gözleri güçlü bir şekilde gözlerime kilitlenmişti. “Olayları bu şekilde ele alacağız.”

Adım adım ilerlemek. “Bu senin için çok yavaş olmaz mı?” diye sordum. Benim tanıdığım Loren Hale hayatı geciktirmek, acıyı uzatmak istemezdi. Beklemekten nefret ederdi.

Bakışlarının karnıma doğru inmesini izledim. Sonra gözleri tekrar yüzüme çevrildi. Sanki her bir çilimi, her bir parçamı zihnine kazıyormuş gibi yüz hatlarımı inceliyordu. “Hayat zaten çok hızlı ilerliyor,” diye cevap verdi. “Tek bir anı bile hızlandırmak istemiyorum. Artık değil.”

Ağlamaya başlarken kahkaha attım çünkü onun bu şekilde konuştuğunu duyacağımı hiç düşünmemiştim. Gözyaşlarımı benim için sildi, dudaklarımızın arasında sadece bir nefeslik mesafe vardı.

“Adım adım ilerleyelim o zaman,” diye fısıldadım.

TEŞEKKÜR

Neredeyse Lily ve Lo'nun hikâyesinin sonuna geldik. Eğer bu noktaya sızmanız ulaşabileceğimizi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Bu insanların şekillenmesine siz yardım ettiniz. Lily'yi ve Lo'yu desteklediğiniz, mutlu sonlarını dilediğiniz her gün bu kusurlu karakterleri hayata geçirmemizi kolaylaştırdığınız başka bir gündü. Bizimle kaldığınız, onların yanında durduğunuz ve bu uzun, duygusal yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederiz. Henüz bitmedi. Sıkı tutunun, tamam mı?

Ailemize teşekkür ediyoruz. Geçtiğimiz yıl boyunca hepinize hayatımızda olduğunuz için ne kadar minnettar olduğumuzu fark ettik. Kitaplarımız hakkında haykırmak, onları ya da bizi övmek için tek bir sayfa bile okumanıza gerek yok ve bu çok şey ifade ediyor. Hepinizin bizi bu şekilde koşulsuz sevmeye istekli olmanızın anlamı çok büyük. Milyonlarca kez teşekkürler.

Aestas Book Blog'dan Aestas'a çok teşekkürler. Seriyeye verdiği desteğin üzerimizdeki etkisini tarif edemeyiz. Bu kadar çok insanın kitaplarımızı okumasının, yazmaya devam edebilmemizin ve şu anda hayalimizi yaşıyor olmamızın en büyük nedenlerinden biri sensin. Bu bizim için yaptıklarının karşılığını, sana harika kitaplarla ya da en azından berbat olmayan kitaplarla geri ödeme sözümüzdür.

Little Pieces of Imagination'da Siiri'yi kucaklıyoruz. Seninle olan arkadaşlığımız tüm bu deneyimi çok değerli kıldı. İster televizyon programlarını tartışalım, ister *Coballoway* (kesinlikle senin yarattığın bir *ship* ismi) hakkında konuşalım, ister *Addicted* serisinin ilham

verici resimlerini karıştıralım, ne yaparsak yapalım, sen bizim ger çekten sevdiğimiz birisin.

Kesinlikle sevdiğimiz ve hayran olduğumuz diğer blog yazarları ve arkadaşlarımız: YA Hollywood'dan Sue ve Sil, siz kızlar her zaman grafik yeteneğinizle gözlerimizi kamaştırıyor ve nazik sözlerinizle bizi gururlandırıyor sunuz. Sue, senin ciddi süper güçlerin var ve bunlar dünyayı daha iyi, daha parlak, daha *fandom-sever* bir yer haline getiriyor. Sil, her *taco* göndermesi ve Cancun sahneleri sana adanmıştır. Jenn ve Lanie, ikinizle tanıştığımızda size kocaman sarılacağız. İkiniz de dünyamızda olmasaydınız yazmak bu kadar eğlenceli olmazdı. Burada sizinle birlikte, Peter Pan tarzında her zaman uçuyormuşuz gibi hissediyoruz. Amy Fox ve Bella Love, kitaplarımızı, onlar hakkında konuşmak için insanları bir araya getirecek kadar sevdiğiniz için teşekkür ederiz, kızlar. Bu bize verilmiş en güzel hediyelerden biri. *Back Porch Romance*'den Ashley ve Erica, *IB Teen*'den Perla, *Four Chicks Flipping Pages*'den Michelle ve *For Your Literary Pleasure*'dan Amber, her kitabımızı yayınladıktan sonra söylediğiniz muhteşem sözler için teşekkür ederiz. Sadece gözlerimizi yaşartmakla kalmadılar, aynı zamanda yazdıklarımız konusunda bize tahmin edebileceğinizden çok daha fazla güven verdiler. Bize güç verdiniz ve bunun için size çok ama çok teşekkür ediyoruz. Okurlarımız ve hayranlarımız olarak hepimize sahip olduğumuz için çok şanslıyız.

Seriye yazdığımız süre boyunca bizi etkileyen her bir kişinin adını asla sayamayız. Öyle yapsak liste sayfalarca uzun olurdu. Birilerini dışlamaktan nefret ediyoruz, bu yüzden isminizi görmeseniz bile bizim için çok şey ifade ettiğinizi bilin. Yeni bir kitaba her başladığımızda hepimizi, hangi takımlarda olduğunuzu, sayfaları çevirirken *sizin* kimi görmek istediğinizi ve size verebileceğimiz en iyi hikâyeyi düşünüyoruz.

Sizler kalbimizde ve aklımızdasınız. Lily'nin de dediği gibi, *teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!*

